

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Julia London

"Kesinlikle duygusal bir fırtına, kalbinizi
çalacak bir roman... Bu büyüleyici
romantizm kalbinizi ısıtmakla kalmayacak,
ateşinizi de yükseltecek."

Romantic Times

New York Times Bestseller

Serseri Kalbim

Çeviri: Ozan Aydın

Zengin, tehlikeli, yakışıklı, geçmişi sırlar ve çalkantılarla dolu
bir adam...

Yaşadığı bütün felaketlere rağmen dimdik ayakta kalmaya
kararlı, genç, güzel bir kadın...

Düşmanca başlayıp karşı konulmaz tutkulara dönüşen
bir aşk hikâyesi...

New York Times Bestseller •

Serseri Kalbim

Bir düelloda kaybettiği dostunun şerefini temizlemek ve ona olan vefa borcunu ödemek için hem evinden hem de kalbini paramparça eden kadından uzaklara gitmeye karar veren Sutherland Dükü'nün oğlu Arthur Christian, kendini bekleyen sürprizlerden habersiz, İskoçya'ya doğru yola çıkar.

Ölen kocasından zorluklarla dolu bir hayat miras kalan genç ve güzel Kerry McKinnon, borçlarını ödemek ve ayakta kalabilmek için mücadele verirken, evine el koymak için kapısına dayanan yakışıklı yabancıyla aralarında güçlü bir kıvılcım doğar. Ama onların imkânsız bir aşktır ve çok geçmeden bunun için bütün dünyayı karşılarına almak zorunda kalacaklardır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

19TL

www.martiyayinlari.com

MARTI YAYINLARI:214
BESTSELLER:95

SERSERİ KALBİM

JULIA LONDON

ORİJİNAL ADI: THE BEAUTIFUL STRANGER

YAYINA HAZIRLAYAN: ŞAHİN GÜÇ

ÇEVİREN: OZAN AYDIN

EDİTÖR: CUMHUR MISIRLIOĞLU

DİZGİ: ELİF AYDIN YAVUZ

KAPAK: YASİN ÖKSÜZ

REDAKSİYON: B. ÇAĞLA DEMİRCİ

BASKI: EZGİ MATBAA

Yenibosna/İSTANBUL

Tel: 0 212 452 23 02

1. BASIM KASIM 2011

ISBN: 978-605-5420-55-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO:12330

Copyright ©JULIA LONDON

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AkçalıTelif Hakları Ajansı
aracılığıyla Pozitif Turizm Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

MARTI YAYINCILIK

Bir Pozitif Turizm Dış Tic. Ltd. Şti. Markasıdır.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.Yılanlı Ayazma Sk.

No:8 TOPKAPI/ZEYTİNBURNU/İSTANBUL

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 - 483 13 30

Fax: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Taram

*Julia
London*

New York Times Bestseller

*Serseri
Kalbim*

Çeviri: Ozan Aydın

Sethra

*Brocodile'ye, January Jones'a, Don Vito'ya,
Virgin Henley'ye, Filbert'e, Princess Shoes'a, Scoop'a,
Mutlu Jack'e, Slick ve Kaffiene'ye;
Dimwonkie'ye haklıkları için teşekkür ederim.*

Sethra

*Kırlarda rastladım bir hanıma,
Güzeldi tıpkı bir peri kızı gibi,
Uzun saçları, neşeli yürüyüşü,
Vahşi bakışları vardı.
Öpüşürken baktı hana,
İnledi arzuyla.
Kısrağıma bindirdim onu,
Görmedi gözüm başkasını,
Eğildi bir yana,
Tutturdu güzel bir peri şarkısı,*

La Belle Dame sans Merci
John Keats

Giriş

Dunwoody, Güney İngiltere, 1834

Mezar taşlarının üzerindeki yazılar, kilisenin avlusunu kaplayan otlardan dolayı zar zor okunuyordu. Bu da önündeki mezarın hep derli toplu kalmasını isteyen Arthur'un canını sıkıyordu. Ondan başka kim gelip yeraltında toprağa karışan Phillip'in mezarına çiçek bırakacaktı? Papaz kasvetli gökyüzünün altında belirdiğinde, Arthur mezarın etrafında toplanan ve yas tutan yirmi kişilik kalabalığa şöylece bir göz gezdirdi ve kimlerin bu mezara aynen onun gibi derin duygularla bakabileceğini kestirmeye çalıştı.

Hayır, hiçbiri onun gibi değildi ve olamazdı da.

Papaz kalın sesiyle cenaze ilahisini okumaya başlayınca, siyah kıyafetlere bürünmüş, yas tutan insanlar da bu ke-derli nağmeye eşlik etti. Onca insanın toplanmasının tek sebebi; ünlü Regent Sokağı Serserileri'nden birinin öldüğüne kendi gözleriyle tanıklık etmek ve ölen adamın mezarına bakarak dedikoduların gerçek mi yalan mı olduğunu anlamak istemeleriydi.

Arthur bakışlarını önündeki çukurda duran çam ağacından yapılmış sade tabuta çevirdi ve içinde yatan Phillip'i gözlerinin önüne getirdi. Adamın kolları, parçalanmış göğsünün

üzerine çaprazlamasına birleştirilmiş, solgun yüzü acılardan arınmış, kefeni ise üzerine öylesine sarılmıştı. Arthur ona daha uygun bir şeyler ayarlayamadığı için kendine kızıyordu, ama ne yazık ki, insanların çok da yolunun düşmediği küçük bir avcı kasabası olan Dunwoody’de farklı bir şey bulamamıştı. Cenazeciye sadece eski püskü bir takım elbise verebilmiş, kıyafetler asıl sahibi kadar iri yarı olmayan ve gövdesinin büyük kısmını kaybeden Phillip’e hiç olmamıştı. Arthur öteki dünyaya giderken insanın ne giyindiğine önem veren birisi değildi. Ancak ömrü boyunca giyim kuşamına büyük özen göstermiş olan arkadaşı Phillip; ebedi hayatı, üzerine olmayan, eski bir kıyafetle karşılamayı istemezdi muhtemelen.

Ayrıca Arthur şu an içinde bulunduğu durumda Phillip’in ne giyindiğini düşünmese içindeki öfkeye kulak vermek zorunda kalırdı.

Bunu neden yaptı? Hangi ilahi kudret Lord Phillip Rothembow’a bunu yapma hakkını verdi?

Tıpkı Julian’ın, Phillip’in kanlı göğsünden kafasını kaldırıp, ormana “Öldü!” diye haykırdığında hissettiği gibi keskin bir acı kapladı Arthur’un içini.

Yas tutan insanların sesleri aniden yükseldi, sonra da ikinci dizeye başlarken dindi. Korkudan sinen Arthur başını havaya kaldırmaya, etraflarını saran soğuk ve puslu havaya bakmaya zorladı kendini.

Tanrı aşkına ne yapıyorlardı?

Bunlar gerçek olamazdı. Her şey çok masumca başlamış; Dunwoody’deki o sıradan vakitlerden birinde dört ka-

fadar oyun oynayıp arkadaşlarıyla takılmış ve de ertesi sabah yapacakları avı planlamaya koyulmuştu. Albright Kontu, soğuk ve mesafeli Adrian Spence'in aklı belli ki babasıyla yaptığı son tartışmadaydı. Kettering Kontu Julian Dane, daha önce talihsiz Lord Harper'a da eşlik eden iki hafifmeşrep kadınla eğleniyordu. Oynanan kâğıt oyunları ile vakit geçiren ve sınırsız burbon kaynağını sömüren Phillip ise her zamanki gibi sarhoş olmuştu.

Keşke Adrian, Phillip'e hile yapmaması gerektiğini hiç söylemeseydi.

Keşke elini indirip oyunu o anda bitirseydi. Ama öyle yapmayıp, Phillip'e gayet nazikçe hilekârlığı bırakmasını söylemiş, bu da sonun başlangıcı olmuştu. Bunun üzerine Phillip alınmış; Adrian'ı düelloya çağırarak hepsini şaşkına çevirmişti. Oysa Adrian, Phillip'in sarhoş kafayla dile getirdiği düello davetini kabul ederken, daha önce hepsinin yaptığı gibi Phillip'in ertesi sabah ayılıp geri adım atacağını düşünmüştü. Ama Phillip elindeki şişeye sendeleye sendeleye düello meydanına gelerek geri adım atmaya niyeti olmadığını göstermişti.

Bu sırada kilise avlusunun yanından tangır tungur geçen bir at arabası yeri titretince Arthur o korkunç sabah sıkılan ilk merminin sesini duyar gibi oldu. Adrian düelloya son vermek için havaya bir el ateş etmişti. Arthur, Phillip'in öz kuzeni Adrian'a karşılık verdiği anda olduğu gibi göğsüne bir ağrının saplandığını hissetti. Phillip zaten güç bela ayakta durduğu için Adrian'ı ıskalamıştı haliyle. Ama yine de içini korkunç bir kararlılık kaplamış, Fitzhugh'un Alman yapımı çift

namlulu silahına uzanmış, adamı yere yıkmış ve aniden dönüp Adrian'a ateş etmişti.

Neden? Phillip, neden?

Bu soru Arthur'un aklında hiç sonu olmayan bir tını gibi yankılanıp duruyordu. Phillip'in Adrian'ı neden böyle bir şeyi yapmaya zorladığını asla bilemeyeceklerdi. Aptal adam kendisini öldürtmeyi başararak bunları açıklamaktan kurtulmuştu. Adrian'a ateş ettikten saniyeler sonra sararmış çimlere yığılmış, masmavi gözleriyle boş boş gökyüzüne bakmış, hayatı göğsündeki mermi yarasından akıp gitmişti.

Ölmüştü. Ölümsüz Regent Sokağı Serserileri'nden biri ölmüş; hem de içlerinden biri tarafından öldürülmüştü.

Tanrım, bizlerden merhametini esirgeme.

Arthur, yanındaki Julian gibi kaskatı duran Adrian'a baktı. Dördü; Adrian, Phillip, Julian ve kendisi, İngiliz aristokrasisinin genç üyelerinin gözünde birer kahramanlardı. Kendi kurallarına göre yaşar, servetlerini daha büyük servetler edinmek için riske atar, toplumdan ve kanunlardan asla korkmazlardı. Gündüzleri Regent Sokağı mağazalarının zengin müşterileri arasından seçtikleri genç kızlarla gönül eğlendirir; geceleriye kulüplerde babalarından aldıkları Tanrı vergisi hünerlerini sergiler, tüm güçlerini Regent Sokağı kadınlarının dillere destan yatak odalarına saklardı.

Daha doğrusu efsane böyleydi.

Elbette bunların hepsi hayal ürünüydü. Onlar sadece birlikte büyüyen, birbirlerinin dostluklarına düşkün olan ve Madam Farantino'nun varlığından mutluluk duyan dört erkekti.

Serseriler olarak anılsalar da, öyle çok kötü işlere bulaşmamış, hiçbir kadının adına leke sürmemiş, hiçbir adamı kumar borcunu ödemediği için hapse attırmamışlardı. Aslında çok belirgin bir özellikleri yoktu. Sadece... içlerinden biri hayatın son derece dayanılmaz olduğunu fark etmiş ve öz kuzenini onu vurmak zorunda bırakarak hayata veda etmişti.

Böylece Seraseriler'in ölümsüz olmadığını kanıtlamıştı.

Kalabalık, ilahinin son nakaratına başlarken, Arthur gözlerini kapattı ve öfkesinin içini deli gibi yaktığını hissetti. Phillip'ten nefret ediyor, o sararmış çimlerin üzerinde her şeye son verdiği için ona kızılıyordu.

Kendinden nefret ettiği kadar Phillip'ten de nefret ediyordu.

İçini kaplayan suçluluk hissi dayanılmaz bir hal almıştı. Yaşananlara engel olabilecek, arkadaşını kurtarabilecek durumda olmasına rağmen, olan biten her şeyi izlemiş, bir kenarda durmuş ve Phillip'in çaresizlik içinde yok olup gitmesine tanıklık etmişti. Sutherland Dükü'nün üçüncü oğlu, ruhban sınıfının müstakbel üyesi Lord Arthur Christian kenarda öylece durup beklemişti. Ne Adrian ne de Julian onun konumundaydı. Arkadaşını uçurumun kenarından bir tek o çekip alabilirdi.

Sesler son bir kez daha yükseldi ve iç karartıcı ilahi son buldu. Etrafa sessizlik çöktü. Kalabalık ağır ağır hareketlendi. İnsanlardan bazıları kara bulutların kapladığı gökyüzüne bakarken, papaz efendi derince bir iç geçirip elindeki dua kitabının sayfalarını karıştırdı. Sonra da gözlerini Adrian'dan

ayırmadan konuştu: “Merhumun ardından yas tutanlar; onun ölümüyle Efendimizin ışığına, sevgisine...”

Şu insanlara yaşattıkların için sana çok kızıyorum.

“...merhanetine ve hayatın güzelliğine erişin. Amen.”

Kalabalıktan da, “Amen!” sesleri yükseldi.

Arthur o günden sonra hayatın ve merhametin kıymeti. ni çok iyi bileceğine yemin etti. Güneşin doğuşuna her baktığında, kollarına bir kadını her aldığı anda, Julian’ın o güzel purolarından birini içine her çektiğinde hayatının değerini bilecekti. Ama yaşamı hep içindeki suçluluk duygusunun, öfkenin ve lanet olası vicdan azabının etkisinde kalacaktı. *Ah, Phillip! Ah!*

Arthur sendeleyerek bir adım geri çekildi. Mezarcular mezara toprak atarken, birbirine kenetlenen dişlerinin arasından nefes aldı. Evet, o andan itibaren hayatının değerini çok iyi bilecekti ama aynı zamanda Phillip’i yüzüstü bırakmanın omuzlarına yüklediği ağırlığı da nefes aldığı her gün hissedecekti. En yakın arkadaşlarından birine duyduğu kızgınlığa, onu durdurup her şeyi yoluna sokma fırsatını es geçmenin ve ruhunu alt üst edip onu çaresizce ölüm yoluna sokan şeytanlara karşı gelememenin yarattığı utanç duygusuna boyun eğecekti.

Ah, Phillip! Ah!

Birinci Bölüm

Mayfair, Londra, İngiltere, 1837

Arthur Christian hayatının sonuna kadar birilerinin esiri olsa ve en kötü işkencelere bile maruz kalsa o akşam yaşadığı kadar berbat anlar yaşayamazdı.

Hepsi kendi suçuydu. Ne de olsa baloyu Mount Sokağı'ndaki köşkünde düzenleyen de, ilgisizliğinden dolayı *sosyetenin* en alt tabakasının evine akın etmesine fırsat tanıyan da kendisiydi. Tüm sene boyunca böyle özenle hazırlanmış davetlere ev sahipliği yapan Arthur, Portia Bellows'un davetkâr bakışlarına kapılmaktan ve kadının bacağına dokunuşunu hissetmektense yok olup gitmeyi yeğlerdi.

Ama Portia'nın ellerinin bacaklarında gezinmesi de onun suçuydu. Arthur, misafirlerine gerektiği kadar dikkat etmemiş, kadının yanına yaklaştığını çok geç fark etmişti. Portia tam da istediği gibi onu ana koridordaki kuytu yerde yakalamış, parmaklarını cüretkârca adamın kalçalarında gezdirmişti. Sonra da, yatak odalarında yükselen o mahrem sesiyle, "Seni bir an olsun unutmadım, Arthur," demişti.

Yavaşça, "Bilmez miyim?" diyen Arthur, elleriyle etrafını saran Portia'nın kabarık saten eteğini bastırıp parmaklarını birer birer üzerinden çekmişti.

Portia boğuk sesle, "Yatakta onunla sevişirken hep seni hayal ediyorum," derken elini boynundaki siyah inci kolyenin üzerine koymuş, parmaklarını göğsüne sarkan kolyenin etrafında gezdirmiş, altın sarısı saten elbisesinin içlerine, dekoltesine doğru yavaşça indirmişti. "Rüyalarımnda hep seninleyim."

Aslında Arthur onunla sevişirken kadının rüyalarında Roth'un devasa servetinden başka bir şey düşünmediğine emindi. Evet, köşeye sıkıştırılmıştı ama bu saçmalıkları bir kez daha dinlememek için ellerini kadından uzak tutmaya çalışıyordu.

Portia'nın parmakları bir kez daha ısrarcı hareketlerle Arthur'un bedenine dokunmaya başlamıştı. "Canını yakmak istememiştım, hayatım." On sekiz yaşında bir genç kızken konuştuğu tonla konuşuyordu şimdi. O yumuşak tını, zamanında Arthur'un ona olan ölümsüz aşkını defalarca itiraf etmesine sebep olmuştu. Portia'nın insanın içini bir hoş eden bakışları da bu sesle birleşince Arthur koşa koşa babasının yanına gitmiş, evlenmek için izin istemiş, babası ise Bayan Bellows'un çoktan Robert Lampley'le nişanlandığını söylemişti. Arthur'dan iki yaş büyük olan Robert Lampley büyük bir servete konacak, ondan daha üstün bir unvana erişecekti ne de olsa. Arthur önemli bir dükün hiçbir yere gelememiş oğlu olmanın ne kadar anlamsız bir şey olduğunu ilk defa o

zaman anlamıştı.

Ama artık otuz altı yaşındaydı ve kadınların ne kadar can sıkıcı olabileceğini gayet iyi biliyordu. Sakince Portia'nın ellerini bir kez daha üzerinden çekti. "Roth Leydim, dudaklarınızın arasından dökülen kelimelere inanmadığımı biliyorsunuz," deyip kadının yaptıkları hoşuna gitmişçesine güldü. Oysa ona sinir oluyordu. Portia yaptığı her şeyle onu küçük düşürmüş, Arthur'u tam bir aptal yerine koymuştu. Portia Bellows, Sutherland Düklüğü'ne bağlı Lord Arthur Christian'ı bir değil, iki kez kandırmıştı ve Arthur'un kasıklarında cesurca gezinen ellerine bakılırsa onu üçüncü defa küçük düşürmeyi de aklına koymuştu.

Koridorda, Arthur'un yengesi Lauren'in ısrarlarına dayanamayıp izin verdiği büyük saksıların birisinin arkasında duruyor, tuvalete gitmek için etrafta dolanabilecek misafirlerin bakışlarından kaçınıyorlardı. Portia tam da bu sırada Arthur'un kasıklarında gezdirdiği eliyle adamın mahrem yerlerini şehvetle avuçladı. Bunu yaparken de pis pis gülümsedi. Arthur da Portia'nın bir kez daha onda aynı *etkiyi* yaratamayacağını bilmenin verdiği güvenle ilgisiz gülümsemelerinden birini sergiledi. Sonra da kadının bileğini tutup sertçe sıktı. "Kocan çok da uzakta değil," dedi.

Portia'nın yanakları kızardı. Kadın o güzel omuzlarını "Bana ne," der gibi havaya kaldırıp indirdi. "Kocam bizi göremez. Ayrıca görse de umursamaz."

"Ama ben umursarım," diyen Arthur, kadının bileğini daha da sertçe sıktı. Kadının kemiklerinin kırılacağından kork-

tuğu anda Portia ellerini çekti.

Bir çocuk gibi dudaklarını büken Portia, kolunu ovuşturarak geri adım attı. "Çok bencilsin! Bunca yıl sonra sırf bu zalim dünyada hayatta kalmanın bir yolunu aradığım için bana kızıyorsun."

Arthur alçak sesli ve kayıtsız bir gülümsemeyle kollarını göğsünün önünde birleştirdi. "Sana birçok şeyden dolayı kızıyorum ama hayatta kalmaya çalışman bunlardan biri değil."

Kadının koyu kahverengi gözleri öfkeyle parladı. "Kime hakaret ettiğinizi bilmiyorsunuz, Lordum!"

Arthur başını dalga geçercesine sallayarak, "Tam aksine, hayatımı kurtaracağımı bilsem bile aynı yatağa girmeyeceğim bir kadın olduğunuzdan adım gibi eminim," dedi.

Portia'nın gözleri yuvalarından fırladı; öfkeden ağlamaklı olmuştu. "Benden bu kadar nefret etmene gerek yok!" Arthur küstahça gülümsedi. Portia ağzını sıkıca kapatıp aniden arkasını döndü ve Arthur'u kanında saf soyluluk olan bir kadının ta en başında yapması gerektiği gibi arkada bırakıp, balo salonuna açılan çift kanatlı maun kapıya yöneldi. Tam o ileri uzanırken bir uşak kapıyı açtı, Portia sarı renkli eteği adamın ayaklarına değerken bir hışım ile içeri daldı.

Öylesine gülümseyen Arthur, boyunbağını düzeltti, şekil almayan kabarık, açık kahverengi saçını yatırmaya çalıştı. Portia'nın hâlâ güzel bir kadın olduğunu inkâr edemezdi. Kızıl saçlıydı, pürüzsüz bir teni vardı ama bir yılan kadar haindi. Bunu ondan iyi hiç kimse bilemezdi. On sekiz yaşınday-

ken Arthur'un kalbini kırmış, sonra da gidip Lampley'le evlenmiş, adama birkaç yıl sonra bir kız evlat vermiş ve çok geçmeden adamın yakalandığı hastalıktan dolayı yavaş yavaş ölmesini izlemişti. Daha yeni dul kalmış, matem elbiseleriyle gezinen bir kadinken Arthur'un kanına girmeye çalışmış, adamın uzun zaman önce kaybolduğunu sandığı duygularını yeniden canlandırmıştı. O ısrarcı davranışları karşısında Arthur insafa gelince, Portia hayatta bir tek ona aşık olduğunu gözyaşları içinde itiraf etmişti. Bu sözlerin Arthur'u o zamanlar etkilediğini biliyordu ama şimdi her şeyin aynı olup olmayacağından emin değildi. Ne de olsa Arthur ona direnmiş, kalbinin bir kez daha parçalara ayrılmasına izin vermediğini hissettirmişti.

Phillip ölüp gitmese Arthur gerçekten de Portia'nın insanı küçük düşüren pençelerinden kurtulabilirdi.

Dunwoody'deki olaylardan hemen sonra Arthur kendini kaybetmiş, bir türlü normale dönememişti. O sıralarda da rüyalar görmeye, göğsünde kara bir yara olan ölü Phillip'in etrafta dolanıp onunla dalga geçtiğini hayal etmeye başlamıştı. İşte o bitmek bilmeyen karanlık saatlerde Portia'nın yanına sığınmış, yıllar önce bulup yitirdiği huzura kavuşmaya çalışmıştı. Portia büyük bir hevesle onu kollarına almış, adamın kulaklarına hoş sözler fısıldamış, onca yıl boyunca onu gerçekten de özlemle beklediğine inandırmıştı. Arthur, bir sabah *Times*'da Portia'nın Lord Roth'la evleneceğini okuyunca büyük bir şaşkınlık yaşamış, kendini aptal gibi hissetmişti.

Arthur onunla yüzleşince, Portia ağlayıp sızlamış, za-

vallı ve dul bir kadın olarak başka seçeneğinin olmadığını söylemişti. Arthur, kadının aynı anda evlenebileceği soylu *iki* erkekle daha gönül eğlendirdiğini öğrenince daha da kötü olmuştu. Üstelik, yıllar önce ailesinin isteğine boyun eğip sessiz sakın bir çevrede ruhban sınıfına katılması gereken Arthur Christian bu kişilerden biri bile değildi.

Arthur iç geçirip ellerini ceplerine soktu ve balo salonunun girişine doğru ağır adımlarla yürüdü. Durup İngiliz aristokrasisinin elit kesimiyle dolu odaya göz gezdirdi.

Kristal şamdanların içindeki bir düzine mumla aydınlanan odada, ipek kıyafetlere bürünmüş kadınların ellerindeki ve boyunlarındaki süslü mücevherler parılıyordu. Arthur'un baktığı her yerde, üzerine Sutherland mührü işlenmiş kristal şampanya bardakları, altınla süslenmiş eşyalar, güzel porcelen tabaklar, el oyması mobilyalar ve harika sanat eserleri vardı.

İçeride kızlarının Arthur'a eşlik etmesi için can atan iki yüz elliye geçkin misafirin yanı sıra Arthur'un çok değer verdiği insanlar da vardı. Annesi, Paddy denilen sevimli Paddington teyzesi, ağabeyi Alex ve ağabeyinin eşi Lauren, Kettering ve eşi Claudia da bu kişilerden bazılarıydı. Yalnızca Adrian ve eşi Lilliana, bebekleri dünyaya geleceği için onlara katılamamıştı. Arthur kayıtsızca buranın bir Sutherland evi olduğunu düşündü. Bu, yıl boyunca defalarca sahnelenen sosyetenin akınına uğrayan bir oyundu.

Ama o çok daha farklı bir yerde olmayı istiyordu.

Burada onun ilgisini çeken, onu daha büyük şeylerle uğ-

raşmaya yönlendiren hiçbir şey yoktu. Ziyafet ardına ziyafet çekerken hayatın yavaşça akıp gittiğini hissedebiliyordu. Gençliği ve genç bir adam olarak benimseyebileceği tüm amaçlar yitip gidiyordu. Artık nereye ait olduğunu bilmiyordu.

Bakışları istemsizce Portia'ya takıldı. Kadın şimdi de sevimlice Lord Whitehurst'e gülümsüyordu. Yüzündeki ifade, Arthur'un içinde arkasını dönüp öz evinden kaçıp gitme istediği uyandırdı. Serseriler'in eskiden uğrak yeri olan Tam O'Shanter'e ulaşana kadar yürüyecek ve bu hayalden kaçacaktı. Ama Arthur'un bakışlarını ağabeyi Alex görmüş, ona doğru yürümeye başlamıştı. Arthur hürmetle onu bekliyor, yüzüne takındığı sahte ifadeyi bozmamaya gayret ediyordu.

Alex kapıya doğru uzanırken yanından geçtiği uşağın elindeki ağır ve gümüş tepsiden şampanya dolu bir bardak aldı. Arkasında kalan eşine bakarak, "Seni uyarmaya geldim, kardeşim," dedi. "Sevgili eşim seni Warrenton'ların kızıyla tanıştırtmanın planlarını yapıyor." Arthur'a bir bakış attı. "Kız birazcık çirkin."

Arthur ağır ağır konuşarak, "Harika," dedi.

Alex, "Bak işte bize doğru geliyor," diye mırıldandı. Sonra da Arthur'un omzunun üzerinden karısına gülümsedi. Arthur da arkasını döndü, kendilerine doğru gelip elini uzatan Lauren'e gülümsedi.

"Arthur! Çok kötü bir ev sahibisin! Her yerde seni arıyordum," diyen Lauren, aArthur'u şakayla karışık azarladı. Arthur da bu sırada onun elini tuttu.

Yengesinin elini öpmek için eğilirken, “Affınıza sığınıyorum,” dedi. “Evle ilgili küçük bir işle ilgilenmem gerekiyordu.”

Lauren, “Öyle mi?” dedi ve hemen ardından gülümsedi. “Neyse artık seni buldum. Seni biriyle tanıştırmak istiyordum...”

“Ah, Kettering!” Arthur hemen araya girip başını şömineye doğru eğdi. “Müsaadenizle, ilgilenmem gereken çok önemli bir konu var.” Başını hafifçe kaldırdı, Lauren’in ağzını açmasına fırsat vermeden yanlarından uzaklaştı.

Yengesinin mırıldanarak, “Yalancı!” dediğini, Alex’in de kıkır kıkır güldüğünü duydu.

Arthur kalabalığa karışmadan önce yengesine gülümsedi. Odanın iç taraflarına doğru ilerlerken yalnızca annesi ile teyzesine selam vermek için durdu. Dul düşes sevimlice oğluna gülümsedi. Fısıldayarak, “Çok yakışıklı olmuşsun,” dedi. Arthur boş gözlerle üstündeki son derece zarif siyah cekete ve üzeri işlemeli ipek yeleğe baktı. Günlük kıyafetlerinin içinde olmayı istiyor, Noel hindisi gibi servis edildiğini düşünüyordu.

Paddy heyecanla, “Aynen öyle,” dedi, ellerini hevesli bir kız gibi çırtığında sevimli ve tombul yanakları sallandı. “Değerli Lord Warrenton’un kızı Bayan Amelia da bu akşam aramızdaymış.”

Demek Lauren çoktan saldırısını planlamıştı. Arthur yengesini çok seviyordu ama kadının onu sosyeteye yeni adım atan bir kızla ebediyete kadar zincirlemeyi aklına koy-

muş olmasına kızılıyordu. "Bayan Amelia'nın burada iyi vakit geçireceğinden şüphem yok." Annesinin eline dokundu, kolunu dikkatlice çekerek, "Hanımlar, müsaadenizle ben gideyim," dedi. Paddy'nin yüksek sesle dile getirdiği itirazlarını duymazdan gelen Arthur, baş hizmetkârı Barnaby'nin likörlerden ve brendilerden oluşan geniş bir içki menüsünü dizdiği, duvara yaslı masaya varana kadar yürüdü. Yanındaki uşağı gönderdikten sonra üzerinde sayısız işlemeler olan kristal bardağa şampanya doldurdu.

"Beni Bayan Amelia'yı seninle görüştürmeye çalışan komplocuların arasında bırakacağından emindim."

Arthur kıkır kıkır güldü ve Kettering Kont'u Julian Dane'nin o bilindik sesinin geldiği yöne döndü. "Anlamıyorum, yılsonu gelince evde kalacağımdan mı korkuyorlar acaba?"

Julian kahkaha attı. "Senin de Bayan Amelia'nın da evde kalacağını düşünüyor gibiler," dedi ve etrafta dolanan uşağa brendi doldurması için işaret verdi.

"Galiba yengemle konuyu açık açık konuşmam gerekiyor. Hazır kadınlardan laf açılmışken sorayım; eşin ne yapıyor?"

Julian uşağın elinden Fransa'dan getirilmiş brendiyi alırken gülümsedi ve sonra da başıyla yaylı çalgılardan oluşan orkestranın kısa bir ara verdiği yeri gösterdi. Claudia, Fransız kanepesinin kenarına oturmuş, dirseklerini dizlerinin üzerine koymuştu. Karşısında duran donuk Lord Perry'ye çok önemli bir konudan bahsettiği belli oluyordu. Julian, "Bence Perry ne olduğunu anlayana kadar elindeki her şeyi ona vere-

cek,” dedi ve kadehinin arkasından gururla gülümsedi. Arthur bunun gerçek olduğundan şüphe etmiyordu. Londra’da belli amaçlar uğruna bağış toplayabilecek en becerikli kişi Lady Kettering’di. Karşısındaki insanın donuna kadar her şeyini alabilecek kadar etkileyici biriydi. Barnaby aniden yanlarına gelmese Arthur bunları dile getirecekti. Barnaby, “Özür dilerim, Lordum ama Lord Rothembow ısrarla sizinle konuşmak istiyor,” dedi.

Rothembow. Bu isim, Arthur’un aklına önceki gece gördüğü rüyanın bir kısmını getirdi. Aynen buna benzer bir balo salonunda hayal meyal Phillip’i görmüş, bir açıklama bulmak için arkadaşını yakalamaya çalışmıştı.

Lanet olsun!

Arthur şampanya bardağını kenara bırakırken Julian’la bakıştı. Barnaby’ye, “Kendisini oturma odasına al,” dedi ve kalabalığın içinden geçen Rothembow’a bakmak için arkasına döndü. Rothembow aniden iki adamın önünde durunca kalabalık da yüzlerini onlara doğru çevirdi. Çok tuhaf bir andı. Rothembow baloya davet edilmemişti ve kıyafeti de bunu kanıtlıyordu. Ama insanların aklından geçenlerin aksine, Arthur adamın içeriye girmesine ya da yapacağı herhangi bir şeye karşı çıkamazdı. O da öylece başını sallayarak adama selam verdi. “Lordum.”

Rothembow’un kırışmış gür kaşları çatıklaşmıştı. Arthur’un ancak omzuna gelen tombul adam ikisine de daha iyi bakabilmek için başını geri çekti. Sert bir tavırla, “Christian, seninle konuşmam lazım,” dedi ve ceketinin cebine uzanıp

katlanmış bir kâğıt çıkardı. “Elimdeki bu mektupta kötü haberler var. Christian danışmanlık bürosu bir kez daha beni hayal kırıklığına uğrattı.”

Arthur, Julian’a sakin olmasını işaret eden bir bakış attı. “Affedersiniz, efendim ama bu bir iş meselesiyse konuyu belki de...”

“Beni başınızdan savamazsınız, Lordum!” diye çıkıştı Rothembow. “Bu mektup daha bugün elime ulaştı. İçinde yazan şeylerin bazıları da insanı huzursuz edecek cinsten. Özellikle içinizden birinin bu işe karıştığını öğrendiğime hiç ama hiç şaşırmadım.”

Julian tok bir sesle, “Oturma odasına geçelim mi?” diye sordu. Rothembow ağzı açık halde olduğu yerde durdu, söyleyeceklerini dikkatlice düşünerek çabucak ağzını kapattı. Başını hafifçe sallayıp Arthur’un önden gitmesi için kenara çekildi.

Arthur, Serseriler’e karşı takındığı bu tavırdan dolayı adama kızamıyordu bile. Oğlunu, özellikle de onun gibi kaybeden birinin suçlar tavırlar takınmasının çok normal olduğunu düşünüyordu. Ama bir zamanlar bu dört genç delikanlıya kriket oynamayı öğreten Lord Rothembow, şimdi bulduğu her fırsatta onları hor görüyor, hatta Adrian’la aynı ortamda bulunmayı bile istemiyordu. Arthur kalabalığa doğru adım atarken düşüncelerini ve umutsuzluğunu gizliyor, bitmek bilmeyen üç yıl boyunca Phillip’e karşı içinde beslediği o eski ve bilindik kızgınlık duygusunu hissediyordu.

Üçü birlikte, önlerinden telaşla ilerleyen Barnaby’yi ta-

kip edip kalın halılarla kaplı koridordan geçtiler ve oturma odasının eşiğinde durup Barnaby'nin birkaç şamdanı yakmasını sabırla beklediler. Uşak kapıyı sessizce arkasından kapattıktan sonra Arthur arkasına dönüp Rothembow'a baktı. Sakince, "Lordum?" dedi.

Rothembow'un küçük mavi gözleri donuklaştı. "Onu durdursan olmazdı, değil mi? Birkaç pound kazanmak için yapılır mı bu?" Tükürdü ve katlanmış kâğıdı masanın üzerine attı. Arthur parlatılmış masanın üzerinden kayıp önüne gelen kâğıdı eline aldı. "Bu durumdan... bu *çılgınlıktan* haberinin olduğuna eminim!"

Julian, çabucak mektubu açan Arthur'a sorgular bakışlarla baktı. Mektup Christian Kardeşler'in bürosuna 1 Temmuz 1835 yılında gönderilmiş, İskoçya, Stirling'li Bay Jamie Regis tarafından imzalanmıştı. Mektup gönderileli neredeyse iki yıl olmuştu. Kalın parşömenin üzerine düzgünce yazılmış *borç*, *araziler* ve *vergiler* gibi kelimeler Arthur'un hemen dikkatini çekti, o da yavaşça okuduğu şeylerin neyle ilgili olduğunu anlamaya başladı.

Phillip'in sığırları.

Bunlar Phillip'in ölümünden sadece birkaç hafta önce İskoçya'nın kuzeyindeki dağlık arazilerdeki arsalara ve sığırlara yaptığı yatırımıyla ilgili olmalıydı. Arthur bunu unutmuştu ama şimdi o zamanki önsezilerinde haklı olduğunu fark etti. Bunun çok aptalca bir yatırım olduğunu biliyordu. Mektubu Julian'a verdi, Rothembow'un yanından uzaklaştı ve aklından acı dolu anılar geçerken şömineye doğru yürüdü. Böyle

bir şeyin olacağını düşünmüş, bunun çok yanlış bir hamle olacağını önceden sezmişti. Özellikle de son birkaç yılda İskoçya'daki birçok sığır çiftliği koyun çiftliklerinin karşısında gerilerken bu işe kalkışmak büyük bir hataydı.

Ama Phillip çok heyecanlanmış, yeni işlere adım atma konusundaki çocuksu hırsına yenik düşmüştü. Boğazına kadar borca batan bir İskoç çiftçi, arsalarının bir kısmını nakit para karşılığında Phillip'e satmayı teklif etmişti. Bu anlaşma Phillip'i daha da heyecanlandırmış, o da sığır piyasasının yeniden canlanacağına, zengin olacağına ve de bu sayede biriken borçlarından kurtulacağına inanarak sığır alımına ortak olmayı istemişti. Arthur, Phillip'e borçlarının ancak yıllarca elde edeceği kârını kullanarak azalacağını, bu sırada da faizlerin artacağını söylemiş, adamı uyarmıştı. Ama Phillip bunun endişe edilmeye değer bir şey olmadığını düşünerek onu terslemiş ve de Christian Kardeşler'in bürosu aracılığıyla alım işlerini yürütmeye karar vermişti. Bu işlerde çok iyi olan Arthur da ağzını sıkıca kapamış, böylece Phillip'in daha da çok batağa batmasına müsaade etmişti. Bu tehlikeli yatırım Phillip'e göre hayatını yeniden düzene oturtmak ve yeni bir başlangıç yapmak adına atılmış çaresiz ama akıllıca bir adımdı.

Arkasındaki Julian, "Ama anlamıyorum," dedi. "Bu mektup iki yıl önce gönderilmiş."

Rothembow, "Belli ki bir süredir yanlış yerlerdeymiş," diye mırıldandı.

Julian, "Phillip'in İskoçya'daki arazilere yatırım yaptı-

ğından haberim yoktu,” dedi. Daha çok kendi kendine konuşuyordu.

“Evet, Lordum, öldürülmeden önce *değersiz* bir sığır sü-rüsüyle kimselere cazip gelmeyen bir arsa almıştı.” Rothembow adeta bağıırıyordu. “Şimdi de onun için yirmi bin po-unddan fazla borç ödemem gerekiyor. Tanrı bilir belki o bile yetmez!”

Arthur omzunun üzerinden arkasına baktı. Rothembow kızgın bakışlarını ona çevirmiş şekilde konuşmaya devam ediyordu. “Bunları biliyordun, Christian! Bu saçma macera-ya *senin* büron aracı olmuş!”

“Evet, bunları biliyordum.”

“O zaman parasını çöpe attığını da *biliyordun*! Tanrı aş-kına, bunu yapmasına izin verirken vicdanın hiç sızlamadı mı? *Bari* böyle aptalca bir şey yapmasına engel olsaydın!”

Bari kendisini öldürmesine engel olsaydın! Rothembow’un asıl söylemek istediği buydu ve ikisi de bunu çok iyi biliyordu.

“Ama Lordum...” diyen Julian hemen araya girdi. “Phillip yaptıklarından kendisinin sorumlu olduğunu bilen yetiş-kin bir adamdı!”

Rothembow, Julian’a döndü. “Phillip *ayyaşın* tekiydi. Değersiz, beş parasız bir ayyaş! Sizin gibi insanlarla tanıştı-ğında başının belaya gireceği kesinleşmişti.” İkisini de işa-ret etti. “Oğlum o zaman çok ama çok iyi biriydi ama siz onu *mahvettiniz*! Seraseriler onu mahvetti ve şimdi... şimdi...” Rothembow’un sesi aniden kısıldı, mavi gözleri duvarlarda

ve tavanda gezdi, omuzları çöktü. Sonunda yenilgiye uğramış bir adam gibi yere bakıp derin bir nefes aldı.

Üç adam da uzunca bir süre sessizce kaldılar. Sessizliği bozan Arthur oldu. Sakince, “Bizden ne yapmamızı istiyorsun?”

Rothembow’dan yükselen keder dolu ses, Arthur’un yüreğini dağladı. Boğuk bir sesle, “Bana oğlumu geri vermenizi istiyorum, Christian,” dedi ve yaşlar dolan gözlerini uzaklara çevirdi. “Bunu yapamayacağını biliyorum ama en azından bürona gidip bu nahoş meseleyi sessizce halletmelerini söylemeni ve oğlumun adını temize çıkarmanı istiyorum. Gereken neyse yap ama Tanrı aşkına oğlumun adının saygıyla anılmasını sağla! Oğlumun bir yerlerde huzura kavuşmasına aracı ol!”

Arthur masanın üzerinde duran mektuba göz attı. “Ne yapılabileceğini bilmiyorum ama durumu düzeltmek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum, Lordum.”

Bir kez daha iç çeken Rothembow, Julian’a baktı. Sonra da arkasını dönüp yavaşça kapıya doğru yürüdü. Kapının koluna uzanırken perişan halde, “Bunların hiç bitmeyeceğinden korkuyorum,” dedi. “Oğlum huzur içinde yatmayacak.” Adam kapıyı arkasından sertçe çekip dışarı çıktı.

Arthur kapanan kapıya bakıp, “Oğlunun huzur içinde yatmaması bizim değil, senin suçun,” diye söylendi.

Gönülsüzce omuz silken Julian, servis arabasının yanına giderek iki kadeh viski doldurdu. Kadehlerin birini Arthur’a uzattı. “Rothembow her zaman oğlunu bizim öldürdüğümü-

z  d   necektir. Bunu hiçbir kuvvet de i tirezemez.”

Arthur mektuba k zgınca bakıp, “Phillip intihar etti!” dedi. “O aptalca kararlar  kendisi verdi. Tanrı aşkına, neden gidip İskoçya’da bir s   r s r    aldı?” *Tutunaca  , kendisini normal hissetmesini sağlayacak bir şeyleri olsun diye.* Arthur k zgınca masaya yönelip mektubu eline aldı. Avukatların sorunlu mal ve m   kler için yazdıkları bu detaylı yazı Arthur’un k zgınl   n  k r   lemi ti ama o kime ya da neye k z d  ından emin değildi. Phillip’in u ra ti   her şey basireti ba lanmış gibi öyle ya da böyle bir felaketle sonuçlanıyordu. Arthur k   d  katlay p ceketinin cebine koydu. Sonra da viskiyi kafasına dikti.

“Haydi gel. Misafirlerin nereye kaybolduğunu merak etmiştir.”

Arthur kapıya baktı. “Tanrı  ahidimdir ki böyle bir şeyi neden yapt   n  anlamaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım. Yine de o arsaları almasına t pk  sen ve Adrian gibi hiç karı madım.   l m n suçunu   st me almaktan yoruldum artık. Yemin ederim yoruldum!”

Julian sakince, “ yleyse suçu kendinde arama,” dedi. “Yaptıklarının sebebini hiçbir zaman anlayamayabiliriz.” Kapıyı açtı ve Arthur’u bekledi. “Ayrıca bunu yapmaya kalkarsan sa lı  n  kaybedersin.”

Gecenin geri kalanında Arthur ceketinin i  cebinde duran ve canını yakan mektubu umursamamaya çalıştı. Nere-

deyse hiçbir şeyi önemsemeden ondan beklenildiği gibi davrandı. Kendisini boş bir duvara konuşmuş gibi hissetse de ahmak Perry'yle uzun uzun konuştu. At yarışlarından bahsedip biraz Sör Fox'a takıldı, çocuklar gibi kıkır kıkır gülen bir grup genç kızı etkiledi ve iki defa dansa kalkıp müzik bitene kadar idare etmeye çalıştı. Daha önce Julian'ın da belirttiği gibi Warrenton'un hem fiziksel hem de maddi olarak hali vakti yerinde olan evcil kızı Bayan Amelia'yla masaların ve sandalyelerin dansçılar için kenara alındığı yemek salonunda tabağındaki ördeği ve Fransız kremasıyla kaplı kuşkonmazı yerken dostça muhabbet etti.

Rolünü iyi oynamıştı ama duyduğu ya da söylediği şeylerin hemen hemen hiçbirini hatırlamıyordu. Çünkü Phillip bir türlü aklından çıkmıyordu. Aylardır onu böyle düşünmemiş, öfkesini ve üzüntüsünü aradan geçen zamanda sadece birkaç gün bastırabilmişti. *Eninde sonunda yine istemediği bir rüya gözlerinin önüne geliyordu.*

Gerçekten de Phillip, İskoçya'daki faydasız bir girişimin sorunlarını aşmasına yardımcı olacağına inanmış mıydı? Neden İngiltere'deki bilgili danışmanlık ofislerinden birine gidip artan borcunu çözenin yollarını aramamış, bir tavsiye istememişti? Oysa o ofislerden biri de en yakın arkadaşlarından birisine aitti. *Neden kendisini öldürtmüştü?*

Misafirlerin bazıları dansa dönüp erkeklerin birkaçı kütüphanede buluşurken Arthur da Julian'ın önlerinden geçen Claudia'ya sevinç dolu bir bakış attığını fark etti. Julian'ın gözündeki sevgi parıltısını görebildiği gibi göğsündeki kıs-

kançılığa benzer tuhaf hissi de hafifçe hissedebiliyordu. Ama bu kıskançlık olamazdı. Arthur Christian evli erkekleri kıskanmıyordu. Bunun sebebini hatırlamak için yapması gereken tek şey ise; Portia'ya bakmaktı.

Erkekler kütüphanedeki siyaset muhabbetini bitirip Alex'in Lordlar Kamarası'ndaki reform çalışmalarına verdikleri desteği dile getirdikten sonra baloya geri döndü. Arthur da onları takip etti. Phillip'e karşı duyduğu kızgınlık bastırılamaz boyutlara gelmiş ve daha da kötüsü Rothembow derinlerde kalan o hüznü yine canlandırmıştı. Arthur terk edilmiş bir beden gibi tek başına duruyor, yüzü asık halde dansçılara bakıyor, gecenin bitmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Phillip'i, hayatı ve yaşadığı pişmanlığı uzun uzadıya düşünüp en sonunda kendini berbat hissedince balo salonundan çıkıp kahvaltı odasının arkasındaki terasa geçmiş, bu sayede bahçedeki misafirlerden kaçmayı başarmıştı.

Gözüne takılan kibrit ateşi Arthur'u şaşırttı. Omzunun üzerinden ona puro uzatan Julian'a baktı. "En güzel Amerikan tütünlerinin karışımlarından yapılmış. Daha bu sabah geldi."

Arthur puroyu aldı, içine çekti ve dumanın yavaşça karanlık gökyüzüne yükselişini izledi.

"Danstan sıkıldın mı?"

Arthur omuz silkti. "Biraz hava almak istedim."

"Anlaşılan Rothembow'un kafanı bozmasına izin vermişsin."

Arthur, Julian'a meraklıca bakıp omuz silktikten sonra

purosunun dumanını üfledi. “Fazla duygusal biri olduğunu kabullen artık, Christian.”

“Tanrım aşkına, lütfen yine başlama.” Arthur homurdandı. “Ayrıca bana diyene bak.”

Julian bunları duymazdan geldi. “Phillip’in İskoçya’da hayvanlara ya da arsalara yatırım yaptığından haberdar değilim.”

Hafifçe kaşlarını çatan Arthur, ellerini ceplerine soktu. Sessizce, “Ben biliyordum,” dedi. “O zamanlar... Phillip tüm sorunlarını o lanet olası arsayla çözebilecekmiş gibi bir havaya girmişti. Çaresizdi. Daha da kötüsü aptalca bir işe kalkıştığını fark etmeme rağmen ona engel olmadım.”

“Onun yaptıklarından sen sorumlu değilsin, Arthur. Phillip Rothembow ne yaptığını bilecek yaşıyordu. Kendini sonsuza kadar cezalandıramazsın.”

Demek ki bu konuşmayı tekrar yapmak kaderlerinde varmış. Julian bir kez daha Phillip’in başına gelenlerden dolayı Arthur’un kendisini suçlu hissetmemesi gerektiğini dile getirecek, bu duygunun içini yiyip bitirmesini, yalnız kalmasına yol açmasını hak etmediğini söyleyecekmiş. Julian sonra da kendisinin Phillip’e en yakın kişi olduğunu bu yüzden de suçlanması gereken kişinin yine kendisi olduğunu ileri sürecekti.

“Gerçekten de haksız sayılmazsın. Ama ona en azından akıl verebilecek durumda olduğumu inkâr edemezsin.”

“Olabilir ama sen de başka kişilerin yapacağı gibi Phillip’in kendi kararlarını vermesine izin vermiş olabilirsin. Alb-

right buna benzer bir iş için gelip sana danışmadıkça ona da akıl vermezdin. O tozlu, eski el yazması metinlere değil de bazı hisselerle yatırım yapmamı *bana* söylemek aklının ucundan geçer miydi? Durum böyleyken neden Rothembow'a farklı davranmak zorunda olarsın ki?"

Julian'ın bitmek tükenmek bilmeyen mantıklı açıklamaları bu konuşmalarda hiç işe yaramıyordu. Phillip farklıydı; çünkü o *Phillip*'ti. Tartışmak istemeyen Arthur uzaklara, karşılarında kalan karanlığa baktı. "Yine de Rothembow'a konuyla ilgileneceğime ve elimden geleni yapacağıma söz verdim. Galiba oraya birilerini göndermem gerekecek. Belki de Redmond'u gönderirim. Kendisi bize iyi hizmet etti. Seyahat etmek hoşuna gidebilir."

"Hayır. Tüm bunların senin suçun olduğuna mı inanıyorsun? Öyleyse *kendin git!*" Julian'ın sesi sertleşmişti ve bu duruma şaşırان Arthur başını kaldırdı. "*Kendin git, Arthur. Git ve Phillip'in adını temize çıkar. Sırtına yüklediğin bu inanılmaz suçluluk hissinden kurtulman için gereken neyse yap.*"

"İskoçya'ya gitmek mi? Saçmalıyorsun."

"Bunun nesi saçmalıkmış? Uzun zamandır Londra'dan dışarı çıkmadın. Christian filosunu her limanda yenen İskoç sürat teknelerini görmek istediğini kendin söylemiştin. Phillip'in ölümünü kendi çarmıhınmış gibi taşıdığına inanıyorsun. Öyleyse arkadaşımıza daha nasıl yardım edebilirsin? Gerçekten, Arthur, kaybedecek neyin var? Zaten seni buraya bağlayan bir şey yok!"

Arthur bu iğneleyici sözü anlayışlı gülümsemesinin ardına saklamayı başarmıştı. “Önerin için teşekkür ederim, Kettering. Bunu düşüneceğim.”

Julian küçümseyici bakışlarla ona baktı, purosunu yere attıktan sonra ayakkabısının topuğuyla söndürdü. “O zaman vicdan azabı içinde boğul!” diyerek oradan uzaklaştı.

Arthur adamın gidişini izledi. Söylediği saçma sözlerle neredeyse kahkahalarla gülecekti. Ama balo salonuna döndüğünde yüzündeki gülümseme kaybolup yerini düşünceli ifadelere bıraktı.

Öylece ayağa kalkıp gidemezdi. Edinburgh’a gitmek kolay değildi ve yolculuk epey vakit alacaktı. Ayrıca Londra’da yapılması gereken çok şey vardı. Yoksa yok muydu? Bir düzine kadar eğitimli avukat Christian ailesine büyük bir servet kazandırmıştı. Arthur’a sadece belgelere ve banka poliçelerine imza atacağı zaman ihtiyaç duyuyorlardı. Hem o da denizlerdeki diğer tüm gemileri geride bırakan İskoç sürat teknelerini incelemeyi çok istiyordu.

Arthur yine de başını iki yana salladı. İskoçya’nın iç kesimlerine yapılacak bir seyahat, Paris’e gitmekle hemen hemen aynı zorlukta idi. Üstelik orada tanıdığı kimse olmadığı için de yapayalnız kalacaktı. Fakat buralarda da işe yarar herhangi bir şeyle uğraşmıyordu. Hayatı, sosyeteye yeni adım atan bekâr kızların önüne getirildiği etkinliklerden, aileleriyle birlikte vakit geçirmediklerinde Julian ve Adrian’la gezinmekten ve fiziksel ihtiyaçlarını gidermek için ara sıra Madam Farantino’yu ziyaret etmekten ibaretti. Burada olmasını ge-

rektiren ne bir amaç ne de bir sebep vardı. Gerçekten de o buralara *ait değildi*.

Sağ tarafındaki hareketlilik dikkatini çekti, odanın karşı tarafına baktı ve gözleri Portia'ya takıldı. Kocasını bir adamla konuşurken, Portia ise ona tahrik edici bir şekilde gülümsüyor, parmaklarını yine boynundan sarkan incinin üzerinde dolaştırıyor, uluorta kendisini okşuyordu.

Evet, Arthur'u Londra'ya bağlayan ne bir kişi ne de bir iş vardı.

Phillip için bu kadarını da yapmalıydı, öyle değil mi? Onu yüzüstü bırakmıştı. En azından adamın İskoçya'da bıraktığı pisliği ortadan kaldırmaya ve adını bir kez daha saygıyla anılır hale getirmeye çalışmalıydı.

Arthur sabahın erken saatlerine kadar bu konuyu enine boyuna düşündü. En sonunda balo da sona ermeye başlamıştı. Köşkten ilk ayrılanlar Julian ile Claudia'ydı. Claudia büyük taş sütunlardan oluşan kemerin altında ayakçılardan birinin arabacılarını getirmesini beklerken, Arthur'un elini tutup gülümsedi ve ona göz kırptı. "İnatçı kocamı sana bir akşam yemeği borcumuz olduğuna ikna ettim. Haftaya çarşamba günü seni bekliyoruz. Gelir misin? Bayan Wilhelmina Bentson-Fitzmayor'u da davet etmek istiyorum. Kendisi çok değerli bir arkadaşımıdır. Babası da Whitney-Dane Kız Okulu'nun eli bol hayırseverlerinden biridir ama henüz kendisine göre birisini bulamadı. Kabul edersen beni onurlandırırısın."

Arthur, Claudia'nın gülümseyen yüzüne bakıp kadının elini sevgiyle sıktı. "Çok çok özür dilerim. Maalesef bu tek-

lifini reddetmek zorundayım.”

Faytonları kaldırımın kenarına yanaşırken Julian kıkır kıkır güldü. “Bayan Wilhelmina Bentson-Fitzmayor’un, adının aksine çok sevimli biri olduğundan emin olabilirsiniz.”

Arthur, Claudia’yı yanağından öpmek için eğildi ve sonra da kadının faytona binmesine yardım eden Julian’a döndü. Adam pis pis gülümsüyordu. “Öyle olduğuna şüphem yok ama gelecek çarşamba günü Londra’da olmayacağım.”

Faytona binen Julian, “Gerçekten mi?” dedi. “Peki, nerede olacaksın, sevgili dostum?”

Arthur gülümsedi. “İskoçya’da.”

İkinci Bölüm

Edinburgh, İskoçya

Bay Jamie Regis karşısındaki tek kişilik deri koltukta oturan ve sessizce elindeki mektubu okuyan adama baktı. Lord Arthur Christian'ın bakışları hoşuna gitmemişti. Adamın insanı adeta boğan bir zenginlik havası vardı. Jamie Regis'in zenginlikle ya da zenginlerle ilgili bir sorunu yoktu. Sadece zenginlerin onu ayağına çağırmasını sevmiyordu.

Oysa tam da öyle olmuş, Christian bir ay önce tam olarak ne zaman ve nerede bulunması gerektiğini belirten bir mektup göndererek onu ayağına çağırmıştı. Bunu yaparken de Jamie için Edinburgh'a gelmenin ne kadar zor olabileceğini hiç düşünmemişti. Ukala İngiliz'in Edinburgh'da işi çıkmış, bu yüzden de tıpkı Jamie'nin çoğu zaman temsil ettiği zengin koyun yetiştiricileri gibi dünyanın ayağına gelmesini istemişti.

Şuna da bak! Adam kendini beğenmişin tekiydi. Görkemli Kenilworth Oteli'nin bekleme salonunun tam ortasında bir kral gibi oturuyor, bir ayağını diğerinin üzerine atmış

bankanın gönderdiği mektubu okuyordu. Jamie kendisinin adamdan daha şık olduğunu düşünüyordu ama Bay Ukala'nın üzerinde Paris'ten alınmış gibi görünen koyu kahverengi bir ceket vardı. Jamie, adamın yeleşinin ise koyu yeşil ipekten yapıldığından, üzerine koyu kahverengi ipe işlenen gül deseninin ceketle uyum sağladığından emindi. Adamın koyu yeşil ve kahverengi boyunbağı çok düzgün bir şekilde bağlanmış, dalgalı saçları bir şekle girebilmesi için özenle kesilmişti. Jamie kendini beğenmiş bir havayla adamın saçlarının kesilirken biraz uzun bırakıldığını düşündü. Adamın favorileri bile mükemmel bir uyum içindeydi. Bir insanın bu kadar detaycı olduğuna inanmak zordu.

Jamie bakışlarını Christian'ın saçlarından sonra ellerine kaydırdığı sırada pis pis gülümsedi. Adamın elleri kocamandı ve tırnakları güzelce törpülenmişti. Sol elinin yüzük parmağında ise ağır, altın bir mühür vardı. Elleri bakıldığında bir gün olsun ağır bir iş yapmadığı anlaşılıyordu.

Gözleri adamın ayaklarına dönünce yüzündeki gülümseme kayboldu, nefesi kesildi. Jamie'nin ağzını açık bırakan şey; Christian'ın çizmeleri idi. Yumuşak ve pahalı deriden yapılmış, parlayan çizmeler, adamın dizinin altına kadar kumsuzca uzanıyordu. Jamie Regis onun gibi bir çift çizmenin sahibi olabilmek için hiç düşünmeden canını tehlikeye atabiliirdi.

“Bay Regis?”

Ağzından salyalar akar halde yakalanan Jamie'nin yüzü kızardı. Başını kaldırdı ve aniden Bay Ukala'nın ela gözle-

rindeki sert bakışların altında ezildi. Tok bir sesle, "Buyurun?" dedi.

"Konuyu henüz tam olarak kavramış değilim. Lord Rothembow'un... neresiydi... hatırladım, Perthshire, Glenbaden'deki yatırımlarını siz yönetiyordunuz, doğru mu?"

Jamie onaylar şekilde başını salladı.

"Oraların çok güzel olduğunu tahmin ediyorum."

Jamie yine ağzını açmayınca, Christian bilmiş bilmiş gülümsedi. "Ayrıca İskoçya Bankası'yla oradaki arsa ve sığırların alım fiyatı olan sekiz bin poundun ilk yarısının anlaşma imzalanırken verilmesini öngören, diğer yarısının da borç olarak verilip borçlunun bu meblağı sonraki üç yıl boyunca satılacak altı sığırdan elde edilen gelirle ödemeyi üstlendiği bir anlaşma yapılmasına da aracılık etmişsiniz, öyle mi?"

Bu ayrıntılı bilgileri hatırlamak için Jamie'nin iyice düşünmesi gerekiyordu. Bir süre sonra yavaşça başını salladı.

Christian başını yana yatırdı. "Rica ederim durumu anlamama yardım edin, Bay Regis. Bankadan gelen bu mektup açıkça alım fiyatının ikinci yarısının zamanında ödenmediğini ve borç olarak verilen paranın vergilerinin de aksatıldığını açıkça ifade ediyor. Anladığımı kadarıyla arsayla birlikte bir sığır sürüsü de alınmış. Bu hayvanlar borca karşılık senet olarak mı kabul edilmişti?"

Adamın gözleri ciddiyetini hiç bozmuyor, Jamie bir cevap bekleyen adamın bakışlarının gerçekten de kafatasını delip arkasındaki sandalyeye işlediğini hissedebiliyordu. Sınırları bozulan Jamie bakışlarını çabucak kucağındaki belgele-

re çevirdi. “Lordum, görüldüğü kadarıyla...” *Tanrı aşkına neydi şu adamın soyadı?* Jamie son üç senedir o küçük vadiye uğramamıştı ama kim işlerinin bu kadar büyük bir artışa geçeceğini tahmin edebilirdi ki? “Hıh, Fraser,” diyen Jamie çabucak konuşmaya devam etti. Adamın adını birden hatırlamıştı. “Evet, Lordum, Fraser bankaya ödemeleri yapmamış. 1834 yılında bölgede çok büyük bir kuraklık yaşanmıştı. Sanırım hayvan otlatacak arazi de yoktu. 1835’te de bölgeye çok sayıda koyun sürüsü getirildi. Bu da...”

Christian, “Bay Regis,” deyip adamın lafını kesti ve Jamie’nin dişlerini sıkmasına sebep oldu. “Şu... Fraser’in ödemeleri yapamayınca sizinle irtibata geçip Lord Rothembow’un Londra’daki danışmanlarıyla çeşitli görüşmeler yapılmasını istemesi gerekmiyor muydu?”

Konunun bu kısmı oldukça açıktı. Jamie elindeki belgeleri karıştırmayı bıraktı ve adamla göz göze geldi. “Evet, Lordum, söylediğiniz gibi, benimle irtibata geçmesi gerekliyordu. Ama ben bankadan elime kâğıtlar ulaşır ulaşmaz Lord Rothembow’a mektup gönderdim.”

Bay Ukala’nın kaşları hafiften çatıklaştı ve Jamie konuyla ilgilenen avukatın *kendisi* olduğunu ve işlerde bir aksaklık olduğunu müşterilerden duymayı beklemektense bizzat durumu kontrol etmesi gerektiğini düşündü. Ama işlerinin son beş yılda üçe katlanması onun suçu değildi. Onun yerinde Lord Arthur Christian bile olsa kapısını çalan koyun yetiştiricilerini Inverness’e, Fort William’a ve Skye’a yayılmış olsalar da geri çevirmezdi.

“Rica ederim not alın, Bay Regis,” diyen katlanılmaz adam ellerini birleştirdi, gözlerini kıstı ve sözlerine devam etmeden önce bir süre boş boş etrafa bakındı. “Bizzat Fraser’i ziyaret edecek ve kendisine Lord Rothembow’la yaptığı anlaşmanın içler acısı durumundan dolayı bu andan itibaren askıya alındığını bildireceksiniz.” Duraksadı, viskisinden bir yurdum aldı ve meraklı gözlerle Jamie’ye baktı. “Not alıyorsunuz, öyle değil mi?”

Jamie dilinin ucuna gelen sözleri büyük bir sabır gösterip sarf etmeden, başını öne eğip önündeki kalemi alarak parmaklarını incitecek kadar sıktı. Sonra da kendisine verilen talimatları kaleme aldı. “Not alıyorum, Lordum.”

“Ayrıca kendisine en kısa zamanda mülkten çıkarılacağını, arsanın ve geriye kalan sığırların satılacağını, elde edilen gelirle borcun, ödenmesi gereken vergilerin ve dört yıl boyunca biriken faizlerin ödeneceğini de iletebilirsin.” Tekrar duraksadı, sessizce Jamie’nin talimatları harfi harfine yazmasını bekledi. Jamie en sonunda başını tekrar kaldırıncı Christian öne doğru eğildi. Jamie’nin tüm dikkatini ona vermesini sağlamak istiyordu. Alçak sesle, “Kendisini ziyaret ettiğinde Bay Fraser’e merhum Phillip Rothembow’a yaşattığı kayıpları telafi etmek için İskoç kanunlarının bana verdiği tüm hakları Rothembow’un yasal temsilcisi olarak İngiliz Krallığı’ndan aldığım yetkilerle sonuna kadar arayacağımı açıkça belirtin. Tamam mı?”

Christian kendisine ferman verilmiş bir paralı asker gibi konuşmuştu. Jamie de itaatkârca başını salladı.

Christian da hafifçe başını öne eğerek ona karşılık verdi. “Çok güzel. Bu arada ben de Glasgow’daki işlerimi bitirdikten sonra Dundee’ye gidip mülkün hiçbir sorun yaşanmadan satılması için vergilerle biriken faizleri ödeyeceğim.”

Christian bir kez daha duraksadı. Odanın karşı tarafındaki hizmetçiyle göz göze geldi ve tekrar Jamie’ye dönmeden önce elinin yanında duran viski bardağını işaret etti. “Tekrar buluşacağımız ve bu çirkin meseleyi sonlandıracağımız güne kadar sizden haber bekleyeceğim. Ay sonuna kadar Londra’ya giden bir gemiye binmeyi istediğimi ve gecikmeleri hiç hoş karşılamayacağımı bilmenizi isterim. Şimdilik hepsi bu kadar. Geldiğiniz için teşekkürler.”

Jamie göz kırptı. Adamın o kesik tonuyla konuşup hızla söylediği son lafların hepsini tam olarak anlamamıştı ama oradan ayrılmasına müsaade edildiğini sezmişti. Jamie’nin sinirden gözleri büyüdü, derince bir nefes verdi ve eşyalarını toplamaya başladı. Inverness’ten buraya bu adamın çağrısından dolayı bir köpek gibi gelip üstüne bir de evdeki basit bir hizmetçi gibi huzurundan çekilebileceği emredildiği için burnundan soluyordu. Bu düşünceden dolayı o kadar çok kızmıştı ki ayağa fırlayınca elindeki belgelerin bazılarını yere düşürdü.

Kral, koltuğun kolundan aşağı sarkıp kâğıtları topladı. “Dosyalarınız, Bay Regis.”

Jamie çabucak kâğıtları adamın elinden aldı. “*Teşekkürler*, Lordum,” deyip topuklarının üzerine basarak arkasına döndü. Bir an önce odadan çıkıp içine düştüğü bu durumdan

kurtulmayı istiyordu.

“Bay Regis!”

Jamie durdu. Öfkesini kusacağından korktuğu için arkasına dönüp dönmemenin arasında bir seçim yapmaya çalıştı. Yavaşça omzunun üzerinden arkasına baktı.

“Bana nasıl ulaşacağınızı sormayı unuttunuz. Görevinizi tamamladıktan sonra Dundee’deki Sherbrooke’a Lord Arthur Christian adına haber bırakabilirsiniz.”

Jamie, “Sherbrooke,” diyerek adamın söylediğini tekrarladıktan sonra çabucak arkasına döndü ve adamın boyunu kırmak gibi aptalca bir davranışta bulunmamak için hızlı adımlarla, Kenilworth’un lüks bekleme salonundan çıktı. Kapının hemen dışında üstünü başını düzeltmek için durduğunda arkasına baktı ve Lord Arthur Christian’ın tazelenen viskisini yudumladığını, eline aldığı gazeteyi de gayet rahat tavırlarla okuduğunu gördü.

Bu kibirli ve ukala İngiliz’i hiç ama hiç sevmemişti.

Jamie anayolun yanındaki bir barda Stirling’e gideceği faytonu beklerken, bugün cebelleştiği görüşmede aldığı notlara göz gezdirdi. Christian’ın ondan Fraser’i ziyaret etmesini istediğini biliyordu. *Tanrı aşkına, adamın soyadı neydi?* Ama Merkezi Highlands’a yapılacak bir seyahat Jamie’nin işine hiç gelmiyordu. Çantasından çıkardığı deri kaplı defteri açtı. Defterin içinde adamın güzel el yazısıyla yazdığı randevuların ve ilgilenilmesi gereken yasal mevzuların listesi vardı. Kabarik listeye bakılırsa, Jamie’nin Trossachs’ta boş boş dolanarak vakit kaybetmesi hiç de uygun değildi. Sipariş et-

tiği tütünler Fransız sahilllerinde suya gömülen bir müşteri-
sinin son derece mühim sorunuyla ilgilenmek için derhal Fort
Williams'a gitmesi gerekiyordu.

Bira dolu büyük bardağı dudaklarına götüren Jamie Re-
gis düştüğü ikilemi iyice ölçüp biçmeye çalıştı.

Doğrusu bir mektup yazarak da işini halledebilir, oraya
bizzat gitmiş kadar olabilirdi. Fraser denen adama mülkün-
den çıkarılacağını yazıp gerekli detayları açıklayabilir, sonra
da ukala Christian'la son görüşmesi için bir tarih belirleyebi-
lirdi. Kibirli Lord'un aradaki farkı anlayabileceğini hiç san-
mıyordu. Sonuçta istediğı olacak, mülkle ilgili sorun çözüle-
cekti. Zaten Jamie'nin vaktini sömüren bir sürü işi vardı. Fra-
ser'e yazacağı mektuba bu "çirkin meseleyi" sonlandırmak
için kendisine dört hafta müddet verildiğini bildirecek, sonra
da Fort Williams'taki işine devam edecekti.

İşte hepsi bu.

Bir mektup.

Jamie'nin yapması gereken sadece mektup yazmaktan
ibaretti. Ama öncelikle adamın lanet olası soyadını bulma-
lıydı.

Üçüncü Bölüm

Glenbaden, Highlands, İskoçya

Bahtsız genç Willie Keith her hafta Glenbaden'e yayılmış orta halli evlere postalarını dağıtırken, köy halkı kapılarının önünde toplanırdı. Zaten köyde çok fazla kişi kalmamıştı. İnsanlar elbette Willie'yi değil, dul Kerry McKinnon'u bekliyordu. Postaları dağıtma işini Bayan McKinnon üstlenmişti. Willie kadına deli gibi âşık olduğu için parşömenlerin üzerinde yazan adları doğru düzgün okuyamaz, hatta bazen vadi boyunca ilerleyen zorlu patikada yolunu bile bulamazdı.

Bu yüzden Willie Keith her çarşamba katırının sırtında o huzur verici küçük vadideki arpa tarlasından geçerdi. Ne sağına ne soluna bakar, doğrudan rahmetli Fraser McKinnon'un büyük, beyaz evine giden tepeciği aşar, gözlerden kaybolurdu. Her çarşamba o köye varır varmaz Bayan McKinnon tepeciğin üzerinde elinde bir sepetle belirir, zavallı Willie'yi de çilli yüzü ve özlem dolu gözleriyle onun arkasından bakar halde bırakırdı. Köylüler oğlanın gerçekten de son nefesini böyle verip gidebileceğinden korkuyordu.

Ancak hepsi de kutsal ruhlarının derinlerinde bir yerde bu genç adamın hissettiği duyguları hissediyordu. Dışarıdan bakan sıradan biri içlerinden geçenleri anlayamazdı ama bir zamanlar hepsi genç Willie'nin geçtiği yoldan geçmişti.

Son derece açık ve bulutsuz o yaz sabahında hiçbir zavallı Willie Keith'in haline gülmüyordu. Çünkü dolambaçlı yoldan elindeki mektup sepetiyle inen Kerry McKinnon'un yüzündeki ifade hepsini endişelendirmişti. On iki köylü küçük bahçelerinde ayaklarının dibinde duran tavuklarıyla, köpekleriyle ve çocuklarıyla bekliyor, Kerry McKinnon mektup destelerini dağıtırken birbirlerine kaygı dolu gözlerle bakıyordu. Kadının dikkatinin bu kadar dağınık olması, her zamanki sevinç dolu selamını vermemesi ve de hallerini hatırlarını sormaması alışık olmadıkları bir durumdu.

Kerry McKinnon'un ağzını bıçak açmıyordu.

Herkes koyu saçlı, güzel kadının herhangi bir hastalığının olup olmadığını merak etti. İçten içe kadının herkesi ayakta tutabilmek için etrafta deli gibi koşuşturduğundan dolayı bu hale geldiğinden şüpheleniyorlardı. Kerry günün ilk ışığında kalkıyor, güneşin son ışıkları gecenin karanlığına karışana kadar çalışıp didiniyordu. Onca emeğine karşılık ancak ekinleri büyütebilen, hayvanları besleyen, evi ve ahırını ayakta tutan Bayan McKinnon, bir de her gün fırsat bulup hepsiyle ayrı ayrı ilgilenmeye çalışıyordu. Gut hastalığına yakalanan Kızıl Donner'i ziyaret ediyor, ihtiyar kadın Winifred'in bir sonraki güne sağ salim uyanması için elinden geleni yapıyor, üç çocuk sahibi Loribeth'e ev işlerinde yardım ediyordu. Bu

vadinin can damarı olan bu kadının esmer kaşlarının hafiften çatıklaştığını görmek hepsinin moralini bozmuştu.

Endişeli gözlerle karşısında duran kişiler, Kerry McKinnon'un güne son derece sağlıklı biri olarak başladığını bilmiyorlardı. Aslında Kerry kendisini çok canlı hissetmiş eski ahır temizlemek gibi zorlu bir görevi büyük bir zevkle yerine getirmişti. Ama Willie haftalık postayı getirince her şey değişmişti. Kerry havuç kafalı gence gülümsemiş, hasta kız kardeşinin durumunu sormuştu. Katlanmış parşömenin üzerinde annesinin el yazısını görmüştü. Bu yazıyı her gördüğünde istemeden içi ürperse de bu defa onu oldukça ağır bir parşömenin arkasındaki Bay Jamie Regis'in derli toplu, küçük imzası korkutmuş; kadının karnına keskin bir ağrı saplanmıştı.

Kerry, Regis adını çok iyi hatırlıyor, en kötüsü de Fraser'in onun aracılığıyla ne olduğunu tam olarak anlamadığı ve de sağlam olmadığından şüphelendiği bir iş yaptığını anımsıyordu. Başına gelebilecek felaketi hissedince boğazı düğümlendi. Mektubu küçük sepetten hemen çekip aldıktan sonra çabucak mührü açtı. Farkında olmadan bir elini boynuna atarken yazıları okumaya başladı. Gözlerinin önünden geçen kelimeleri hazmedemiyordu.

Ağır bir dille süslenen yazılar, Kerry'nin üzerinde durduğu topraklara el konulduğunu, arazinin satılığa çıkarıldığını, Fraser'in borçlarından dolayı adına dava açılacağını ve de mülkün derhal boşaltılması gerektiğini açıklıyordu.

Buralardan ayrılmak mı?

Eli aniden titremeye başlayan Kerry, çabucak mektubun

sol tarafını tuttu ve yazılanları bir kez daha okudu. Bir şeyleri yanlış anlayıp anlamadığından emin olmak isterken mektubun son maddesini gözden kaçırdığını fark etti.

Ne yazık ki her şeyi çok iyi anlamıştı.

Bir şekilde Willie'ye gülmeyi başarmış, adamı yeni pişmiş kurabiyelerin kokusunun geldiği mutfığa göndermişti. Mektupları sepetine koymayı da başarmış, vadiye serpilmiş evlere giden yolda ilerlemeye başlamıştı. Mektupları dağıtırken, her sabah yaptığı gibi komşularını selamlamak ve onlara gülümsemek için kendisini zorlamıştı. Şimdi de onların arasından ayrılıyor, meraklı bakışlarından uzaklaşıyor ve baş dik halde yolun öteki ucundaki gölete doğru yürüyordu.

Önündeki yolu avucunun içi gibi bilen Kerry, Bay Regis'in düzgün el yazısıyla kâğıda döktüğü borcu, yapılan hatayı ve borçların ödenip ortaya çıkacak her türlü yasal yaptırımın önüne geçilmesi için verilen dört haftalık kısa süreyi düşünüyordu.

Başına bunların geldiğine inanamıyordu. Fraser, aile topraklarının büyük bölümünü satmış, ölmeden önce borç yapmış, onun sorumsuzluğu yüzünden Kerry'nin her şeyini kaybetmesinc ramak kalmıştı. Bir çöp yığını gibi evinden atılacaktı. Kuzenleri Angus, May ve Thomas da evlerinden olacaktı. Glenbaden'deki diğer kişiler de onlarla aynı kaderi paylaşacaktı. McKinnon'ların son fertleri, Fraser'in öz ailesi kapı dışarı edilecekti. Tanrı aşkına bu durumda nereye gidecek, ne yapacaklardı?

Karnına bir ağrı saplandığı anda aniden durdu ve yere

eğildi. Mektubun gerçekten ne anlama geldiğini anlayınca canı fena halde yandı.

Ama bir süre sonra kendini ayağa kalkmaya zorladı. Diğerlerine bu felaketten bahsedemez, en azından bir şeyler bulana kadar ağzını açamazdı. Hepsi paniğe kapılı, Thomas da aceleyle saçma sapan bir şey yapabiliyordu. Onları kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapana kadar olanları öğrenmelerine izin veremezdi.

Ama Bay Regis sadece dört haftalık bir süre vermişti!

Umutsuzluğa kapılan Kerry, binlerce şey düşünüp çaresizce bu felaketin üstesinden gelmenin yollarını ararken gölete doğru yürümeye devam etti. Ama elinde avucunda hiçbir şey yoktu. Ne parası ne de değerli bir eşyası vardı. Annesini ve diğer sevdiklerini kurtarmasını sağlayacak bir yol yoktu.

Olmaz! Olamaz! Bir kez daha durdu, elini yüzüne götürdü ve gözlerini kapattı. Gözyaşları gözlerini yakıyordu ama kendisine yürümesi, düşünmeye devam etmesi gerektiğini söyledi. Şuurunu kaybetmiş halde yürümeye devam etti ve en sonunda kendisini kocasının mezarının başında diz çöküp küçük haça ve elindeki korkunç mektuba bakar halde buldu.

“Bana yalan söyledin, Fraser.”

Kocası her şeyin yoluna gireceğini söylediğinde ona *inanmıştı*. Fraser geçen güz vefat edince kendi adına huzura kavuşmuş ama eşini içinden nasıl çıkacağını bilmediği bir batağa saplamıştı.

McKinnon, ailesinin öteki dünyaya göçüp gitmiş fertlerinin yattığı akıntının kenarındaki küçük mezarlığa göz gez-

dirdi. Her gün üstesinden gelmeye çalıştığı kızgınlığı bastırmaya çalışıyordu. Bu kadar kızgın olmaması *gerekirdi*. Zavallı Fraser vefat ettiğinde henüz otuz dört yaşındaydı. Kerry gözlerini kırparken elleriyle boynunu tuttu.

İşte yine aynı duyguları yaşıyor, kocası bu hayattan kurtulduğu için azıcık da olsa içinin rahatlayıp huzura kavuştuğunu hissediyordu.

Adamın daha fazla acı çekmek zorunda kalmaması onu mutlu etmişti ama içindeki o farklı his Fraser için mi yoksa kendisi için mi sevindiğini sorgulamasına sebep olmuştu. Fraser çok uzun süre hastalıkla mücadele etmiş, Kerry'nin kalbinde yıllar önce ölmüştü. Evlendikten sadece iki yıl sonra hastalanmış, sonraki yedi yıl boyunca da durumu gittikçe kötüleşmişti. Adamın rahatsızlığının başlarında karı koca hayatları da sona etmişti. Ömrünün son iki yılında çektiği acılardan dolayı halsiz düşmüş, Kerry olmadan hiçbir işini göremez hale gelmişti.

Bu topraklar da üzerinde yaşayan insanlar da Kerry'nin varlığına ihtiyaç duyuyordu.

McKinnon ailesi nesillerdir bu vadide hayatını sürdürüyordu. Büyük Eigg Gölü'ne bağlı gölette balık tutmuşlar, verimli yıllarda arsalara arpa ekmişlerdi. Eski klan sisteminde görev alan Fraser'in dedesi buralarda toprak sahibi olacak kadar şanslı biriydi ve nihayetinde malı mülkü Fraser'e kalmıştı. Baron Moncrieffe'den kiraladıkları arsalarla birlikte çok rahat bir hayat sürmüşlerdi. Ancak Fraser hastalanınca işler değişmişti. Ne Kerry ne Thomas ne de Glenbaden'deki di-

ğer kişiler, sığırların ölmesini, arpaların kurummasını engellemek için bir şeyler yapamamıştı.

Kerry işlerin kötü olduğunu biliyordu ama bu kadar da kötü olduğundan haberdar değildi.

Aniden başını kaldırıp tüm görkemiyle dağın eteğinde duran o çok sevdiği yeşil panjurlu, beyaz eve baktı. Birkaç sığırın yayıldığı dağlar da evin arkasından yükseliyor, sular sakince göle akıyordu. Kerry bu vadiyi çok seviyordu.

Tanrım, başı çok büyük dertteydi. Bu dertlerden nasıl kurtulacağını bilemiyordu.

Kahrolası Fraser! Ancak kocası öldükten sonra başlarındaki belanın ne kadar büyük olduğunu anlamıştı. Fraser'i defnettikten hemen sonra İskoçya Bankası'ndan gönderilen ve mülklerine ait vergilerin ödenmediğini, bankadan alınan kredinin faizinin yatırılmadığını ve alacaklıların ödeme beklediğini belirten mektuplar eline ulaşmaya başlamıştı. Kocasının kredi aldığından bile haberdar değildi.

Bu yıkıcı haberler yetmezmiş gibi annesinden de bir mektup gelmişti. Kadın ısrarla kızının Glasgow'a geri dönmesini istiyordu.

Kerry hangi mektubun onu daha çok korkuttuğundan emin değildi.

İskoçya Bankası'ndan gelen ve ne olduğu sonradan ortaya çıkan mektupları görmezden gelmek kolaydı. O yazışmalar daha önce Kerry'ye bir şey ifade etmezken, annesinden gelen mektup telaşlanmasına sebep olmuştu.

Yıllarca annesini sevmek için çaba sarf eden Kerry, en

sonunda böyle bir şeyin olamayacağını anlayacak noktaya gelmişti. Çocukluğuna dair hiç de güzel anıları yoktu. Annesi Alva MacGregor tüm hastalıkların Tanrı'nın emirlerine itaat etmeyen kişilerin cezası olduğuna inanan dindar biriydi. Kerry'nin hatırladığı kadarıyla Alva hiç kimseye bir çift tatlı söz etmez, en kötü laflarını da kocasıyla kızına saklardı.

Kerry'nin hatırladığı çocukluk anılarından biri, oyun oynarken kazara kırdığı bir vazodan dolayı dolaba kilitlenmesiydi. Annesi ceza olarak onu karanlık dolaba kilitleyip kızının korku dolu çığlıklarına kulaklarını tıkadığında, Kerry henüz on yaşında bir çocuktur. Annesi Tanrı'dan af dilemesini istiyordu. Ama Kerry'nin o anda aklından geçen tek şey; Şeytan'dı. Çünkü annesi Şeytan'ın da onunla birlikte dolapta olduğunu ve yaramaz çocukları yemeyi sevdiğini söylemişti.

Üzerine vuran güneş ışığına rağmen bunları hatırlayan Kerry'nin içini bir ürperti kapladı.

Çok şükür ki babası Devin MacGregor annesi kadar dindar biri değildi ve böyle bir cezaya göz yummamıştı. Adam, Kerry'yi dolabın bir köşesine sinmiş halde bulunca çok üzül-müş ve kızını Edinburgh'a, gücünün yettiği bir yatılı kız okuluna göndermişti. Kerry genç bir kız olana kadar orada kalmış, sadece yazları evine dönmüş, annesinin ağır ithamlarına katlanmaya çalışmıştı.

Tam da evden kaçma hayalleri kurarken hasat sezonunda insanların toplandığı bir yaz akşamında Fraser McKinnon ona ilgi göstermiş, Kerry de kendisine açılması konusunda adamı cesaretlendirmek için elinden geleni yapmıştı. Zaten

çok da zorlanmamıştı. Adam yakışıklı sayılırdı ve yakınlarıdaki arazilerin sahibi olacak kadar şanslıydı. Fraser ona kur yapmaya başlayınca, Kerry özgürlüğün tadını damağında hissetmişti. Adama tüm kadınsı cazibesini göstermişti. Birkaç hafta sonra da evlenmişlerdi. Daha evleneni bir ay olmuşken Kerry'nin babası bir sabah yatağında ölü bulunmuştu.

Alva o dönemlerde aklını tümenden yitirecek gibi olmuştu. Perthshire çevresinde gittikçe ün kazanan aşırı dinci bir papazın toplantılarına katılmaya başlamıştı. Alva, Papaz Tavish'ten epey etkilenmiş, Kerry'nin korktuğu da başına gelmişti. Annesi ailesinin tüm arsalarını bir koyun yetiştiricisine satmış ve aldığı paraları da Tavish'e vermişti. Bunların yarattığı şaşkınlık yetmezmiş gibi Alva bir de Glasgow'a kadar Papaz Tavish'in peşinden gitmiş, adamın oralarda oluşturduğu bir tür dini gruba katılmıştı. Gruptaki kişilerle birlikte Glasgow'lu fakirlerin arasında günlerini geçirmiş, şeytani işlere karışıklarını söyleyip bu insanları kınamış ve onlara aralarına katılmaları için dil dökmüştü. Çok geçmeden Kerry annesinin Papaz Tavish'le evlendiği ve hamile kaldığı haberini almıştı.

İşte bundan sonra aralarındaki bağ kopma aşamasına gelmiş, anne kız geçen sekiz yılda birbirlerine yalnızca bir düzine mektup göndermişti.

Ama Alva, Fraser'in ölüm haberini alınca kızına yazmaya başlamıştı. Kerry, annesinin onu Glasgow'a çağırdığı ilk mektubu aldığı anda kocası öleli daha bir ay olmuştu. Ardı arkası kesilmeyen mektuplar Kerry'ye günahkâr bir hayat ya-

şamayı bırakıp inançlı birisinin sadık eşi olmasını emrediyordu.

Kerry böyle bir şey yapmaktansa ölmeyi yeğlerdi.

Annesinden gelen son mektuba baktı. İçini büyük bir merak kapladı, parşömeni açtı. Mektup Tanrı'nın yüceliğinden, kullarının günahlarından, İskoç Kilisesi'nin başarısızlıklarından bahseden cümleler ve Kerry'nin işlediği günahların affedilmesi için kaleme alınan dualarla başlayınca Kerry başını iki yana sallamaya başladı. Annesi son cümlelerini her zamanki gibi kızının Glasgow'a gelmesini isteyerek bitirmişti ama bu kez Papaz Tavish de bir satır yazı yazmaya tenezzül edip Kerry'den annesinin isteklerini onurlandırmasını, bedeninin isteklerine boyun eğmemesini ve iffetini korumak için Glasgow'a gelmesini istemişti. Kızgınlıktan gözleri büyüyen Kerry, mektubu gri eteğinin cebine sokuşturdu.

İffetli bir kadındı ve Tanrı'nın da yardımıyla ömrünün sonuna kadar öyle kalmayı diliyordu.

Thomas'ın planı gittikçe aklına daha çok yatıyordu.

Thomas McKinnon, Fraser'in ömrü boyunca Glenbaden'den dışarı adım atmamış aksi kuzeniydi. Oysa nefes aldığı her gün etrafındakileri buralardan kaçıp gitmekle tehdit ediyordu. Ama adam buraları seviyordu. Bu vadiyi çok iyi tanıyor, verimli günlerin geleceğini biliyordu. Çimler yeterince çıkmadığı için arazilerin uzun vadede sığırlar için uygun olmayacağını ama bu durumun koyun besleme için ideal olduğunu söyleyen kişi de oydu. Geleceğin koyun ve arpa bağlı olduğunu söylemişti. Bu ikili, Fraser'in borçlarını ödemesi

için gereken kârı elde etmelerini sağlayacaktı.

Ama sığır yetiştiriciliğinden koyun yetiştiriciliğine geçmeleri için para gerekiyordu ve Thomas, Kerry'den koyun almak için birilerinden borç almasını istemişti. Bu yılki sığırlardan gelir elde edebilirlerse, koyunlar için alacakları borçların yarısını ödeyebilir, işi yarılamış olurlardı. Thomas'ın ilk koyun sürüsünü alabilmek için bankadan kredi almayı düşündüğü sıralarda bankadan mektup gelmişti. Bir süre yaşadığı şokun etkisinde kalan Thomas, planını gözden geçirmiş ve Baron Cameron Moncrieffe'den borç isteyebileceklerine karar vermişti.

Komşusundan borç alacak olması Kerry'nin canını sıkıyordu ama yine de Thomas'ın önerisi aklını kurcalıyordu. Hem başvuracağı başka kimse yoktu hem de Cameron Moncrieffe, Fraser'in ömrünün son yıllarında evlerini sık sık ziyaret etmişti.

Zengin bir adam olan Moncrieffe, Eig Gölü'nün hemen ötesindeki Glenbhainn'de yaşıyordu. Kerry bir zamanlar adamın bin tane koyununun olduğunu duymuştu. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ama adamın lüks içinde yaşadığından haberdardı. Fraser ortalıkta gezinme fırsatını yakalayınca sık sık Moncrieffe'nin yenilenen kalesine giderdi. Bir keresinde de Kerry'yi oradaki bir yaz balosuna götürmüştü. Fraser'in sağlığı kötüleşince de Moncrieffe, Glenbaden'i ziyaret etmiş, son derece düşünceli biri olduğunu göstermiş, Kerry de adamın Fraser'le ilgilenmesine sevinmişti.

Fakat adamda da oğlu Charles'da da onu rahatsız eden

bir şeyler vardı.

Aklından geçenleri hiç kimseye söyleyemese de kendi kendine itiraf edebilirdi: Charles Moncrieffe otuz yaşındaki bir adamın bedenine tıkılıp kalmış on yaşındaki yaramaz bir çocuktü. Adamın Kerry'ye bakışları ve o gülümsemesi kadının tüylerini diken diken ediyordu. Kerry böyle şeyler düşündüğü için kendisini çok kötü hissediyordu.

Bir kez daha elinde tuttuğu iki mektuba baktı ve karnına saplanan ağrıya aldırış etmemeye çalıştı. Bay Regis'ten gelen mektup ona iki seçenek sunuyordu. Ya McKinnon arazilerinden geriye kalanların ele geçirilmesine, kiraların arttırılmasına ve kiracıların koyun yetiştiricileri tarafından evlerinden olan yüzlerce İskoç gibi yerinden yurdundan olmasına tanıklık edecek ya da Glasgow'a annesinin yanına gidip sevdiği insanların Amerika'ya veya kayalıklarla dolu kıyılara su yosunu yetiştirmek için göç etmesine müsaade edecekti.

Ya da herşeyin normale dönmesi için gidip Moncrieffe'den yardım isteyecekti.

Glenbhainn ve Moncrieffe'nin evinin ihtişamı Kerry'nin ağzını hep açık bırakmıştı ama bu kadar güzel bir evin ortasında eski, siyah elbisesiyle durunca kendisini çulsuz bir dilenci gibi hissetmişti. Gösterişli salonun ortasında durmuş; meşeden yapılmış tahta kaplamalara, pirinçten yapılmış avizelere, bir masanın hemen üzerine yerleştirilmiş oval aynanın cilalanmış, kurşuni çerçevesine hayran hayran bakıyordu.

Yeni yapılmış mermer zemin bile süpürülmüş, parlayana kadar ovalanmıştı. Özellikle de orta halli evinde yerler çamurlardan arınınca mutlu olan Kerry, bu güzellikten etkilenmişti.

Gerilen kadın, nemli avucunu eteğiyle sildikten sonra elindeki boneyi bir elinden diğerine aldı.

“Bayan McKinnon. Bu ne büyük bir sürpriz!”

Cameron Moncrieffe’nin tok sesi Kerry’yi ürkütmüş, adam ağır meşe kapıdan içeriye girince Kerry ayağa sıçramıştı. Peşinden gelen kâhya ise Kerry’yle göz göze gelmeye çalışmıştı. Moncrieffe her zamanki gibi güzel giymişti. Kerry’nin yakışıklı olduğunu düşündüğü adam, aynı zamanda hoş bir şekilde taranan saçlarıyla ve düzeltilmiş favorileriyle çok da asil duruyordu. Kerry reverans yaparak, “Beni evinize kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Lordum,” dedi.

“Benim için büyük şereftir, madam. Bu kadar güzel bir misafir...” Kerry’nin elini dudaklarına götürdü, kadının elini yavaşça indirmeden önce eline bir öpücük kondurduktan sonra, “...düşman başına,” diyerek sözlerini tamamladı.

Adamın öpücüğü karşısında Kerry’nin tüyleri diken diken oldu. Nazikçe elini adamın elinden çekti ve kendisini tebessüm etmeye zorlarken elindeki boneyi sıktı. “Çok naziksiz, efendim.”

“Rica ederim,” diyen Moncrieffe, Kerry’yi kolundan tuttu. “Oturalım mı?” dedikten sonra kadının cevabını beklemeden omzunun üzerinden kâhyasına baktı. Lafı uzatmadan, “Çay,” dedi. Sonra da Kerry’yi mavi Çin ipeğiyle örtülü koltukların bulunduğu tarafa götürdü. Kerry bir anlığına yaz ay-

larında göğü kaplayan mavimsi renkteki bu örtülerin ne kadar mâl olduğunu merak etti. İpek örtüleri mahvetmekten korktuğu için yerine dikkatlice oturdu. Ev sahibi Moncrieffe de misafirinin hemen karşısındaki koltuğa geçti, rahat tavırlarla ayak ayaküstüne atıp ellerini birleştirdi ve Kerry'ye baktı. "Ziyaretinizi neye borçluyum, Bayan McKinnon?"

İşte başlıyoruz, diye düşünen Kerry öylece şömineye bakıyor, kendisini kötü hissediyordu. İnsanlar nasıl borç isterdi ki? "Önemli bir konuyu sizinle görüşmek için geldim, Lordum." Sesi buruk gibiydi. Gözünün ucuyla adama baktı. Adam da boş boş ona bakıyor, sabırla Kerry'nin sözlerine devam etmesini bekliyordu. "En iyisi sözü uzatmadan size işin özünü anlatayım."

Moncrieffe başını salladı.

Konuş gitsin. "Öncelikle iyi olduğunuzu gördüğüme sevindim. Ama maalesef ki buraya sadece halinizi ve hatrınızı sormaya gelmedim." Moncrieffe, Kerry'yi dinlediğini göstermek için başını öne eğdi. "İlgilenmem gereken çok önemli bir iş var." Evet, iş. Bu laf kulağına hoş gelmişti. Eteğini sıkıca tutup ellerini gevşetmeye ve biraz sakinleşmeye çalıştı.

Moncrieffe anlayışlı bir şekilde gülümseyerek, "Gerçekten mi?" dedi.

"Evet..." *Rica etsem bana birkaç tomar para verir misiniz?* "Şey... Başımda küçük bir dert var." Küçük bir dert mi? Koskoca bir *felaketten* bahsediyordu.

Moncrieffe başını salladı. "Rica ederim, devam edin, Bayan McKinnon. Başınızda bir... *dert*... varsa size yardım-

cı olmak isterim.”

Bu sözler cesaret vericiydi ama elinde gümüş çay tepsisi olan kâhya araya girmişti. Kerry alt dudağını ısırды, kâhyanın dışarı çıkmasını beklerken ellerine baktı. Kalbinin göğsünü sıkıştırdığını hissediyor, adamın kalp atışlarını duyacağından korkuyordu.

Kâhya dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatınca Moncrieffe, “Lütfen devam edin, ne diyordunuz?” dedi ve Kerry’ye çay doldurmak için öne doğru çıktı.

Kerry, “Lordum, bu durumda aklına sizden başka kimse gelmedi,” diyerek lafı ağzından kaçırdı ve patavatsızlığından dolayı kendine kızdı. “Ne yazık ki kocam... Fraser’in... İskoçya Bankası’na epey borcu olduğunu öğrendim. Ayrıca vergi borcu da varmış. Bunları bil...miyordum.”

Moncrieffe hoş görünlü porselen fincanı dudaklarına götürdü ve böyle kötü haberleri her gün duymaya alışıkmiş gibi çayını yudumladı.

“Şey... bir de bazı alacaklılar varmış,” diyen Kerry ürkek ürkek sözlerine devam etti. “Ama işin ayrıntılarını tam olarak bilmiyorum,” dedikten sonra tekrar duraksadı. Bu kadar açıklamanın adamı şaşırtmaya yeteceğinden emindi.

Moncrieffe nazikçe, “Hepsi bu kadar mı?” diye sorduktan sonra eliyle çay tepsisini işaret ederek, “Rica ederim, soğumadan çayınızı için,” dedi.

Hepsi bu kadar mı? Çay mı? Tanrı aşkına, acaba adam Kerry’nin ağzından çıkanları duymamış mıydı? Kuşkulanan Kerry adama gözlerini dikti. “Başka bir seçeneğim olsa ina-

nın yanınıza gelip sizi de derdime ortak *etmezdim* ama gerçekten de aklıma başka bir çözüm yolu gelmediği için buralara kadar geldim. Yine de bir planımın olduğunu bilmenizi isterim. Kocamın kuzeni Thomas bu yıl sağlıklı birkaç sığırı satarsak sığır yetiştiriciliğinden koyun yetiştiriciliğine geçebileceğimize inanıyor. Koyunlar arazilerimizdeki çimlere daha uygun ama sığır pazarında çok iyi bir fiyattan satış yapsak da kazancımız yeterli olmayabilir. Benim de korktuğum bu! Bir süreliğine bankanın yasal yollara başvurmasını engelleyebilmek için nakit paraya ihtiyacım var. Eminim ki...”

Kıkır kıkır gülen Moncrieffe, fincanını sehpanın üzerine koyarken Kerry’nin yardım isteğini yarıda kesti. “Affedersiniz ama Bayan McKinnon gerçekten de koyunlarla tüm bu sorunların çözülebileceğini mi düşünüyorsunuz?” Adam bir kez daha güldü. Kulaklarına son derece saçma bir laf çalınmış gibi başını iki yana sallıyordu. “Koyunlara yetecek kadar arsanız yok. Bu küçük planınız hayatta işe yaramaz.”

Bu açıklama Kerry’yi şaşırtmıştı. Thomas’ın fikrine tamamen güveniyordu ama bu planı destekleyecek sözler sarf etmeye hazır değildi. “Thomas’ın söylediğine göre...”

“Bence kocanızın kuzeninin söylediklerini unutmalısınız, madam.” Ses tonundan ciddi olduğu anlaşılıyordu. “O güzel aklınızı böyle uçuk bir fikirle doldurarak size haksızlık ediyor. Açıkçası sığır yetiştirmenizin yeterli olacağını düşünmüyorum. Borçlarınızı ödemek için hayvan almayı düşünüyor olabilirsiniz ama onları beslemeye yetecek arsanız da yok. Haklıymışsınız, Bayan McKinnon, *derdiniz* varmış ve

epey de büyükmüş.”

Şaşkına dönen Kerry kekeleyerek bir şeyler söylemeye çalıştı. “Ee...vet ama anladığım kadarıyla...”

Moncrieffe elini havaya kaldırıp, “Anladığınızı sanmıyorum,” diyerek Kerry’nin sözlerini yarıda keserken hafifçe öne eğildi. Adamın mavi gözleri Kerry’nin yığılmaya yüz tutan bedenini deşiyordu. “Kocanızın sorunları üç yıl önce tüm sürüsü salgında ölünce başladı. Sizce o yıl borçlarını nasıl ödedi? Cevaplayayım; Gelip benden yardım isteyerek. Sonraki yıl bir daha bana geldi. Son yılki boğalar da tek bir buzağının doğmasını sağlamayınca kocanız hem bankaya hem de bana olan borcunu ödemeye çalışmaktan vazgeçti. Doğrusu Bayan McKinnon, düşündüğünüzden de çok borcunuz var. Bizzat bana beş bin pounddan fazla ödeme yapmanız gerekiyor.”

Beş bin pound mu? İçerideki tüm hava tükenmiş gibiydi. Kerry aniden nefes alamaz hale geldi. Bahsedilen miktar nutkunun tutulmasına sebep olacak kadar çok, hissettiği ihanet hissi kadar büyüktü. Hareket edecek, konuşacak ve hatta *düşünecek* hali kalmayınca kendini tüm bunları duymadan önce mahvetmek istemediği için oturmaya korktuğu koltuğa öylece bıraktı. Fraser’in yalanlarının ardı arkası kesilmiyor. adamın eşini gittikçe derinleşen bir batağa saptığı ortaya çıkıyordu. Kerry de masmavi koltuğun içinde boğuluyormuş hissine kapıldı. Aklından Fraser’i ve ona her şeyin yoluna gireceğini, endişe edilmesi gereken hiçbir şeyin olmadığını söylediği anıları geçiriyordu.

“Buyrun, bunu için.”

Moncrieffe, içinde azıcık İskoç viskisi olan kadehi Kerry'nin eline tutuşturmaya çalıştı. Kerry yavaşça nerede olduğunu hatırladı ve başını iki yana sallarken kadehi eliyle itti. Ayağa kalkıp dimdik durmaya çalışırken boğuk sesiyle fısıldayarak, “İnanın bilmiyordum,” dedi.

“Kocanızın canınızı sıkmak istemediğinden eminim.”

Bu sözler Kerry'nin burnundan solumasına sebep oldu. “Ama şimdi sırtıma öyle bir yük yükledi ki...”

“Olan olmuş, Bayan McKinnon. Böyle düşünerek kendinizi harap etmeyin.” Bunları söylerken Moncrieffe'nin samimi bir havası vardı yada Kerry böyle olmasını umut ediyordu. Aşağıdaki yemyeşil çimlere bakmak için odadaki altı pencerenin birisinin önüne gitti. “Fraser ölmek üzere olduğunu ve işleri düzeltmek için elinden bir şey gelemeyeceğini biliyordu. İhtiyaçlarınızın gerektiği gibi karşılanacağından emindi. Bu yüzden ömrünün son birkaç ayını mahvetmemeyi tercih etti.”

Bunlar Kerry'nin başını kaldırmasını ve Moncrieffe'nin durduğu yere bakmasını sağladı. Sesinin tiz çıktığını bilerek, “İhtiyaçlarımın karşılanacağından emin miydi?” diye sordu. “Galiba durumumu artık çok daha iyi anlıyorsunuz, Lordum ama ben sizin neyi kast ettiğinizi anlayamadım.”

Moncrieffe, Kerry'ye doğru dönerken, “Doğru söylüyorsunuz,” dedi. “O zaman eşinizle aramızda neler olduğunu açıklayayım.” Adamın dudaklarını birbirinden ayırarak sergilediği tuhaf gülümsemesi aniden Kerry'nin kanını don-

durdu. “Kocanızla borcu hakkında bir anlaşmaya vardık ve kendisi sizin geleceğinizin de ikimiz arasındaki anlaşmanın bir parçası olması gerektiği konusunda ısrarcı oldu. Ben de ona seve seve yardımcı olmak istediğimi belirttim.”

Kerry’nin karnına yine korkunç bir ağrı saplandı. “Ne anlaşması?” demekten kendini alamadı.

Moncrieffe, Kerry’ye elini uzatarak ondan pencereye doğru gelmesini istedi. “Buraya gelir misiniz? Size bir şey göstermek istiyorum.”

Kerry’nin bacakları ve kolları hareket etmek istemiyordu. Yavaşça ayağa kalktı, ağır hareketlerle geniş odada ilerledi. Karnındaki ağrı gittikçe şiddetleniyordu. O pencerenin yanına yaklaşıncı Moncrieffe de kolunu onun omzuna atıp sevimlice gülümsedi. Yeşil çimleri göstererek, “Şuraya bakar mısınız?” diye sordu. Oğlu Charles çimlerin üzerinde elinde bir çubukla durmuş, iki köpekle tıpkı bir çocuk gibi oyun oynuyordu. Öteki tarafta bir ağacın saçağının altında duran Thomas, faytonuna yaslandı ve şapkasının altından Charles’i izledi. “Charles otuz yaşına geldi. Oğlumun bir yetişkinin zekâsına sahip olmayacağından artık eminim ama bunun bir öneminin olmadığına karar verdim. Oğluma büyük bir servet bırakacağım. Sahip olduğum mülklerin yanı sıra sizden alacağım mülklerin de sahibi olacak. İskoçya Bankası’nın sizin arsalarınızı bana satmaktan fazlasıyla mutlu olacağımı düşünüyorum, Bayan McKinnon.”

İşte şimdi Moncrieffe, Kerry’nin kafasını karıştırıyordu. “Ama... bahsettiğiniz arsalar bir başkasına ait. Bankadan ge-

len mektupta öyle yazıyordu.”

“Mülkün bulunduğu yere hiç adım atmamış ilgisiz bir kişiden bahsediyoruz. O da borçlardan kurtulacağı için mutlu olacaktır.”

Bunlar Kerry’ye hiç mantıklı gelmiyordu. Kadın başını iki yana salladı. Omzuna atılan elin altından çıkarken, “Ama anlamıyorum,” dedi.

“Öyleyse durumu basitçe açıklamama izin verin,” dedi. Bir çocukla konuşuyormuş gibiydi. “Banka, borçların ödenmesini isteyecektir. Mülk sahibi de sırtına ekstradan yük olan bu işten kurtulmanın yollarını arayacaktır. Cüzi miktardaki arsalarınızı piyasa fiyatının çok daha altına alıp hem mülk sahibini hem de bankayı mutlu edebilirim.”

Kerry’nin aklından bin bir çeşit düşünce geçiyordu. Bakışları çimlerin üzerinde duran Charles’a kaydı ve Kerry adamın gömleğinin pantolonundan dışarı çıktığını, saçlarının rüzgârda darmadağın olduğunu fark etti. Oğlu, şık babasının tam aksiydi. “Size inanmıyorum,” diye söylendi. “Fraser benim Glenbaden’de kalmamı istiyordu. Elimizde kalanları da ne size ne de bir başkasına vermeyi kabul etmezdi.”

Moncrieffe güldü, elini Kerry’nin omzuna koydu ve nefesi kadının kulaklarına değecek kadar öne eğildi. “Yanıyorsunuz. Fraser, Thomas McKinnon’un size sahip olmamasını istiyordu. Borçlarının ödenmesine karşılık olarak oğlum Charles’ın eşi olmanızı kabul etti.”

Kerry’nin göğsünde bir şeyler parçalandı. Adamın yanından uzaklaşıp şaşkınlıkla kendi etrafında döndü ve elini

hızlıca atan kalbinin üzerine koydu. “Ne cüretle bunları söylersiniz?” diye haykırırken boğazında bir şeyler düğümlendi. *Fraser ne cüretle böyle bir şeye karar verir? Nasıl olur da kendi karısına böyle ihanet eder?*

“Başka seçeneğiniz yok! Üzerinizdeki bu matem elbiselerini çıkardıktan sonra sizce namuslu bir beyefendi gelip kapınızı çalar mı? McKinnon bile o zaman sizi istemez! Elinizde hiçbir şey yok! Bu cömert teklifimi reddederseniz ancak gidip annenizin yanına sığınabilirsiniz, o da size uygun birini mutlaka bulur!”

Kerry’nin ağzından tek kelime çıkmıyordu, dili tutulmuştu. Çok büyük bir şaşkınlık içindeydi ve bu yükün altında ezilip gittiğini hissediyordu.

Moncrieffe derince iç çekti. “Daha iyi bir seçeneğiniz yok, Bayan McKinnon. Oğlum Charles’ın biraz farklı olduğunu kabul ediyorum ama böylece siz de tüm istediklerinize erişeceksiniz.”

“Charles’la *hayatta* evlenmem!” diyen Kerry bu sözleri sakince söylemiş olmasına şaşırdı. “Ne siz ne de bir başkası beni buna zorlayabilir.”

Moncrieffe dudaklarını sıkıca kapatıp bir anlığına bir şeyler düşündü. “Ağzınızdan çıkanları kulaklarınız duysun, Bayan McKinnon. Bu kadar ağır sözler söylediğinize pişman olabilirsiniz.”

“Hiçbir şeyden pişman olmayacağım.” Sesi daha da sertleşmişti. “Oğlunuzla ne olursa olsun evlenmeyeceğim.” Moncrieffe’nin yüzünün kıpkırmızı olduğu sırada Kerry’nin

içini aniden oradan çıkıp gitme isteği kapladı. Gururla, “Beş bin poundunuzu alacaksınız,” dedi. Topuklarının üzerinde arkasına döndü ve kapıya doğru hızlı adımlarla yürüdü. Bu zorlu işin altından nasıl kalkabileceğini düşünecek durumda değildi.

“Bayan McKinnon!”

Kerry’nin eli kapının kolunun üstünde durdu. İçgüdüleri ona fırsatını bulmuşken buralardan kaçıp gitmesini söylüyordu ama o başını kaldırdı ve kendisini arkasına dönüp adamla göz göze gelmeye zorladı. Adamın gözleri öfkeden kıpkırmızı olmuş, yere bakan elleri yumruk haline gelmişti. Adam dişlerini sıkarak konuşmaya başladı. “Beş bin poundu hayatta denkleştiremezsin! Ama şansını denemene izin vereceğim. Zaten üzerindeki matem elbiselerinle bir işimize yaramazsın. *Bir* ayın var. Vakti dolunca kocanın borcunu bana ödeyeceksin. Anlaşıldı mı?”

Kerry her şeyi çok iyi anlamıştı. O kadar iyi anlamıştı ki işin absürt imkânsızlığına yüksek sesli bir kahkahayla cevap vermişti. Kendinden emin olmasa da, “Dediğim gibi, beş bin poundunuzu alacaksınız,” deyip kapıyı iterek açtı. Lanet olası beş bin poundu nasıl bulacağını çok iyi biliyormuş gibi başı dimdik yürüdü.

Dördüncü Bölüm

Kerry, Dundee'ye gidip İskoçya Bankası'nda bir görevliyle görüşmeye karar verdiğini söyleyince, Thomas sinirlirine hakim olamayarak, "Boşa vakit harcıyorsun. Böyle bir şey yapmanın hiç anlamı yok," dedi. Adam durmadan bu sözleri tekrarlayıp bankanın herhangi bir amaçla onlara kredi vermeyeceğini söyledi. Ama onun da önerebileceği daha iyi bir şey olmadığı için Kerry aldığı kararından vazgeçmedi. Moncrieffe'nin kazanmasına son nefesini verme pahasına da olsa izin *vermeyecekti*. Üzerindeki kara elbiseyi çıkardı; yıpranmış, küçük bir çantaya eşyalarını topladı; omuz çantasının içine Thomas'ın zorla eline tutuşturduğu silahı; iç elbisesinin üzerine dikilmiş küçük cebe de üç tane güzel inci kolye koydu.

May, Kerry'nin incileri borçlarına karşılık rehin vermek istemesine karşı çıkınca kadının sabrı tükendi. Onlar daha iyi bir çözüm sunabilirler miydi? Hayır. Kerry'nin ne yaptığı hakkında bir fikri yoktu ve yapacağı şeyden dolayı ölümüne korkuyordu. Bu haldeyken bir de onların şüpheli tavırlarını çekemeyecekti.

Acaba banka buna ne derdi? İnci kolyeler Kerry'nin bü-

yük büyük annesine aitti. Ondan da Kerry'nin babaannesine kalmıştı. Babası düğün hediyesi olarak kolyeleri Kerry'ye vermişti. Ne aklına gelen evlilik anıları ne de kolyeleri yirmi yedi yıl sonra ikinci defa taktığı Moncrieffe'nin evindeki yaz balosunun hatıraları Kerry'nin bozuk moralini düzeltmemişti. Yüce Tanrı, bu kolyeleri kaybetme riskinin Kerry'nin canını ne kadar yaktığını biliyordu. Bunlar onun çocukluktan kalan, anlamlı tek şeydi. Ne yazık ki elindeki birkaç peniden değerli olan tek malvarlığı da onlardı. Ayrıca arsalarını da kaybetmeyecek, özellikle Moncrieffe'ye vermeyecekti. Bu konuda son derece kararlıydı.

Moncrieffe'nin evini terk ettikten sonra yaşadığı şok, kızgınlık ve ümitsizlik duyguları yavaşça hırpani bir öfkeye dönüşmüştü. Son yirmi dört saatte Fraser'in öldüğüne *şükrettiği* anlar olmuştu. Yaşıyor olsaydı kocasını kendi elleriyle boğardı. Fraser'in kuzenine bu şekilde hakaret ederek Kerry'yi adeta takas etmesini ve onca insan içinde onu Charles Moncrieffe'ye layık görmesini anlamak imkânsızdı. Tanrı aşkına, bunları yaparken aklından neler geçiyordu?

Fraser ihanet etmekle yetinmemişti. Kerry'nin ona duyduğu tüm duyguları yok etmiş, en kötüsü de ona bir açıklama yapmadan öteki dünyaya göçüp gitmişti. Kerry ona bunları *neden* yaptığını soramayacaktı. Kerry, kocasına hastalığına yenik düşene kadar bakmış, elindeki kısıtlı imkânlarla arsalarını korumaya çalışmış, *iyi* bir eş olmuştu! Uğradığı ihanetin büyüklüğü onu mahvediyordu. Fayton sakin toprakları aşır geçerken, Kerry her şeyini kocasının yüzünden kaybet-

tiğini düşünüyordu.

Ancak bu öfke Kerry'yi daha çok harekete geçirmişti. Tüm kapılar yüzüne kapansa da o pes etmeye hazır değildi. Bir yol *olmalıydı* ve şimdilik o "yol" Dundee'den geçiyordu.

Böylece Dundee'ye doğru yola çıkmış, azalan paralarının bir kısmını kullanarak daha güneş doğmadan Eigg Gölü'nün yakınlarından kalkan büyük faytona binmişti. Tüm gün boyunca kızarmış hindi gibi kokan bir kadınla mis gibi kokan bir adamın arasında sıkışıp kalarak yolculuk etmişti. Dundee'de dört saat boyunca sabırla banka görevlisi Bay Abernathy'nin onu çağırmasını beklemişti. Adam da anlaşılan o gün uzun süren bir iş seyahatinden yeni dönmüştü. Bay Abernathy telaşlı biri olmasına rağmen yaşlı ve nazik bir adamdı. İncilerin değerinin faizleri bile ödemeye yetmeyeceğini açıklarken Kerry'nin elini babacan tavırlarla tutmuştu. Kolyelerin çok da değerli olmayan incilerden oluştuğu ortaya çıkmıştı. Bay Abernathy yine de onları almış, Kerry'nin üzücü durumunu anlayışla karşılamıştı. Cömert bir teklifte bulunup Kerry'ye ay sonuna kadar en azından ödeme sayılabilecek kadar değerli bir şeyler bulabilmesi için süre tanımıştı.

Kıyamet, o ayın sonunda kopacak gibiydi.

Kerry, Bay Abernathy'yle yürek burkucu bir görüşme yapmasına rağmen yenilgiyi kabul etmeyecekti. Son yirmi beş poundunun ikisini küçük bir pansiyon odasına harcamış, geç saatlere kadar içeride öylece dolanmıştı. Sabahın erken saatlerinde de Perth üzerinden geçip Eigg Gölü'ne gidecek olan faytona binmek için dışarı çıkmıştı.

Yol kuzeye dönünce, Kerry ve iki adam hariç faytondaki herkes inmişti. Kerry yola kocaman gölgeleri düşen çam ağaçları ve akçaağaçlar yüzünden yanından geçtikleri çalılarla kaplı tepeleri zor zor görebiliyordu. İki erkeğin de onunla konuşma çabalarını nazikçe reddetmişti. Onlarla nasıl konuşabilirdi ki? Ağzını açtığı anda hissettiği korkudan ve hayal kırıklığından dolayı dökeceği gözyaşlarının boğulmalarına sebep olacağından emindi. Daha önce kendisini böylesine terk edilmiş ve yalnız hissetmemişti.

Çok kızgındı!

Her şey bitmişti. Elinde avucunda ne varsa kaybedecekti. Fraser bir zamanlar ona çocuklarının olacağı, huzur dolu, zengin bir hayat sözü vermişti. O eski anılar Kerry'ye artık bir hayalden bile uzak gibi geliyordu.

Hafifçe inilleyen Kerry, uyuyup kafasını dinlemek, cehenneme dönen hayatından bir süreliğine uzaklaşmak için gözlerini kapattı. Tam uykuya dalmak üzereyken fayton aniden yoldan çıktı, sağ taraftan bir metalik sürtünme sesi geldi ve Kerry birden yere kapaklandı. Fayton doğrulup birden durunca iki adam da küfür etti.

Aman Tanrım! Kerry tam da başına daha fazla şeyin gelececeğini düşünüyordu.

Adamlardan biri, "Hanımefendi, iyi misiniz?" diye sordu.

"İyiyim," diyen Kerry yerinden kayıp koltukların arasına düşmüştü. Bocalayarak da olsa yerine dönmeyi başardı.

Diğer adam, "Bu da neyin nesiydi?" diye sordu ve kapıyı ardına kadar açtı. Kapı az kalsın arabacıya çarpıyordu.

“Çok özür dilerim, beyler. Sanırım dingilin demiri çıktı.” Arabacı mahcup olmuş gibiydi. Kerry, adamın neden bahsettiğini bilmiyordu ama iki adam da aniden söylenip kızgınca birbirlerine baktı. Haberler kötüydü. Kerry omuzlarını kaldırmış olan arabacıya baktı. “Özür dilerim, hanımefendi. Perth’e geri dönmeliyiz.”

Perth mi? *Olmaz!* İki poundunu daha pansiyona veremezdi. Vakti azaldığı için çabucak evine dönmesi gerekiyordu. “Yola devam edemez misiniz?” diye sordu. Sesindeki çaresizliği fark etmişti. “Eminim yakınlarda bir köy vardır...”

Arabacı başını iki yana salladı. “Köy çok uzakta. Perth daha yakın. Rica ederim bana öyle ters ters bakmayın! Yola devam edersek dingili tamamen mahvedebiliriz. O demir olmadan parçalar birbirine sürter.”

“Ama evde beni bekliyorlar, bayım! Perth’e geri dönemem! Yakınlarda başka bir faytona binebileceğim bir köy yok mu?” Kerry ısrarcı tavrından vazgeçmiyordu.

Arabacı bu sözleri düşünürken şapkasını öne doğru eğip başının arkasını kaşıdı. “Buradaki dört yol ağzında bekleyebilirsiniz. Belli saatlerde buradan Crieff’den gelen ve kuzeydeki Dunkeld ve Pitlochry’ye giden bir fayton geçiyor.” Duraksadı, cep saatine baktı. “Bir ya da en fazla iki saate kadar gelir. Burada bekleyebilirsiniz.”

Adamlardan biri hemen araya girip, “Affedersiniz ama böyle bir şeyi yapmanızı tavsiye etmem,” dedi. “Yerleşim yerlerinden uzaktayız ve faytonlara da güven olmaz.”

“Pardon, efendim ama o *fayton* her akşam saat tam se-

kizde Perth'e varıyor ve her sabah saat altıda yola çıkıyor. Blairgowrie de tam olarak saat..."

Diğer adam, "Affedersiniz," dedi. "Perth'e dönecek miyiz, dönmeyecek miyiz?"

Adamlardan biri, "Fayton belki biraz gecikebilir, hanımefendi," diyerek Kerry'yi uyardı.

Kerry, arabacıya dönerek, "Crieff faytonunun geleceğinden emin misiniz?" diye sordu.

Arabacı bir cevap vermeden önce diğer adamlara baktı. "Eminim. Burada faytonu rahatça bekleyebilirsiniz."

Kerry aşağıya inmek için elini uzattı. Adamlardan kısa olan, elini Kerry'nin koluna koyarak onu durdurmaya çalıştı. "Madam! Buralarda vahşi doğadan başka hiçbir şey yok! O faytonu beklemekle canınızı tehlikeye atıyorsunuz."

Kerry'nin başına daha da kötü şeyler gelemezdi. Hiç kimse onun kadar acı çekmemişti. Kolunu çekerken iki adama baktı ve sonra da faytondan aşağı indi. "Beyler, beni düşündüğünüz için teşekkür ederim ama karanlık çökmeden Pitlochry'ye gitmek istiyorum." Arabacı arkadaki yerden Kerry'nin çantasını getirirken Kerry gülümsemeye devam etti.

İri yarı olan adam yenilgiyi kabul etmişçesine elini havaya kaldırdı. Sadece arabacı, Kerry'nin verdiği karara sevinmiş gibiydi. Neşeyle, "Diğer faytonumuz sizi yolda bırakmayacaktır, hanımefendi," dedi, faytonun kapısını kapatmadan önce gülümseyip adamlara şapkasıyla selam verdi. Kerry'ye doğudan gelen yolun nerede kuzeye döndüğünü gösterdi. "Şurada bekleyin. Bir saate kadar gelir." Sonra da

Kerry'nin çantasını ayağının dibine bırakırken, "Güvende olacağınızdan endişe etmeyin," dedi.

"Teşekkürler," diyen Kerry, adamın sevinçle salladığı eline başını öne eğerek cevap verdi. Sonra da adamın faytonu döndürüp yavaşça geldikleri yöne doğru gidişini izledi.

Fayton gözlerden kaybolurken, Kerry yabancı olduğu tenha alana baktı. Gölgele çoktan uzamaya başlamıştı. Puslu havanın gelip her şeyi ardına saklamasına az kalmıştı. Arkasında kalan karanlık ormana baktı ama ilk sıradaki ağaçların koyu yeşil renginden dolayı ormanın içini göremedi. Çalılar büyüktü ve Kerry'nin durduğu yerden geçilemez gibi görünüyordu. Karanlık gölgelere bakarken Kerry'nin aklına okul arkadaşı Mary Blain'in yıllar önce anlattığı korkunç hikâyeler geldi.

Kerry o günleri hatırlayınca gülümsedi ve arkasına dönüp yola baktı. Burada bir çocuk gibi durup karanlıkta yaşayan canavarları, yaratıkları ve perileri düşünmeyecekti. Thomas'ın haydutlarla ve hırsızlarla ilgili korkunç uyarılarının da canını sıkmasına izin vermeyecekti. Başına gelen küçük bir aksaklıktan öte değildi. Arkasındaki ormandan sürekli gelen ses, sincaplara ait olmalıydı. Crieff faytonu birazdan gelirdi.

Aynen arabacının da dediği gibi endişelenmesi gereken bir şey yoktu.

Ama bir değil, iki değil tam dört saat beklemiş; yine de faytonu ufukta görememişti.

Arthur çabucak İskoçya'yı çok da sevmediği sonucuna

varmıştı. Belki de sadece İskoçları sevmiyordu. İskoçya çok güzeldi ve o da bunu inkâr edemezdi. Koyu yeşil tepelerin arasından hızlıca akan derin nehirler, dimdik duran uzun ağaçlar buraları güzel kılıyordu. Ama Arthur bölge insanının inatçı olduğunu ve İngilizleri çok da sevmediğini öğrenmişti. Hatta bir İskoç onu Sassenach diye çağırma küstahlığını bile göstermişti.

Perth'in hemen dışındaki bir at çiftliğinin önünde dururken İskoçları hiç ama hiç sevmediğine kesin olarak karar verdi. Eldivenlerini avucuna vurarak silkelerken küstah seyisin onca para ödeyerek aldığı binek atını ahırdan getirmesini bekledi. Kazık yemiş olsa da başka seçeneği yoktu. At alabileceği bir çiftlik bulması bile bir gününü almış, İskoçların İngilizler kadar atlara ihtiyaç duymadığını anlamıştı. At çiftliği aradığını söyleyince insanlar yüzüne genelde boş boş bakmıştı.

Arthur'un isteğini duyunca kafası karışan bir adam, "Öyleyse buraya nasıl geldiniz?" diye sormuştu.

"Fayton kiraladım."

Adam da kelleşen başın kaşırken, "Öyleyse yine aynı şeyi yapsanıza, Lordum," demişti.

Doğrusunu söylemek gerekirse Arthur, Edinburgh'a ve özellikle de Glasgow'a, oradan da Clyde Nehri'ne doğru yaptığı yolculuktan daha çok zevk almıştı. Yolda tanıştığı bir gemi yapımcısı ona tersanesini göstermiş, yeni sürat teknesine bindirmiş, Arthur da Christian Kardeşler filosuna o gemilerden almıştı. Buna fazlasıyla sevinen adam, Arthur'un anı-

sına bir ziyafet düzenlemişti. Ziyafette lezzetli ıstakozlar yenilmiş, İspanyol şarabı içilmişti. Yemekten sonra da güzel bir kadın Arthur'un yatağını ziyaret etmişti. Evet, Clyde Nehri'ni gerçekten de çok sevmişti.

Ama Perth'ten hiç haz etmemişti.

Eldivenini bir kez daha avucuna vurdu ve ahırın girişinde eline geçirdi. *Nerede kaldı bu adam?* Bu bile Dundee'ye at sırtında gitmenin ne kadar çılgınca bir şey olduğunu Arthur'a gösteriyordu. İskoç sürat teknelerine baktıktan sonra, ufak tefek, sevimli Regis'in Sherbrooke'a gönderdiği mektubu almış ve adamın Phillip'in arsasının son durumunu tartışmak için onunla üç hafta sonra Dundee'de buluşmak istediğini öğrenmişti. Daha önce belirledikleri sürenin dört hafta uzatılması Arthur'un hiç ama hiç hoşuna gitmemişti. O işe yaramaz avukata o zamana kadar İngiltere'ye giden bir gemiye binme niyetinde olduğunu söylediğinden adı gibi emindi.

Hayal kırıklığına uğrayan ve canı sıkılan Arthur, İskoçya Bankası'nda çalışan Bay Abernathy'yle buluşmayı planladığı Perth'e gitmiş ve bu sayede adamı boş yere Dundee'ye kadar gitmekten kurtaracağını düşünmüştü. Bay Abernathy'nin Inverness'e çağrıldığını ve bir süreliğine buralara dönmeceğini öğrenince sinirleri daha çok bozulmuştu. Adamın ne zaman döneceğini sorduğunda, adamın yardımcısı çok net ve de açıklayıcı bir cevap vermişti: "Tam bir tarih veremem, Lordum."

Ne kadar bekleyeceği belli olmayan Arthur, ne yazık ki bir süre sonra Perth'te yapacak hiçbir şey olmadığını fark

etmiş; bu durumdan çok sıkılmıştı. Kasabanın ardındaki yerlere yaptığı gezintiler, Arthur'a yeşilliklerin ve de içinden geçen derelerin güzelliğinden bir parça göstermiş, kale yıkıntıları ve Kelt haçıyla dolu tarihin dokusuna bakabilmesini sağlamıştı. Bunları görünce epey meraklanan Arthur, boşu boşuna beklemektense gidip Phillip'in arsalarına bakmanın güzel olabileceğini düşünmüştü.

Arthur kalacak yer olarak ayarladığı çok da kaliteli olmayan Kinrossie Hanı'ndaki görevliye yolu sormuştu. Adam da ona vadilerin yakınlardaki Pitlochry'nin hemen ardına gitmesi gerektiğini söyleyip bölgenin kabaca haritasını çizmiş, yolculuğun en fazla iki gün süreceğini söylemişti. Arthur, Dunkeld'e varınca arsaların asıl yerini sorup soruşturacaktı. Tabii ki öncelikli amacı Dunkeld'e varmaktı.

"Lanet olsun sana! Seni aptal at!"

Bağırma sesleri ahırın içinden geliyordu. Arthur başını kaldırdı ve seyisin çitlerle sarılı kısma çıkarken kısırakla mücadele edişini izledi. *Lanet olsun!* Arthur onca parayı işe yaramaz bir ata vermişti. Yorgunca iç çekerken deri eldivenlerini giyindi ve ata doğru yürümeye başladı. Adamın ve atın yanına yaklaşırken dizginlerin fazla sıkıldığını fark etti ve gevşetmek için hemen ileri uzandı. Kısırak, Arthur'un dokunuşuyla başını itti ama Arthur hayvanın burnuna dokunup deri bağları gevşetirken sakince bir şeyler mırıldandı. Kısırak biraz sakinleşti. Bu sırada seyisin gözleri de şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

Aptal kafam.

Adam, Arthur'un yüzündeki şüpheli ifadeyi görünce hemen, "Şey... at tamamen eğitilmiş," dedi. "Birazcık hırçın, hepsi bu."

Arthur atın hırçın olduğunu görebiliyordu ama bunun beş dakika önce adamın yaptıklarından kaynaklandığına bahse girebilirdi. Buyurgan bir tavırla, "Çantalarım," dedi ve başıyla ahırın kenarına koyduğu yumuşak deriden yapılmış iki büyük çantayı işaret etti. Üçkâğıtçı adamın yüzü kızardı, dizginleri aceleyle Arthur'un eline verip çantaları getirdi. Birini atın eyerine bağlayıp deri ipi çekerken diğerini de kirli yere, ayağının dibine düşürdü. Çantayı kaldıran seyis, diğer tarafa geçti. Kısarak huzursuzlanmıştı. Adam bir kez daha bağları sıkıca çekince at seslice kişnedi. Sonra geri çekildi, avuçlarını ovuşturdu. Arthur nazikçe dizginleri adama verdi, atın nefes alabilmesi için bağları biraz gevşetti, şapkasını düzeltmek için bir süre durdu ve sonra da dizginleri geri almak için ellerini uzattı.

Ancak at üzerine binilecek durumda değildi. Durmadan hareket etmeye başladı ve ayağını üzengiye geçiren Arthur'u itti. Seyisin yüzüne pis bir sırtış yer etti ama Arthur daha inatçı atlara da binmişti. Yukarı fırladı, altındaki kısarak ona karşı gelmeye çalışırken hemen dizginleri kullanıp atı doğrulttu. Aynı anda dizleriyle de atı sıkıp kontrolün kendisinde olduğunu hissettirdi. Atın kişnemesi, başını ileri atması, omuzlarını yukarı kaldırması ve Arthur'u üzerinden düşürmek istercesine çifte atmasıyla geçen birkaç dakikadan sonra kısarak kısmen sakinleşti. Arthur seyise bir bakış attı. Adamın pis pis

sırıtsı kaybolmuş, yerini şaşkınlığa bırakmıştı.

“Atlarınızı doğru tarif etmediğinizi düşünüyorum. Size verdiğim paraya karşılık tecrübeli bir kısrağ alacağımı düşünmüştüm.”

Adam bağırarak, “Bu atın tüm eğitimlerini aldığına yemin ederim!” dedi.

Arthur gözlerini başka tarafa çevirdi ve başıyla ahırın girişini gösterdi. Kısrağı bir anlığına kontrol altına almıştı. Ayrıca adamla didişecek durumda da değildi. Ağır ağır konuşarak, “Neyse, şu kapıyı açar mısınız?” dedi ve kızgın atı dehledi. Atın her adımında kontrolü elinde tutmaya çalışıyordu.

Kapı açılır açılmaz kısrağ ahırdan dışarı fırlayarak kırsal alana açılan yolda dörtmala ilerlemeye başladı. Arthur’un hemen “Haylaz” adını verdiği at, birlikte kuzeye giden ana yola vardıklarında zapt edilebilir hale geldi ama hâlâ ürkekti. Kalabalık yerler onu korkutuyor, yanına bir başka at gelince kontrol edilmesi zorlaşıyordu. Arthur saatlerce mücadele verdi ama en sonunda Haylaz kaderini kabullenip sakince yoluna devam etti.

Yol, gittikçe kırsallaşan arazilerden, derin vadilerden ve berrak akıntılardan geçiyor, daraldıkça çam ağaçları da uzuyordu. Vardıkları bölge, kendisi kadar yaşlı köpeğinin yardımıyla yolda yürüyen ve üzerinde kareli bir elbise olan ihtiyar kadının haricinde ıssızdı. Arthur zaten buraların farklı olmasını da beklemiyordu.

Akşamüstü olmak üzereyken bir sapağı kaçırıp kaçır-

madığını merak etmeye başladı. Dizginleri çekip atı eski bir haçla işaretlenmiş küçük bir akıntının yanında durdurdu. Bu işaretin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Hancının çizdiği ka-
ba haritaya bakarken atın su içmesine müsaade etti. Harita-
daki X işaretinin Dunkeld'i göstermesi gerekiyordu. Adam,
Arthur'a Dunkeld Köyü'ne varınca yolu sormasını söylemiş-
ti. Hesaplamalarına göre tam da köyün bulunduğu noktada
olması gerekiyordu. Güneşe bakıp yönünü bulmaya çalıştı.
Hancı, kuzeye, Kinelaven'e doğru gitmesini söylemişti. Ha-
ritaya bakılırsa, Kinelaven de Dunkeld'in hemen yanındaydı.
Onun on beş kilometre uzağında da Perth vardı.

Hafifçe inilleyen Arthur, ensesini ovuşturdu. Tarif edil-
diği kadar yolu geride bıraktığından emindi. Belki de Hay-
laz'a karşı verdiği mücadeleden dolayı öyle hissediyordu. Atı
tekrar yola yönlendirip kuzeye doğru devam etti. Bir saate
kadar bir yere varamazsa geri dönebileceğine karar verdi.

Bir saat sonra yalnızca eski bir kaleye ait taş yığınları-
nın yanından geçmişti. Yol ayrımına gelince İskoçya'ya ve
özellikle de Perthshire'a sövmeye başladı. Haritasında yol
ayrımı falan yoktu. Sadece Dunkeld'i ve Kinelaven'i göste-
ren iki X işareti vardı. Bir de kuzeyi gösteren işe yaramaz bir
ok vardı. Arthur o lanet olası oktan dolayı koca bir alanı kat
etmişti. Başını sağa çevirdi ve kuzeye giden yola baktı.

Durumu inkâr etmenin manası yoktu; düpedüz kaybol-
muştu.

Etrafta herhangi bir yerleşim yeri olduğunu gösteren hiç-
bir şey yoktu. En son iki saat önce o yaşlı kadının yanından

geçmişti, o kadar. Çaresiz bir durumdaydı. Onu bu arazilere, adım atılmamış yollara süren neydi? Neden lanet olası ayın altında geziniyordu?

Arthur bu açmazdan çıkmanın yollarını ararken, Haylaz da bulduğu uzun çimlerde otlamaya başladı. Kuzeye doğru kıvrılan yola baktı ve...

Ne? Yolun kenarında bir şey mi var? Çanta mı?

Kenara doğru eğildi ve gördüğü şeyi incelemek için başını öne çıkardı. Gerçekten de gördüğü bir çantaydı. Omuz askısı olan, kırmızı renkli, deri bağcıklı bir çantaydı ve görüldüğü kadarıyla ağzına kadar doluydu. Çantayı bulduğuna çok sevindi. Çünkü çantanın sahibi de ortalıkta bir yerde olmalıydı. Onunla konuşabilir, nerede yanlış yaptığını sorabilirdi. Çabucak atından indi ve Haylaz'ı çekmeye başladı. Ama atın ilgisini çeken çanta değil çimlerdi. Haylaz'ın canını yakmak için derince iç çeken Arthur, dizgini uzun çalıların üzerine attı ve etrafa bakınmak için atın yanından ayrıldı.

Yolun iki tarafındaki kalın ağaçlar her yeri çepeçevre sarmıştı. Alt kısmındaki çimler de ormanın sınırını oluştuyordu. Arthur yavaşça kendi etrafında dönüp canlı birilerinin olup olmadığına baktıktan sonra çantanın büyük ihtimalle yoldan geçen bir faytondan düştüğüne karar verdi.

“Lanet olsun,” diye söylenip içinden işe yarar bir şey çıkabileceği umuduyla çantaya doğru yürüdü ve çizmesiyle çantayı dürttü. Gerçi şu durumunda ona neyin yardımcı olabileceğini bilmiyordu. Bir harita! Gerçek bir harita olsa güzel olurdu. Dizlerinin üzerine çöküp çantayı açtı.

Çantanın içinden fırfırlı, beyaz bir elbise çıktı. *Kahretsin!* Çanta bir kadına aitti. Bu durumda Arthur işine yarayacak hiçbir şey bulamayacaktı. Yine de eldivenlerini çıkardı, homurdanarak da olsa çantayı karıştırmaya başladığında süslü püslü şeylerle karşılaştı ve parmaklarını çantanın dibine kadar götürdü. Hiçbir şey bulamamıştı. Hem de hiçbir şey!

Yaşadığı hayal kırıklığından dolayı çantayı fırlatmak üzereyken horozu çekilen silahın o akıllardan çıkmaz sesini duydu.

Aman ne güzel! O gün yaşadığı harika anılara bir de soyulması eklenecekti. Haydut herif ona doğru parmaklarının ucunda yaklaşırken en ufak bir hışırtı bile duymamıştı. Bu da ona tuhaf gelmişti. İşini bilen haydutlar, soyacakları kişilerin onları tıpkı Arthur'un birazdan yapacağı gibi şaşırtabileceklerini düşünerek belli bir mesafede dururdu. Arthur'un başka seçeneği yoktu. Arthur silahına ulaşana kadar Haydut onu çoktan vurmuş olurdu. Ne yazık ki böyle bir durumda adamın üzerine atlayıp üstün geleceğini düşünmekten başka bir şey yapamazdı. Zaten üzerindeki de ona kaptırmak gibi bir niyeti yoktu.

Rüzgârın uğultusunu dinlerken haydudun tam arkasına geldiğini hissedene kadar bekledi. Homurdanarak aniden arkasına döndü, ileri atıldı ve kolunu salladığı anda silah patladı. Kolunda bir sıcaklık hissettiği anda sere serpe yere yığıldı.

Beşinci Bölüm

Arthur ancak birkaç dakika sonra kendisini toparlayıp ayağa kalkınca başına neyin geldiğini anlayabildi. Şansına mermi sadece kolunu sıyırmış, bu sırada da pahalı mı pahalı paltosunu mahvedip canını deli gibi yakan bir yara açmıştı.

Ne olursa olsun Arthur Christian, İskoçya'da bir günde daha fazla şey yaşamayı kaldıramayacağını biliyordu.

Saldırmanın durmasını beklediği yere baktı ama şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Bir *kadın* yere serilmiş, yüzündeki ekşi ifadeyle bileğini ovuşturuyordu. Belli ki silah geri tepmiş, kadını sertçe yere yapıştırmıştı. Arthur kadının yanında duran eski silaha bakınca olanların sebebini anladı. Ayrıca duyduğu güçlü silah sesi hâlâ kulaklarında yankılanıyordu.

İşte o anda bir şeyi daha fark etti; *Haylaz* ürküp kaçmıştı.

Arthur, etrafa küfürler saçarak atı bağladığı yere döndü. Aptal at kaçmış, adamın tüm eşyalarını da yanında götürmüştü. Arthur farkına varmadan koşmaya başlamış, atın ormanda saklanacağını düşünerek yolun aşağısına doğru gitmişti ama lanet olası kısırak çoktan Perth'teki ahırının rahat-

lığını bulmak için yola koyulmuştu. Arthur durdu, nefes aldı ve yan tarafındaki yaraya elini bastırdı. “Lanet olsun! *Lanet olsun!*” diye haykırdı ve hızlıca yürüyerek olayların olduğu yere döndü. Attığı her adımda siniri de artıyordu. Silahlı kadının yanına yaklaşıncaya durup bekledi, ellerini de beline atıp eteğinin altından çizmeleri görünen ve yolda yatan kadına baktı. Kadın da fal taşı gibi açılmış, masum gözlerle ona bakıyordu. Bu hali Arthur’u daha da sinirlendiriyordu. Adam öfkesini dindirmek için birkaç defa derin derin nefes aldı ama sakinleşmesi imkânsızdı. “Tanrı aşkına, ne yaptığını *sanıyorsun?*” diye bağırdı.

Kadının gözleri adeta yuvarlarından fırlamıştı. “Ne olacak, eşyalarımı koruyordum,” diye çıkıştı. “Asıl *sen* ne halt ettiğini sanıyorsun?”

Arthur kızgınca, “Silahsız bir adama ateş açmadan önce çantanın sana ait olduğunu *söylesen* olmaz mıydı?” dedi. Sonra da öne doğru eğilip kadını bileğinden tutarak ayağa kaldırdı. Bu sırada soluk soluğa kalan kadına ters ters baktı. Kadın hemen kolunu çekip sendeleyerek geri adım attı. Öylece bonesini düzeltirken adamın belindeki hançerlere baktı.

Arthur tam da o sırada kadının *kara* elbiseler giyindiğini fark etti. Dul bir kadın tarafından yere yığılmıştı. Seslice inildeyip uzaklara baktı.

“Size ait olmayan şeyleri karıştırmamalısınız!”

Bu beklenmedik öğüt her ne kadar bu lafları yumuşak bir dille söylense de, Arthur’un hiç alışık olmadığı bir şeydi. Arthur da yavaşça arkasına dönüp eteğindeki tozu üzerinde-

kileri parçalayacakmış gibi silkeleyen kadına sert bir bakış attı. “Sizi soymuyordum, madam! İnanın bana, bir şeyler çalmayı aklıma koysam; kırmızı renkli, pis bir çantayla vakit kaybetmezdim!”

Kadın eteğini silkelemeye ara verip adamın öfkeli gözlerine öyle ters ve kızgın bir bakış attı ki Arthur kanının donduğunu hissetti. “Amacınız beni soymak değilse, çantamda ne arıyordunuz?”

“Affedersiniz ama insan her gün terk edilmiş bir yolun ortasında çanta bulmuyor! İçinde çantanın kime ait olduğunu ya da sahibinin nereye gittiğini gösteren bir şeyler bulabileceğimi düşünmüştüm!”

Kadının ters bakışları, yerini kafa karışıklığına bıraktı. Arthur kadının durumu yeni yeni anladığını görebiliyordu. Kadın, “Hıı,” diye mırıldandı.

Aynen öyle. İç çekip kızgınlığını kısmen unutan Arthur, kadının eteğinin arkasındaki tozu silişini izledi ve gönülsüzce, “Yaralandınız mı?” diye sordu. “Bir tarafınız kırılmadı ya?”

Kadın, “Kırılan bir tarafım yok gibi,” deyip meraklı gözlerle Arthur’a baktı. Arthur aniden hayatında gördüğü en açık, en berrak mavi gözlerin bu kadına ait olduğunu gördüğünü fark etti. Kadının güzel gözlerini simsiyah, uzun kirpikleri çevrelemişti.

“Edinburra’dan geliyorsunuz, öyle değil mi?” diye sordu.

Arthur göz kırptı. “Efendim?”

“Edinburra, dedim. Edinburra’lı olmalısınız.”

Arthur'un nereli olduğu aksanından belli oluyordu. “İngilizim, İngiltere’den geldim,” dedi. Karşısındaki kadının hafifçe iç çekişi ve sevimli gülümsemesi onu savunmasız ya-kalamıştı.

“Bir zamanlar bir İngiliz kızla tanışmıştım!” diyen kadın, yolda karşılaştığı birisiyle öylece muhabbet ediyor gibiydi. Arthur daha ağzını açamadan kadın durumu geç de olsa fark edince birden yüzündeki gülümseme kayboldu. “Aman Tanrım, sizi *vurdum!*”

Durumu şimdi çok daha iyi anlıyordu. Arthur ağır ağır konuşarak, “Evet, sanırım bundan daha önce bahsetmiştim,” dedi ve kadının bakışlarının koluna döndüğünü fark etti. Hiç de hoş bir manzarayla karşılaşmamıştı. Aslında Arthur kızgınlıktan kolundaki yarayı unutmuştu ama ceketinin kolunu kaplayan kanları görünce parçalanan etinin acısını derinden hissetti.

“Yaranızı sarmalıyız,” diyen kadın, birden hareketlenince Arthur ister istemez geri adım attı. Tek seferde çantasını kapam kadın, aniden içini karıştırmaya başladı ve Arthur’un ne olduğunu anlamadığı beyaz beze benzer bir şey çıkardı. “Ceketinizi çıkarın,” deyip beyaz bezi parçalamak için çantasını yere bıraktı.

Kafayı yemiş bir dul tarafından vurulmuş olamazdı. Yine de yarasına kimin baktığını önemseyecek durumda değildi. Başını iki yana sallayarak geri adım atarak kendisine doğru yaklaşan kadından uzaklaştı. Kadının açık mavi gözleri azimle Arthur’un koluna bakıyordu. “Teşekkürler, madam

ama siz gerekeni yaptınız.”

“Ama kolunuz kanıyor.”

“Küçük bir sıyrık, çok da önemli değil.”

“İhmalkâr davranmayın da ceketinizi çıkarın.”

“Bir köye ulaşana kadar idare ederim. Faytonunuzu getirirseniz bana fazlasıyla yardımcı olmuş olursunuz. Faytonuz nerede?” diye sorup yola doğru baktı.

“Faytonum mu?” diyen kadın gülümsedi. “Faytonum falan yok.”

Arthur ısrarla, “O zaman *atınızı* ya da neyle yolculuk ediyorsanız onu getirin,” dedi.

“Hiçbir şeyim yok ki.”

Kadın belli ki çekingen davranıyordu ama Arthur hiç havasında değildi. Öne doğru eğildi, kadına en korkunç en çatık kaşlı bakışını attı. “Madam, yeterince zorlu bir gün geçirdim. Beni vurup atımı da kaçtırmayı başardığınız için aracınızı buraya getirip yola koyulmamızı sağlarsanız çok memnun olurum!”

“Siz de atınızı sıkıca bağlasaydınız.”

Arthur şaşkınlıkla başını geri çekti, dişlerini sıktı ve kadına baktı. Kadının böyle patavatsızca konuşmasına alışmıştı artık. Kadını tutup Perth’teki görevlilere seve seve teslim edebilirdi. Sakince, “Belki de öyle yapmalıydım,” dedi. “Ama siz de o paslı tabancayı ateşlemek yerine bir ses vermeliydiniz. *Şimdi söyleyin bakalım atınız nerede?*”

Parmaklarının arasından beyaz uzun bir elbise sarkan, diğer elini de beline atan kadının açık mavi gözleri öfkeyle

parladı. “Yoksa silah sesinden dolayı ne dediğimi duyamayacak hale mi geldiniz? Benim atım da faytonum da yok! Beni soymak için gezintinize ara verdiğinizde ben de Crieff faytonunu bekliyordum!”

“Amacım sizi...” Arthur ağzına gelenleri söylemekten vazgeçti. Çünkü aniden kadının gerçeği söylediğini anlamıştı. Ayrıca kadın doğruyu söylüyorsa yolda kalmışlardı. Vahşi doğanın içindeki lanet olası bir yolun üzerine karanlık çöküp etrafı sis kaplarken ortada kalmışlardı. *Tanrı aşkına, bunları hak edecek ne yapmıştı?*

Kadın da tam o sırada durumun farkına vardı. Gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi oldu ve, “Olamaz,” diye söylenip şaşkınlık içinde eliyle ağzını kapattı.

Arthur, “Oldu bile,” dedi ve içine düştükleri durumun absürtlüğü birden ona çok komik geldi. Neler hissettiğini bil-mese Drury Sokağı’ndaki sokak gösterilerinin birinde rol aldığına yemin edebilirdi. İçini gülme hissi kapladığı anda dayanamayıp aniden kahkahalar atmaya başladı. Ceketini çıkarmaya çalışırken gözlerinden yaşlar akana kadar güldü. Kahkaha atmaya devam ederken kolunu bandajlaması için kadına uzattı. “O zaman gerekeni yapın!”

Çok berbat bir gündü. Kerry, bu yabancı adamın kızgın olduğu kadar kaçık olduğunu da düşünüyordu. Ama kızmakta haksız da sayılmazdı. Kerry yaraya bakarken gözlerini yumdu ama tekrar öne eğilip, “Öncelikle yarayı temizlemeliyim,” dedi.

Kıkır kıkır gülmeye devam eden adam başını salladı.

Kerry hemen harekete geçerek çantasını kapıp hızlıca yürümeye başladı. Eski ve taş çitin yanından adeta koşar adımlarla geçip daha önce soyguncudan kaçmanın yolunu ararken keşfettiği akıntıya yöneldi.

Akıntının kenarında dizlerinin üzerine çöküp birkaç defa derin derin nefes alıp verdi. Az önce birisini, özellikle de dünyadaki belki de en yakışıklı adamı vurmanın verdiği sinir bozukluğunu yaşıyordu. Yüce Tanrım, hayatım daha da kötüye gidemez, diye düşünürken bu adam hayatına girip ödünü koparmak zorunda mıydı? Kerry bu yabancının bir beyefendi olduğunu nasıl anlayacaktı? Adamın çantasına uzandığını ve içini karıştırdığını görünce başka ne düşünebilirdi ki? Saklanmaya çalışırken adamın ona yaklaştığını duymuş ve silahı eline almıştı. Sonra da adamı *vurmuştu!*

Pamuklu içliğini yırtarak elde ettiği bezleri soğuk suya batırdı, sonra da sıktı.

Hayatından olmamak için onu vurmuştu. Thomas onu haydutlar konusunda uyarmıştı. Tanrı'ya şükür adam hırsız bile değildi. İngiltere'den gelmiş bir beyefendiydi ve Kerry'nin yolun ortasına bıraktığı çantanın sahibini bulmaya çalışıyordu. Ama yine de adamla ilgili ne olduğunu bilmediği tuhaf bir şey seziyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ve arkasına döndü. Yakışıklı adam eski çitin kalıntılarının üzerinde oturuyor, ellerini dizlerine koymuş halde Kerry'ye bakıyordu. Daha doğrusu bakışlarıyla Kerry'nin içine işliyor, kadının bacaklarının titremesine sebep oluyordu.

Ayakları titresin ya da titremesin Kerry o adamla yollarını

ayırmadan önce açtığı yarayı kapatmak zorundaydı. Ayaklarına harekete geçmelerini emredip adama doğru yürüdü. Adamın bakışlarındaki yoğunluğun içini bir hoş ettiğini hissedebiliyordu. Adamın yanına vardığında o etkileyici bakışlardan kaçınmaya çalışarak dizlerinin üzerine çöküp çantasını yere bıraktı ve yaraya yakından baktı. Kerry'nin yarayı parmaklarıyla dikkatlice incelediği sırada, adam kolunu biraz geri çekip nefesini tuttu, dişlerini sıktı ama o ela gözleriyle Kerry'ye bakmaya devam etti.

Kerry topuklarının üzerine oturdu. "Mermi sadece deriyi sıyırmış."

Adamın gözleri kısıldı. "Önemli değil."

Kerry ıslak bezle yarayı hafifçe silerken, "Kazara oldu," dedi. "Yemin ederim amacım size zarar vermek değildi. Siz zıplayınca ben... ben de zıpladım ve nedense... nedense silah aniden patladı. Çok çok özür dilerim. Kendimi çok kötü hissediyorum. Hayatımda daha önce hiç kimseye ateş etmemiştim."

"Bu sözleriniz birazcık olsun içimi rahatlattı."

Kerry, "Korkmanıza gerek yok," diyerek lafı ağzında gevelemeye devam etti. "Silahı nasıl dolduracağımı bile bilmiyorum."

Bu sözlere şaşırان adam başını yana yatırdı ve yaralı olan Kerry'ymiş gibi ona baktı. "Affedersiniz, madam ama ne kullanmasını ne de doldurmasını bilmediğiniz eski silahları sık sık yanınıza alıp ıssız yerlerde dolaşır mısınız?" Kuşku gözlerle Kerry'ye bakıyordu. Kerry başını iki yana sal-

layınca adam hafifçe kaşlarını çattı. “O zaman burada elinizde silahla ne aradığınızı sorabilir miyim?”

Kerry hemen, “Size *demoştım* ya; Crieff faytonunu bekliyorum,” dedi. “Perth’ten gelen faytonun arabacısı *doğrudan* buradan geçeceğini söyledi.”

Adamın güzel yüzü bu sözlerle canlandı. “Oh! Kurtulduk! Doğrudan buradan mı geçecekmiş?”

“Tam olarak öyle sayılmaz.”

Adam tekrar kaşlarını çattı. “*Nasıl yani?*”

Kerry aniden başını önüne eğip bonesinin altına saklandı. Elindeki bezin kuru kısmıyla uğraşıyordu. “Öğlen gelecekti,” diye mırıldandı. Adamın kızgınlıktan göğsünün kabardığını hissedebiliyordu.

“Burada bir başınıza tam altı saattir bir faytonu beklediğinizi mi söylüyorsunuz? O arabacı savunmasız bir kadını burada tek başına bıraktığı için idam edilmeli!”

“Ben savunmasız bir kadın *değilim*! Silahım var!”

“Doğru, kullanmasını ya da doldurmasını bilmediğiniz bir silahınız var!”

Kerry bu sözlere doğru dürüst bir cevap veremeyeceği için kuru bezi adamın koluna sarıp uçlarını birbirine bağladı. Yakışıklı adam başını eğip homurdandı. Kerry arkasına yaslanıp ellerini temizlemeye çalıştığı sırada yaptığı işi inceleyen adamı görmezden gelmeye çalıştı. “Bu şartlar altında bence iyi iş çıkardınız,” dedi ve ardından ela gözlerini Kerry’ye çevirdi. “Kullanılan malzemedен de ancak bu kadar olurdu.”

Kerry, “Haklısınız,” deyip ayağa kalktı. O ela gözlere

bakmamak için eteğini düzeltmekle uğraştı.

Adam derince bir iç çekip ayağa kalktı. “Öyleyse kararlık bastırmadan sığınacak bir yer bulmalıyız.”

Sığınacak bir yer mi? “Efendim?”

“Sığınacak bir yer,” diye tekrar eden adam, eliyle hayali bir ev çizdi. “Rüzgârdan, yağmurdan ve benzeri şeylerden korunmak için.”

Kerry kekeleyerek, “Ha-hayır, efendim,” dedi. Bu sırada birkaç adım da geriledi. “Ben burada faytonu bekleyeceğim.”

“Tanrı aşkına, senin derdin...” diyen adam ağzından söyleyeceklerinin devamının çıkmasına izin vermedi. Başını sallayıp, uzunca bir süre yola baktı ve sonra da bakışlarını tekrar Kerry’ye çevirdi. “Bayan... Onca olanlardan sonra...” Kolunu işaret etti, “...en azından bana adınızı söyler misiniz?”

Kerry, “McKinnon,” diye mırıldandı.

“Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan McKinnon. Ben de Arthur Christian.”

“Nasılsınız?”

“Teşekkür ederim, gördüğünüz gibi *harikayım*.”

“Bayan McKinnon, şundan eminim ki Crieff faytonu gelmeyecek. Anladığım kadarıyla iki seçeneğimiz var; ya hemen Perth’e geri yürümeye başlayacağız ya da...”

Kerry, diyerek adamın sözlerini yarıda kesti. “Perth’e dönmek gibi bir niyetim yok!”

Adam sevinçle, “Peki, o zaman yarına kadar buradayız,”

dedi. “Bu arada geceyi geçirebileceğimiz bir yer bulup yarın da faytonun gelmesini bekleyebiliriz.”

Kerry bakakaldı. “Bay Christian! Kim olduğunuzu ya da İngiltere’de ne gibi âdetlerinizin olduğunu bilmiyorum ama... ama...” Duraksadı. “...hiç tanımadığım bir adamla...” Tekrar duraksadı, ileride kuzeye dönen yola baktı, uzunca bir nefes verip şaşkınlığını üzerinden atıp bonesini de düzelttikten sonra fısıldayarak konuşmaya devam etti. “...bir yerlere sığınmanın doğru olmayacağını biliyor olmalısınız. Bir yabancıyla, daha doğrusu herhangi bir adamla kalmam hiç hoş olmaz.” Durdu, gözünün ucuyla adama baktığında içini ateş bastığını hissetti. “Size ateş ettiğim için gerçekten üzgünüm. Şu anda elimden gelebilecek başka bir şey de yok. Size iyi günler.”

Bay Christian’ın gözlerinden onunla herhangi bir yerde kalmayı aklının ucundan bile geçirmeyen kadına sinir olduğu belli oluyordu. “Bayan McKinnon, vicdanım gece boyunca burada durup hiç gelmeyecek bir faytonu beklemenize el vermez. Şu şartlar altında adınızın lekelenmeyeceği konusunda bana güvenebilirsiniz.”

Kerry, adamın bu sözüyle ima ettiği şeyi düşününce yanaklarının alevlendiğini hissetti. Hemen yere eğilip çantasını alarak sıkıca göğsüne bastırdı. “Beni kararımdan vazgeçiremezsiniz, Bay Christian. Burada o faytonu bekleyeceğim. Size iyi günler.” Bu laflar yetmezmiş gibi Kerry bir de adama el sallıyordu.

Adam, Kerry’nin bu davranışı karşısında yerinden kı-

mıldamadan, “Bayan McKinnon, gereksiz yere kendinizi tehlikeye atıyorsunuz,” dedi.

“Özür dilerim ama İngiltere’de bayanların hiç tanımadığı kişilerle dolaşması sıradan bir şey mi?” Çabucak araya girmiş, çantasına daha sıkıca sarılmış ve adamın arkasından yola bakmak için öne eğilmişti. “Tanrı aşkına, nerede kaldı şu kahrolası fayton?”

Adam gökyüzüne bakarak, “Ne için uğraşıyorum ki?” dedi. “Peki, Bayan McKinnon. Siz kazandınız. *Ben* kendime kalacak bir yer bulacağım. Siz de bu arada hayali faytonunuza tüm gece beklersiniz.” Kolu parçalanan ceketini sırtına atıp çalılardan oluşan çitlerin arasındaki açık alana yürümeye başladı.

Ama yolun yarısında durup etrafına bakarak ve geri döndü. Aynı yerde duran Kerry’nin önünden geçip biraz ilerledi. İşe yaramaz silahı eline alıp Kerry’ye uzattı. “Yabancılar size saldırırsa en azından silahın kabzasıyla onlara karşılık verirsiniz. Böylece en azından karşınıza çıkabilecek kişileri saatlerce etkisiz hale getirebilirsiniz.” Sözlerini bitirdi, şapkasının ucunu tutup kadına selam verdi ve tekrar ağaçlara doğru yürümeye başladı.

Saldırmak mı? *Saldırmak mı?* Kerry’nin kalp atışı hızlandı. Adeta bağırarak, “Bay Christian!” dedi. Adam durup yavaşça arkasına döndüğünde hafifçe gülüyordu. “Efendim, Bayan McKinnon?”

“Yabancılar size saldırırsa mı dediniz?”

“Aynen öyle. Hırsızlarla ya da haydutlarla karşılaşabi-

lirsiniz, Bayan McKinnon. Kendinizi korumak için tabancanızın arkasını kullanabilirsiniz.”

Hırsızlar mı?

Adam, “Size iyi günler,” deyip ağaçlara doğru yürümeye devam etti. Bu sırada Kerry’nin aklı onu burada bir başına korumasız olarak bulacak adi hırsızların ve acımasız katillerin ona yapabileceği korkunç şeylerle doldu. katillerin ve hırsızların karşısında bir başına savunmasız kalıp, onlara ancak elindeki silahın kabzasıyla karşılık verebilecekti.

Çantasına daha sıkı sarıldı.

Arthur ormana ulaşınca sağ tarafa doğru yürüyerek ağaçların altındaki uzun çimenlere uzanıp kendisiyle yol arasında bir tür bariyer oluşturduğu bir yer buldu. Orada geceyi uyuyarak rahatça geçirebilirdi. Kendisini tutamayıp omzunun üzerinden yola doğru baktı. Bayan McKinnon çantasına sıkı sıkıya sarılmış halde yerinde duruyor, kuzeydeki yola bakıyordu.

İnatçı kadın.

Arthur içten içe bir haydudun gelip kadını bu kadar inatçı olduğu için ölesiye korkutmasını istiyordu. Yoksa İskoçların hepsinin doğuştan kalın kafalı olmalarına yol açan bir hastalığı mı vardı?

Arthur gözlerini kadından alıp etrafına bakındı. Uzun çimlerden oluşan bir kısmı yatak olarak kullanabilirdi. Çimlerin yerini toprağa ve ağaçların altındaki sarmaşıklara bıraktığı kısımlarda ise küçük bir ateş yakmaya yetecek kadar çalı çırpı vardı. Ceplerini karıştıran Arthur, şansına silahının yanı

sıra cebinde bir iki tane puro, birkaç tane kibrit, bir mendil ve de cüzdanının olduğunu fark etti. Tanrı'ya şükür parasının çoğunu İskoçya Bankası'na yatırmıştı. Ateş yakacaksa elini çabuk tutmalıydı. Çünkü birazdan ağaçların üzerine sis çökecekti.

Bir süreliğine Bayan McKinnon'u unutup ağaç toplamaya koyuldu.

Yarım saat sonra yaktığı ateşe baktı. Ağrıyan koluna rağmen iyi iş çıkarmıştı ve halinden memnundu. Çalı çırpı kullanarak ateş yakmayalı epey zaman olmuştu. Farklı yerlerdeki evlerinde kalırken şömineyi hep baş kâhyası Barnaby yakardı. Arthur ilk defa genç yaştayken ateş yakmıştı. Ser-seriler ile birlikte girmelerine izin verilmeyen mutfak ve laboratuvar gibi birkaç küçük yerde bu tür işlere kalkışmışlardı. Özellikle soğuk bir gecede okul müdürünün yatak odasının altında ateş yakmışlardı.

Arkasına döndü ve yola doğru baktı. Sisle birlikte akşam karanlığı da çökmüştü. Bayan McKinnon'u artık görmiyordu. Ama orada sırtı dimdik halde durduğunu, o çirkin çantasına sıkıca sarıldığını hayal edebiliyordu. Uzaklardan bir baykuşun sesini duydu, çok daha uzaktan da bir kurdun uluma sesi geldi. Kadın, Arthur'un nerede olduğunu biliyordu. Ateşin sıcaklığında ısınmayı isterse yanına gelebilir, lanet olası namusunu riske atabilirdi.

Arthur ateşin yanına rahatça oturup sırtını ağaca yasladı, bir ayağını uzatıp diğerini de bükte. Ne kadar süre ateşin karşısında oturduğunu bilmiyordu ama vahşi doğanın sakinli-

ğini ve verdiği huzuru sevdiğini fark edince epey şaşırdı. Ağaçların sesinden, birbirlerini çam ağaçlarının gövdesinde kovalayan sincapların küçük pençelerinin tıktırtısından ve gecenin değişken havasının altında kalan dalların çıtırtısından başka ses yoktu. Phillip'in borçlarının üzerine sis bulutları çökmeden önce iyice artıp adamın ayın ışıklarını bile görmesine izin vermediğine bahse girebilirdi. Aynı şekilde Bayan McKinnon'un da ağaçların arasındaki açıklıktan bu kuytu yere geleceğini ve o gülünç fayton sevdasından vazgeçeceğini de bahse girebilirdi.

Tekrar baykuşun ötüşünü duydu ama ses artık yakınlardan geliyordu. Biraz daha çıra bulmak için ayağa kalktı.

Bir kadın çığlığı huzur dolu geceyi bir bıçak gibi kesti. Arthur düşünmeden harekete geçip silahını yan tarafındaki kılıfından çekerken açık alana yöneldi ve ateşin sağladığı küçük aydınlıkta önünü görmeye çalıştı. Üzerinde karalar olan kadının ona doğru koştuğunu neredeyse göremiyordu. Üzerine gelen Bayan McKinnon'u ancak kırmızı çantasının parlaması sayesinde fark etti. Kadın üzerine atlayıp kollarını sıkıca boynuna doladı ve ayakta kalmaya çalışan Arthur'un omzuna yüzünü gömdü.

"*Hırsızlar!*" diye çığlık attı.

Arthur karanlığa doğru bakarken kadının titreyen bedenini sardı. "Sakin ol. Sakin ol. Nefes al ve bana gördüklerini anlat."

Kadın başını iki yana salladı, lavanta kokulu saçları Arthur'un yüzüne değdi. "Görmedim. *Duydum*. Onları *duydum!*"

Kadın nefes nefese kalmıştı. Mavi çiniler kadar yuvarlak gözleriyle adamın yüzüne bakmak için biraz geriye yaslandığı sırada bile adama sıkı sıkıya sarılmaktan vazgeçmedi. “Bir... çıt... çıtırtı sesi v-vee ısıklık gibi bir ses! Yolun hemen öteki tarafında olduklarından eminim!”

Çıtırtı sesleri mi? Arthur gülmemek için kendisini zor tuttu. Fısıldayarak, “Bir saniye,” deyip işaret parmağını kadının dudağına bastırdı. Kadın tam anlamıyla nefesini tuttu. Ağzı adamın çenesine yapışık sayılırdı. Bir saniye sonra Arthur ağaçların üzerinde dolanan sincapların seslerini ve ardından uzaklardan gelen baykuş sesini duydu. Bayan McKinnon adamın omzuna doğru uzunca bir nefes verdi.

“Duyduğunuz sesler bunlar mıydı? Bir çift sincabın sesi mi sizi ürküttü, Bayan McKinnon? Ağaçlar sincap kaynıyor.” Hafifçe öne eğilerek kadının yüzünü görmeye çalıştı. Ateşin cılız ışığının altında kadının gözlerinin kapalı olduğunu, dudaklarının hafif açık durduğunu gördü. Kadının beti benzi atmıştı. Ona acıyıp elini beline koydu, “Biraz oturmak ister misiniz?” diye sordu.

Kadın hayır anlamında başını sallayıp, adamdan uzaklaştı ve utangaç bir tavırla elinin tersini yanağına sürdü. Arthur silahını kılıfına koyarken ateşe doğru yürüdü. “O küçük hayvanları gözlerimle görmeden önce ben de ne olduğunu anlamamıştım,” dedi. Kadını rahatlatmak için yalan söylüyordu.

Mütevazı bir gülümseme sergileyen Bayan McKinnon çantasını almak için yere eğildikten sonra ağır adımlarla ate-

şe doğru yürüdü ve bir taşın üzerine oturup çantasını kucağına koydu. Talihsiz karşılaşmalarından bu yana Arthur kadının ne kadar yorgun görüldüğünü ilk defa fark etti. Çok kötü bir gün geçirdiğini ve kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde tek başına kalmasının ne kadar korkunç bir şey olduğunu düşündü.

Yakacak çalı çırpı bulmak için kadının yanından bir süreligine ayrıldı, sonra ateşi karıştırdı ve de sırtını tekrar ağaca yaslayıp yerine yerleşti. Bayan McKinnon çantasını karıştırdı, aradığı şeyi bulmaya çalışırken alnı çizgi çizgi oldu. Bonnesini bir yerlerde kaybetmişti ve gece kadar siyah saçları ateşte parılıyordu. Özellikle de topuz haline getirdiği saçından sarkan birkaç tutam saç ensesine düşmüş, adeta güzelliğini sergiliyordu.

Çantasını kenara bırakıp küçük, kırmızı bir bohçayı kucağına koyarken, Arthur kadının gerçekten de çok güzel bir yüze sahip olduğunu düşündü. Öyle ahım şahım bir güzelliği yoktu ama göze güzel görünüyordu. En etkileyici yanı gözleriydi. Burnu küçük, hafif kalkıktı ve dudakları kırmızı eriklerin rengini taşıyordu. Doğrusu dikkatlice bakıldığında ahım şahım bir güzelliğinin olmadığını düşünmenin yanlış olduğu anlaşıyordu. Hatta Arthur işi biraz daha abartıp kadının son derece hoş...

“Bisküvi alır mısınız?” Kadın kucağındaki bohçayı açmaya çalışırken, “Kuzenim May, benim için hazırlamıştı,” dedi. Gergince gülümseyip avucuyla saçının yan tarafını düzeltti. “Sanırım Dundee’de aç kalabileceğimi düşünmüş ol-

malı.”

“Dundee’den mi geliyorsunuz?” Bayan McKinnon’un buralarda mahsur kalmasına yol açan işin ne olduğunu merak ediyordu.

Kadın başını salladı ama hiçbir açıklamada bulunmadı. Bohçanın içine tekrar elini uzatıp yiyecek bir şey çıkardı.

Arthur kadının uzattığı şeyin yağlı çörek olduğunu düşünüyordu. Gülümseyerek yiyeceği aldı. “Devonshire kremi ve biraz da reçelle sunulunca tadı çok daha güzelleşir.” Arthur bisküviden bir ısırık aldı ve leziz tadı hissedince beğendiğini belirtircesine bir ses çıkardı. Tanrı bilir ne zamandan beri o bohçanın içindeydi. Yine de yumuşacıktı ve Arthur’un ağzında adeta dağılmıştı. Ağzı dolu haldeyken, “Yüce Tanrım,” diyen Arthur bisküviden bir ısırık daha aldı. “Krallara layık bir tat. Kuzeniniz May’in ellerine sağlık, Bayan McKinnon.”

Kadın gülümsedi ve yoldayken Arthur’u bir anlığına esir alan o sıcak duygular yine ortaya çıktı. O gülümsemesi... Evet, onu son derece güzel kılan şey kesinlikle *o gülümsemeydi*.

“Tadı güzel, öyle değil mi? May bunları her pazar, Koca Angus için yapıyor.” Bayan McKinnon bisküvisinden bir ısırık alıp ağzındakileri yavaş yavaş yedi.

“Angus? Oğlunuz mu?”

Kadının yüzü kızardı. Başını iki yana salladı. “May’in kocası. Benim çocuğum yok.”

Kadının sesinden çocuk hasreti çektiği hafiften belli olu-

yordu. "Kocanız öleli uzun zaman mı oldu?" Arthur düşünmeden aklına geleni sormuştu.

"Sekiz ay oldu."

Sekiz ay. Çok sayılmaz. Zavallı kadın belli ki hâlâ kocasını kaybetmenin acısını yaşıyordu. Arthur üzerinden neredeyse üç yıl geçmiş olsa da hâlâ Phillip'in acısını hissediyordu. Güzel kadına bir kez daha dikkatlice bakıp durumuna kederlendi. Kadın sevdiği birini kaybetmenin acısını yaşamayacak kadar genç, ölümün yarattığı ızdırabı hak etmeyecek kadar güzeldi. "Başımız sağ olsun."

Kadın bakışlarını ona çevirdi, şaşırmış gibiydi. "Sağ olun. Kocam uzunca bir süredir hasta yatağında yaşadı. Tanrı'ya şükür artık huzura kavuştu."

Demek zavallı adam acı çekmiş. Arthur bir yandan bisküvisini yerken bir yandan da kadının bu yaşadıklarına nasıl dayanabildiğini merak etti. Leydi Whitehurst kocasının acı verici, uzun ölümüne seyislerinin koynuna girerek dayanmıştı. Bu düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Çünkü karşındaki kadın her ne kadar onu vurmuş da olsa Leydi Whitehurst kadar acımasız olamazdı.

Uzunca bir süre konuşmadılar. Arthur iki, Bayan McKinnon da bir bisküvi yedi. Arthur, kadının uzattığı üçüncü bisküviyi elini kaldırıp teşekkür edercesine almayınca, kadın geri kalan iki taneyi düzgünce bohçaya yerleştirdi. Sonra da kabarık eteğinin altında kalan bacaklarını düzelterip, dizlerini bükerek göğsüne kadar çekti ve ellerini dizlerinin önünde birleştirdi. Arthur oturduğu yerden kadının ince belini ve ya-

pılı omuzlarını görebiliyordu. Kadın; güçlü, sağlıklı ve genç görünüyordu. Arthur, insanı Bayan McKinnon gibi bir kadının kollarından alacak kadar berbat bir hastalığa yakalanan adama cidden acıyordu.

Bir süre devam eden sessizlikten sonra kadın, “İskoçya’da mı yaşıyorsunuz?” diye sordu.

Arthur burnundan soludu. “Hayır. Bir arkadaşımın işlerini halletmek için geldim.”

“Onca yolu bir arkadaşınızın işleri için mi geldiniz?”

“Evet. Pitlochry civarına gidiyorum.”

“Hımm, orası buranın biraz daha kuzeyinde kalıyor ama sanırım fayton oradan da geçer.”

Doğru yolda olduğunu öğrenmek Arthur’u biraz da olsa rahatlatmıştı. *Aptal hancı!* “Perth’e bir dönerse ona gününü...”

“Sizi vurduğuma gerçekten çok üzgünüm.”

Arthur irkildi. Yarasını ovuşturduğunu fark etmemişti. Başını iki yana salladı. “Önemli değil, Bayan McKinnon. Birkaç gün sonra kangrene dönüşür hepsi bu.”

Bu sözler kadının o güzel, mavi gözleriyle ters ters Arthur’a bakmasına sebep oldu. Arthur da bu bakışlara gülümsemeyle karşılık verdi. “Böyle bir şey yaptığım için kendime çok kızıyorum. Size baktığım anda hırsız olmadığınızı anlamam gerekirdi.”

“Peki, hırsız olamayacağım kanısına nasıl vardınız?”

“Belli oluyor.” Bileğini ovuşturdu. “Hırsızlar sizin giyindiğiniz kadar güzel kıyafetler giyinmez. Ayrıca sizden daha pis olurlar.”

Bu sözler Arthur'un başını önüne eğmesine sebep olmuştu. Pis gezinmek yeni tecrübe ettiği şeylerden biriydi.

“Ayrıca sakallarını kesmezler.”

Arthur sakal meselesi açılana kadar onunla aynı şeyleri düşünüyordu. “Neden sakallarını kesmezler?” diye sordu. Kadının hırsızlar ile kendisi arasında kurduğu mantık, kafasını karıştırmıştı.

“Çünkü kimliklerini gizlemek için sakallarını kullanırlar. Suç işledikten sonra da hepsini keser, insanların onları tanımasını zorlaştırırlar.”

“İşin bu boyutunu hiç düşünmemiştim.”

Kadın sevinçli bir havayla, “Ben de bir romanda okudum,” dedi. Huzursuzca omzundan arkasına, sisle kaplı yola baktı. Arthur'un yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu. Kadın, “Bu yollarda haydutların olduğunu duymuştum,” diye mırıldandı. “Bu ağaçların arasında kamp kuruyorlarmış. Doğru olabilir mi?”

Arthur, eli silahlı haydutların neredeyse tamamen boş bir yolun yakınlarında kamp kuracak kadar aptal olmadığını düşünüyordu. “Bence olamaz.”

Kadının yumruk haline getirdiği elleri kucağında duruyordu. Neredeyse fısıldayarak, “Sizce Crieff faytonuna ne oldu?” diye sordu.

“Bayan McKinnon, boş yere endişe ediyorsunuz. Crieff faytonu büyük ihtimalle siz diğer faytondan inerken geçmiştir. Buralarda haydut falan yok. Bu yoldan saatlerdir hiç kimse geçmedi. İşini bilen bir haydudun da bir yere yerleşmeden

önce böyle şeyleri düşündüğünden şüphem yok.”

İçi rahatlayan kadın gülümsedi ve bu gülümseme de Arthur’un içinin bir garip olmasına, ürpermesine sebep oldu. “Elbette, haklısınız.” Tekrar gülümsedi ama Arthur kadının yumruklarının aynı şekilde durduğunu fark etti. Bayan McKinnon, “İngiltere hakkında yazılar okumuştum,” dedi. Konuyu değiştirmeye çalıştığı belli oluyordu. “Okuldayken Carlisle’den gelen bir kızla tanışmıştım.”

Arthur, “Göllerin yanındaki Carlisle,” deyip kadının sözlerini kaldığı yerden devralarak İngiltere’yi uzun uzun anlatmaya başladı. Sutherland’lerin soyunun geldiği huzur verici Göller Bölgesi’nden başlayıp kendisine ait küçük kır evinin bulunduğu bozkırların göz alıcı manzarasına kadar her şeyi anlattı. Her nasılsa laf lafı açtı, Dover’daki beyaz kayalıkların saf güzelliğine ve sonra da Cotswalds’daki ormanların büyüüne kadar uzandı.

Arthur durmadan konuşurken, bir ara Bayan McKinnon tam karşısına geçti. Kadının komik, küçük çizmeleri elbisesinin altından görünüyordu. Arthur anlatacak çok şeyinin olduğunu, daha önce hiç kimsenin ne onun hayatını ne de memleketini merak etmediğini fark etti.

Bayan McKinnon ya çok iyi bir dinleyiciydi ya da Arthur’un anlattıklarından gerçekten de etkilenmişti. Arada sırada gergince omzunun üzerinden geriye bakması hariç, adamın her lafını pür dikkat dinliyordu. Arthur konuşurken kadının açık mavi gözlerinin hareket edişini izledi ve kadınların giyim kuşamını, *sosyetedeki* son dedikoduları ya da ha-

dım edilmiş atların neler yapabileceğini sormayan bir kadınla sohbet etmenin ne kadar hoş olduğunu fark etti. Portia'nın ya da sosyetedeki diğer kadınların sorduğu onlarca soruyu Bayan McKinnon'dan duymamıştı. Onun yerine kadın İngiliz halkını, geçinmek için ne yaptıklarını, nerede eğitim aldıklarını, umutlarını, aşklarını, tutkularını ve korkularını sormuştu.

Bir süre sonra, "Özür dilerim. Bayan McKinnon, sizi de uykunuzdan ettim," deyip cep saatine baktı. Saatin kaç olduğunu öğrenince şaşırıldı. Çünkü sohbet ederken vaktin nasıl geçtiğini fark etmemişti.

Bayan McKinnon başını iki yana sallarken, "Olur mu öyle şey!" dedi. "Çok güzel şeyler anlattınız. Ne yazık ki ben buralardan başka yer görmedim. İngiltere'yle ilgili bir şeyler duymak hoşuma gidiyor. Anlatılanlara göre çok güzel bir yermiş." Tam o sırada esneyip bir eliyle ağzını kapattı.

"Teşekkürler ama şimdilik bu konuyu fazlasıyla konuştuk." Ayağa kalktı. "Ben ateşe odun atayım," deyip daha fazla odun toplamak için ormana doğru yürüdü.

On beş dakika sonra geri döndüğünde Bayan McKinnon yere yan uzanmış, ellerini yanağının altına bir yastık gibi koyup uykuya dalmıştı. Arthur kadının gözlerinin altındaki koyu çizgilere rağmen uyurken çok daha genç görüldüğünü fark etti. Omzundaki ceket çıkartıp dikkatlice kadının üzerine örttü.

Dikkatini ateşe verdi ve alevler tekrar canlanınca bir kez daha Bayan McKinnon'a baktı. *Kadın buralarda bir başına*

ne arıyordu? Başına neler gelmişti? Bunları düşünürken kadının yanındaki ağacın köküne doğru gidip oturdu. Uykuya daldı ve çok geçmeden Phillip'in bir ağacın arkasından çıktığını gördü. Ona dokunabilecek kadar yakındı. Ama harekete geçtiği anda Phillip ortalıktan kayboldu. Arthur adamın sağa mı sola mı gittiğini hatırlamaya çalıştı. Arkadaşının nereden geldiğinden ya da nereye gideceğinden ise bihaberdi.

Hatırladığı son şey ise; yaşadığı ereksiyondan dolayı pantolonu şişkin haldeyken uyandığıydı. Gözlerini açmaya çalıştı. Yerde, sönen ateşin yanında sırtüstü yattığını fark etti. Ama üşümemişti. Aklı birden olanları anlamlandırmaya başladı. Arthur'un ceketine sarılan Bayan McKinnon yanına uzanmıştı. Arthur kadının nefesini kulaklarında hissedebiliyordu. Kadının kolu Arthur'un göğsünün üzerindeydi. Bacağı ise... yukarı kalkmış, kasıklarına değiyordu.

Altıncı Bölüm

Adamı vurmuş olması yeterince kötüydü ama daha da kötüsü birkaç hayvanın sesinden korkup adamın koynuna girmiş olmasıydı. Hepsinden kötü olan ise resmen adamın üzerinde uyanmıştı.

Kerry adamın üzerinden inerken utancından ölüp gitmeyi diledi. Kolları ve bacakları bir arı sürüsünün saldırısına uğruyormuş gibi hareket ediyordu. Sendeleyerek ayağa kalktığı sırada adamın pis pis sırtışıyla karşılaşınca sinirleri bozuldu. Tökezledi, güç bela dengesini sağladı. Eteğini düzeltmeye çalışması ise utancını daha da çok arttırdı. İçinde halkalar olan kabarık eteği her nasılsa karma karışık bir hal almıştı. Ardından saçlarının birbirine karışıp kıvrıldığını ve omuzlarının üzerine düştüğünü fark etti. *Aman Tanrım!*

Bunların hiçbir faydası olmamıştı. Adam kendini iterek dirseklerinin üzerinde durup insanı sakinleştiren hoş sesiyle, “Günaydınlar,” dedi. Bir kedi gibi halinden memnun olarak ayağa kalktı, parmaklarını açık kahverengi, dalgalı saçlarının arasından geçirdi. Sonra da kollarını açıp esnedi. Sıradan tavırlarla ağaçların bulunduğu tarafa giderken omzunun

üstünden, “Perth’e doğru yola çıkmaya hazır mıyız?” diye sordu.

Kerry yürümeye devam eden adama baktı. Arkasından bağıırıp Perth’e gitmek gibi bir niyetinin olmadığını mı söylemeliydi? Yoksa fırsatını bulmuşken yolun öteki tarafına gidip bu utanç verici durumdan kaçmalı mıydı? Tanrı aşkına, o kadar insanın içinde nasıl da gidip dünyanın en yakışıklı yabancıasını vurmuştu? Adamın yakışıklılığı insanın ağzını açık bırakıyordu. Kerry adamın kaçan atının arkasından küfür ederken bile yakışıklı olduğunu düşünmüştü. Sanki yüzüne melekler şekil vermişti. Sivri hatlı ve sert görünüşlüydü. Kalkık çenesi yüzüne soylu bir hava katıyordu. Ve gözleri... O gözler, Kerry’nin hayatında gördüğü en güzel ela gözlerdi. Tütünlerin kahverengi tonu, parıl parıl parlayan yeşil ve altın sarısı renkle buluşmuştu. Adam ayrıca uzundu. Boyu bir seksenden fazla, omuzları genişti. Kerry ağaçlık alana doğru ilerleyen adamın kalçasındaki ve baldırlarındaki kasların hepsinin tüm ihtişamıyla hareket ettiğini görebildiğine yemin edebilirdi.

Diziyle adamın kasıklarındaki hareketliliği hissetmişti...

Kerry aniden kendi etrafında döndü. Kendisini bir garip hissediyordu. Geceleyin adamın anlattıklarını dinlerken uzun parmaklarını oynatışını, gülümsemesinin dudaklarına kattığı hafif kıvrımı ve gözlerindeki onur parıltısını izlemiş; neredeyse nefessiz kalmıştı. Onunla nasıl koyun koyuna *yattığına* bir türlü anlam veremiyordu ama yaşananlar kalbinde söndüremeyeceği bir ateşin yanmasına sebep olmuştu.

Saçmalıyordu! Adamı *vurmuştu*! Ayrıca birkaç dakika sonra yolları ayrılacaktı. Son bir kez daha adamdan özür dileyecek, adam da nazik bir hareketle Kerry'nin özrünü kabul edecekti. Kerry de bir daha bu yakışıklı yabancıyı göremeyecekti. O zaman neden adamın yanındayken nefessiz kalacakmış gibi oluyordu? *Dul* olduğunu ve kocasının ölümünün üzerinden daha sekiz ay geçtiğini unutmuş muydu? Tanrı aşkına, adam soylu bir İngiliz'in oğluydu. Bu... bu akıl almaz sevda yüce Tanrı'nın Kerry'nin başına dert olarak verdiği son olmalıydı. Bir de bununla mücadele etmesi gerekiyordu.

İşte olan olmuştu. Son derece yakışıklı bir adama karşı aptalca duygular hissetmeye başlamıştı. Olması gerektiği gibi onunla yolunu ayıracak ve bunu yaparken de üzgün görünmemeye çalışacaktı. Saçı darmadağın bir haldeydi. Kim bilir tokalarına ne olmuştu? Muhtemelen onlar da bonesiyle birlikte yolda bir yere düşmüştü.

Hemen çantasının yanında dizlerinin üzerine çöküp çantasının bağcıklarını koparacakmışçasına çekiştirerek ardına kadar açtı ve saç fırçasını bulana kadar karıştırdı. Fırçayı sertçe şekle girmeyen saçına götürdüğünde adamın neşe dolu ıslığını duyunca donup kaldı.

"Tekrar günaydın, Bayan McKinnon!" Kerry yavaşça kolunu indirip gözünün ucuyla adama baktı. Adam hiç bakmadan ustaca boyunbağını bağlıyordu. "Yürüyüşümüz güzel olacak." Buruş buruş olan ceketini yerden aldı, yaralı kolunu dikkatlice üzerinde koca bir delik olan ceketin kolundan geçirdi.

Nedense utanan Kerry, aceleyle saç fırçasını çantasına sokuşturdu. “Gerçekten de güzel bir gün. Ama ben Perth’e değil, Dunkeld’e gideceğim.”

Adam pantolonunun üzerindeki tozu silkelemeye ara verdi ve kaşlarını çatarak Kerry’ye baktı. “Ne? O faytonu beklemekten vazgeçmeyecek misin? Bahse girerim birileri buradan geçecekse de saatler sonra geçer. Bence Perth’e doğru yürümeye başlarsak bizi istediğimiz yere götürecek uygun bir araç bulma şansımız artar.”

Kerry nazikçe, “Evime gitmeliyim,” deyip ayağa kalktı. Saçını başının arkasında topuz yaptı, saçları bu şekildeyken kafasının dışarıdan bakıldığında üzerine küçük bir hayvan yapışmış gibi görüldüğünden emindi.

Adamın kaşları daha da çatıklaştı. “Bayan McKinnon, Dunkeld kilometrelerce ötede olabilir. Rica ederim biraz daha mantıklı düşünün ve benimle birlikte başka bir faytona binebileceğiniz Perth’e gelin.”

“Bir günümü daha boşa harcamayacağım. Ailem beni merak etmiştir. Ayrıca faytona değil, nehirden yukarı çıkan bir tekneye bineceğim.” Konuşurken aklına gelen ve ağzından çıkan bu laflar çok akıllıcaydı. Kuzeye doğru giderse, Tay Nehri’ne ulaşır, oradan da Eigg Gölü’ne giden nehrin kollarını takip edebilirdi.”

Adam ciddiyetle, “Bunu yapmanıza izin veremem,” dedi.

Adamın bu kibirli cevabına şaşırان Kerry güldü. “Bu kararı vermek size düşmez!”

“Aptalca etrafta dolaşmanıza izin vermeyi beyefendiliğime yakıştıramam.”

“*Aptalca etrafta dolaşmak mı?* Size kimin İskoç olup olmadığını hatırlatmama gerek yok sanırım.” Adamın attığı kahkaha yeterli bir cevaptı ama o yine de sesini yükselterek, “Yok!” dedi. *Seni kibirli aptal!* “Öyleyse yardımlarınıza teşekkür ederim. Ben gideceğim.”

“Bayan McKinnon!”

Kerry, “Perth’e doğru tek bir adım atmadan Dunkeld’e gideceğim!” diye bağırdı. Tanrı aşkına, ne saçmalıyordu?

Adamın güzel ela gözleri küçüldü. Kadının durumunu düşünürken yanaklarını şişirdi ve en sonunda seslice nefesini verdi. “İnanın şu ana kadar gördüğüm en inatçı kadınsınız. Gidin, kendinizi tehlikeye atın.” Şapkasını bastırdı. “Bir çocukmuşsunuz gibi size bakacak halim yok.”

“Kimse sizden bana bakmanızı istemedi. Belki de ben size bir çocukmuşsunuz gibi bakmalıyım. Daha atınızı doğru dürüst bağlayamıyorsunuz bile.”

Adamın yüz ifadesi aniden sertleşti. Saldırmaya hazırlanan bir boğa gibi aniden önüne eğerken, “Öyle mi?” dedi.

Kerry’nin içinde bir şeyler parçalandı. Hemen çantasını kapıp birkaç adım geri attı. “Peki, o zaman. Dün akşamki... arkadaşça tavrınız için size teşekkür ederim. Sizi yaraladığıma da gerçekten pişmanım. Ama kaza bu, oluyor işte. Umarım İskoçya’da iyi vakit geçirir, vakti gelince de sağ salim İngiltere’ye dönersiniz. Şimdi müsaadenizle, evime dönmem gerekiyor.”

Artık o yabancı da yürümeye başlamıştı. Kerry arkasına dönüp hızlı adımlarla açık alanın karşısında, ağaçların git-tikçe azaldığı tarafa yürüdü. Omzunun üzerinden arkasına baktı. Adam durmuş, sadece onun gidişini izliyordu. Suratı hâlâ asıktı. Kerry kendisini tutamayıp elini havaya kaldırdı. “Hoş-ça kalın!”

Adam hemen cevap vermedi. Bir iki saniye geçtikten sonra nazikçe, “Güle güle, Tanrı yardımcınız olsun, Bayan McKinnon,” diyebildi.

Kerry’nin içini belirsiz ama derin bir pişmanlık hissi kapladı. Bu kadar erkeksi, bu kadar yakışıklı bir adamın ya-nına yaklaşmayalı epey olmuştu. *Yeter!* Bir yabancından uzak kaldığına üzülecek kadar vakti yoktu. Zaten yeterince derdi vardı. Adama el salladı ve omzuna attığı çantası sallana sal-lana ağaçlara doğru yürüdü.

Arthur kadının ağaçlarla kaplı alana doğru gidişini, sa-bahın puslu havasının arasında kayboluşunu izledi. Kadın hayatına mâl olabileceği riskini göze alarak Arthur’un söz-lerini dinlememişti. Çok kalın kafalı ve inatçıydı. Silahsız bir adamı vurmuş, gece boyunca ölü gibi uyumuştı. Ayrıca başına bela açabilecek kadar da çekiciydi.

Bacakları aklından bağımsız olarak harekete geçince Arthur kahrolası aklını yitirdiğine karar verdi. Tamamen kay-bolduğunu düşünerek hareket etmişti. Zaten kadının gittiği yönde ilerlemesi gerekiyordu. Ayrıca kalbi de ona bir beyefendi

olduğunu ve bu yüzden ne kadar inatçı olursa olsun bu kadar güzel bir kadının kendisini tehlikeye atmasına izin veremeyeceğini söylüyordu. *Ah şu aptal İskoç!* Peki, elinden ne gelirdi? Kadının onun yardımına ihtiyacı olduğu bal gibi ortadaydı.

Arthur neler olduğunu fark ettiğinde kadının birkaç adım arkasında yürüyor, ahenkle hareket eden kalçasını takip ediyordu.

Ne yaptığını sanıyor bu adam? Kerry üçüncü kez omzunun üzerinden arkasına baktı. Adamın çekici gülümsemesiyle karşılaşınca bakışlarını hemen önüne çevirdi. Arthur neredeyse bir saatten fazla süredir onu takip ediyordu. *Tanrı aşkına, nereye gidiyordu ki?* Adam, Perth'e gitme konusunda net bir karar vermişti. Kerry peşine takılan yakışıklı bir İngiliz'le evine kadar gidemezdi.

Kerry öfkelen-di ve fundalıkların kenarına yığılan bir kütüğün yanında durdu. Bulunduğu yerde orman yeniden yükseliyor, sonra da kıvrılarak uzanıyordu. Çantası yan tarafındaydı. Kollarını göğsünün önünde sıkıca birleştirmişti. Durduğu yere doğru akşam yürüyüşüne çıkmış gibi gelen Arthur Christian'a baktı. "Beni *takip* mi ediyorsunuz?"

Adam kendisine hakaret edilmiş gibi davranarak, "Yok öyle bir şey," dedi. "Ben size eşlik ediyorum."

Kerry'nin ağzı açık kaldı. Bir anda kızgınlık, kafa karışıklığı ve tuhaf ama hoş bir sıcaklığın karışımını hissetti. "Eş-

lik etmek mi? Beni... evime kadar takip edemezsiniz!”

“Nedenmiş o?”

“Çü-çünkü,” diye kekeledi, Kerry. Adamın tavrındaki değişiklik kafasını karıştırdı. “Çünkü bu doğru olmaz. Daha sizi tanımıyorum bile. Ayrıca yanlış hatırlamıyorsam siz Highlands’a değil, Perth’e gidiyordunuz.”

“Aslında, Pitlochry’ye gitmem gerekiyor ama öncelikle sizi evinize bırakıp sonra yoluma devam etmemin ikimiz için de daha iyi olacağını düşünüyorum.”

“Ama *olmaz!* Hiç tanımadığım birisiyle köyün yakınına bile adım atamam.”

Adam arsız arsız gülümseyerek, “Az önce tanışmamış mıydık, madam?” dedi.

Kerry öylece bakakaldı. Böyle bir şeyi nasıl yapmıştı? Kendisini nasıl bu açmaza sürüklemişti? Omzuna yüklenen onca yük yetmezmiş gibi bir de bu felakete göğüs germek zorunda mıydı? Yerdeki kütüğün üzerine oturup çaresizce adama baktı. “Benim için bir cezamı bu? Sizi vurdum ve şimdi de hayatımı çekilmez bir hale mi getireceksiniz?”

Adam kıkır kıkır gülüp Kerry’nin hemen yanına oturdu. Neşeyle, “Aslında seni boğarak öldürmeyi tercih ederim,” dedi. “Ama gerçeği söylemek gerekirse; ben bir centilmenim. Bayan McKinnon ve tek başınıza etrafta dolaşmanıza müsaade edemem. Siz, Perth’e dönmeyi kabul edemeyecek kadar inatçıysanız bu durumda bana da size evinize kadar eşlik etmek düşer. Bu konuyu tartışmamıza bile gerek yok. Ben son kararımı verdim. Şimdi yaşananlar konusunda bu kadar du-

yarlı olduğum için...” Çantasını işaret etti. “...bana o leziz çöreklerden bir tane verir misiniz?”

Kerry adama dik dik bakarak o ela gözlerin yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştı ama son derece neşeli bir kıvılcımla, yeşilin güzel tonundan başka hiçbir şey görmedi. Çok geçmeden elini çantasına attı. Anlaşılan bu yakışıklı adamın karşısında aklını tamamen yitirmişti. “Bunlara burada bisküvi derler,” diye söylendi.

Yere yığılmış ağacın gövdesinde yan yana otururken geriye kalan son iki bisküviyi de afiyetle yediler. Kerry’nin içinden bir ses, adama karşı gelmesi gerektiğini söylüyor, bir diğer ses ise olduğu gibi davranmasını istiyordu. Sonuç olarak hiçbir şeye itiraz etmemişti. Gördüğü kadarıyla vahşi doğanın bu kısmında koyunların dışında hiçbir canlı yoktu. Kerry adamın ona eşlik etmesinden aslında mutluluk duyuyordu. Adının lekelenmesi konusunu ise... artık hiç önemsemiyordu. Zaten dindar bir adamla ya da çocuk beyinli bir erkekle evlendirilmesine ramak kalmıştı. Bu durumda kendisini çılgın sulara atsa ne fark ederdi ki? Hayatı mahvolacaksa, erkek ırkının bu ender üyesinin yanındayken mahvolacaktı.

Bisküvilerini bitirdikten sonra Kerry kararını verdi; adamın onunla Dunkeld’e kadar gelmesini kabul etmişti. Adam bu karara varılacağını başından beri biliyormuş gibi güldü ve Kerry’ye ayağa kalkması için elini uzattı. Kerry, eli adamın eline değdiğinde bedeninde hissettiği tuhaf sıcaklık hissine aldırış etmemeye çalıştı. Adam çantasını alıp kaygısızca

omzuna atınca, Kerry minnettarlığını gizlemedi. Yola çıkar-
ken adamın bakışlarının onu kendinden geçirmesine izin ver-
memek için doğrudan önüne baktı.

“Tay Nehri’nin kuzeyde kaldığından emin olup olmadı-
ğınızı sormak zorundayım?”

Kerry bu soruyu ciddiye bile almadan, “Elbette, emi-
nim,” dedi. “Öğlen olmadan oraya varırız.”

Ama öğlen olmuş, yine de bir yere varamamışlardı. Or-
manın derinliklerinde gezinmeye devam ediyor, gittikçe dik-
leşen araziye doğru yürürken sadece ağaçların tepesindeki
açıklıklardan gelen güneş ışıklarıyla ilerleyebiliyorlardı.
Kerry’nin ayakları çok ağrıyordu. Bayan Wallace’ın verdiği en
güzel çizmelerini giyinmişti. Ama çizmeler ayağına çok bü-
yük geliyordu. Kerry de bu yüzden onları sadece kiliseye gi-
derken veya önemli işlerini halletmek için dışarıya çıkarken
giyiniyordu. Bu defa da onları ne yazık ki Bay Moncrieffe’-
nin evine gitmek ve Dundee’deki Bay Abernathy’yi ziyaret
etmek için giyinmişti. Çizmelerin Highlands’daki uzun pati-
kalara göre yapılmadığı belli oluyordu. Arthur Christian’ın
deri çizmelerini kıskanmaktan kendisini alamadı. Topukla-
rı su toplamıştı ve artık etkilendiği adama yetişmekte zorla-
nıyordu.

Adam önden gitmişti. Büyük bir kayanın üzerinde duru-
yor, Kerry en sonunda dik tepeyi çıkarken o da uzaklara ba-
kıyordu. Özür dilercesine, “Maalesef nehirden iz yok,” dedi.
Onları bu saçma yola sokan kişi kendisiymiş gibi davranı-
yordu.

Bu sözler Kerry'yi ağlamanın eşiğine getirmişti. Umut-suzca etrafına bakındı ama ağaçlardan başka hiçbir şey gö-remedi. Yalnızca ormanın biraz daha kayalarla kaplı, yüksek bir yerine gelmişlerdi. Hava daha da serinlemişti. Kerry yağ-murun o belirgin kokusunu alabiliyordu.

Kaybolmuşlardı.

Kaybolmalarına Kerry sebep olmuştu. Anladığı kada-riyle onları olmaları gereken yerin tam zıttına sürüklemişti. Bu dayanamayacağı kadar kötü bir durumdu ve bu yüzden kendinden çok utanıyordu. Alt dudağı titremeye başladı. Ağ-lamamak için hemen dudağını ısırđı. O anda yapabileceğı en küçük düşürücü şeyin, ağlamak olduğuna kendini inandır-mıştı.

Adam nazikçe, "Üzölmenize gerek yok, Bayan McKin-non," deyip dikkatlice kayadan aşağı indi. "Kuzeye doğru gitmeyi başardık. Bahsettiğiniz nehri kısa zamanda bulaca-ğız."

Kerry'nin gözünden kocaman bir gözyaşı döküldü ve yanağından akıp gitti. Başını öne eğdi. Adam ona nasıl bu kadar nazik davranabiliyordu? Ona yaptıklarından sonra na-sıl böyle anlayışlı olabiliyordu?

"Hayır, olmaz. Rica ederim, yapmayın." Kerry kendi-sine doğru gelen adamın çizmelerinin altında çıtırdayan ça-lıların sesini duyabiliyordu. "Hayır, hayır, şimdi olmaz." Eli-ni kadının omzuna koydu. Kerry kendisini adamın kollarına atıp hıçkırıklara boğulma isteğine karşı koymaya çalışıyordu. Çabucak yanağındaki gözyaşını silip kollarını önünde sıkıca

kenetledi. İçindekileri dışarı vurmaktan ölesiye korkuyor, utanç duyuyordu. “Özür dilerim. Gerçekten çok çok özür dilerim. Ama... ama...” *Bunlara daha fazla katlanamıyorum.* “Ayaklarım birazcık ağrıyor.”

“Birazcık, öyle mi?” Adamın eli nazikçe Kerry’nin omzundan sırtına doğru kaydı. “Öyleyse ayaklarınıza bir bakalım. Daha yürüyeceği çok yol varken böyle bir şeyi yok sayamayız.” Adam az önce üzerine çıktığı kayayı göstererek. “Haydi, bir bakalım, Bayan McKinnon,” dedi.

“Dert edilecek bir şey değil, gerçekten. Yola...”

Adam buyurgan bir havayla, “Birkaç dakika dinlenmenin kimseye bir zararı olmaz,” deyip tekrar kayayı gösterdi. Kerry’nin attığı ilk adım dizlerinin bükülmesine sebep oldu. Arthur Christian kadının halini beğenmediğini gösteren bir ses çıkardı, itiraz etmesine fırsat vermeden kadını kollarına alıp kayaya kadar taşıdı. Kerry’yi kayanın üzerine oturturken, “Bana bundan daha önce bahsetmeliydiniz,” dedi. Bir dizinin üzerine çöküp elini kadının baldırına koydu. Tül çorabının üzerinden tenine dokunulunca Kerry irkildi. Adam başını kaldırıp kaşları çatık halde ona baktı. “Çekinmenize gerek yok, Bayan McKinnon. Sadece ayağınıza bakacağım.”

Evet, sadece ayağına bakacaktı ama adamın Kerry’nin çizmesini çıkarırken bacaklarının üzerinde gezen parmaklarının hissi Kerry’nin heyecanlanmasına sebep oluyordu. Adam geri yaslanıp topuklarının üstünde durdu ve Kerry’nin ayağını bacağına koyup tabanına nazikçe masaj yaptı.

Yüce Tanrım, cennete mi düştüm? Adamın yaptığı masaj

hem çok güzel hem de acı vericiydi. Kerry'nin bacaklarındaki tüm kaslar rahatlamıştı. Kerry gözlerini kapatıp bu muhteşem duygunun içine akın etmesine izin verdi. Adamın kıkır kıkır gülüşü işin büyüsunü bozunca, Kerry istemeyerek de olsa gözlerini açtı.

“Kedi gibi mırladınız. Şimdi şu çorapları çıkarmamız gerek,” deyip umursamazca Kerry'nin diğer ayağındaki çizmeyi de çıkarmaya koyuldu.

“Bunu yapmamız şart mı?”

“Şart. Topuklarınızı ovdum ama üzerinin bandajlanması lazım.”

Kerry, adamın hiç tereddüt etmeden ona çoraplarını çıkarmasını söyleyebilmesine şaşırdığı kadar kendisinin kocasının dışındaki bir erkeğin önünde çoraplarını çıkarabilmesine de şaşırdı. Ama adam diğer ayağına da masaj yapmaya başladığı sırada Kerry'nin tüm ahlak kuralları aklından uçup gitti. Karşısındaki kişinin Papa olmasını bile önemseyemeyecek durumdaydı. Adamın masaja devam etmesi için her şeyi yapmaya hazırды.

Adam güldü, sevecen bir tavırla Kerry'nin ayağına dokunduktan sonra gülümseyerek ayağa kalktı. “Yaranın üzerine sürecek bir şeyler bulmalıyım. Siz çoraplarınızı çıkarın, hanımefendi.”

Bu tatlı söz, Kerry'nin üzerini yumuşacık bir ipek örtü gibi örtmüştü. Sevinçle gülümsedi ve adam ağaçların arasında kaybolurken de gülümsemeye devam etti. Daha önce bir erkekten bu kadar etkilenmiş miydi? Fraser'in tek bir doku-

nuşuyla onu böyle etkileyemediğini adı gibi biliyordu. Hayal aleminde gezinirken kendisine söyleneni yaptı. Su toplayan topuklarını görünce gözlerini yumdu.

Adam birkaç dakika sonra bir avuç sarmaşık yaprağıyla geri döndü. Kerry'nin önünde tekrar diz çöktükten sonra elini kadının baldırının yarısına kadar götürüp ayağını kaldırdı. Su kabarcıklarına bakarken önce kaşlarını çattı, sonra da, "Aman Tanrım," diye söylenip Kerry'nin ayağını dikkatlice yere bıraktı. Tekrar, "Bana bunu daha önce söylemeliydiniz," dedi. Birkaç tane yaprağı ağzına attı ve boyunbağını çıkarırken yaprakları çiğnedi. Çizmesinin içinden bir bıçak çekip boyunbağını ortadan keserek iki uzun şerit haline getirdi. Sonra da ağzındaki lapayı çıkardı. Kerry'ye göz kırptı. "Özür dilerim, madam," deyip çiğnediği yaprakları kabarcıkların üzerine bastırdı. Kerry ayağında hemen bir rahatlık hissetti. Adam ipek boyunbağının bir yarısını sıkıca topuğuyla bileğinin etrafına sararken, Kerry derince iç çekti.

Adam, Kerry'nin diğer ayağını da sardı. Kerry'ye çoraplarını tekrar giyinmesini, sonra da çizmelerini giyinmesine yardım edeceğini söyledi. Kıkır kıkır gülerken rahatça giyinmesine müsaade etmek için arkasını döndü. Kerry adamın geniş sırtına bakıp gülümsedi. Bu adam, bu yabancı, dokunuşunun sıcaklığıyla ve neşeli yapısıyla Kerry'nin içini bir hoş ediyordu.

Belki de onu vurarak kendisine çok büyük bir iyilik yapmıştı.

"Giyindim," dedi.

Adam geri dönüp çizmelerin birini eline aldı. “Peki, o zaman bakalım bu çizmelerle bir süre daha idare edebilecek misiniz?” Kerry’nin ayağını kaldırdı. Birlikte çizmeyi Kerry’nin ayağına geçirmeyi başardılar. Adam, onu ayağa kaldırıp biraz yürüttü. Rahatça yürüyeceğinden emin olmak istiyordu. Çiğnediği yapraklar kabarcıklara iyi gelmiş, yapılan bandaj da ayağının çizmenin içinde kaymasına engel olmuştu. Kadının topukları acısa da, acısı katlanılabilecek bir düzeye gelmişti.

Diğer çizmeyi giyinmek için otururken gülümseyerek, “Size bu iyiliğinizin karşısında ne kadar teşekkür etsem az gelir,” dedi. “Şimdi çok daha iyiyim.”

Adam gülümserken diğer çizmeyi Kerry’nin elinden aldı. Çizmeyi ayağına geçirirken, “Sanırım bu kadar şeyden sonra birbirimize artık yalnızca adlarımızla hitap edebiliriz,” dedi.

Kerry de onaylar şekilde başını salladı.

“Çok güzel. Benim adım Arthur William Paddington Christian. Kimileri bana Lord Christian der. Annem ise sadece Arthur diye çağırır. Tüm bu adların içinden istediğini seçebilirsin. Peki, senin adın ne?”

“Kerry. *Sadece Kerry.*”

Arthur William Paddington Christian şaşırmış gibiydi. Ela gözleri kadının gözleriyle buluşurken, “Sadece Kerry,” diye mırıldandı.

Adının adamın dudaklarının arasından döküldüğünü duymak, Kerry’yi büyülemişti. Adam, Kerry’nin bileğini tut-

maya devam ediyor, gözlerini onun gözlerinden ayırmıyordu. Bakışlarıyla onu anlamaya çalışıyor; kadının göğsünün altında delice atan kalbine bakıyordu. Kerry'nin bedenine yıllarca erkek eli değmemişti. Ona bir ömür gibi gelen bu sürede böyle bir dokunuşa bu kadar aç olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Fraser ona hiç bu kadar... şehvetle bakmış mıydı? Kerry yüzünün kızardığını, adamın parmaklarının üzerinde dolaştığı teninin gıdıklandığını ve tüm duyularının karşısındaki adamın varlığıyla doruğa ulaştığını hissedebiliyordu.

Adam aniden bakışlarını başka tarafa çevirdi, Kerry'nin ayağını yere bıraktı ve ayağa kalkmadan önce çabucak kadının çizmelerini bağladı. "Peki, o zaman Sadece Kerry, gidip Tay Nehri'ni bulalım mı?" diye sorduktan sonra boyunbağı artık karşısındaki kadının ayaklarında olduğu için gömleğinin düğmesini açtı.

Kerry, bu yakışıklı adamın kollarına atılıp dudaklarına yapışmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce Tay Nehri'ni bulmak için yola çıkmalarının iyi olacağına karar verdi.

Yürüdükçe yürüdüler. Saatler geçmiş gibiydi ama Arthur bunun her anını sevinçle karşılıyordu. Attığı her adımla ormandayken içini kaplayan deli rüyalarından uzaklaşıyordu. Son derece yoğun ve de uzun bir anda karşısındaki kadını "Sadece Kerry" derken öpme arzusuna engel olmaya çalışmıştı. Kadın bu sözleri o güzel gülümsemesini sergilerken çok tatlı bir şekilde söylemiş, bu sırada da masmavi gözleri-

nin parıltısıyla ona bakmıştı. Arthur tuhaf duygulara kapılmış, uzunca bir süredir hissetmediği bir arzunun esiri olmuştu. Onu öpmek istiyordu. Arzularını gerçekleştirmek için neredeyse harekete geçecekti. Kadının hoş bileğinden başlayıp baldırına doğru ilerlemeyi ve *Sadece Kerry* 'nin teninin her bir karışını öpmeyi hayal ediyordu.

Sabahleyin uyanıp kadının seksi bacağına kasıklarının arasında olduğunu fark etmesi de durumunu fenalaştırmıştı. O tüm gün boyunca bunları düşünürken Kerry de önünde yürüyor, kadının küçük kalçası ahenkle sallanıyordu.

İkisi de Arthur aklına mukayyet olabildiği için şanslıydı. Tanrı aşkına neler düşünüyordu böyle? Bir İskoç dula ormanda öylece sahip olacağını ve sonra da kadını kapısına kadar bırakıp ıslık çala çala yoluna devam edeceğini mi? Kadının siyah kıyafetinin altındaki kıvrımlı vücudunun ve açık mavi gözlerinin fazlasıyla çekici olduğunu kabul ediyordu. Kadının sıcaktan bunalıp biraz hava almak için elbisesinin en üst düğmesini açınca görünen çarpıcı teninin içini erittiğini de kendisine itiraf ediyordu. Dişlerini o tene batırmayı, ellerini kadının saçlarında gezdirmeyi ve çıplak göğüslerinin yumuşak kıvrımlarının vücuduna değişini hissetmeyi istiyordu.

Arthur attığı her adımda bu arzuların dineceğini düşünerek tüm gün boyunca yürüdü ama istediği olmamıştı. Kerry'ye Dundee'ye yaptığı ziyaretin sebebini sorarak aklında dolaşan bu saçma fikirlerden kurtulmaya bile çalışmıştı. Oysa başvurduğu bu yöntem ters tepmiş, karşısındaki kadının onu sıkıntı içinde bırakan kocasından bahsetmesi garip bir şekil-

de kaygılanmasına sebep olmuştu. Duyduklarından sonra o da rahmetli Bay McKinnon'dan nefret etmişti.

Kerry ona ailesini sorduğunda kaygısı daha da arttı. Kadına Alex'in Sutherland Dükü olduğunu söyleyince beklediği gibi Kerry etkilenmiş ve Arthur'un tanıdığı tüm kadınlar gibi davranmıştı. Ama sonrasında Arthur'a bir dükün kardeşi olmanın nasıl bir şey olduğunu sormuştu. Arthur farkına varmadan kadına aristokrasinin işleyişini, asilzadeligi, hiyerarşiyi, unvanların kullanılışını ve bunlara benzer her şeyi anlatmaya başlamıştı. Konuştukça kulaklarında kendi sesinin çınladığını duyabiliyordu.

Arthur'un uzunca süren konuşmasından sonra Kerry, "Peki senin bir unvanın var mı?" diye sordu.

Bu soru Arthur'un alınıp kendisini kötü hissetmesine sebep olsa da dürüstçe, "Hayır," dedi.

Kerry bu cevaba karşılık sadece omuz silkmmişti. Bu da Arthur'u şaşırttı. "Biraz can sıkıcı gibi, öyle değil mi?" Çok sevimli bir şekilde bu sözleri söylemiş, sonra da İsveçli bir kralın soyundan geldiğini iddia eden Bayan Donnersen'den bahsetmeye başlamıştı. Kerry tüm köyün Bayan Donnersen'in aslında Lowlands'daki bir domuz yetiştiricisinin soyundan geldiğine inandığını anlatıyordu. O domuz yetiştiricisinin kızından bahsetmeye devam ederken, Arthur bir unvanının olmamasından dolayı kadının gözünde küçük düşüğünü düşünüyordu. Bu Arthur'un alışık olduğu bir durumdu ama kadın tam aksine bunun lafını bile etmeyerek bu tür şeyleri önemsemediğini belli etmiş, bu da Arthur'un kadına bir

başka gözle bakmasını sağlamıştı. Unvanlardan ya da İngiliz soylularının arasındaki mühim güç dağılımından etkilenmeyen bir kadının yanında olmanın keyfini sürüyordu. Bu durum kendisini *özgür* hissetmesini sağlamıştı.

Gün ilerledikçe Arthur kendisine Kerry McKinnon'dan fazlasıyla etkilendiğini itiraf etti. Kadının epey okumuş biri olması hoşuna gitmişti. Bundan ona bahsedince de Kerry kocasının uzunca bir süre hasta yattığını, bu sırada kendisinin de vakit geçirmek için kitaplara yöneldiğini söylemişti. Arthur kadının Edinburgh'daki yatılı kız okulunda okuduğunu, McKinnon ailesinin nesiller boyunca yaşadığı Glenbaden denilen bir vadide kaldığını öğrendi. Kadın sık sık May'den ve Koca Angus'dan bahsediyordu. Arthur bu kişilerin kadının akrabaları olduğunu öğrenmişti. Sık sık da Thomas'tan bahsediyordu. Arthur kadının, kocasının kuzeni Thomas'ı daha çok bir ağabey gibi gördüğüne kanaat getirmişti.

Akşamüstü olmak üzereyken Tay Nehri'nin kollarından birine ulaştılar. Kerry akıntıyı görünce sevinçten havalara uçtu. "Tanrı'ya şükürler olsun!" diye bağırdı ve Arthur'a doğru koşmaya başladı. Ellerini sıkıca birleştirmişti. "Haydi, çabuk gel. Botlar birazdan geçer." Eteğini toplayıp adamın önünde koşar adımlarla ilerlemeye başladı. Siyah elbisesi de arkasından gidiyordu. Arthur kadının çantasını yaralı koluna alıp sakince yürüdü.

En sonunda kıyıya ulaştığında Kerry sevinçten yerinde duramıyordu. Soluk soluğa, "Her an bir kayık geçebilir," dedi. "Pitlochry ile Perth arasında gidip geliyorlar."

Kerry doğruyu söylüyor olabilirdi ama Arthur ne bir kayık ne de kayığı andıran bir şey görmediği için bir ağacın gölgesine oturup kadının etrafta dolaşmasını izledi. Onun hatırına bir kayığın kısa zaman sonra önlerinden geçmesini umuyordu. Çünkü doğuda toplanan kara bulutların görüntüsünün hiç de iyiye alamet olmadığını biliyordu. Yarım saat etrafta dolaştıktan sonra Kerry'nin de hevesi kaçmaya başlamıştı. Arthur kadının nehrin kayıklarla dolu olacağını, hepsinin bu ıssız yerde yolcu alma telaşıyla birbirine çarpacağını hayal ettiğini fark etmişti. Oysa kendisi olayın tıpkı Crieff faytonu gibi olacağını başından beri tahmin ediyordu. Tay Nehri'nin ana kollarında yoğunluk olabilirdi ama bu küçük koldan kahrolası bir kayığın geçmesi mucize sayılırdı.

Kerry koşa koşa ona doğru gelip akıntıyı gösterince Arthur şaşırdı.

Sıkıntıdan koparıp ağzına koyduğu uzun çimeni bir kenara attı ve nehrin kıvrımlı tarafında beliren sandalın kenar görününce yavaşça ayağa kalktı. Sandalın diğer ucunda kabaca yapılmış kutuya benzer bir şey vardı. Kamara olduğunu tahmin ediyordu ama baktığı şey daha çok bir tabuta benziyordu. Kamaranın öteki tarafında da üzerinde yazı falan olmayan bir yığın kasa vardı. Arthur iki uzun kürekle sandalın yön veren adamın kafasını az da olsa görebiliyordu.

Kerry öne doğru atıldı ama Arthur kadını bileğinden tutup kenara çekti. "Burada bekle. Ben onlarla konuşurum."

Sandal nehirdeki dar yerden dönmeye çalışırken, Arthur da kıyıya doğru yürüdü. Sandal yakına geldikçe kürek çeken

adamların ikiz olduğunu fark etti. Yüzleri yuvarlak hatlı olan yapılı bu iki adam. Arthur'a birbirinden ayırt edilmesi imkânsız iki boğayı anımsattı. Adamlar sandalı düzeltmeye çalışırken Arthur, "Merhaba, beyler!" diye seslendi.

İkizler birbirine baktı. İçlerinden biri onlarla birlikte ilerleyen Arthur'a merakla bakarken, "Merhaba," dedi.

"Yolda kalmış iki yolcuya yardım eder misiniz?"

İki adam da bir cevap vermeyip öylece Arthur'a baktı. Demek konuşkan tipler değiller, diye düşünen Arthur gülümsemeye çalıştı. "Başka bir faytona binmek için seyahat ettiğimiz faytondan indik ama gördüğünüz gibi beklediğimiz fayton gelmedi. Yolda kaldık."

İkizlerden biri başını öne doğru çıkarıp meraklı bakışlarıyla Arthur'u inceledi. "Sen İngilizsin," dedi. Sanki Arthur bunu bilmiyordu.

"Doğrudur, İngilizim."

İkizler hemen başlarını iki yana salladı. "Hayır. Seni alamayız."

Bu da neyin nesiydi? Ne zamandan beridir işçiler onun isteğini reddedebiliyordu? Arthur içine işlemiş olan aristokrat havasıyla, "Ne dediniz?" diye sordu.

İkizler birbirlerine baktı. "Kırmızı Ceketliler ile koyun yetiştiricilerini sandalımıza almayız."

Kırmızı Ceketliler mi? Koyun yetiştiricileri mi? "Beyler, bahsettiğiniz kırmızı ceketli İngiliz askerleri öteki dünyaya göçüp gideli yirmi yılı geçti! Ayrıca çaresiz, *dul* bir yolcuya yardım etmeyecek misiniz?" Hararetilice konuşuyor. Kerry'yi

bıraktığı tarafı gösteriyordu.

Adamlardan biri, "Tamam, o zaman," dedi. "Sen de bizden sonra gelecek sandala binersin."

"Peki, o ne zaman gelir?"

"Belki bu gece..." Arkasına döndü. "Belki de yarın."

Adamların saygısız tavırları Arthur'un sinirlenmesine sebep olmuştu. Belindeki silaha uzandı ama Kerry'nin ileri-den gelen sesi durmasına neden oldu. Arkasına döndüğünde kadının kıyının ileri tarafında ayakta durduğunu, elinde de çantasının olduğunu gördü.

O güzel gülümsemesini sergileyip, "Merhaba, delikanlılar!" diye seslendi. Bir elini beline atmıştı ve iki adama da bacağına bir kısmını gösterecek şekilde masumca eteğini tutuyordu.

İkizlerden biri başını kaldırıp ona baktı. Adamın yüzünde hemen bir gülümseme belirdi. "Merhaba, hanımefendi. Yolunuzu mu kaybettiniz?"

"Aynen öyle. Başıma gelenleri bir duysanız! Çok kötü bir gün geçiriyorum." Konuşurken sandalla birlikte yavaş yavaş hareket etmek için yüzünü döndü. "Sizleri tanıyorum. Dunkeld'de sizi görmüştüm, öyle değil mi?"

Diğer adamın ağzı kulaklarına varmıştı. Arthur adamın ağzının yırtılacağını düşünüyordu. "Doğrudur, oradan sık sık geçeriz."

"Hah! Biliyordum. Zaten bu kadar yakışıklı adamları unutmuş olamazdım."

İki yuvarlak kafalı aptal, birbirlerinin aynı olan ve kuzu

sesine benzer bir tonla güldü. Arthur adamların sandalı Kerry'nin önünde durdurduğunu fark etti.

Kerry omzunun üzerinden Arthur'a baktı. Adamların aniden tavırlarını değiştirmesine şaşırarak Arthur'a kısa ama kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Dunkeld'e çabucak gitmeliyim. Ailem beni merak ediyordur. Sizinle gelmemizin bir sakıncası var mı?" Adamlardan birinin bakışlarını Arthur'a çevirdiğini görünce hemen, "Fayton gelmeyince bu beyefendi bana çok yardım etti," dedi. "Ayrıca koyun yetiştiricisi olduğunu da sanmıyorum."

Koyun yetiştiriciliğiyle ilgili bu ani merak da neyin ne-siydi?

İkizlerden biri, "O Kırmızı Ceketliler'den mi, hanımefendi?" diye sorunca Arthur burnundan soludu.

Kerry, "Evet, öyle," deyip Arthur'a susmasını işaret eden bir bakış attı. "Ama hırsızlar geldiğinde hayatı pahasına beni korudu. Bence bu kadarını yapmış olması onu sandala almamız için yeterli. Hem size yük olmayacağına da söz veriyorum."

İkizlerin diğeri, "Hırsızlar mı?" diye sordu.

Kerry ciddiyetle başını salladı. "Haydutlar, dört kişilirdi," derken dört parmağını havaya kaldırdı.

İkizlerden biri şüpheli gözlerle bu gülünç iddiada bulunan oymuş gibi Arthur'a baktı. Ama gözleriyle Kerry'yi süzmeye devam eden diğer adam, sesini yükseltti. "Tamam, o zaman onu Dunkeld'e kadar götüreceğiz," deyip kardeşinin sert bakışlarını görmezden geldi.

Kerry, “Teşekkürler, beyler!” diye seslendi ve adamlara sıcak bir gülümsemeyle baktı. Birkaç adım uzakta olmasına rağmen Arthur bile o gülümsemeden etkilenmişti. Kerry parıldayan gülümsemesini Arthur’a çevirerek acele etmesini istedi.

Biraz söylenen Arthur, Kerry’ye doğru yürüyüp kadının sandala binmesine yardım ederken, ikizlere onları küçümsemediğini açıkça gösteren bir bakış attı. Sonra da Kerry’nin arkasından sandala atladı. İki iri yarı kardeş sandalı harekete geçirmeye başlarken, Arthur kasaların arasında bir yere oturmak zorunda kaldığını fark etti. Böylece yolculuğa başladılar. Kerry de bir kasanın üzerine oturmuş, iki adamla kırk yıllık dostmuş gibi muhabbet ediyor, Arthur ise buna sinir oluyordu. Oysa bu durumun onu *neden* sinir ettiğini bilmiyordu. Sadece soyadlarının Richey olduğunu öğrendiği ikizlerin Kerry’ye olan bakışlarından hoşlanmıyordu. Kerry’nin onlara gülüşü, kahkahalarıyla ortalığı inletmesi de hiç ama hiç hoşuna gitmiyordu.

Bir saat sonra kadının neşe dolu muhabbetinden çok daha fazla nefret eder hale geldi. Bu yüzden bakışlarını git tikçe kararan gökyüzüne çevirdi. Sandalın diğer ucuna yapılmış olan kaba kutuya baktı ve kendisine engel olmaya çalıştı. İlk yağmur damlaları düştüğünde Bir Numaralı Bay Richey Kerry’ye küçük kamaraya girmesini teklif etti. Kerry, kendisiyle birlikte Arthur’un da içeri alınmasını istedi. Bu istek iki kardeşin tartışmasına, sonra da istemeyerek de olsa bir karara varmasına sebep oldu.

Arthur, Kerry'yi beklerken dalga geçercesine, "Ne kadar da naziksiniz!" dedi. Kerry çantasını almaya gitmişti.

O sırada da yağmur şiddetini hiç fark ettirmeden arttırdı. Arthur içgüdüsel olarak Kerry'ye uzandı ama Kerry adamın niyetini yanlış anlayıp çantayı aniden adamın eline tutuşturdu. Yağmur bardaktan boşalırcasına yağmaya başlayınca Arthur, "Haydi!" diye bağırdı. Kerry kasalardan birine tutunurken başını salladı.

Başlarının üzerinden gelen gök gürültüsünün hemen ardından sandalın yanına güçlü bir şimşek çaktı. Şimşegin şiddetli etkisini kalbinin içinde hisseden Arthur, yaşadığı şeyin şaşkınlığını üzerinden atamadan nefesini tutup Kerry'ye bakmak için arkasına döndü.

Kerry ortalıkta yoktu.

Arthur sandalın öteki ucuna koştu. Richey kardeşlere bakınca korkularının yersiz olmadığını anladı. Adamlardan biri akıntıyı gösteriyordu.

Lanet olsun! Derince bir iç çeken Arthur, kadının çantasını sahile fırlatıp Richey kardeşlere son bir kez kısa ama sert bir bakış attıktan sonra Tay Nehri'nin karanlık sularına balıklama daldı.

Yedinci Bölüm

Kerry çırpındı ama çırpındıkça ona pençesini atan nehrin dibine çekildi. Bir dul olduğunu gösteren kabarık eteğinin ağırlığıyla battığını hissetti. *Aradığı cevap bu muydu? Bu kadar çabuk mu canından olacaktı?*

Ayakları suyun dibindeki kumlara değdi. Çok çabuk dibine batmıştı. Aklı, "Olamaz!" diye haykırıyordu. Tekrar gücünü topladı, elbisesinin ağırlığına karşı mücadele vermek için delice ayaklarını çırptı, başını suyun üstüne çıkarabilmek için çaresizce kollarını ileri atmaya çalıştı. Ciğerleri yanıyordu. her an iflas edebilirlerdi. Tanrı ona merhametini göstermişti. Her şey sona ermek üzereydi! Tek başına ölecek, en güzel siyah kıyafetiyle bir nehirde boğulup gidecekti.

Tanrı'nın ellerinin omzunu tuttuğunu hissettiğinde içini tuhaf bir sakinlik kapladı. Tanrı onu yalnız bırakmamıştı; yukarıya çekildiğini, ısı suyun üstüne doğru çıkarıldığını, yüzünün havayla buluşturduğunu hissedebiliyordu. Debelenerek nefes almaya çalıştı ama ciğerleri yeterince hava alamı-

yor gibiydi. Yağmurun yağdığından, nehrin kıyısına güç bela çıkarıldığından bihaberdi. Havayı içine çekmeye çalışıyor, ağzından suları boşaltıyor, sonra bir kez daha nefes alıyordu.

Ancak biraz süre geçtikten sonra beyninin üzerindeki bulutların çekildiği sırada kara toprağın üzerinde, yağın yağmura dönük halde sırtüstü yattığını fark etti.

“Geçti, Kerry, geçti!”

Tanrı onu kurtarmıştı. Onu kurtarması için Arthur’u göndermişti! Su üstüne çıkmaya başlayınca gözlerinden yaşlar akmaya başladı, hiçbir şeyi göremez oldu. Arthur’un kollarına atlayıp hıçkırarak hıçkırarak ağlarken yüzünü adamın boynuna gömdü.

Kerry’nin başının arkasını okşayan Arthur, sakinleştirici sesiyle, “Geçti, tatlım, bir şeyin yok,” dedi.

Hayır, hayır, adam olanları anlamıyordu. “Neredeyse ölüyordum, Arthur. Ölüyordum! Hayatımı kurtardın!” Kerry’nin sesi boğuk çıkıyordu. Tekrar hıçkırıklara boğuldu.

Arthur yüzüne bakması için kadını başını kaldırmaya zorladı. Kafasını iki yana salladı. “Yok olup gitmene izin vermem, Kerry. Hem suyun altında fazla kalmadın. Nehir sandığın kadar derin değil.”

Arthur bu durumu anlamıyor; Kerry’nin bu dünya ile bağlarının kopmasına ramak kaldığını kavrayamıyordu. Kerry mırıldanarak, “Seni Tanrı zannettim,” dedi.

Bu sözlerden sonra bir sessizlik oldu. Arthur’un gözleri Kerry’nin gözlerine bakıyor, kadının adeta içine işliyordu. Adam sonra bakışlarını Kerry’nin dudaklarına çevirdi. “Tanrı

değil, sadece basit bir adamım,” deyip alnını Kerry’nin alnına dayadı.

Adamın yumuşak dudaklarının beklenmedik bir anda onun dudaklarına değmesi Kerry’yi kınmılayamaz hale getirdi. İçindeki duygu patlamasını hissetti, bu ani hissin onu hayata döndürdüğünü anladı. Çok şaşırtıcı, duygu dolu bir andı. Kerry’nin bedeni kendi isteklerine kulak veriyor, Arthur’un dudaklarının sıcaklığına tutunarak eriyip gidiyordu.

Arthur’un göğsünden bir inleme yükseldi. Adam aniden Kerry’yi kollarıyla sarıp sıkıca tuttu. Dudaklarını ısıyor, öpüyor, yalıyordu. Kerry yağmuru, nehri ve diğer her şeyi unutmuştu. Dudaklarını açtı, adamın dilinin cesurca hareket ettiğini; diline, dişlerine, yanağına değdiğini hissetti. İçinde duygu fırtınaları kopuyordu.

Kalbi artık deli gibi atıyor, nefesi kesiliyordu. Adamın öpücüğüne hevesle karşılık verdiğini biliyordu. Yıllarca çürüyüp giden bir adamla hastalıklı bir evde yaşamamanın altında kalan doyurulmamış arzularının verdiği şevkle hareket etmişti. Çaresizce adamın dudaklarına atıldı, ellerini açık kah-verengi saçların dalgalarının arasında gezdirdi; kulaklarına, omuzlarına ve kollarına dokundu. Sonra da birbirlerinden ayrılmamaları için adamı onu çılgın sulardan kurtarılrken çektiği gibi kendisine çekti. Adam büyük ellerinden biri Kerry’nin göğsünün üzerinde, diğeri de yanağıyla kulağına uzanmış haldeyken kadının alt dudağını dişlerin arasına aldı, sonra da çenesini ve boğazındaki boşluğu öpmeye başladı.

Kerry’nin içini yakan arzular çok kuvvetliydi. Her an

parçalara ayrılacağından, kollarının bacaklarının onu hayal kırıklığına uğratacağından korkuyordu. Başını adamın omzuna koyup boynunu da dudaklarının dokunuşuna bırakırken hiç çekinmeden adama tutundu. Arthur'un dudakları, Kerry'nin tenini kavuruyor, kulak memesini alevler içinde bırakıyordu. Kadının kulaklarında hissettiği nefes, vücudunun güçlü bir beklentiyle titremesine sebep oluyordu. Arthur'un elleri, Kerry'nin kıvrımlı kalçasında geziyor, bedenlerini birbirlerine adeta kilitliyordu. Kerry yağmurdan sıırıslık olan kıyafetlerinin üzerinden adamın yaşadığı ereksiyonu hissedebiliyor, buna ateşli ve hırpani bir iç çekişle cevap veriyordu.

Arthur, Kerry'nin kulaklarına, "*Ah, Kerry...*" diye fısıldadığında Kerry bir rüyadan zorla uyandırılmış gibi aniden her şeyin bittiğini fark etti. Adamın elleri yukarı doğru kayıp Kerry'nin kollarını okşadı ve bileklerinde durdu. Arthur kadının ellerini boynundan çekip göğsünün önünde sıkıca tuttu. "Daha ileri gidemeyiz," dedi, gözlerini yumdu ve alnını Kerry'nin alnına dayadı. O da Kerry gibi nefessiz kalmıştı. Bir süre sonra başını kaldırıp avucunu Kerry'nin yanağına götürdü. "Sığınacak bir yer bulmalıyız. Yoksa hastalanacaksınız."

Ölümü tadacak olmanın yaşattığı şoktan ve yaşadığı öpüşmenin içindeki saf duygudan dolayı bedeni uyuşan Kerry, adama bir cevap veremedi. Konuşursa daha fazla şey yaşamak isteyeceğinden korkuyordu. Arthur, Kerry'nin elini sıkıca tuttu. Kerry adamın yanında sendeleye sendeleye yürüme-

değil, sadece basit bir adamım,” deyip alnını Kerry’nin alnına dayadı.

Adamın yumuşak dudaklarının beklenmedik bir anda onun dudaklarına değmesi Kerry’yi kımıldayamaz hale getirdi. İçindeki duygu patlamasını hissetti, bu ani hissin onu hayata döndürdüğünü anladı. Çok şaşırtıcı, duygu dolu bir andı. Kerry’nin bedeni kendi isteklerine kulak veriyor, Arthur’un dudaklarının sıcaklığına tutunarak eriyip gidiyordu.

Arthur’un göğsünden bir inleme yükseldi. Adam aniden Kerry’yi kollarıyla sarıp sıkıca tuttu. Dudaklarını ısıyor, öpüyor, yalıyordu. Kerry yağmuru, nehri ve diğer her şeyi unutmuştu. Dudaklarını açtı, adamın dilinin cesurca hareket ettiğini; diline, dişlerine, yanağına değdiğini hissetti. İçinde duygu fırtınaları kopuyordu.

Kalbi artık deli gibi atıyor, nefesi kesiliyordu. Adamın öpücüğüne hevesle karşılık verdiğini biliyordu. Yıllarca çürüyüp giden bir adamla hastalıklı bir evde yaşamamanın altında kalan doyurulmamış arzularının verdiği şevkle hareket etmişti. Çaresizce adamın dudaklarına atıldı, ellerini açık kah-verengi saçların dalgalarının arasında gezdirdi; kulaklarına, omuzlarına ve kollarına dokundu. Sonra da birbirlerinden ayrılmamaları için adamı onu çılgın sulardan kurtarıılırken çektiği gibi kendisine çekti. Adam büyük ellerinden biri Kerry’nin göğsünün üzerinde, diğeri de yanağıyla kulağına uzanmış haldeyken kadının alt dudağını dişlerin arasına aldı, sonra da çenesini ve boğazındaki boşluğu öpmeye başladı.

Kerry’nin içini yakan arzular çok kuvvetliydi. Her an

parçalara ayrılacağından, kollarının bacaklarının onu hayal kırıklığına uğratacağından korkuyordu. Başını adamın omzuna koyup boynunu da dudaklarının dokunuşuna bırakırken hiç çekinmeden adama tutundu. Arthur'un dudakları, Kerry'nin tenini kavuruyor, kulak memesini alevler içinde bırakıyordu. Kadının kulaklarında hissettiği nefes, vücudunun güçlü bir beklentiyle titremesine sebep oluyordu. Arthur'un elleri, Kerry'nin kıvrımlı kalçasında geziyor, bedenlerini birbirlerine adeta kilitliyordu. Kerry yağmurdan sıırıslık olan kıyafetlerinin üzerinden adamın yaşadığı ereksiyonu hissedebiliyor, buna ateşli ve hırpani bir iç çekişle cevap veriyordu.

Arthur, Kerry'nin kulaklarına, "Ah, Kerry..." diye fısıldadığında Kerry bir rüyadan zorla uyandırılmış gibi aniden her şeyin bittiğini fark etti. Adamın elleri yukarı doğru kayıp Kerry'nin kollarını okşadı ve bileklerinde durdu. Arthur kadının ellerini boynundan çekip göğsünün önünde sıkıca tuttu. "Daha ileri gidemeyiz," dedi, gözlerini yumdu ve alnını Kerry'nin alnına dayadı. O da Kerry gibi nefessiz kalmıştı. Bir süre sonra başını kaldırıp avucunu Kerry'nin yanağına götürdü. "Sığınacak bir yer bulmalıyız. Yoksa hastalanacaksınız."

Ölümü tadacak olmanın yaşattığı şoktan ve yaşadığı öpüşmenin içindeki saf duygudan dolayı bedeni uyuşan Kerry, adama bir cevap veremedi. Konuşursa daha fazla şey yaşamak isteyeceğinden korkuyordu. Arthur, Kerry'nin elini sıkıca tuttu. Kerry adamın yanında sendeleye sendeleye yürüme-

ye başladı. Aniden çakan şimşekten ve de yakınlarda hızlıca akan nehirden dolayı doğru düzgün düşünemiyordu. Elini saran elin sıcaklığından, verdiği huzurdan, güvenden ve de o eli vücudunun her yerinde hissetme isteğinden dolayı gözü hiçbir şeyi görmez olmuştu.

Arthur nehrin kıyının alt tarafını metrelerce oyduğu bir yer bulmuştu. Kayaların altında kalan bu yerin üstündeki ağaçlar da yağmurun çoğunu engelliyordu. Kerry'yi ancak ikisini alabilecek büyüklükteki yere doğru çekti. Kerry'nin üzerindeki ıslak kıyafetlerini çıkarmasına yardımcı oldu ve sonra da kendi üzerindeki kıyafetleri çıkardı.

Sessiz duran Kerry, yere oturdu. Yorgun düşmüş, içinde uzun süredir yatan şeyleri uyandıran öpücükten dolayı şaşkına dönmüştü. Bu uyanışı Kerry için bardağı taşıran son damlaydı. Hayatın sırtına yüklediği ağırlık, yaşadığı hayal kırıklıkları, hissettiği korkular, beslediği umutlar ve duyduğu ihtiyaçlar üzerine yığılmıştı. Bu yüzden aniden gözyaşlarına boğuldu. Geriye kalan azıcık gücüyle de gözyaşlarına engel olmaya çalıştı ama aniden umutsuzluk hissinin altında ezildi. Üzgünce, "Özür dilerim," diye söylendi. Kendisine engel olamamasına şaşırmıştı.

Arthur hiçbir şey söylemeden yavaşça Kerry'nin yanına oturdu. Kolunu sessizce omzuna atıp kadının başını göğsüne bastırdı ve öylece durdu. Kadının ıslak saçlarını gözlerinden ve yüzünden çekti, sırtını uzun uzun ovuştururken Kerry'nin içindeki tüm dertleri gözyaşlarıyla dışarı atmasını bekledi. Kerry'nin derince bir uykuya dalmadan önce aklında kalan

son şey; yanağını dayadığı kalbin atışıydı.

Tanrı aşkına, Arthur ne yapıyordu böyle?

Aklını mı yitirmişti? Beyninde nasıl bir aptallık hüküm sürüyordu? Yanında uyuyan kadına, darmadağın olmuş saçlarına ve etrafa saçılan siyah buklelerine baktı. Kirpikleri kalın ve siyahtı. Yumuşacık teni pürüzsüzdü. Güzel bir duldu...

Ama bir İskoç çiftçinin dul kalmış karısıydı! İskoçya'nın Highlands bölgesinde tehlikeler içinde kalmış biriydi.

Arthur uzaklara baktı, gözünü etraflarını saran dik yamaçlar kadar kara gökyüzüne çevirdi.

Cennetin hâkimi Tanrı aşkına, ne yapıyordu? Hangi ilahi güç onu buraya sürüklemiş, tamamen ıssız bir yerde evine ulaşmaya çalışan çok güzel bir kadının koruyucusu haline getirmişti? O kimdi ki oluyordu da bu kadını içine girdiği bataktan çıkarmaya çalışacaktı? Hem kendisinin bu batağın bir parçası olmasına nasıl izin vermişti? Şimdi ne yapacakları konusunda ise en ufak bir fikri yoktu!

Aklına yürümekten başka bir şey gelmiyordu. Evet, yürümeye devam etmelilerdi. Elbette en sonunda mutlaka bir yerleşim yerine rast geleceklerdi.

Kerry'ye bir bakış daha attı. *Ama Arthur, Seraseriler'den biriydi!* Daha önce zor duruma düşmüş bir kadından faydalanmamış saf bir centilmen de değildi. Doğrusu bazen kadınları o zor durumlara kendisi düşürmüştü. Ama onlar sosyete-de yer alan oyunu nasıl oynanacaklarını bilen ve anlayan ki-

şilerdi. Bu kadın... bu kadın ise; inatçı olduğu kadar da masum biriydi. Zavallı bir çiftçiyle evlenmiş, her nasılsa yolunu kaybetmişti. Kendi küçük yolculuğunun gittikçe artan olağanüstü zorluklarına göğüs gerip ayakta kalmak için elinden geleni yapmaya çalışıyordu.

Bu kadından faydalanmaya hakkı yoktu. Ama şeytan aklını çelmişti. O masmavi gözler, gözyaşlarının içinde boğulmuştu. Bir de o dudaklar... o dudaklar! Amacı sadece ona teselli vermektir. Onu sadece bir kez öpmek istemişti.

Şansını denemek istemişti.

Ama Kerry ona öyle bir hevesle, öyle inanılmaz bir hasretle cevap vermişti ki sadece o anları hatırlamak bile Arthur'un bedeninde yine o değişimi yaşamasını sağlıyordu.

Kerry uykusunda iç çekti. Arthur sessizce kadının yanından ayrıldı, ayağa kalkarak ellerini nemli ve soğuk ceplerine koyup kadının dudaklarını ne kadar büyük bir arzuyla açtığını, ellerini saçına nasıl attığını ve parmaklarını omzunun üzerinde nasıl gezdirdiğini düşünmemeye çalıştı. *Ama bir türlü bu düşünceleri aklından atamıyordu.*

Her ne kadar buna lanet okusa da kadın o öpücükten çok önce onu güzelliğinin esiri etmiş, ormanda Tay Nehri'ni aramak için koşuştururken cazibesıyla etkilemişti. Hassas, cesur, ürkek ve de arsız biriydi. Maddi sıkıntısı her neyse, gözlerine kararlı bir bakışın yer etmesine sebep olmuştu. Ama kadın Glenbaden'den, Koca Angus'dan, May'den ve Thomas'tan bahsederken o bakışlar aniden yumuşamıştı. Kilometrelerce hiçbir şeyden şikayetçi olmadan yürümüş ama en sonunda ucuz

çizmelerinin yüzünden yürüyemez hale gelmişti. Arthur onun yerinde olsa çoktan pes etmiş olurdu. Kadın nehre düşmüş, Arthur'u o kara elbisesinin altında için için yanan bir tutkuyla öpmüştü. Sonra da bir çocuk gibi uyuyana kadar ağlamıştı.

Tanrım beni tüketiyor bu kadın!

Yine de eşsiz biriydi. Arthur'un tanıdığı hiçbir kadına benzemiyordu. Her ne kadar bunu kabul etmeyi istemese de Arthur onu vuran dul kadından ölesiye etkilenmişti. Kadınla ilgili bir şeyler Arthur'un kendisini garip bir şekilde canlı hissetmesini sağlıyordu. O mermiyle birlikte derin bir uykudan uyanmış, Kerry ona İskoçya'nın göğünü kaplayan güneşi, ayı ve milyonlarca yıldızı göstermişti.

Evet, Arthur bu kadından epey etkilenmişti.

Lanet olsun! Hiç sahip olamayacağı bir kadından etkilenmişti. İskoçya'ya bu hain duyguların kurbanı olmak için değil, Phillip için gelmişti. Kadını evine kadar götürecekti, onunla vedalaşacak ve sonra da kadını aklından çıkaracaktı. Phillip'in işlerini yoluna sokacak ve Kerry McKinnon gibi kadınların olmadığı İngiltere'deki hayatına dönecekti. Belki de bir İskoç yıldızını elinde tutmuştu ama onu da çok kısa bir süre sonra bırakacaktı.

Kadın onu ne kadar etkilese de, yok olmak üzere olan hislerini ne kadar canlandırırsa da Arthur başka seçeneği olmadığını çok iyi biliyordu.

Yüzüne değen güneşin sıcaklığı Kerry'yi uykusundan

uyandırdı. Başı dayanılmaz şekilde ağrıyordu. Kolları ve bacakları uyuşmuştu. Çalıların ve nemli elbiselerin iğrenç kokusu midesini bulandırıyordu. İnledi ve gözlerini güneşten korumak için eliyle kapattı. Bedeninin her bir noktasına ağrının yayıldığını hissetti. Hayatı boyunca hiç bu kadar hırpanlanmamıştı.

“Hayatımda senin kadar derin uyuyan birisini görmedim.”

Aman Tanrım. Kerry başının yanında duran çamurlu çizmelere baktı. Elini biraz yukarı kaydırarak daha yukarıya göz attı. Kirli pantolonları, sabah esintisiyle açılan lekeli, ipek yeleği ve bir zamanlar bembeyaz olan gömleği gördü. En sonunda gözlerini kırıştırıp o yakışıklı yüze bakmaya çalıştı. Adamın sakalları uzamıştı. Kerry aniden önceki gece yaptığı şeyi anımsadı ve yüzünü çabucak elleriyle örttü.

Arthur yere oturdu, Kerry’nin kolunu biraz itip kadının yüzüne bakmak için yan tarafa döndü. “Tüm gün uyuyacak mısın?”

Kerry boğuk bir sesle, “Hayır!” deyip dirseklerinin üzerinde durdu. Adamın kıkır kıkır gülüşüne aldırış etmeden “Saat kaç?” diye sordu.

Adam ağzına koyu mor bir böğürtlen atıp başını iki yana salladı. Cebinden saatini çıkarırken, “Maalesef bilmiyorum.” dedi. “Yaptığım dalış, saatimin kafasını karıştırmış.” Kaşlarını çattı, saatini sinirlice salladı. “Tahminime göre güneş doğalı bir saatten fazla olmadı.”

Bir saat mi? Kerry hiç bu kadar geç uyanmazdı. Aniden

dimdik durdu ve ayağa kalkmaya çalıştı. “Yola koyulmalıyız!”

Arthur kadının kolunu tutup ayağa kalkmasına yardımcı oldu. “Evet, birazdan yola çıkacağız. Ama önce bunları yemelisin.” diyerek bir avuç yabani böğürtleni Kerry’ye uzattı.

Buna şaşırان Kerry, böğürtlenlere baktı. Krallara layık meyvelere benziyordu. Karnının uğultusu da bir şeyler yemesi gerektiğini doğruladı. “Bunları nereden buldun?”

Arthur gülerek, “Pazardan,” dedi. Böğürtlenleri Kerry’nin avucuna bıraktı. “Bu ağaçlarda ancak bunları bulabildim. Yola çıkmadan önce bir şeyler yemelisin.”

Kerry adama bir cevap veremedi. Çünkü ağzı böğürtlenlerle doluydu. Arthur tekrar kıkır kıkır gülüp Kerry’dan uzaklaştı. Nehrin kenarına yürüdü ve su içmek için bir dizinin üzerine çöktü. “İyy!” deyip tükürdü. “Pismiş!” Yine de elini suya daldırdı.

Böğürtlenleri son yemeğiymiş gibi yiyen Kerry suya uzanan, avucundaki suyu ağzına götürüp içen ve sonra da ıslak ellerini saçına atan adamın sırt kaslarının hareket edişini izledi. Adam saçına istediği gibi şekil veremese de hareketleri çok vahşi ve erkeksiydi.

Adamın onu öpüşünü hatırlayınca aniden tenini bir sıcaklık kapladı. Gözlerini adamdan uzaklara çevirdi ama yaşadığı anlar inatla gözlerinin önüne geliyordu. O olağanüstü öpücük, Kerry’nin içindeki ölü duyguları uyandırmıştı. Şimdi de o duyguları hiç olmadığı kadar şiddetle hissediyordu.

“Beni vurduğunuz andaki kadar güzel görünüyorsunuz.

madam.” Bu iğneleyici iltifat Kerry’nin yüzünün daha da kı-
zarmasına sebep oldu. Adamın sesinin geldiği yöne doğru
yavaşça dönüp ellerini dağınık ve bukleli saçlarına götürdü.
“Ayaklarım şimdi daha iyi,” dedi. Arthur ona geceleyin çıkar-
dığı elbiselerini uzattı. Adamın yüzündeki gülümseme Kerry’nin
damarlarındaki kanın hızlıca aktığını hissetmesine sebep
oldu.

Aniden elbiseleri adamın elinden alıp omzunun üzerin-
den ağaçlara doğru baktı.

“Ah, pardon. Ben nehrin kenarında beklerim.”

Kerry adamın sözlerinin bitmesini beklemeden çalılar-
arkasına geçti. Kendisini aptal gibi gösterdiğinden korkuyor-
du. Daha önce öpüşmemiş gibi davranıyordu. *Ama daha ön-
ce öyle öpüşmediğini adı gibi biliyordu.*

Hayatı boyunca Arthur Christian gibi adamlarla karşı-
laşmamıştı.

Adam da onun gibi kadınlarla karşılaşmamıştı. Kerry
kendisini toparlamaya çalıştı, nemli kıyafetlerini giyinmeyi
başardı ve saçını kabaca topuz yaptı. Sonra da dikkatlice
ağaçların arasından çıktı. Arthur tekrar ceketini giyinmişti.
Adamın kıyafetinin yırtık pırtık olmasına rağmen aristokra-
tik duruşunu sergileyebilmesi olağanüstüydü. Bu, adamın do-
ğasında vardı. Erdemli tavırları, Kerry’nin adamı içine soktu-
ğu böyle berbat durumlarda bile yok olup gitmiyordu.

Arthur, Kerry’nin gözlerini dikip ona baktığını fark edince
insanı yakıp yıkan çekici gülümsemesini sergiledi. “Yavaş
yavaş bir sandalda yolculuk yapmak istediğini biliyorum

ama nehri kıyıdan yürüyerek geçmemiz gerektiğine kadar verdim. Şu otlar bizi öldürmezse nehrin ana kollarından birisine ulaşabiliriz. Çok uzakta değil sanırım.”

Kerry, yol bulma konusundaki yeteneksizliğini düşünerek adama hiç karşı gelmedi. Arthur yere eğildi ve Kerry'nin çantasını eline alıp doğruldu. Yırtık pırtık, kırmızı çantayı görmek, Kerry'yi şaşırttı. Adam, Kerry'nin işe yaramaz eşyalarını bile kurtarmıştı.

Arthur nazikçe, “Yürümeye başlayalım mı?” diye sordu. Kerry de başını salladı.

Birlikte yola koyuldular. Kerry arkadan adamın hareketlerini hayran hayran izliyor, adam da ona çeşitli bitkilerle ilgili bilgilerini aktarıyor, adeta botanik dersi veriyordu. Kendisi bile bahsettiği şeylerden sıkılınca Kerry'ye Glenbaden'i sordu. Kerry adama anlatabildiği kadarını anlattı ama yaşadığı yerlerin güzelliğini sözcüklerle ifade edebilmesi zor gibi görünüyordu. Ona çoğunlukla sert geçen kışlardan ve ardından gelen güzel baharlardan bahsetti. McKinnon sülalesinin Glenbaden'e dağılan üyelerini anlatmaya, onlarca yıl önce dağılan güçlü bir aile olduklarını açıklamaya çalıştı. Yaşadıkları zorlu günlerden bahsetmemeye özen gösterdi ama evinin çatısında bir delik olduğunu ağzından kaçırdı.

Arthur, “McKinnonların hemen yardımına gelip çatıyı onardığından eminim,” deyip çok eski bir meşe ağacının yaprağını incelemek için durdu.

Kerry dalgın dalgın, “Keresteleri alabilsem gelirlerdi tabii,” dedi.

Arthur yaprağı incelemeye ara verdi. “Ne? Çatıdaki delik duruyor mu hâlâ?”

Kerry omuz silkti. “Evime gidebilirim bir çaresine bakacağım.”

Kaşlarını çatan Arthur, yaprağı yere bırakıp ellerini duvarlarına koydu ve bir anlığına çizmelerine baktı. Aniden endişeli bakışlarını Kerry’ye çevirdi. “Affına sığınarak sana yardımcı olacak birilerinin olup olmadığını sormak istiyorum.”

“Efendim?”

Arthur nehre baktı. “Yani... maddi sıkıntılarını çözmek için başvuracağın biri var mı?”

Böyle bir adamın karşısında ne kadar da zavallı göründüğünü düşününce Kerry’nin yüzü utançtan kıpkırmızı oldu. Dimdik durarak, “Ben kendi başımın çaresine bakıyorum.” dedi.

“Peki ya baban? Baban sana...”

“Babam sağ değil.”

Bu da adamın yalnızca birkaç saniye tereddüt etmesine sebep oldu. “Peki ya annen? Belki o...”

Kerry farkında olmadan elini yanağına götürdüğünde tenine değen parmaklarının buz gibi olduğunu hissetti. Zor da olsa, “Annem bir papazla evlendi,” dedi. “Gösterdiğin ilgiye teşekkür ederim ama ben başımın çaresine bakabilirim.”

Arthur herhangi bir cevap vermedi, sadece arkasına dönüp nehrin diğer kıyısına baktı.

“Durumum düşündüğün kadar kötü değil. Ben kimseye

muhtaç olmayacağım.” Kerry bu sözleri söylerken yalan söylediği belli olmasın diye gülüyordu ama sesi de gülümsemesi de onu ele veriyordu. Durum Arthur’un tam da düşündüğü kadar kötüydü. Aslında berbattı. Fakat Kerry, adamın durumun kötü olduğunu bilmesine izin veremez, kendisini küçük düşüremezdi. Zaten adama karşı yeterince mahcup olmuştu ve bu yakışıklı yabancının gözünde daha da küçük düşmeye niyeti yoktu.

Kerry başını çevirirken, “Yola devam etmeliyiz,” dedi. Arthur bir anlığına tereddüt etse de hemen dönüp yürümeye devam etti. Önden gidip çalıların arasında ilerledi.

Aklından geçenleri unutmaya çalışan Kerry, “Arkadaşının işi neyle ilgili?” diye sordu.

Arthur omzunun üzerinden arkasına baktı. “Efendim?”

“Arkadaşının işleri için buraya geldiğini söylemiştin.”

Arthur yürümeye devam ederken, “Doğru,” dedi. “Arkadaşım ne yazık ki vefat etti. Buralarda arsaları vardı. Babası da arsaları elinde tutmayı istemediği söyledi. Ben de bu yüzden işleri halletmeye geldim.”

“Başın sağ olsun.” Kerry meraklanmıştı. “Arkadaşın nasıl öldü?”

Arthur yoluna hiç ara vermeden devam ederken, “Düelloda yenildi.”

Düello mu? Kerry neredeyse nefessiz kalıyordu. Düello denilen şeyin düzenlendiğini sadece duymuş, düelloya tanıklık eden bir kişiyle daha önce hiç tanışmamıştı. Böyle bir şeyi düşünmek bile içinin ürpermesine sebep oldu. Aklına bin-

lerce soru geldi ama Arthur'un güçlü bacakları hızlıca adımı atarken sesini çıkarmadı.

Öğlen olmak üzereyken yoğun çalılıklar yerini ara sıra kara koyunların görüldüğü fundalarla kaplı yamaçlı arazilere bıraktı. Tay Nehri'nin kolu çayırların arasında bir yılan gibi dolanıyor, kuzeye gidiyordu. Öğlen olduğunda bir dizi küçük işlenmiş tarlayla karşılaştılar ve Arthur gördüklerinin karşısında gülmeye başladı. Sevinçle, "Yüce Tanrım, anlaşılan bu lanet olası topraklara gerçekten de insan eli değmiş," dedi ve Kerry'nin elini tutup ilerlemeye devam etti.

Tarlaların birinde otlanan katırı ilk gören Kerry oldu. Kerry durunca onun arkasında yürüyen Arthur da ona çarpacak gibi oldu. Tökezlememek için kadının omzuna tutundu "Ne oldu?" diye sordu. Elleri hemen silahına gitti.

Kerry dönüp arkasındaki adama baktı. Yüzüne yavaşça yer eden gülümsemeyle dudaklarını açarak heyecanla, "Katır bulduk!" dedi.

Arthur başını sola doğru çıkardığında katırı gördü ve başkışlarını Kerry'ye çevirdi. "Harika! Demek buralarda yaşayan birileri var."

Arthur sustu ve başını iki yana sallayan Kerry'ye şaşkın gözlerle baktı. "Katırlar evlerinden çok uzaklara da gidebiliyorlar. Bildiğin gibi çimler yetmiyor. Eninde sonunda karını doyunca evine doğru gidecektir."

Bir anlığına kafası karışan Arthur, "Ne yani, etrafta hiç

kimse yok mu?” deyip Kerry’ye baktı. İkisi de durumu hemen fark edince, Arthur’un yüzüne şeytani bir gülümseme yansıdı. Adamın ağzının bir kenarı havaya kalktı. “Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?”

Kerry, “At hırsızlarını asarlar,” diyerek onu uyardı. “Bu cezanın katırları kapsayıp kapsamadığından emin değilim.”

“Ama buna tam olarak *hırsızlık* diyemeyiz. Bunu, ödünç alma olarak düşün. Tay Nehri’ne varır varmaz birini tutar, katırı küçük bir hediyeyle birlikte sahibine yollarım. Bak, ne kadar da basitmiş. Şimdi madam, ben yolculuk yapacağınız hayvanı getirirken, siz lütfen burada beni bekleyin.” Arthur, Kerry’nin çantasını yere bıraktıktan sonra kollarını sallaya sallaya tarlada yürümeye başladı.

Kerry bunlara itiraz etmedi, edemezdi de. Aslında Arthur hedefini belirlemiş olarak katıra doğru giderken güldü. Adam katırın uysalca ona geleceğini düşünerek yürüyordu. Kerry çantasını eline alırken ve Arthur’un ilerleyişini izlerken gülmekten kendini bir türlü alamadı. Anlaşılan ya İngiltere’de katır yoktu ya da zavallı adam görüldüğünden daha bilgiliydi.

Doğrusu İngiltere’de katır vardı ve Arthur zamanında uzaktan bu hayvanları görmüştü. Hiç yan yana gelmemişti ama bunun bir önemi yoktu. Atların dilinden anlıyor, bu anlayışın atların soyundan gelen katırları da kapsadığını varsayıyordu. Bu yüzden katır başıyla onu yere yığmaya çalışınca fazlasıyla şaşırdı.

Arthur geriye zıplayıp hayvanı uysallaştırmak için elini

havaya kaldırdı. "Sakin ol, sakin ol. Bunlara hiç gerek yok. Diğer elini de uzattı. Amacı katırın burnuna vurmaktı ama hayvan aniden geri çekildi. "Böyle mi davranacaksın?" diye sordu ve yavaşça katırın etrafında dönmeye başladı. Katır da omzunun üzerinden ona baktı.

Arthur çok alçak ve sakinleştirici sesiyle şarkı söylüyorcesine, "Sakin ol, Bay Katır," dedi. "Günlerdir yürüyorsunuz. Çok acıktım, çok yoruludum. Şimdi bunlarla uğraşacak halim değilim. Yanına geleceğim ve yolculuğumuzu sakince tamamlayacağız, olur mu?"

Katır, Arthur'un sözlerine yüksek sesle anırıp başı sertçe savurarak cevap verdi. Arthur sadece bir anlığına duraksadı. Sonra da sakin ve kararlı hareketlerine devam etti. Katır önce burnunun ucundan sonra da burnundan yakalamayı düşünüyordu. Sonrasında ne yapacağından ise emin değildi. En azından hayvanı, kendisinin nazik bir dost olduğunu ikna edebilirdi. Katırın yanına yanaşıp dikkatlice öne doğru uzanarak burnunu tuttu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Kerry'nin sesi katırı ürküttü. Katır huzursuzlanıp Arthur'a vurdu. Neredeyse adamın kaburgalarını kırıyordu. Arthur çabucak kenara çekilerek katırın devasa dişlerinden kurtuldu ve bu sırada burnunun ucunu yakalama fırsatını buldu. Harekete geçti ama katır onu sert bir şekilde itti. Hayvan çifte attı ama Arthur'un başını santimlerle kaçırarak Arthur içgüdüsel olarak kollarını bacaklarını toparlayıp bedenini korudu, kollarıyla yüzünü kapattı. Katır bir defa daha

çifte atıp iskaladı ve Arthur'un yanından kaçtı. Tarlanın diğer ucuna hızlıca giderken, ölümcül bir yara almış gibi anırdı.

Arthur yavaşça kollarını ve bacaklarını açtı. Dirseklerinin üzerinde durdu. Soluk soluğa kalmıştı. Baştan tırnağa toza çamura bulanmakla kalmamış, ağızına da pislik girmişti. Aldığı o belirgin kokuya bakılırsa çizmelerini de hayvan pisliğine batırmayı başarmıştı. Duyduğu boğuk sesli gülümseme, egosuna zarar vermişti. Başını kaldırıp Kerry'ye baktı. Kadın öne doğru eğilmişti. Omuzları titriyordu. En sonunda başını kaldırıncaya, eliyle ağızını kapattı. Arthur kadının haline güldüğünü ve bunun da masmavi gözlerine yansıdığını gördü.

Kafasının taşı atmıştı. Onu oracıkta öldürebilirdi. Tıpkı kadının sıkıdığı mermiyi hissettiği anda olduğu gibi onu boğmak istiyordu. Aniden ayağa kalkıp kadına doğru ok gibi fırladı. Kerry çığlık atarak arkasına döndü, eteğini toplayıp koştu.

Tanrı aşkına, kadın cidden hızlı koşuyordu. Hızı Arthur'u şaşırtmıştı. Özellikle de kadının bir eliyle çantasını taşıdığını fark edince daha da çok şaşırdı. Kerry çalılardan üzerinden hızlıca geçiyor, yaptığı topuzdan kurtulan saçları ahenkli dans ediyordu. Arthur tarlanın sonunda neredeyse onu yakalıyordu ama Kerry ustaca sağa çekilip daha da hızlı koşmaya devam etti. Arthur kadının arkasından sendeleyerek koşmaya devam etti. Ayağı yine hayvan pisliğine değince kaydı ve bir eliyle yere dokunup yeniden ayağa kalktı. Küçük bir tepeden aşağı inen Kerry'yi takip etti.

En sonunda nehrin kenarında kadını belinden yakaladı, sırtından sıkıca tutup kendisine doğru çekti ve bedenine yapıştırdı. Sonra da ona neden mani olduğunu sormaya çalıştı. Ama kadının gülmesi dinmek bilmiyordu. Gözleri parlarken ellerini Arthur'un göğsüne koyup başı arkaya düşene kadar kahkahalar attı.

Bunların hepsi Arthur'un içini bir hoş etmişti. Adam kendisine engel olamadı. Kerry'yi omzundan tutup kendine doğru çekti, kadının gülerken açılan dudaklarını öptü. Dudaklarını kadının boynunda, gözlerinde gezdirdi. Kadını öyle sert öyle tutkulu halde öpüyordu ki Kerry en sonunda onu itti. Nefes almaya çalışıyor, Arthur'un kollarından kurtulmak için geri çekiliyordu. Gözlerinde hâlâ o parıltı vardı.

"Senin gibi eğitim almış bir adamı uyarmak zorunda kalacağımı düşünmezdim ama katırların hiç uysal olmadığını bilmelisin."

Kadının kahkahalar atarken nefes alışını ve göğsünün alçalıp yükselmesini izleyen Arthur, seni arsız, diye düşündü. İşaret parmağını kaldırırken, "Bayan McKinnon, neredeyse ölmeme sebep oluyordunuz," dedi.

Kerry tekrar güldü. O muhteşem gülüşü yüzünün güzelliğini ortaya çıkarıyordu. "Hayvanın burnuna vuran *ben* miydin?"

"Hayır, ama huysuz hayvana bağırın sendin." Arthur iki adım öne çıktı.

Kerry de hemen bir o kadar geri adım attı. "İşte burada yanıyorsun. Bağırdığım huysuz *sendin!*"

Arthur biraz güldü, eliyle Kerry'yi kendine doğru çağırırdı. "Ben huysuz muyum? O zaman gel de sana ne kadar huysuz biri olabileceğimi göstereyim." Hiç uyarıda bulunmadan kadının üzerine atıldı. Ciyak ciyak çığlıklar atan Kerry arkasına döndü ama Arthur bu defa çok hızlı davrandı, kadını yakalayıp suyun kenarındaki yumuşak toprağa yatırdı. Adamın altında kalan Kerry omuz silkti, sırtının üzerine dönmeyi başardı, alt dudağını ısırırken adamın önceki gece gördüğü koca gözlerdeki tutkuyla ona baktı. Arthur bunun belki de ömrü boyunca bir kadında gördüğü en tahrik edici duruş olabileceğini düşündü.

Hırçınca, "Canın yandı mı?" diye sordu.

Kerry başını iki yana salladı.

Arthur elini kadının toplanan eteğinin altındaki çırlıçırılak dizine götürdü. "Emin misin?"

Kerry yavaşça başını salladı. Arthur ellerini kadının baldırına götürüp nazikçe kadının yumuşak tenini okşadı ve masmavi gözleriyle ona bakışını izledi. Sonra ellerini tekrar yukarı götürdü, dizini geçti ve baldırının iç kısımlarına yöneldi. Dokunduğu yerin kadını fazlasıyla heyecanlandırdığını fark etti. Kerry kımıldamamaya çalışırken bacakları titriyordu. Nefes alışverişi çok daha sıklaşmıştı ama bakışları sabitti. Arthur'u büyüleyecek kadar güçlü olan bakışlarını hiç yitirmedi. Gözleri, bulutsuz gökyüzünün açık mavi rengini taşıyor; teni koyu yeşil çimlerin yumuşaklığını sergiliyordu. Arthur kadının iç çamaşırının altındaki ipeğimsi tenini, sımsıkı etini hissedebiliyordu.

Kerry dirseklerine yaslandı ve Arthur kadının üzerine usulca süzüldü. Bakışlarını onun gözlerinden hiç ayırmadı. Bir süre sonra Kerry'yi öpmek için başını eğdi. Kadının dolgun dudakları, Arthur'un hislerini keskinleştirdi. Eli, kadının göğsüne gitti, iç gömleğini araladı ve göğsünü avuçladı.

Kadın sıcacıktı. Teninin sıcaklığı elbisesinin üzerinden bile hissedilebiliyor, Arthur'un tüm erkeksi sinirlerini alevlendiriyordu. Kerry'nin parmakları dokunduğu her yeri canlandırırken, Arthur kadının dudaklarının önünde nefes alıp verdi. Kadının dili, Arthur'un dudaklarına ve dişlerine alev topu gibi değişiyor, bedenini tutuşturuyor ve içini kaplayan ona sahip olma arzusunu şiddetlendiriyordu.

Kerry, "Arthur," diye inilediğinde sesindeki özlem Arthur'un kalbiyle kasiğının canlanmasına sebep oldu. Arthur kenara kaydı, boşta kalan eliyle kadının bluzunun düğmelerini açıp dokunarak kadının göğsünün yumuşak dokusunu hissetti. Başparmağı kadının göğüslerinin sert ucuna dokunuyordu. Kerry nefesini tuttu, adamın bacaklarının arasındaki dizini kaldırıp masumca adamın testislerine bastırdı. Bu hareketi de Arthur'u neredeyse zevkten kasılacak hale getirdi. Arthur başını kadının göğsüne çevirdi, üzerindeki iç gömleğini sıyırıp göğüslerini yaladı. Kerry adamın başını ellerinin arasına alıp vücuduna doğru bastırdı ve göğüslerini adamın dudaklarına götürdü.

Arthur boğulacak gibiydi. Kadının bedeninde kaybolmuştu ve onu durdurabilecek hiçbir şey yoktu. Nehrin kıyısında ona sahip olacak ve kadının çaresiz arzuları doyana.

kendi öfkesi dinene kadar onunla sevişecekti. Bu tutkulu an-
ları bozan o sesler kulağına gelmeseydi bu istediğinden vaz-
geçmeyecekti de. Kendisini koruma içgüdüğü, arzularına bas-
kın gelmişti. Başını kaldırıp seslerin geldiği sağ tarafa doğru
bakmayı başardı. Çok çok uzaktan gelen sandal yavaşça on-
ların bulunduğu yere yanaşıyordu.

Kerry'nin üstü başı dağınıktı ama Arthur'u bir hışımla
üzerinden atıp oturdu ve eteğini bileklerine kadar indirdi.
Korku dolu tavırları Arthur'un kendisine gelmesini sağladı.
Ayağa kalktı ve Kerry'nin de kalkmasına yardım etmek için
elini uzattı. Kadın iç gömleğini düğmelerken o da kıyafetlerini
elinden geldiğince düzeltip telaşla etrafına bakındı. Sevişir-
ken yakalanmalarına ramak kaldığını fark edince kalbi güm
güm atmaya başladı.

Bunları düşününce farkına varmadan hızlıca oradan
uzaklaştı, nehrin kıyısına indi ve yaklaşan sandala el salla-
maya başladı. "Hey! Buradayız! Hey!"

Sandal kuzeyden geliyor ve biraz ağır ilerliyordu. Art-
hur yavaş yavaş elini indirip gözlerini kıstı. Dudaklarını sı-
kıkça kapatırken ellerini beline atıp içine düştükleri zor du-
rumu düşündüğü sırada Richey kardeşleri bir daha kızdırma-
yı göze alamayacağına karar verdi.

Yine o iki kaba saba adamla karşılaşmışlardı ama bu
defa adamlar ters yönden geliyordu. Küçük sandallarında içi
tavuklarla dolu çok sayıda kafes vardı.

Sandal kıyıya yakınlaştı. Arka taraftaki Bir Numaralı
Bay Richey meraklı gözlerle Arthur'a baktı. Bu sırada küre-

ğini kıyıya değdirip sandalı durdurdu. “Ne var?” diye seslendi.

Arthur’un ne isteyeceğini bilmiyormuş gibi davranıyordu. “Size de iyi günler, Bay Richey. Bayan McKinnon ile hâlâ istediğimiz yere ulaşamadığımız için ikinci kez yardımınızı istiyorum. Umarım bizi Tay Nehri’nin ana kollarına doğru götürebilirsiniz. Dunkeld’i arıyoruz.”

İki Numaralı Bay Richey tavukların hiç yerinde durmadığı bir kafesin arkasından çıkıp Kerry’ye baktı. Adam duygusuzca, “Dunkeld’i çoktan geçtiniz,” dedikten sonra sandalın kenarına eğilip ağzındaki tütünü yere tükürdü. “Biz de nehrin baş kısmından geliyoruz.”

“Dunkeld’i *geçtik mi?*” diyen Kerry’nin sesi etrafta yankılandı. Birden Arthur’un yanında belirdi.

Bir Numaralı Bay Richey başını salladı.

Kerry, Arthur’a hızlıca bir bakış atıp gözlerini tekrar Richey kardeşlere çevirdi. “O zaman Pitlochry’nin yakınlarındayız, öyle değil mi? Pitlochry ne kadar uzaklıkta?”

İki Numaralı Bay Richey, “En fazla iki fersah,” dedi.

Kerry bunları duyduğuna sevinip sevimlice gülümsedi. “Gerçekten mi? O zaman çok iyi. Eigg Gölü de Pitlochry’nin az ilerisinde.”

Richey kardeşler birbirine baktı. İçlerinden biri, “Eigg Gölü mü?” dedi. “Biz oraları geçtik. Geri dönmeye de hiç niyetimiz yok.”

Kerry ısrarla, “Ama bize yardım etmek zorundasınız!” dedi. “Onca yolu geçtik ama hiçbir şey yemedik. Ayrıca akra-

balaram şimdiye kadar deliye dönmüştür! Bir daha asla evimden ayrılmayacağım. Akrabalarım etrafa haber vermiştir. Onları da sıkıntıya soktum. Özellikle de bu kadar yakına gelmişken boş yere üzölmelerine yüregim el vermez, Bay Richey.”

On beş dakika sonra Richey kardeşler, Eigg Gölü’nün çok da uzakta olmadığına karar verdi. Arthur adamların bu kadar geç karar vermesinden etkilenmesi mi, şaşırması mı gerektiğinden emin değildi. Kerry bir şekilde adamları geri dönmeye ve onları Eigg Gölü’ne götürmeye ikna etmeyi başarmıştı. Bu yolculuk da Arthur’a pahalıya mâl olacaktı.

En sonunda bir fiyat belirlediklerinde İki Numaralı Bay Richey yüzündeki şapşal ifadeyle Kerry’ye baktı ve sonra da Arthur’a dönüp kaşlarını çatı. “Tamam, o zaman günümüzü boşa harcamayalım.” O konuşurken Bir Numaralı Bay Richey de Kerry’ye sandala binmesi için yardım etti.

Arthur yavaşça, “Tamam,” deyip Kerry içinde hayvan olmayan bir kutunun üzerine oturana kadar bekledi. Kadın Richey kardeşlerle birlikte Arthur’a beklenti içinde bakınca, Arthur yere eğilip Kerry’nin çantasını eline aldı.

Arthur işte bu sırada sandaldaki domuzu gördü.

Kümesinde mutluca yemek yiyen devasa domuza ters ters baktı.

Arthur içinden küfürler savurarak sandala atlayıp tavuklarla domuzun kümesinin arasına yerleşti. Hayvanlarla neredeyse burun buruna yolculuk edecekti. Nedense aklına babasının yüzü geldi. Adam oğlunu bu halde görse mezarında ters dönerdi.

Sekizinci Bölüm

Thomas McKinnon hayatında değerli hiçbir bağı olmayan, ne gönlünü ne de aklını gereksiz ilişkilere bulaştırmamış bir adamdı. Gitme vakti geldiğinde hiç kimseyi hayal kırıklığına uğratmayacak, eninde sonunda buralardan *gidecekti*. Aslında Glenbaden'de bu kadar çok işi olmasa çoktan yola çıkmış olurdu. Uzun süre bu topraklarda kalmaya hiç niyeti yoktu. Zaten birilerinin Kerry'yi arayıp bulması gerekiyordu.

Glenbaden'de kalması Kerry'nin suçuydu. Ama kadın da karşısındakileri yola getirmekte ustaydı. Thomas onunla karşılaştığı ilk günü asla unutmayacaktı. Fraser onu eve getirdikten bir hafta sonra tanışmışlardı. Kadının yüzünde un vardı, lüle lüle siyah saçları omuzlarında sallanıyordu. O haliyle Thomas'a Yüce Tanrı'yı çıplak gözleriyle görmüş gibi gülümsemiş ve hayatında yediği en güzel yemekleri sunmuştu.

Ama Thomas'ın buralarda kalmasını sağlayan bu değil. Kadının Glenbaden'deki herkese en yakın akrabasıymış gibi candan davranmasıydı. Oysa o kişilerin bazıları Thomas'ın gözünde beş para etmezdi. Fraser ona doğru düzgün davran-

mazken, o kocasına krallar gibi bakmıştı. Thomas, Fraser'i çocukken de sevmezdi. Adamda insanın içini ürperten tuhaf bir şeyler vardı.

Fraser'in en büyük suçu; karısının bitap düşene kadar çalışmasına izin vermesiydi. Adam karısına cesaret verici tek bir söz söylememişti. Kerry McKinnon topraklarının ürün vermesi için bir erkeğin bile sarf edemeyeceği kadar çaba sarf etmiş, insanların koyun yetiştiriciliğine başlamadığı için evlerinden olduğu zamanlarda kirasını ödemişti.

Bunların hepsini, son iki yılda her ne kadar çaresizliğe kapılmış olsa da neşeyle yapmıştı. Topraktan ve hayvanlardan anlamayanlar bile neler olduğunu kestirebilirdi. Taşlı ar-salar, para kazandıracak kadar ürün veremiyordu. Sığırlar kemiklerindeki hastalıktan dolayı hareket edemiyordu. Fraser zamanında ne yapacağını bilememiş, elinde nakit para olan yabancı bir adamın işlerine ortak olmasına izin vermişti. Ama eline geçen paralar Glenbaden'i kurtarmaya yetmemişti.

Hiç kimse oraları Thomas kadar iyi bilmiyordu. Hele Fraser buralardan hiç anlamıyordu ama bunu da hayatı boyunca kabullenmemişti. Thomas uzun zaman önce buralardan gitmeye niyetlense de doğru zamanı bir türlü bulamamıştı. Onları terk edemezdi. Her şey daha da kötüye giderken onları yüzüstü bırakamazdı. Olaylar birbirini izlemiş, Thomas birden Kerry'ye yardım edebilecek tek kişi olduğunu fark etmişti. Koca Angus yanındaki bir grup kadınla ve halsiz, yaşlı bir adamla bu vadilere sahip çıkamazdı.

Bu yüzden gitmemiştir.

Bu da onu ilk başta karar verdiği noktaya geri getirmişti. İnsanlar gönüllerinin ve kalplerinin istenmeyen bir karmaşaya bulaşmamasını istiyorsa hiçbir şeyi düşünmeden yoluna devam etmelilerdi. Ne yazık ki Thomas kendisini tam da böyle bir karmaşanın içinde bulmuştu. Kerry'nin durumundan ölesiye endişe ediyordu. Kadının iki gün önce geri dönmesi gerekiyordu. Thomas, Kerry için daha önce hiç bu kadar endişelenmemişti.

Koca Angus'la önceki gece yahnî yerken bu konuyu konuşmuş, Kerry bugün de dönmezse Thomas'ın onu aramaya çıkmasına karar vermişlerdi. Ne yazık ki Thomas, Glenbadan'den dışarı hiç adım atmadığı için nereye gideceğini bilmiyordu. Dundee gibi bir yerin ne kadar büyük olduğundan ya da oraları bulmanın ne kadar zor olacağından haberdar değildi. Kerry'nin Dundee'ye ulaşip ulaşmadığından bile emin değildi. Yine de olabilecek şeyleri aklına getirmemeye çalıştı. May, Kerry'nin başına gelebilecek kötü şeyleri saymaya başlayınca, kadına neredeyse kafasını bedeninden koparacak kadar sert bir tokat atmıştı. Hiç kimsenin ağzını açmamasını, tek bir kelime bile etmemesini istiyordu. Çünkü vicdanı herkesin yerine konuşuyordu.

Gün ağarmıştı ama Kerry'den hâlâ ses yoktu. Thomas bu yüzden on beş yıl önce ölen babasından kalma ceketini giyinip May'in bisküvilerinden bir çökm hazırlamaya başladı. Koca Angus da ona kabaca bir harita çizmişti. Adamın on iki yıldır buralardan ayrılmadığını bilen Thomas buna çok

şaşırdı ama Angus en azından Pitlochry'nin nerede olduğunu biliyordu. Thomas gece olmadan oraya varmayı, ertesi sabah da yola devam etmeyi düşünüyordu.

Bisküvileri sarmayı bitirdikten sonra milletle vedalaşmak için dışarı çıktığında arpa tarlalarının bulunduğu taraftan gelen Koca Angus'un bağırma sesiyle irkildi. Gözlerini kısarak adamın gösterdiği tarafa baktı. O sırada kalbi gerçekten de birkaç kez atmayı unuttu. Hayatında daha önce Kerry McKinnon'un karşıdan gelişini gördüğü kadar güzel bir manzarayla karşılaşmamıştı. Kadın her ne kadar yeni çıkan ekinlere bassa da bu duruma bile Thomas'ın içini mutluluk kaplamıştı.

Ve hayatında daha önce hiç Kerry'nin yanındaki adamı gördüğü kadar sinirlenmemişti.

Bu lanet olası yabancı da kimdi? Thomas, Bayan McKinnon'un neden iki gün geciktiğini yanındaki adamın açıklayabilmesini umuyordu. Yoksa ona etmediğini bırakmayacaktı. Kerry'nin saçları açıktı ve rüzgârda uçuşuyordu. Yas kıyafetleri kadının boynuna kadar kir içindeydi, güzel yüzüne çamur değmişti. Kerry, Dundee'den buralara yuvarlanarak gelmiş gibi duruyordu.

Thomas, Kerry'nin sırtımasının fazlasıyla ironik olduğunu düşünüyordu.

Kadın gerçekten de *sırıyordu*.

İşte bu, Thomas için bardağı taşıran damlaydı. Bu yabancı adamın söyleyeceği hiçbir şey kahrolası canını kurtarmasına yetmeyecekti. Thomas adamı öldürmekten büyük

zevk alacaktı. Bohçasını yere bırakıp onları karşılamak için yürümeye başladı.

Kerry, "Thomas!" diye bağırdı ve son birkaç metreyi koşarak kat etti. Kollarını adamın boynuna atıp ona sıkıca sarılırken gülüyordu. Kadının üzerinden gelen göl suyunun ekşimsi kokusu Thomas'ın burnunu yaktı. Thomas, Kerry'nin kollarını boynundan çekerken burnunu oynattı.

Sertçe, "Seni ölesiye merak ettim," dedi. Ellerini kadının bileklerinden çekmesi gerektiğini biliyordu.

"Ah, Thomas, neler olduğunu duysan inanamazsın!" diyen Kerry sevinçliydi. Ama daha Thomas'a başına gelenleri anlatmaya başlayamadan onlara doğru ağır adımlarla gelen Koca Angus'u gördü. "Koca Angus!" diye bağırdı. Kerry'nin Thomas'ın yanından ayrıldığı sırada Koca Angus'un arkasındaki May koşarak ona doğru geldi. Kadın ellerini açmış. Tanrı'ya şükreliyordu.

Neşe dolu karşılama sırasında Thomas arkasına dönüp yabancı adama çok soğuk bir bakış attı.

Adam sakinliğini bozmadan Thomas'a baktı. Thomas adamın dalgalı saçlarına, birkaç günlük sakalına, elbiselerinin hiç de hoş olmayan durumuna ve de çizmelerine baktı. Berbat görünüyordu ama o çizmeler Thomas'ın hayatında gördüğü en güzel çizmelerdi. Adamın yüzüne ters ters baktı. "Peki, o zaman Tanrı aşkına sen de kimsin?"

Adam elini uzatırken nazikçe, "Ben, Arthur Christian." dedi.

Lanet olsun, her şey yetmezmiş gibi bir de başımıza in-

giliz'in teki geldi! Thomas adamın uzattığı ellerine kaşlarını çatarak baktı. “Şurada duran adamı görüyor musun?” dedi ve parmağıyla Koca Angus’un bulunduğu tarafı gösterdi. Yabancı adam, Koca Angus’a, adamın iriyarı bedenine, açık kızıl renkli darmadağın saçlarına baktıktan sonra bakışlarını tekrar Thomas’a çevirdi.

Thomas adama alaycı bir tavırla gülümsedi. “Angus’un derhal senin boynunu bir tavuğun boynu gibi bükmemesi için bana bir sebep söyle.”

Arthur Christian gözünü bile kırpmadı ama dudağının kenarı hafifçe kalktı ve Thomas’ın duyduğu en kadife sesle, “Sen de Thomas McKinnon olmalısın,” dedi. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Bu sözler Thomas’ı fazlasıyla şaşırtmıştı. Adam kollarını göğsünün önünde birleştirip bu küstah adama daha iyi bakmak için başını hafifçe yana eğdi. “Evet, ben Thomas McKinnon’um. Kerry’nin saçının tek bir teline dokunduğunu duyarsam gözümü kırpmadan seni öldürürüm.”

Yabancı adam bu sözlere kıkır kıkır güldü ve Kerry’nin May ile heyecanla konuşup, başına gelenleri elini kolunu sallayarak anlattığı yere baktı. Bir anlığına Kerry’yi izledi ve o anda da Thomas homurdanmamak için kendisini zor tuttu. Adamın gözlerinde, derinlerde bir yerde bir şeylerin canlandığını, bir erkeğin hiç bulaşmaması gereken duyguların belirdiğini gördü.

Yabancı adam bir kez daha Thomas’a bakıp gülümsemeye başladı. “Açıkçası bu olağanüstü yolculuktan sağ çık-

mamızı ve nispeten hiç yara almamamızı ilahi bir mucize olarak görüyorum. Korkmanız gereken bir şeyin olmadığına sizi temin ederim. Bayan McKinnon, fazlasıyla dayanıklı biriymiş."

Thomas kaşlarını çatıp Kerry'nin sırtına baktı. Bu duruma şaşırması gerektiğini biliyordu. Kerry'nin nelerin üstesinden geldiğini en iyi bilen kişi oydu.

Bir saat kadar sonra iriyarı ve kızıl kafalı Koca Angus'un tam tersi olan narin ve esmer May, Kerry'yi yeşil panjur-lu, beyaz evdeki banyoya götürdü. Arthur, Thomas ve Koca Angus'un yüzündeki ifadeye bakarken sakince salondan kaçmak için çaba sarf etmek zorunda kalabileceğini düşündü. Adamların ikisi de kapının önünde durmuş ona bakıyordu. Hiç kimse onu oturmaya davet etmediği için Arthur bir omzunu duvara yaslamış, kollarını göğsünün önünde umursamazca bağlamış ve bir bacağına da diğer dizinin üzerine atmıştı. İçten içe gülerек iki adama bakıyordu. İngiltere'de bazı babaların ve ağabeylerin yüzünde buna benzer ifadelerle karşılaşmıştı ama onlar hiç bu kadar *sert* değildi. Uzun boylu ve ince bedeninin aksine kaslı yapısı elbisesinin altından belli olan Thomas'a karşı şansının olduğunu düşünüyordu. Arasına beyazlar serpilmiş siyah saçları insanı yanıltmayı başarsa da adam epey yaşlıydı.

Thomas'a gücü yetebilirdi ama Koca Angus'a direnebileceğini sanmıyordu. Adam ona göre epey yapılı duruyordu

Arthur iç çekip etrafına bakındı ve mobilyaları inceledi. Ev kesinlikle alışık olduğu evlerden daha küçüktü ama dışarıdan görüldüğünden daha büyük duruyordu. Vadiye yayılmış evler de onun yanından geçemezdi. Biraz yıkık dökük olabilirdi ama tıpkı bu topraklar gibi bu ev de göze hoş görünüyordu.

Etrafı ağaçlarla kaplı yoldan göle doğru uzanan manzara gerçekten de harikaydı. Fundalarla kaplı arsalar, yeni çıkan arpalarla süslü yemyeşil tepelere, tepeler de küçük akıntının kıyılarına uzanıyordu. Akıntıya yukarıdan net bir şekilde bakan ana ev, beyaza boyanmış taşlı bir yapıydı ve üzerindeki yeşil panjurlarla daha da belirgin hale gelmişti. Evin aşağı kısmında çoğunlukla sazlardan ve taşlardan yapılmış küçük evler vardı. Bacalardan çıkan dumanlar masmavi gökyüzüne yükseliyordu. Tepelerden birinin yamacını bir at ile iki süt ineğinin önünde durduğu büyük bir ahırla ambar kaplamıştı.

Evin dışı ne kadar etkileyici olsa da içi insanın içini, özellikle de bir İngiliz olarak Arthur'un içini ürpertiyordu. Kerry ısrarla ona evini gezdirmişti ama insan evde gezinmeden de buranın bir kadın dokunuşunun etkisinde kaldığını rahatça söyleyebilirdi. May'ın gururla Arthur'a Edinburgh'dan aldıklarını anlattığı şifon perdeler, içeriye vuran esintiyle kıpırdıyor, evdeki tüm duvarları kaplayan çiçek desenli duvar kâğıtlarına değiyordu. Evin ortasındaki dört ana odada kadın hobilerine ait örnekler vardı.

Arthur'un içinde olduğu oturma odasında üzeri eşyalarla dolu iki eski sandalye ile üzerine ince iğne oyalarıyla farklı

kır manzaraları işlenmiş yastıkların bulunduğu bir kanepede vardı. Hayvan yetiştirme tekniklerinden, popüler roman kitaplarına, tarihî ciltlere ve koca bir atlasa kadar uzanan çeşitli kitaplar odanın farklı yerlerine dağılmıştı. Holün diğer ucundaki küçük oda çalışma odası olarak kullanılıyordu. Odada duran hesap defterleri açıktı. Üzerine hiç çıkmayacak yuvarlak bir mürekkep lekesi yer eden masadaki defterler sütunlara özenle yazılmış minicik rakamları barındırıyordu.

Arthur, içerideki tek eksiğin bir erkek olduğunu yaklaşık on beş dakika sonra fark etmişti. Örneğin; girişteki vestiyerde binici botları, tarla çizmeleri ya da erkek şapkaları yoktu. Onun yerine duvardaki askılara rengi solmuş kurdelelerle süslenmiş, yamalı boneler asılmıştı. Dayanıklı çizmelerin bulunması gereken yerde bir çift yıpranmış terlik vardı. Yemek odasında tütün kutusu yoktu ve tüm şarap kadehleri de dolaplara kaldırılmıştı. İçinde leğen olan odada ne ustura kayışı ne de jilet vardı. Evde boyunbağlarından da, erkek yeleklerinde de, güderi pantolonlardan da eser yoktu.

Erkeklerin evde hor karşılandığını gösteren tek şey: duvara yaslı küçük ama uzun dolabın üzerinde duran bir sürahi viskiydi.

Arthur, Kerry'nin yaptıklarına hayran kalmıştı. Bir yandan kadına kimin baktığını merak ederken, diğer yandan da kadının gösterdiği cesarete saygı duymaktan kendini alamadı. Kadınların inek sağması, hesap defterlerini tutması, daha doğrusu piyano başında şarkılar mırıldanmanın dışında başka bir şeyle kendini yormaması gerekiyordu. Kerry'nin bu top-

rakları ve insanları ayakta tutma çabası eşi benzeri olmayan bir bir davranıştı. Arthur, sosyal kuralları aşır serbestçe yaşayan, istediği gibi hayatını idame eden bu kadının çok farklı olduğunu anlamıştı. O aksi adam da dahil olmak üzere ailesindeki kişiler hayatını böyle yaşamasını önemsemiyordu.

Aklına kadının ailesi gelince, Arthur yavaşça bakışlarını Thomas'a çevirdi. Thomas McKinnon huysuz İskoçları çok iyi temsil ediyordu. Arthur da ortadaki havayı dağıtmak için dostane bir tavırla, "Sizin sığır yetiştiriciliğiyle uğraştığınızı duydum." dedi.

Thomas McKinnon gözünü bile kırpmadı.

Arthur neşeli bir tavırla sözlerine devam etti: "Sığır yetiştirmek zor bir iş sanırım. Hayvanları otlatmak için büyük araziler gerekiyordur."

Thomas, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Medeni bir şekilde muhabbet edemeyecekleri belli olmuştu. Sorguya çekme işi henüz bitmemiş gibiydi. "Ne aradığımı söylemişim. Bir arkadaşım adına Dundee'de bazı işlerle ilgilenmeye geldim."

"Peki, o işler neymiş?"

Thomas, adam ona bir açıklama yapmak zorundaymış gibi davranıyordu. "Özel işler."

"Özel mi?" diyen Thomas'ın mavi gözleri biraz kısıldı. "Şu özel işinizin Bayan McKinnon'la bir ilgisi yok, öyle değil mi?"

Aman Tanrım! "Affedersiniz ama durumu daha da açık anlatamam. Bayan McKinnon'un kendisi size beni kolum-

dan vurduğunu, sonra da yanına kendisini koruyacak hiçbir silah almadan Musa gibi vahşi doğaya gitmekte ısrarcı olduğunu söyledi. Bir beyefendi olarak başına herhangi bir şey gelmeyeceğinden emin olmak için onunla gitmek zorunda kaldım. Haklı da çıktım. Her ne kadar üstü başı dağınık olarak aranızda dönse de sizi temin ederim kendisini bir başına bıraksaydım hali çok daha kötü olabilirdi. Eminim bu olaylardan önce Bayan McKinnon'un ne kadar inatçı biri olduğuna tanıklık etmişsinizdir. Bu talihsiz olaylar silsilesini göz önüne alarak kendisine yönelik herhangi bir planımın olmadığını, bir iki gün öncesine kadar kendisini tanımadığımı ve gerekenden fazla süre buralarda kalarak kendisinin misafirperverliğini suiistimal etmeyeceğimi açık gönüllülükle söyleyebilirim."

Thomas'ın kaşları daha da çatıklaştı. "O zaman ahırda yatmak senin için sorun olmaz, değil mi?"

"Ah, Thomas, saçmalama! Koridorun sonundaki odada uyuyabilir."

Kerry, Arthur'u zapt eden muhafızların arkasından çıktı. İki adamın da dirseklerinin arasından kendisini iterek içeri daldı. Sendeleyerek de olsa girdiği odada göz kamaştırıcı bir hava yarattı. Yanakları yaptığı banyodan dolayı pembeleşmişti. Tek örgü haline getirilmiş uzun saçları arkasında sallanırken, birkaç bukle saçı yüzünü çevreliyordu. Tanrı'ya şükür o kara elbiseden kurtulmuş, beline sıkıca oturan ve yakasına kadar iliklenmiş yumuşak, gri bir elbise giyinmişti. Sürekli gülümsediği için gamzeleri belirginleşmişti.

Thomas homurdandı. Arthur da gülümserken dudaklarının hafifçe açılmasına engel olamadı.

Kerry, Thomas'a aldırış etmeden, "Rahmetli kocamın kıyafetlerinin bazılarını buldum," dedi.

"Çok çok teşekkür ederim."

"Koca Angus yıkanmanız için size banyoyu hazırlayacaktır," diyen Kerry omzunun üzerinden adama baktı. "Öyle değil mi, Koca Angus?" Adamın başını sallamasından memnun olan Kerry tekrar Arthur'a baktı. "Akşam yemeğini size de uyarsa saat dokuzda yiyeceğiz."

Kerry ona böyle gülmeye devam ettiği sürece Arthur her şeyi yapardı. "Misafirperverliğiniz için size teşekkür ederim. Gerçek bir yemek yemeyi dört gözle bekliyorum." Arthur duvardan uzaklaşıp odada ilerlemeye başladı. Kerry'nin önünde durup sevimlice gülümsedi. Gözünü kırparken, "Size minnettarım," deyip Thomas'ın kindar bakışlarına kikir kikir gülerek cevap verdi ve dışarı çıkan Koca Angus'u takip etti.

Kerry her şeyi Thomas'a açıklamak için büyük çaba sarf etmişti. Arthur'u vurmasına rağmen, nehre düştüğü sırada adamın canını nasıl kurtardığını anlatmıştı. Yine de Thomas, Arthur'dan şüphelenmekten vazgeçmiyordu. Koca Angus çok fazla bir şey söylemedi ama Thomas'ın söylediklerine katıldığını göstermek için sürekli başını salladı. Yalnızca May, endişelenmemiş gibi duruyordu. Hatta yemeği hazırlarken birkaç kez Arthur Christian'ın çok nazik bir beyefendi oldu-

ġunu söylemişti.

Ama Kerry'nin moralini hiç kimse bozamazdı. Daha yeni yıkanmış, üzerine yeni kıyafetler giyinmişti. Kendini yenilenmiş gibi hissediyordu. Aslında çok çok mutluydu. Hayatının macerasını yaşamış ve *ölümle* burun buruna gelmiş olsa da mücadelelere göğüs gerebileceğini kendisine kanıtlamıştı. Mutlu olmasının bir diğer sebebi de kendi evinde nefes alıyor olmasıydı.

O yabancı da evinin çatısının altındaydı. Koridorun hemen sonunda üzerinden buharlar çıkan küvette rahatlıyordu. *Ve de çırılçıplaktı.*

Kerry içini bir hoş eden sıcaklığı hissedince önündeki patatesleri daha hızlı doğramaya başladı. O çekici gülümsemeyi ve adamın ela gözlerindeki ahlaksız parıltıyı hatırladığı her an kalbi fazlasıyla hızlı atıyor, kendisini gülümsemekten alamıyordu. Ayrıca kendisine durmadan mırıldanmaması gerektiğini tembih ediyordu. Adam sadece yakışıklı ve cesur değil, ayrıca son derece soğukkanlı ve mertti. Haftalarca süren ümitsizlikten sonra beklenmedik bir yerden çıkmış, Kerry'nin berbat bir yükten kurtulmuş gibi rahatlamasını sağlamıştı.

Ona kendini *güvende* hissettirmişti.

O aptalca duygular neredeyse Kerry'nin seslice gülmesine sebep oluyordu. Çünkü hayatında gerçek hiç bu kadar acı olmamıştı. Durumu tahmin ettiğinden de kötüydü. Elllerinde neredeyse hiç para kalmamıştı ve Kerry'nin lanet olası bir mucize yaratması için ancak üç haftası vardı.

Thomas tam da Kerry'nin düşündüğü gibi Bay Abernathy ve İskoçya Bankası'yla ilgili haberleri kızgınlıkla karşılamış: yaşadığı hayal kırıklığını bankalar, hükümetler ve koyun yetiştiricilerine uzun uzun söverek dışa vurmuştu. Konuşmasına kendisini o kadar çok kaptırmıştı ki Arthur'u bir süreliğine unutmuştu. Kerry tepelemesine yemeklerle dolu tabakları mutfakın büyük kısmını kaplayan uzun masaya yerleştirmesi için uzatırken bile adam susmamıştı. Thomas'ın öfkesi dinmeyecek gibi görünüyordu. Adam ancak Arthur mutfak kapısında belirince sessizleşti. Arthur yıkanmış, altına güderi pantolon ve üzerine de çok güzel bir keten gömlek giyinmişti.

Hepsi sustu.

Kerry'nin kalbi sustu.

Kerry adamın daha önce yakışıklı olduğunu düşünmüştü ama artık onu tanımlamak için yakışıklı kelimesi yetersiz kalırdı. Dalgalı saçlarının uçları hâlâ ıslaktı. Kıyafetler üzerine tam olmuştu. Hatta adamın omzundaki ve bacaklarındaki kaslar belli oluyordu. Fraser'in eski usturasıyla tıraş olmuş, sakalları gitmişti.

Arthur gözlerini ondan ayırmayan kişilere baktı. Bir süre sonra, "Yanlış bir şey mi var?" diye sorup, bakışlarını yere doğru çevirdi. "Sanırım kıyafetler üzerime tam olmadı."

"Mm-mmm," diye mırıldanan May, başını iki yana salladıktan sonra yemek hazırlamaya geri döndü.

"Hayır, çok... çok..." *Yakışıklı*. "...temiz görünüyorsun," diyen Kerry aniden yüzünü ocağın üstünde asılı olan

kazana çevirdi. Oysa kazanın içi bomboştu. "O zaman bir bardak bira alır mısınız? Yemek birazdan hazır olur." Kerry, Thomas'la Koca Angus'un oturduğu mutfak masasına baktı.

Arthur, doğru duyup duymadığından emin olmak için, "Bira mı?" diye sordu. Sonra da Kerry'ye gülümsedi. "Bir bardak bira tam da istediğim şey." Arthur, Thomas'ın yanına oturdu ve önüne bir bardak bira koyan Kerry'ye sinsice göz kırptı. "Burnuma çok güzel yemek kokuları geliyor," deyip May'a gülümsedi.

Thomas bir şeyler söylendi ve May gururla gülümserken elindeki bardağı sertçe masaya koydu. May, "Umarım iyice acıkmışsınızdır," dedi. "Koca Angus bizlere alabalık getirmiş."

"Bayan Grant, inanın kurt gibi acıktım. Ayrıca elinizin değdiği balıklardan yemeyi dört gözle bekliyorum. Bayan McKinnon yaptığınız bisküvilerden bana da ikram edince ne kadar hünerli olduğunuzu hemen anladım. Sanırım o bisküviler hayatımda tattığım en güzel şeydi."

May'ın bu iltifattan dolayı bir kez daha gülümsediği sırada Koca Angus ile Thomas birbirine sertçe baktı. Sonra da bakışlarını önüne konulan birayı en güzel kristal bardaklarda sunulmuş gibi yudumlayan Arthur'a çevirdiler.

Thomas, "Buraya sizi neyin getirdiğini söylemişsiniz?" diye sordu.

Kerry kızgınlığını belirtmek için elindeki ekmek sepetini Thomas'ın önüne sertçe koyarken, Arthur nazikçe, "Özel bir iş olduğunu söylemiştim," dedi. "Hem de birkaç defa."

Thomas, Kerry'yi umursamadı. "Bir İngiliz'in çok uzaklardan gelip buradaki işlerle ilgilenmesi biraz garip."

Arthur omuz silkti. Sakince Thomas'a baktı. "Bunun çok da garip olduğunu sanmıyorum."

Araya girip sertçe Thomas'a bakan Kerry, "İşi Glenba-den'de değil," dedi. "Bu beyefendinin beni evime kadar getirdiğini unutmadığına eminim."

Thomas kaşını çatıp dik dik önündeki biraya baktı.

Arthur, "Aslında işlerim Dundee'de," dedi. "Regis adında bir avukatla buluşacağım."

Kerry'nin nefesi kesildi. "*Regis mi?*" dedi. Ona meraklı gözlerle bakan Thomas'a, Koca Angus'a ve May'a göz kırptı.

Arthur hoş bir şekilde, "Demek onu tanıyorsunuz, öyle mi?" dedi. "Çok çalışkan biri sanırım."

Kerry dikkatlice ailesindeki kişilerin bakışlarından kaçınmaya çalıştı. Arthur'a hafifçe gülümsedi. "Kendisini tanımıyorum ama Dundee'de adını duymuştum," dedi. Yalan söylemişti.

"Kendisiyle bu hafta Dundee'de buluşacaktık ama Fort Williams'ta işlerinin uzadığı haberini aldım."

Kerry hiç düşünmeden, "On beş gün gecikecekmiş," dedi ve hemen ardından aklından geçenleri seslice söylediği için dudağını ısırıldı.

Arthur başını kaldırıp ona baktı. "Evet, on beş gün gecikecekmiş," dedi. Meraklanmıştı.

Kerry, yüzüne kanların sıçradığını hissetti, aklına gelen

güllünç fikri unutmaya çalıştı. Aniden arkasına döndü, buğulanmış kabaklarla dolu tabağı alıp masaya bıraktı. Böyle bir şeyi düşündüğü için aptalın tekiydi. *Aptaldı*. Ama gerçekten de ne zararı olabilirdi ki? Hayatını kurtaran adam için en azından bunu yapmalı, Bay Regis geri dönene kadar onu evinde konuk etmeliydi.

Ona dikkatlice bakan Thomas'a kaçamak bir bakış atan Kerry, alabalıkları tabaklara koyan May'ın yanına doğru yavaşça yürüdü.

Ne de olsa burası onun eviydi. Ayrıca İskoçlar özellikle misafirperverlikleriyle tanınırdı. Arthur'u iki hafta boyunca boş boş duracağı bir yere göndermek, adama hakaret etmekten farksızdı. Kerry hızlıca, "Bay Regis dönene kadar burada kalmanızdan onur duyarız," dedi.

Bu sözler Thomas'ın ağzındaki birayı püskürterek çıkarmasına sebep oldu. Kerry'nin yanındaki May da alabalıkları koyduğu tabaklara son şekillerini verirken gülümsedi.

Arthur, "Size zahmet vermek istemem, Bayan McKinnon," dedi.

Kerry arkasına dönüp Arthur'un ela gözlerindeki gülümsemeyi fark edince seslice iç çekecek gibi oldu. "Ne demek, sizi ağırlamaktan fazlasıyla *memnun olunuz*."

Thomas, "*Hu*," diye söylendi ama Tanrı'ya şükür May'ın masaya getirdiği alabalığa kaşlarını çatarak bakarken lafı uzatmadı.

"O zaman size elimden geldiğince yardımcı olmak isterim."

Thomas gülümseyerek başını kaldırdı. "Aman ne güzel!" deyip kıkır kıkır güldü.

Yemek havadan sudan muhabbetlerle geçti. Bu tam da Arthur'un istediği gibi bir şeydi. Sığırlardan ve arpalardan konuşmaktansa önündeki yemeğin tadını çıkarmayı istiyordu. Yediği alabalık mükemmel pişirilmiş, Yorkshire pudinginin tadı ve kıvamı çok güzel tutturulmuştu. Arthur'un genelde tadı ağır geldiği için sevmediği kabak yemeği bile baharatlarla birlikte çok güzel pişirilmiş, öyle ki ikinci kez servis edilen kabağa hayır diyememişti.

Tabaklar kaldırılıp Thomas ve Koca Angus koyunlarla ilgili bir muhabbete dalınca Arthur da arkasına yaslandı ve mutfakta dolanan Kerry'ye göz ucuyla baktı. Daha doğrusu kadının eteğinin altında hareket eden kalçalarını izliyordu. Kadının örgü şeklindeki uzun saç kalçalarıyla uyum içinde sallanıyordu. Arthur ona dokunma arzusuyla yanıp tutuşuyor, teninin ve dudaklarının yumuşaklığını parmaklarıyla hissetmeyi istiyordu. Thomas ile Koca Angus en sonunda masadan kalkınca Arthur'un içi rahatladı. Thomas ona Glenbaden'de günün erken başladığını söylerken adama buruk bir gülümsemeyle baktı.

"Gerçekten mi? Peki burada gün ne zaman başlıyor?"

Thomas sert bir tavırla, "Bizler burada güneşle birlikte ayağa kalkarız," dedi ve sonra sırtı onlara dönük olan Kerry'ye baktı. "Buralarda kalmaya kararlıysan şu bahsettiğin yar-

dım teklifini değerlendirebiliriz.”

Arthur, “Memnuniyet duyarım,” deyip göstermelik olarak karşısında duran aksi İskoç’u selamlamak için başını önüne eğdi. Thomas, mutfaktan çıkan Koca Angus’u takip ederken anlaşılmayan bir şeyler söylendi. Sevimli May, iki adamın arkasından giderken Arthur’un önünden geçti ve adama gülümsedi.

Grant’ler ve Thomas McKinnon dışarıya çıkıp kim bilir nerelere giderken, Arthur elindeki son bulaşığı da durulayıp rafa yerleştiren Kerry’yi sessizce izledi. O sırada daha önce mutfakta aşçılardan başka bir kadını görmediğini fark etti. Zaten aşçılarla da çok sık karşılaşmıyor, mutfağa uğramıyordu. Oranın sıcaklığına alışkın değildi. Kerry’nin, tencerelerin, çuvalların ve kurutulmuş bitkilerin arasında ustaca hareket etmesi çok etkileyici bir şeydi. Arthur kadını izlerken dünyanın bu köşesinde bu odada her şey yolundaymış gibi içini saran tuhaf sakinliği hissetti.

Kerry işini bitirince sırtı Arthur’a dönük halde sade pencereden dışarı baktı. Arthur ayağa kalkıp masanın etrafında dolanarak Kerry’nin yanına gitti. “Beni ağırladığın için sana ne kadar teşekkür etsem az.”

“Bilakis onur duyarım.”

Arthur elini kadının eline götürürken, “O onur bana ait.” dedi. Kerry onu tutan ele bakıp hafifçe iç çekerek adama yaslandı. Arthur şaşırılmıştı. Kerry aniden doğrulup bulaşıkları yıkamak için kullandığı suyla dolu kovaya baktı. Utangaç bir gülümsemeyle, “Bence tepesine ay ışıklarının vurduğu Glen-

baden kadar güzel bir yer yok,” dedi. “Benimle yürüyüşe gelmek istermisin?”

Arthur onunla seve seve yürüyüşe çıkardı. Hatta Kerry istese onunla bir uçurumun kenarında bile durabilirdi.

Oysa böyle bir şeye gerek kalmamış, Kerry’yi yalnızca dışarıya kadar takip etmişti. Kadın kovadaki suyu dalgın dalgın küçük bahçeye dökmüş, kovayı bir kenara bırakmış ve elini dikkatlice önlüğüyle kurulamıştı. Gülümseyen Arthur elini kadına uzattı. Kerry adamın ellerine şüpheyile bakınca Arthur gülmekten kendini alamadı. Kerry adamın gülmesine gülümseyerek karşılık verip kendisine uzatılan eli tuttu. İkisi birlikte evin arkasındaki fundalığa doğru huzur verici sessizliğin eşliğinde yavaş yavaş yürüdü. Gece havası şimşirlerin ve fundaların kokusuyla dolmuştu, aşağıda kalan gölet ay ışığının altında parlıyordu. Arthur gökyüzüne ve de ayın önünden geçen ince bulutlara baktı. Kerry haklıydı; Arthur daha önce etraflarını saran bu ay ışıkları kadar etkileyici bir şey görmemişti. Fısıldayarak, “Çok güzel,” dedi.

“Aynen öyle,” diyen Kerry özlemle iç çekti. Başını geriye doğru yatırıp gökyüzündeki yıldızlara baktı. “Buralardan başka yere adım atmadım ama dünyada buralardan daha güzel bir yer olabileceğini sanmıyorum.”

Arthur ona itiraz edebilecek durumda değildi. Onunla birlikte yıldızlara bakmaya başladı. Başlarının üzerinde milyonlarca yıldız var gibiydi ve hepsi de yüzüne degecekmiş gibi duruyordu.

Bakışlarını aşağı indirip Kerry’ye baktı. Gökteki ayın

altında açık duran teni inciler kadar parlaktı. Dudakları çok güzel görünüyordu. Arthur o dudaklarla yaşadığı anların, o yanakların ipeğimsi dokunuşunun anısıyla canlandı. Kadının ellerini bırakıp boynuna dokundu.

Kerry hareket etmedi. Arthur boğazını, çenesine giden ipeğimsi tenini okşarken hiç kımlıdamadı. Adam elini boğazının yan tarafına götürürken Kerry de başını eğdi, ona ılık saçan masmavi gözlerle baktı. O gözler Arthur'un gittikçe büyüyen arzularını yansıtıyordu.

Arthur'un böyle bir arzuyu hissetme hakkı yoktu.

Glenbaden'de kalmayı düşünmüyordu. Küçük macerasını yaşamıştı ve çok geçmeden buralardan gidecekti. O dudakları öpmeye ve tutamayacağı sözler vermeye kalkışamazdı. Yine de gözlerini o gözlerden alamıyor, arzularına hakim olamıyordu. Tamamen kendinden geçmiş halde o masmavi gözlerle bakmaya devam etti. Kalbi ve aklı, o anın ve Glenbaden'in üzerindeki ayın etkisinde kalmıştı.

Kerry ona doğru eğilip yavaşça ayak parmaklarının üzerine basarak yukarı uzandı. Arthur kadının ne yapacağını anlamamıştı ama tam o sırada Kerry'nin dudakları dudaklarına yaklaştı, hafiften alt dudağının üzerine gidip onu nazikçe öptü. Kerry'nin cüretkârlığı ve o sade öpücüğün erotikliği Arthur'u şaşkına çevirmişti. Adam ay ışığının altında donup kaldı, damarlarına akın eden sıcak kanlar hiçbir işe yaramıyordu. Ama Kerry'nin tereddüt ettiğini hissettiği anda tüm erkeksi içgüdüleri harekete geçti. Çabucak onu kendine çekip kollarını kadının beline attı ve o küçük öpücüğe kendisini

bile şaşırtan kuvvetli bir öpücükle karşılık verdi.

Arthur cesurca kadının dudaklarını öpmeye devam etti. Kerry hissettiği tutkuyla ona karşılık verdi. Elleri Arthur'un boynunda, dili adamın dudaklarının arasında gezindi. Arthur dudaklarını Kerry'nin kulaklarına götürünce, Kerry de adamın gözlerine ve şakağına öpücükler kondurdu, adamın kollarına ve göğsüne dokundu. Boynunu eğip, kendini Arthur'un tahrik edici dokunuşlarına teslim etti. Arthur, Kerry'nin iç çektiğini duyduğunda kadının ağzının keten gömleğinin üzerinden göğsüne değdiğini ve parmaklarının koluna işlediğini hissetti. Bedenine değen vücutu bir bütün olarak hissedebiliyor, titremesini anlayabiliyordu. Ama elleri kadının göğsüne değdiği anda kadının derin bir nefes alıp kollarının arasından sıyrıldığını fark etti.

Arthur'un kendisine gelmesi biraz vakit aldı. Sağlıklı düşünebilecek durumda değildi. Dudaklarına doğru gelen parmaklara odaklanmakla meşguldü.

Kerry'nin parmakları Arthur'un dudaklarının üzerinde durdu. "Dokunuşunda tüm benliğimi kaybetmekten korkuyorum, Arthur. Ateşle oynadığımız bir an olsun aklımdan çıkmıyor."

Arthur ne kadar çok kendisini zorlasa da bu sözlere karşılık olarak söyleyebilecek bir şey bulamadı. Kerry'nin tam da Arthur'un hislerini anlatan bu sözleri seçmesi ilginçti.

Zaten aklına bu sözlere karşılık bir şeyler gelse de ağzından çıkanlar gökteki bulutlar gibi akıp gidecekti. Çünkü Kerry yanından uzaklaşıp hızla eve doğru yürümeye baş-

lamış ve adamı o halde terk etmişti.

Arthur'u belki de hiç tatmin edemeyeceğinden korktuğu
tutkularla baş başa bırakmıştı.

Dokuzuncu Bölüm

Arthur o gece İngiltere'yi düşündü.

Mount Sokağı'ndaki evinin misafir odasında duruyor, yanındaki Portia'yla birlikte misafirleri karşılıyordu. Ardından Phillip göründü. Adamın sarı saçları darmadağın olmuş, gömleği bedeninden akan kanlarla kırmızıya bulanmıştı. Kalabalığın arasında bir görünüyor bir kayboluyor, misafirlerin arasından Arthur'a gülümsüyordu. Çok çok yakına geldi ama Arthur ileri uzanınca arkadaşı ortalıktan bir anda yok oldu. Arthur, Portia'ya döndü ama yanında duran kişi artık Portia değildi. Arthur, üzerinde gri renkli sade bir elbise olan, mavi gözleri parıldayan Kerry'ye bakıyordu. Arthur kadını öpmek için öne eğildi... ama kadın, kaburgalarına bir yumruk geçirdi. Arthur incinen kemiklerini tutarken Kerry bir kez daha sert bir yumruk attı.

Ah!

“Ah, tabii. Ölü gibi uyuyorsun.”

Thomas McKinnon'un kaba sesi, Arthur'u son derece rahat bir uykunun derinliklerinden çekip aldı. Bir kez daha yan tarafında bir acı hissedip gözlerini açtı. İçerideki mumun

loş ışığında kaburgalarına değen şeyin Thomas'ın çizmeleri olduğunu gördü. Thomas ona vuruyordu.

Arthur yatakta yuvarlanıp sırtını Thomas'a döndü ve güçlü bir şekilde esnerken, "Gecenin bu saatinde sizin için ne yapabilirim, Bay McKinnon?" diye sordu

"Size Glenbaden'de güne erken başladığımızı söylemiştim. Uyanırsanız, bizimle gelirsiniz." Bir kez daha çizmesiyle Arthur'u dürttü. "Haydi, uyan."

Arthur hemen ardından odadan çıkan Thomas'ın çizmelerinin tıklar tıklar sesini duydu.

Homurdanarak yavaşça ayağa kalktı ve daha tam açılmayan gözleriyle pencereden dışarı baktı. Gözlerini kırıştırıp, uykusunu açmaya çalıştı. Çünkü dışarıda zifiri karanlık vardı. Bir kez daha gözlerini kapayıp açtı. *Tanrı aşkına saat kaç?*

Üzerini giyinip yalpalayarak mutfağa gitti ve kaşlarını çattı. Thomas mutfaktaydı ve üzerinden buharlar çıkan kahvesini yudumluyordu. Adamın önünde çöreklerle dolu bir tabak, tabağın yanında da bir kâse yulaf vardı. Kerry de oradaydı ve lavabonun önünde işleriyle ilgileniyordu. Omzunun üzerinden Arthur'a baktı. Yüzündeki o güzelim gülümseme bu defa Arthur'un yüreğini dağladı. "Günaydın, Arthur Christian! Rahat uyudunuz mu?"

Arthur laubalice yanındaki tahta sıraya çöktü. "Birkâç dakika önceye kadar mışıl mışıl uyuyordum."

Thomas sıırım gibi kaşlarından birini havaya kaldırdı. "Demek İngilizler tam gün çalışmanın faydalı olduğuna inanmıyor."

“İngilizler tam gün çalışarak öyle çok iş yapıyor ki gecenin köründe ayağa kalkmaya gerek duymuyorlar! Şimdi bana o kahveyi nereden bulduğunuzu söyler misiniz?”

Thomas yavaşça başını masaya ve pencerenin altındaki demir kaba doğru eğdi. Arthur ağır ağır ayağa kalktı ve ayaklarını sürüyerek kendisine kahve doldurmaya gitti.

Thomas, “Koca Angus birazdan gelir,” dedi. “Çiftlik hayvanlarından anlar mısın?”

Arthur adama cevap vermeden önce üzerinden buharlar çıkan kahvenin boğazından geçmesini bekledi. “Atlar konusunda yetenekli sayılırım. Yani diğer hayvanlardan anladığımı da söyleyebilirim.” Thomas’ın bu sözlere alaycı bir tavırla gülmesini umursamadı.

Lavabonun yanındaki Kerry, “Thomas, rica ederim,” dedi. “Ben onu meşgul tutarım, sen canını sıkma.”

Thomas, “Evet,” dedi. Adamın mavi gözleri, yüzündeki pis gülümsemeye uyum sağlıyordu. “Öyle olacağından şüphem yok.”

Güneş ufukta belirmeye başlarken, Arthur önceden bahsettiği yeteneğinin çiftlik hayvanlarını özellikle de domuzların kapsamadığını fark etti. Kerry pis kokan ve korkunç görünen sakatatlarla dolu kovayı ona uzatınca Arthur neye uğradığını şaşırdı. Kerry parmağıyla çatısı sazlardan yapılmış ahırların ortasındaki çitlerle örülü yeri gösterdi. Arthur önce çitlerin içindeki büyük domuzlara ve kovaya, sonra da Kerry’-

ye baktı.

Kovadaki sakatatlara bakan Kerry, "Sırayla atmana gerek yok." dedi.

Arthur bir kez daha, "Pardon, ne yapacağım?" diye sordu. Hâlâ gözlerine inanamıyordu.

Kerry sabırla, "Dök gitsin," dedi. "Domuzlar elindekileri çok sever." Arthur'un bu işi yapmayı istemediğini sezince hafifçe kaşlarını çattı. "İstersen, ben..."

Arthur hemen, "Olmaz," dedi. Thomas McKinnon'a onu küçük düşürme zevkini yaşatmayacaktı. Glenbaden halkı domuzları besleyebiliyorsa o da besleyecekti. "Ben hallederim," deyip son derece soylu bir tavırla kaçıp gitme isteğini bir kenara bıraktı. Çitlere yöneldi, domuzlar ona doğru hareketlenip hiç durmayan yuvarlak burunlarıyla ona dokunmaya çalışırken derince yutkundu. Kerry'nin ve elbette ki Thomas'ın onu izlediğini bilerek derin bir nefes aldı, nefesini tuttu ve sakatları domuzların önüne dökmeye başladı.

Arthur kendisine verilen görevi başarıyla tamamlamıştı ve işini rekor sayılabilecek bir sürede layığıyla yaptığından emindi. Domuzların yanından ayrıldıktan sonra Kerry onu her an yıkılacakmış gibi duran bir ahıra götürdü. İçeride samanların üzerine oturmuş, halinden memnun bir süt ineği vardı. Kerry, "Sütünün sağılması gerekiyor," deyip Arthur'un eline bir kova tutuşturdu. "Ben gidip yumurta toplayacağım. Bakalım ihtiyar tavuklarımız bize yumurta vermeye teşrif etmiş mi?"

Arthur kovayı eline alırken, "Gerçekten bu tür şeyleri

yapması için hizmetçiniz falan yok mu?" diye söylendi.

Kerry güldü. Tüm ciddiyetiyle, "Şimdi Nell'le ilgilen," dedi. "Memelerini çok sıksan da sorun etmez. Haydi başla." Sevimlice ona el sallayıp arkasına döndü ve adamın inekler konusunda uzman olduğunu varsayarak harabeye dönmüş ahırdan çıktı.

Aman Tanrım! Derince bir iç çeken Arthur dikkatlice ineğin yanına yanaştı, süt sağmak için kullanılan tabureyi ve kovayı yerine yerleştirdi, sonra da ineğin butuna hafifçe vurdu. "Çok şükür şimdiye kadar hiçbir şeyden şikayetçi olmadım. Nell. Sen de benim moralimi bozmak istemezsin, öyle değil mi?" Tabureye oturdu. ineğin memelerine bakıp yüzünü ekşiterek sütü sağmaya başladı.

Yarım saat sonra süt sağma işini de tıpkı domuzları besleme işi gibi olağanüstü bir başarıyla tamamladığına karar verdi. Nell üç defa ona karşı çıkmış ama sadece bir kez onu tabureden düşürmeyi başarmıştı. Arthur yere düştükten sonra kalkıp büyük bir kararlılıkla taburesini düzeltmiş ve Nell'e bu ahırdan canlı çıkmayacak bile olsa tüm sütünü sağacağını söylemiş, inekte dirhem süt kalmayana kadar inatla işine devam etmişti.

Kendisine saygısı olan birçok İngiliz beyefendisinin yeni yeni kalkmaya başladığı sabahın ilerleyen saatlerinde, Kerry, Arthur'u zorlu ve oldukça puslu bir patikada arkasından sürüklüyordu. Arthur'un sırtında ağır taş yontma aletleri vardı. Kerry'nin dediğine göre Thomas'ın bir çiti düzeltmesine yardım edeceklerdi. Ancak Arthur bu işe atılmayı hiç

ama hiç istemiyordu.

Öncelikle Kerry'nin birkaç eve uğraması gerekiyordu.

Kerry ilk kır evinin önünde durup Arthur'u Angus kadar iriyarı olan kızıl saçlarının arasına beyazlar düşmüş Kızıl Donner'le tanıştırdı. Adam tombul parmaklarından birini doğramıştı ama Kerry'nin sepetinden çıkardığı merhemi eli-
ne sürmesini istemiyordu. Elindeki yaradan dolayı o kadar çok korkmuştu ki Arthur'un varlığını neredeyse hiç fark edemedi. Kerry'nin yapmak istediği şeye yarı İngilizce yarı Galce konuşmasıyla bir kez daha itiraz etmeden önce koca başını sallayarak Arthur'a selam verdi.

Kerry ısrarla, "Seni bu halde bırakamam, Kızıl Donner." deyip çok geçmeden adamın elini avucuna koydu. Kerry inanılmaz pis kokan merhemi adamın yarasına sürerken, Kızıl Donner bir çocuk gibi ağladı.

Uğradıkları ikinci ev, Glenbaden'i çevreleyen tepelerin birisinin arkasında kalıyor, yoğun ağaçlardan dolayı uzaktan görünmüyordu. Evin bulunduğu yer Arthur'a ilginç gelmiş ev sahibinin komşularından uzak durmayı istediğini hissetmişti. Kerry kapıyı çalmaya gerek duymadan öne doğru çıkıp küçük kapıdan içeri daldı.

Birkaç dakika sonra korkunç bir çığlık Glenbaden'in sükûnetini bozdu. Arthur eve doğru yöneldi ama Kerry yüzündeki gülümsemeyle kapıdan dışarı çıktı. Gözlerini yukarıya dikerek, "Ah şu Winifred!" dedi. "Bu topraklar kadar yaşlıdır. Nefes aldığı her güne lanet okur, ona ekmek getirdiğim için beni vuracağını söyler durur. Yine de getirdiğim ekmekleri

yer. Beni vurabileceği bir silahı falan da yoktur.” Kerry durumu açıkladıktan sonra yürümeye devam etti.

Ziyaret ettikleri son ev, tam da zorlu patikanın bittiği yerdeydi ve üç küçük çocuğu olan dul kalmış genç bir kadına aitti. Kerry’nin anlattığına göre Loribeth’in kocası etrafta dolanan ama kazara göle düşen en küçük çocuklarını kurtarmaya çalışırken boğulmuştu. Bebeklerinin cesedini kimse bulamamış, Loribeth de bir daha o eski Loribeth olamamıştı. Genç kadın yorgun ve perişan halde kapıda belirince Arthur’un içi sızladı. Kadının çocuklarının karnını nasıl doyurduğunu merak ettiği sırada gerçeği öğrendi. Kerry onlar için bisküviyle domuz pastırması getirmişti.

Loribeth’in evinden ayrıldıktan sonra Kerry uçsuz bucaksızmış gibi görünen yeşil çayırlara yöneldi ve Thomas’la buluşacakları yere varmak üzere olduklarını söyledi. Thomas’ı düşününce Arthur’un aklına aniden sırtındaki ağır aletler geldi. Çuvalı bir kez daha düzeltirken ağır ağır konuşarak, “Sence Thomas bu aletlerle bana ne yaptırmayı düşünüyor?” diye sordu.

Kerry neşeyle güldü. “Thomas’ın huysuzun teki olduğunu ben de biliyorum ama ona yardımcı olmana sevinecektir.”

Arthur böyle bir şeyin olacağına hiç inanmıyordu. Düzeltmeye çalışacakları çite ulaştıklarında haklı olduğunu anladı. Thomas sert bir tavırla ona görevinin sığırların çok uzağa gitmesine engel olmak için eski taş çiti düzeltmek olduğunu söylerken, Arthur adamın neden korktuğunu merak etti. Çayırların iki tarafını da kayalarla dolu tepeler sarmıştı. Ama

Arthur böyle bir şeyi dile getirmenin adamın ona küçümseyici gözlerle bakmasından başka bir şeye yaramayacağına karar verdi. Eski çit dağılmak üzereydi ve parçalara ayrılıyordu. Ayrıca Arthur ufacık bir kısmı düzeltmenin hiçbir amaca hizmet etmeyeceğini düşünüyordu.

Kerry, "Peki o zaman ben sizi işinizle baş başa bırakayım," dedi. El sallayıp, hafifçe gülümseyerek arkasına döndü ve geldiği yoldan geri döndü.

Thomas kadının gitmesini beklermiş gibi koca bir taş *güm* diye Arthur'un ayağının dibine bıraktı. Çok aksi bir tavırla Arthur'a çiti onarmak için taşları toplayıp parçalara ayırması gerektiğini söyledi. Daha sonra da adama baltayı nasıl kullanacağını gösterdikten sonra birkaç defa Arthur'un baltayı sallamasını izledi ve aniden arkasına dönüp Kerry'nin gittiği yola girdi.

Arthur bir anlığına adamı izledi ve onu burada bir başına bırakacağını anladı. "Hey, McKinnon! Tanrı aşkına, nereye gittiğini sanıyorsun?"

Thomas umursamaz bir tavırla durup omzunun üzerinden Arthur'a baktı. "Başka işlerim var!" diye seslenip yürümeye devam etti. Başına gelenlere anlam veremeyen Arthur'u çiti onarma işiyle baş başa bıraktı. Bu da Arthur'un düşündüklerinde haklı olduğunu gösterdi. Thomas'ın amacı onu öldürmekti ve adam amacına ulaşmak üzereydi.

Taş kırmak çok yorucu bir işti. Hava serindi ve güzel bir esinti vardı ama Arthur'un alnından terler boşalıyordu. Elleri büyük taşları parçalamak için kullandığı aleti tutmak-

tan dolayı ağrıyor, taş parçalarını duvara kaldırmaya çalışırken kullandığı kasları yanıyordu. Vücudunun var olduğunu bile hissetmediği kısımlarını hissetmeye başlamıştı. Bedeni her ne kadar acınası bir hale gelse de yaptığı işin canlandırıcı bir etkisi vardı. Fiziki gücünü kullandığı bu uğraş çok özel bir şekilde kendisini canlı hissetmesini sağlamıştı. Çabalarının karşılığını aldığını, sona doğru gelirken kat ettiği yolu ve somut sonuçlara ulaştığını görebiliyordu. Londra'da günleri çoğunlukla hiçbir amaca hizmet etmeyen çeşitli sosyal etkinliklerle geçerdi. Ama Glenbaden'de yapılan her işin bir amacı vardı ve her amaç ortaya faydalı bir şey çıkarıyordu.

Bebekliğinden beri fiziki işlere eli sürdürülmeden yetiştirilmişti. Bu yüzden hayatı boyunca taşlarla geçirdiği bu gün kadar hareketli bir gün yaşamamıştı.

Ama canı cidden yanıyordu!

Öğlen olunca Arthur sırtını esnetmek için işine ara verdi. Çayırlara baktığında gördüğü manzaranın karşısında hafifçe gülümseyince ağzı kulaklarına vardı. Güneş en sonunda mavimsi sisi aralamıştı, Thomas ve Kerry'nin ona doğru yürüdüğünü görebiliyordu. Kadının elindeki kova pervasızca sallanıyor, kadın uzun çimlerin arasında ağır ağır hareket ediyordu. Örgü halindeki siyah saçı omzunun önüne düşmüştü, boшта kalan eli çimlerin üzerinde dolanıyordu. Üstündeki gri renkli sade elbise narin bedenini sarmıştı ve Arthur kadının bedenini kollarında hissettiğini, kalçalarının sıkıca vücuduna dokunduğunu hatırlıyordu. O öpücüğün anısı benliğinin her bir zerresine işlemişti. Yüzünü tamamen kadına dönünce nab-

zının tekrar yükselmeye başladığını hissetti. Havada süzülüyormuş gibi yanına gelmesinden etkilenmişti. Kadın, içinde bulunduğu bu manzarayla birlikte usta bir ressamın tablosundan çıkıp hayata dönmüş gibi duruyordu.

Thomas önünden geçerken, “Terinin ödünç aldığın gömleğe damlamasına izin verme,” deyip Arthur’un çıkardığı işi denetlemeye koyuldu. Arthur adamın arkasından ters ters bakarken elindeki aleti sertçe yere bıraktı. Sonra da Kerry’yi karşılamak için yürümeye başladı.

Kerry ona insanı mutlu eden bir gülümsemeyle baktı. Arthur kadının elindeki kovayı taşımak için elini uzatınca Kerry, “Böyle olacağını tahmin etmeliydim,” dedi. “Thomas Bey tüm işi senin sırtına yüklemiş.” Durdu, elini alnına götürüp güneş ışıklarına engel olmaya çalışarak Arthur’a baktı. Kadının gözleri sevgi doluydu.

“Gün bitene kadar beni öldürmeyi başaracağını düşünüyorum.”

Arkasında bir yerde olan Thomas, Arthur’un bu sözlerini duyunca homurdandı. Kerry’nin kahkahası çimlerin ötesinde yankılandı. “Evet, kenarları biraz kabaca yapmış ama iyi iş çıkarmış.”

Açıkçası Arthur adamın bu sözleri neye dayanarak söylediğini soracaktı ama böyle bir tartışmaya girmenin bir anlamı olmayacağına karar verdi. Sonra da gözlerini kovaya çevirdi. “Orada neler var?”

“Peynir, yumurta, biraz ekmek ve May’ın kurabiyeleri.” diyen Kerry gülümseyip göz kırptı. “May seni sevdi sanırım.”

“Gerçekten mi? Ben de ağzının tadını bilen birisi olduğumu sanıyordum.”

Kerry bir kez daha ağzı kulaklarına varırcasına güldü. Arthur mantığına aldırış etmeden Kerry’ye doğru uzandı, elini kadının beline atıp tenini sevimlice sıktı. Yumuşak bir sesle, “Gülüşünü duymayı çok seviyorum,” dedi. “Tıpkı güzel bir şarkı gibi.”

Kerry’nin gülümsemesi yavaşça kayboldu. Kadın konuşmak için dudaklarını açtı ama Thomas’ın araya girmesiyle dilinin ucuna gelen kelimeleri dillendirmede. Thomas sertçe, “Haydi yemek yiyelim,” deyip Arthur’un elinden kovayı aldı. “Çok fazla ara vermeyeceğiz. Burada yapılması gereken daha çok iş var.” Thomas söylemesi gerekenleri söyledikten sonra kovayı alıp çite doğru yürümeye başladı.

Kerry fısıldayarak, “İşine karışmamı sevmiyor,” deyip alaycı bir şekilde güldü. Sonra da Thomas’a “Kovayı geri getir, tamam mı, Thomas?” diye seslendi.

Thomas kurabiye dolu ağzını açıp, “Tamam, tamam,” dedi.

Kerry, gözünün ucuyla Arthur’a baktı. Hâlâ gülümsüyordu. “Şimdi gitmem lazım.”

Kal. Belki de Kerry adamın aklından geçenleri okumuştur. Oradan hemen uzaklaşmadı. Gözleri bir süreliğine birbirlerine kenetlenmişti ve Arthur kadının içini görebildiğine, tutku dolu sıcak düşüncelerini sezdiğine inanıyordu. Ama o uzaklara bakamadan, Kerry bakışlarını yere çevirdi. Yanakları pembeleşen kadın kıkır kıkır güldü. Arthur onun baktığı yere baktı

ve elinin hâlâ kadının belinde olduğunu fark etti, gönülsüzce elini çekip parmakları özlemle Kerry'nin eline dokundu.

Gülümsemeye devam eden Kerry, son bir kez Thomas'a bakıp geri adım attı. "Senin hakkını da yemeden gitsen iyi olur." Arthur başını salladı; Kerry ondan uzaklaşmayı istemese de geldiği yere doğru yüzündeki çekici gülümsemeyle dönmeye başladı. Arthur gözlerini ondan alamıyordu. Kadının çayırlara doğru gitmeden önce dönüp son bir kez daha ona baktığını görünce yüzüne kocaman bir gülümseme yer etti.

Arthur ancak Kerry yolu yarıladıktan sonra arkasına döndü. Thomas yemeğini bitirmiş, Arthur'un çıkardığı işi denetlemeye geri dönmüştü. Adam yavaşça başını iki yana sallıyordu. Açlıktan ölen Arthur kovayı bıraktığı yere doğru yürüdü. Kerry'nin getirdiklerinden geriye yalnızca bir yumurta yarı, yenilmiş bir kurabiye ve küçük bir parça keçi peyniri kalmıştı. Arthur kızgın bakışlarını Thomas'a çevirdi.

Huysuz adamın içten içe güldüğüne yemin edebilirdi.

Arthur'un tekniğini doğal olarak detaylıca eleştiren Thomas, onu bir kez daha tek başına bıraktı ve güneş batmaya doğru yönelip batmaya başlarken geri geldi. Her yeri ağrıyan Arthur, eşyalarını topladı. Bacaklarının onu o zorlu patika bir yana çayırlardan bile geçiremeyeceğinden emindi ve aynı şekilde Thomas McKinnon'un çektiği acıları anlayamayacağını da biliyordu. Her nasılsa aletlerini sırtına yüklemeyi ve Thomas'a işine birkaç saat daha devam edebileceğini gö-

terircesine gülümsemeyi başarmıştı. Bir şekilde yola çıkmayı da güçlükle de olsa başarabilmişti.

Yolda yürürken Thomas meraklı gözlerle ona baktı. Arthur adamın her an yere yıgılmasını beklediğinden emindi. Açıkkası kendisi de aynı şeyi bekliyordu. Rahatsızlığını gizleme çabasıyla muhabbet etmeye ve böylece Thomas'ın dikkatini dağıtmaya çalıştı. Neşeli bir havayla, "Topraklarınız verimli görünüyor," dedi. "Çok sayıda sığıra fazlasıyla bakabiliyor olmalısınız."

Thomas, bu sözlere gülerek Arthur'u ciddi n şaşırttı. "Bu topraklarla insan bir avuç fasulye bile yetiştirenmez," deyip tekrar güldü. "Sıgırlar hastalıklı, arpa tarlaları da ancak beş yılda bir mahsul veriyor. Fraser McKinnon daha fazla sığır alarak aptallık etti. Bu topraklar ancak koyunları beslemeye yeter."

Fraser... Fraser adı Arthur'u şaşkına çevirmişti. Phillip'in toprak alıp sonra da ortaklaşa hayvan satın aldığı adamın adı da Fraser'di. Hayır, Fraser adamın soyadı olmalıydı. O sıralar McKinnon soyadını duymamıştı. Yine de, "Fraser McKinnon mu?" diye sordu.

"Evet, Kerry'nin rahmetli kocası.  leli bir yıl oluyor."

 kisinin aynı adam olması Arthur için çok gülünç bir varsayım, anlaşılması zor bir düşünceydi. Ayrıca Phillip'in iş yaptığı Fraser hayattaydı ve de arkadaşına fazlasıyla borcu vardı. Arthur bu saçma fikri aklından atmaya çalışırken. "Topraklar sıgırları yetiştirmeye yetmiyorsa neden sığır yetiştirmeye devam ediyorsunuz?" diye sordu.

Thomas, Arthur'a çok saçma bir şey söylemiş gibi baktı. "McKinnon ailesine ait toprakların bir kısmı kuzenim Fraser'e aitti. Sığırları da o satın aldı ama hayvanlar hastalandı. Neredeyse bir sürünün tamamını hastalıktan dolayı kaybediyorduk. Şimdiye kadar hiçbiri de yavrulamadı. Hayvan pazarı biraz hareketlenirse ve sığırlar da yavrularsa elimizdeki hayvanları satarak alabildiğimiz kadar koyun alırız. O zamana kadar bir şekilde idare etmek zorundayız."

Arthur'un İskoçya'daki hayvan pazarının durumu hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Bu konuda bildiği tek şey birçok tarımsal faaliyetin artık yerini koyun yetiştiriciliğine bıraktığıydı. Bunu da Christian Kardeşler'in müşterileri koyun pazarlarına büyük yatırımlar yaptığı için biliyordu.

Sessizce yürüdüler.

Ama Thomas'ın söylediği şeyler Arthur'un kafasını kurcalamıştı. Ödemelerin gecikmesinin sebebi; Fraser McKinnon'un sürülerinden birini yitirmesi olabilirdi. Yeni bir sürü elde etmenin de iki ila üç yıl aldığı düşünülünce birkaç yıl boyunca ödemelerin neden yapılmadığı da açıklığa kavuşabilirdi. Yine de böyle bir tesadüf olamazdı. Nasıl olur da Arthur bu kadar tuhaf bir yolla Phillip'in aldığı arsalara ayak basardı? Hayır, böyle bir şeyin olması mümkün değildi.

Mümkün *olamazdı*.

Thomas, Arthur'un taş yontma aletlerini doğru yere koyduğundan emin olduktan sonra adama elini yüzünü yıkayabileceği çeşmeyi gösterdi ve Arthur'un ancak temizlendikten sonra beyaz eve adım atmasına izin verdi. Tam da bu

sırada Arthur'u ağzının suyunu akıtan taze pişmiş ekmeğin kokusu karşıladı. Karnı açlıktan gurulduyordu. Yavaşça mutfağa girdi ve ona sevimlice bakan May'a gülümsedi. Durumdan rahatsız olduğu belli olan Koca Angus'un homurdanmasına ise aldırmış etmedi.

May, Arthur'a masanın önündeki tahta sırayı gösterdi. Neşeli bir havayla, "Geri gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım," dedi. "Kerry, Filbert McKinnon'a bakmaya gitti. Adamın dişi ağrıyormuş ama isterseniz size *cullen skink* getirebilirim."

Arthur önüne nasıl bir yemeğin getirileceğini bilmiyordu ama heveslice kadının teklifini kabul etti. "Çok iyi olur," dedi ve May'ın elindeki üzerinden buharlar çıkan kâseyi çekip almamak için kendisini zor tuttu.

Birkaç dakika içinde önündeki leziz balık çorbasını silip süpürdü. Gözlerini zar zor açık tutuyordu. Gururu, Koca Angus'un uzattığı pipoyu kabul etmesini emrediyordu. Dumanı ciğerlerine çektiğinde yüzü neredeyse yemyeşil oldu. İçine kömür dumanı çekmiş gibi olduğunu hissetti. Öksürerek, "Güzel tütünmüş," dedi.

Thomas ve Angus konuşmaya devam etmeden önce birbirine bakıp gülümsedi. Arthur söylenenleri takip edemiyordu. Adamların konuşması çoğunlukla anlamadığı Galce tabirlerden ve kelimelerden oluşuyordu. Anladığı kadarıyla adamlar ellerindeki sığırların piyasa değerinin düşeceğinden korkuyordu. Thomas'ın monoton sesini dinledi, göz kapakları kulaklarına gelen her Galce kelimeyle biraz daha ağırla-

şıyordu. Bu sırada da Kerry'nin ne zaman geri döneceğini merak ediyordu. Hatırladığı son şey; Koca Angus'un koyun yetiştiricileri tarafından arsasından atılan zavallı bir adamdan bahsettiği idi.

Omzunu dürtten parmakla irkildi. Gözleri mahmur Arthur, başını kaldırdı. Elbette onu dürtten kişi Thomas'tı ve pis pis gülererek ona bakıyordu. "En iyisi git yat. Yarın yapacak çok işimiz var."

Arthur oturduğu yerde doğruldu. Tüm kasları ağrıyordu. Bu yüzden yüzünü ekşitti. "Sanırım yine saçma sapan bir saatte uyanacağız."

Koca Angus kıkır kıkır güldü. Thomas da yüzündeki gülümsemeye birlikte arkasına yaslandı. "Doğrudur, buralarda güne erken başlarız."

Arthur mucizevi bir şekilde ağır ağır, "*Harika*," dedi. Bacakları gerçekten de bedeninin ağırlığını taşıyordu. Bu sayede masadan kalkmayı başardı. Attığı her adımda dişlerini daha da çok sıkıyordu. Çünkü arkasından gelen kıkır kıkır gülme seslerinin canını bedenindeki ağrılardan çok yaktığını biliyordu.

Ayaklarını sürüyerek dar koridora girdi, sırtını ovma için durduğu sırada ona verilen odadan koridora giren ışığı fark etti.

Kerry:

Aklının bir köşesinde hâlâ o vardı. Yavaşça açık kapıya doğru yürüdü ve omzunu kapının pervazına yasladı. Tüm ağırlığını kapıya verip gücünün son damlasını da kullanarak

kollarını göğsünün önünde birleştirdi ve Kerry'nin kalçalarının hoş görüntüsüne odaklandı.

Çünkü kadın yere eğilmişti ve yuvarlak hatlı kalçası Arthur'a dönüktü. Başı da Arthur'un önceki gece yattığı yatağın altındaydı. Arthur kadını izlerken kadın da elinde küçük teneke bir kutuyla yatağın altından çıktı. Ayaklarının üzerine oturdu, kutuyu açtı ve mektuplardan oluşan desteyi çıkardı. Kerry ilk mektubu açarken aniden kapıya baktı.

Yere düşürdüğü teneke kutunun sesi çığlıgını bastırdı. "Tanrı aşkına, ödümü kopardın!" dedi. Nefes nefese kalmıştı, eli hızlıca atan kalbinin üzerindeydi.

"Çok özür dilerim. Burada olacağımı..." Yavaşça yatağa doğru yürüdü. "...bilmiyordum."

Anında Kerry'nin yüzünün rengi değışti. "Tamam," diye mırıldanıp çabucak ahşap zemine saçılan mektupları toplamaya başladı.

"İstersen sonra gelebilirim."

Kerry adeta bağırarak, "Gerek yok!" dedi. Çabucak mektupları teneke kutuya koyduktan sonra sendeleyerek ayağa kalktı. Kutuyu eliyle sıkıca tutarken, dizlerini temizlemeye çalıştı. "Bu odada... şey... eşyalarımın olduğunu unutmuşum," dedi. şimdi de elbisesinin üzerindeki tozları siliyordu.

"Ne de olsa burası senin evin."

"Evet." Kerry gergince odaya bir göz attı ve teneke kutuyu koltuğunun altına koyup Arthur'a sevimlice gülümsedi.

"Ee, yemek yedin mi? May yemek hazırlamıştı."

"Evet, nefis bir balık çorbası yapmış."

“Hı,” diyen Kerry bir anlığına ayaklarına baktı. “Elbiselerini yıkadık.” deyip başıyla odanın bir köşesini gösterdi.

Arthur bakışlarını yıkanmış ve ütülenmiş elbiselerine çevirdi. Yeleği nedense içinin ürpermesine sebep olmuştu. Aslında ona verilen keten gömleğin ve pantolonun rahatlığını kendi kıyafetlerine tercih ederdi. “Teşekkürler.”

Kerry kalın kirpiklerinin arasından ona bakarken “Mmm,” dedi. “Galiba uyumak istiyorsun.”

Uyumak mı? Evet, uyumayı istiyordu ama uyku, Kerry’ye ve omzunun birisinin üzerine düşen örülmüş siyah saçına bakarken aklının ucundan bile geçmiyordu. Gri renkli bir elbise giyinmiş, saçlarına özenmemiş ve yüzüne makyaj namına hiçbir şey sürmemiş bir kadının bu kadar çekici olmak çok ilginçti. Kerry McKinnon bu haliyle Arthur’un yüreğini kabul etmeye bile cesaret edemediği kadar alıcı duruyordu.

Onunla farklı dünyaların insanları olması umurunda değildi.

Ne yazık ki bir şekilde İskoçya’nın ırak kesimlerinde kalan bu topraklara yolunun düşmesi ve karşısında durup emarekly gözlerle bakan bu kadına tutulmayı başarması neredeyse gülünebilecek kadar garip bir durumdu.

Arthur kapının yanından uzaklaşmayı başardı. “Evet fırsatını bulmuşken uyumalıyım. Thomas insanların erkekten uyanması gerektiğine fena halde takılmış durumda.”

Bu sözler, Kerry’nin dudaklarına küçük bir gülümsemenin, gözlerine de hoş bir parlaltının yer etmesini sağladı. “Sana zarar vermez. Cidden.”

Kolunu bacağına zar zor oynatabilen Arthur bu sözlere manmakta güçlük çekiyordu.

“Öyleyse ben gideyim. Sana tatlı rüyalar.” Kerry kapıya yöneldi. Arthur yanından geçmek üzereyken kadından gelen lavanta kokusunu aldı, içgüdülerine ayak uydurup kolunu uzattı ve elini kadının karnına koydu. Dışarı adım atmasına izin vermeden ona yaslanıp kokusunu içine çekti. “Dudaklarının dudaklarıma değdiğini hatırlarsam çok rahat uyurum.”

Kerry’nin esmer yanakları anında kıpkırmızı oldu. Bakışlarını karnının üzerindeki ele çevirirken gülümsemesi arttı.

“Hatıralarımı tazelemek istiyorum. Kerry McKinnon. Senin de aynısını istediğini biliyorum.”

Kerry güldü. “Çok arsızsın.”

Evet, Arthur arsızın tekiydi ama Kerry adamın ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordu. Kerry’yi kendisine doğru çekti. Dudakları saçlarına değiyordu. “Çok ama çok arsızımdır.” diye mırıldandı ve nazikçe Kerry’yi kapının önünden çekilip tam önünde durması için geriye doğru itti.

Kadının insanı kendine esir eden mavi gözlerinin içi gülüyor, doğrudan Arthur’a bakıyordu. Arthur başını onun başına yasladı, onu tahrik etmek için dudaklarını dudaklarına dokundurup pürüzsüz yüzünde gezindirdi. Kerry’nin omzunun üzerine sarkan örülmüş saçının arkasındaki narin boyununu eliyle okşadı. Kerry’nin vücudu öne doğru çıkıp ona yaslandı, elini adamın beline attı. Arthur kadının nefesini hissedebiliyordu.

Bir kolunu Kerry’nin sırtına attı. Kadının yumuşak be-

denini kendi bedeninde, göğsünü göğsünde ve karnının hafif kıvrımlı hatlarını da kasıklarında hissetmek için onu sıkıca kendine çekti. Kerry tekrar iç çekip başını arkaya doğru eğdi ve Arthur daha da şehvetle onu öpmeye, dudaklarının tadını almaya başladı. Kerry'nin bedeni adeta Arthur'un bedeniyle bir bütün olmuştu.

Arthur daha da ileriye gitmemek için kendisini zor tuttu. İçini kaplayan onu yavaşça ve de nazikçe bir girdaba çeken arzulara güçlkle karşı koymaya çalıştı. Kerry bedenini hâlâ ona yaslıyordu. Gözleri kapalı, dudakları biraz buruşuktu ve de öpüşmelerinin ıslaklığını taşıyordu. Sonra o da yavaşça gözlerini açtı.

Uzunca bir süre sadece birbirlerine baktılar. Koluyla Kerry'yi sıkıca tutan Arthur, kadının şakağındaki bir tel saç çekip parmağıyla yanağına dokundu. Konuşmaya gerek yoktu. Aralarındaki tutkuyu ikisi de çok iyi anlıyordu. Arthur tüm gece hiç kıpırdamadan sadece birbirlerine bakarak orada kalabileceklerinden emindi. Ama Kerry hafifçe tahrik edici bir gülümsemeyle Arthur'un kollarının arasından sıyrılıp sessizce koridora adım attı. Teneke kutu hâlâ koltuğunun altında duruyordu. Bir eliyle saçını düzelttikten sonra yürümeye devam etti.

Derince bir nefes veren Arthur, odaya dönüp yatağa baktı.

O anda istediği tek şey çabucak sabah olmasıydı. Çünkü o gece gözüne uyku girmeyecekti.

Zaten o öpüşmeden sonra gözüne uyku girmesi imkansızdı.

Onuncu Bölüm

Kerry ertesi sabah sık sık Arthur Christian'ı gördüğü erotik rüyalarla bölünen uykusundan uyandığında erkekler çoktan dışarı çıkmıştı.

Gördüğü rüyalar o yabancının dokunuşuna aç olan ilkel arzuları uyandırmış, adamın ellerinin ve dudaklarının tenine değdiğinde kendinden geçtiğini hatırlamasını ve de o ellerin bir kez daha farklı yerlere dokunduğunu hayal etmesini sağlamıştı.

Bu tür düşünceler kafasını çok bulandırıyor, dikkatini dağıtıyordu. Kerry de May'ın sorgulayıcı bakışlarına maruz kalmamak için sabahı mutfağın önündeki küçük bahçede çıkan otları temizlemekle, yetişkin bir insanı boğabilecek kadar uzayan asmaları elden geçirmekle ve dokunmaya bile korktuğu tuhaf görünümlü bitkilerle uğraşmakla geçirdi. *Bu bahçe ne zaman bu hale geldi?*

İnatçı otları çekip çıkarırken aklı geleceğinden giderek daha fazla endişe duymaya başladığı bu topraklardan Arthur'la ilgili ihtiras dolu düşüncelere kaydı. Arthur'un onunla seviştiğini ve ateşini söndürdüğünü hayal ediyordu. Ne tür

bir kadına dönüşmüştü? Bu kadar edepsizce şeyleri hayal edebiliyor, en kötüsü de bahçesinde çalışırken böyle şeyleri derinden *hissede biliyordu*. Kocasını ölmeden çok daha uzun zaman önce sevişme hissini unutmuştu. Açıkçası bir erkekle ilişkiye girmenin nasıl bir şey olduğunu bile hayal meyal hatırlıyordu. *Ama Arthur...* Arthur, Kerry'nin içinde kendisinin bile varlığından haberdar olmadığı bir şeyi canlandırmış, ona bir erkeğin bedeniyle bütünleşme hissini yaşamamanın hasretiyle yanıp tutuştuğunu hatırlatmıştı.

Kerry birden dizlerinin üzerine çöktü. Düşüncelerinin arsızlığına şaşırılmıştı. Kirli ellerini yanaklarındaki sıcaklığı dindirmek için yüzüne götürdü. Böyle birisine mi dönüşecekti? Bu tür ahlaksız ama bir o kadar da *cezbedici* düşüncelere dalacak iffetsiz bir kadın mı olacaktı?

Evet, o düşüncelerin hepsi *cezbediciydi*. İçini ısıtıyor, yıllardır hissetmediği bir şekilde karnına sancıların girmesine sebep oluyordu. Bu ayartıcı hayaller aklındaki her şeyi bir kenara fırlatıyor, mantıklı tek bir şey düşünmesine engel oluyor ve kendisini garip bir şekilde güzel hissetmesini sağlıyordu. Tekrar tekrar ona bakmayı, *dokunmayı* istiyordu.

Her yerine dokunmayı arzuluyordu.

Utanan Kerry daha fazla düşünmeden elini kara toprağa attı ve mor saplı, uzun bir bitkinin kökünü kazımaya çalıştı. Kendisini cehennem ateşlerine atmaktansa başındaki dertlere odaklanmalıydı.

Gerçekten de tüm dikkatini dertlerine vermesi gerekiyordu.

içinden çok gelmese de daha önce yüzlerce kez bir çözüm bulma uğruna yaptığı gibi kendini sorunlarını düşünmeye zorladı. Oysa durumunda bir değişiklik de yoktu. Geceleyin mektupları yazılanları yanlış anlamış olabileceğini umarak bir kez daha okumuştı. Ama Bay Regis çok net bir şekilde olacakları aktarmıştı. Topraklarından atılacaklardı ve geçen her gün aleyhlerine işliyor, Kerry'nin çözüm bulacağı günlerin sayısı gittikçe azalıyordu.

Yine de artık bu felaketten kurtulacağına daha çok inanıyordu. Dundee'ye yaptığı yolculuk kendisine olan inancını şaşırtıcı bir şekilde arttırmıştı. Hayatında ilk defa kocasının, annesinin ya da babasının yardımı olmadan varlığını sürdürebileceğine inanır olmuştu. Kendisini hep annesinin talihsiz kızı ya da kocasının eşi ve bakıcısı olarak görmüştü. Fraser kendisine kalan aile mülklerini işletemez hale geldiğinde ailesinin sınırlı sayıdaki malvarlığıyla o ilgilenmişti. Ama o zamanlarda bile geçimlerini sağlayan kişinin *Fraser* olduğuna inanıyordu.

Kendi ayakları üzerinde durabilecek güce sahip olduğunu Dundee'ye yaptığı o olağanüstü yolculuk sayesinde öğrenmişti. Fraser, Lord Moncrieffe ve hatta Thomas yanında olmadan da kendi başının çaresine bakabilirdi. Kaderine yön verebilecek, en kötü dertleri aşabilecek birisiydi. Bu yaşanlara nasıl dur diyeceğini bilmese de bu sıkıntıların üstesinden gelmeye niyetliydi. Bildiği tek şey hiçbir şeyini kaybetmeyeceği ve onu Glasgow'da bekleyen cehenneme adım atmayacağıydı. Ölümü bile göze almıştı!

Kerry'nin omuzları düştü, elleri mor otu bıraktı.

Bu cesaret gösterisiyle gerçekten da kimi kandıracağını sanıyordu? Ne yani aniden kapısının önünde bir testi altın bulacağını ve böylece tüm dertlerinden kurtulacağını mı sanıyordu? Sabahleyin mektupları bir kez daha okuduktan sonra evin geriye kalan tüm parasını içine sakladığı eski boneyi çıkarmış ve bonenin içindekileri yıpranmış yatak örtüsünün üzerine dökmüştü. Elinde kalan parayı dikkatlice saymış ve hatta emin olmak için iki üç kez daha aynı şeyi yapmış, en sonunda elindekilerle sonbahar bir yana, yazı bile geçiremeyeceklerini anlamıştı.

Gözlerinden yaşlar sel gibi akarken parayı tekrar bonenin için koymuş, boneyi de gizli yerine saklamıştı.

Evde duran ve satılabilecek olan eşyaları elden çıkarmayı düşündü. Fraser'e babasından birçok güzel eşya kalmıştı. Ama Kerry satabileceği mobilyaları, çini işi porselenleri, birkaç tane altın süs eşyasını ve eski bir sabanı dikkatlice gözden geçirmiş, hepsini satarak birkaç yüz poundu bile zor elde edebileceğini anlamıştı. Bu para da Baron Moncrieff'e ödemesi gereken beş bin poundun yanından bile geçmiyordu. Üstüne üstelik bir de İskoçya Bankası'na borçları vardı.

Belki de McKinnon ailesi daha önce birçok ailenin yaptığı gibi yoluna devam etmeliydi. Bu çok da kötü bir çözüm olmayabilirdi. Belki de Tanrı, Kerry'nin her zaman düşündüğü gibi ömrünün sonuna kadar Glenbaden'de kalmasını istemiyordu.

Peki, ama nereye gideceklerdi? Bazı aileler deniz ürünü

leriyle geçimlerini sağlamak için kıyılara yerleşmişti ama oraların göç eden çok sayıdaki aileye yetmeyeceği dedikoduları dilden dile dolaşıyordu.

Peki Amerika? Amerika'da sınıf ya da milliyet ayrımı olmadan herkese fazlasıyla fırsatlar sunulduğunu duymuştu. Herkesi oraya götürmeye yetecek kadar parası yoktu ama sığırlar satılınca bir ihtimal eline yeteri kadar para geçecekti. Peki, ama Amerika'ya gittiklerinde ne yapacaklardı? Yabancı topraklarda sığır yetiştirerek ayakta kalamazlardı.

Kerry mor saplı ota bir kez daha asıldı. Ot, inatçı köklerinden vazgeçmiyordu. Kerry geriye kalan seçeneklerin hepsine kafa yormayacaktı ama tek bir şeyden emindi; Glasgow'a hayatta dönmeyecekti.

Bir kez daha ota asıldı. Bir kez daha... Bu kez daha da güçlüce otu çekti.

Başka bir yol olmalıydı. Lanet olsun! Başka bir yol olmalıydı. Kerry o yolu bulmaya çalışacak ya da bu yolda canını feda edecekti.

Ot, en sonunda kök saldığı yerden etrafa toprak saçarak ayrıldı.

Sonraki birkaç gün duygusal dalgalanmalarla geçti. Kerry içine düştüğü çıkmaza bir çözüm bulmak için elinden geleni yapıyordu.

Acınası yaşantısındaki tek aydınlık kaynağı, Arthur'un varlığıydı.

Adam acımasızca onu tahrik ediyor, tenine dokunuyor ve yalnız kaldıklarında şehvetle öpüyordu. Kerry'yi yüzü kı-zarmış, nefesi kesilmiş halde bırakıyor; aptal gibi gülümse-mesine sebep oluyordu. Kaçamak dokunuşlar ve gizli öpüş-meler Kerry'nin bir süreliğine de olsa başındaki büyük derdi unutmasını sağlıyordu. Ama gittikçe yaklaşan felaketi ilik-lerinde hissederken bile Arthur'un kararlılığı ve neşeli tavır-ları onu boğulmaktan kurtarıyordu.

Arthur ayrıca Thomas'ın zırhını delmeye başlamıştı.

Thomas bile yaptığı onca şeyden sonra ona gülümseye-bilen birisine kötü davranamazdı. Adam, Arthur'a her türlü pis ve zorlu işi yaptırmıştı. Kerry, Thomas'ın bu tavırlarına anlam veremiyordu. Thomas, Arthur'a iki yaşlı öküzün arka-sına takılmış tarihi bir sabanı sürdürmüş, sosis yuvası bul-mak için Din Fallon'un tepesine tırmanmasını istemişti. So-sis yuvası tamamen Thomas'ın uydurduğu bir şeydi; sonuçta sosis, koyun sakatatından yapılan bir yemekti elbette.

Ama Arthur Christian bunu bilmiyordu.

Bir türlü yumurtlamayan tavuklarla ilgilenen Kerry neler olduğunu fark etmemişti. Ama Thomas'ın yaptıklarını öğrenince adamı tehdit etmiş, böyle davranmaya devam ederse onu kendi elleriyle boğacağını söylemişti. Thomas ise bu tehdide hiç aldırış etmemişti. "Buralarda nasıl hayatta ka-lacağını bilmesi gerek, Kerry."

Bu saçma sözler yalnızca Kerry'nin öfkesinin daha da artmasına sebep olmuştu. Thomas'a İskoçların misafirper-verliğiyle tanındığını hatırlatmış ve bir gün Amerika'ya gi-

derse ona da o adama davrandığı gibi davranılmasını tüm kalbiyle istediğini bağıarak söylemişti. Thomas da sus olup ahıra gitmişti.

Öğleden sonraki saatler geçmek bilmemişti. Kerry'nin baba yadigârı duvar saatinin akrebi de yelkovanı da hareket etmiyor gibiydi. Dakikalar çok çok uzun gelmeye başlayınca Kerry, Arthur'un korkunç bir sonla, hatta ölümle karşılaşacağına inanmaya başlamıştı, çok endişelenmişti. Arthur'un görkemli bedeninin kayalıklarla dolu uçurumlardan düşüp yere çakıldığını hayal edebiliyordu. Etrafı sisler kaplarken en sonunda dayanamadı ve ısrarla Thomas'tan milleti toplayıp Arthur'u aramaya başlamasını istediği sırada sözleri vadi-deki evlerin birinden gelen borazan sesiyle bölündü.

Kerry telaşla beyaz evin küçük avlusuna çıktı. Thomas da hemen arkasındaydı.

Arthur tasasızca ıslık çalarak vadide ilerliyordu. Omuzlarından birine kabaca dikilmiş bir çuval atmıştı. Koca Angus'la May da çok sürmeden Thomas ve Kerry'nin yanına geldi. Dördü birlikte tepedeki patikadan inip aşağıdaki evlerin arasından ağır adımlarla geçen ve de komşularına selam veren Arthur'u şaşkınlıkla izledi.

Arthur beyaz eve yaklaşırken, Kerry adamın pantolonunun en az iki yerinin yırtıldığını, güzel çizmelerinin tamir edilemeyecek kadar çok yıprandığını, gömleğinin sırtından ve koltukaltından akan terlerle lekелendiğini fark etti.

Adamın pejmürde görünümünün aksine, yüzünde büyükçe bir gülümseme vardı. Neşeyle, "Thomas, sevgili dos-

tum!” diye seslendi. “Ne kadar zeki bir adammışsın. Gerçekten de çok zekiymişsin! Sosis yuvası konusunda sonuna kadar haklı çıktın. Din Fallon’un en üstünde hatta en ulaşılabilir yerindymiş. Neredeyse ben de bir kuş gibi kayalıklardan aşağı uçuyordum ama çevik bir adam olarak kayalıkların en üstüne ulaşmayı başardım. Bunu yaptığımı da fazlasıyla mutlu oldum. O dağın tepesinde ne kadar değerli bir hazine bulduğuma inanamazsın!”

Thomas huzursuzca Koca Angus’a baktı ve May’ın öfke dolu bakışlarından ustaca kaçındı. Sonra da gözlerini kısıp dikkatlice Arthur’a baktı. “Öyle mi?” dedi.

“Evet ya, *aynen öyle*. Yanımda dört tane çuval olsa hepsini de o değerli sosislerle rahatça doldurabilirdim. Getirdiğim sosislerle May’ın ne kadar leziz bir yemek yapacağını düşünmeye başladım. Bunları düşünürken...” Umursamazca omzundaki çantayı yere indirdi. “...Edinburgh’da bulunan Kenilworth’taki sıkıcı bir akşam yemeğinde adamın biriyle sosis yerken konuştuğumuzu hatırladım.”

Arthur bunları da söyledikten sonra çuvalı Thomas’a attı. Thomas da torbayı havada yakaladı.

“Evet, sosisi hatırladım. Umarım sizin yapacağınız da Edinburgh’da yediğim kadar leziz olur. Şimdi müsaadenizle ellerime değen... bu şeyleri yıkamak istiyorum.” Arthur başını salladı ve tulumbaya giden yamuk yumuk yolu yine ıslık çalarak geçti.

Koca Angus, May ve Kerry, Thomas’a döndü. Thomas yavaşça torbayı açtığında burnuna hemen pis bir koku geldi.

Thomas'ın hemen yanına gelen Koca Angus torbanın içine bakmak için başını eğdiğinde kahkahayı bastı. Torbayı Thomas'ın elinden hızla kaparak, görmesi için May'a uzattı. Güle- rek. "*Koyun pisliği,*" dedi ve Thomas'ın sessizce kendi ken- dine söylenmesine aldırmış etmedi. Koca Angus adamın sır- tına vurup dururken May da Thomas'a bir dizi Galce söz söy- ledi.

Kerry diğerleri fark etmeden Arthur'a baktı. Adam tu- lumbadan su çekip bir kovaya dolduruyordu. Kerry'nin ona baktığını hissetmiş gibiydi. Başını kaldırıp sevimlice gülüm- sedikten sonra Kerry'ye göz kırptı.

Kerry işte o anda Arthur Christian kadar muhteşem bir adamla bir daha tanışamayacağını anladı. Ona âşık olmuştu. Tüm kalbiyle bu yabancıyı seviyordu.

Bu duyguların gerçek olduğunu ertesi gün bir kez daha anladı. Willie Keith mektupları getirmişti ve gelen haberle- rin biri de Baron Moncrieffe'nin benekli atının yarışta ka- zara yaralandığıydı. At, Glenbaden'in alt kısımlarına kaç- mıştı ama hiç kimse ölesiye korkan atın yanına yaklaşamı- yordu. Herkes atın hayatına silahla son verilmesi gerektiğini düşünüyordu.

Tavuk kümesini onarmaya çalışan Arthur, bunlara kulak misafiri olmuş ve hemen öne çıkmıştı. "Nerede bu at?"

"Vadinin hemen aşağısında, Loch Gölü'nün sonunda, Lordum. O tarafa doğru gitmiş olsanız kesin görürsünüz?"

"Orası ne kadar uzakta?"

Kerry, "Bir buçuk kilometre kadar," dedi. "Faytonumuz

var. İsterseniz onunla gidebiliriz.”

“Vakit yok. Elinizde fazladan yulaf varsa çok iyi olur. Haydi delikanlı, gel de bana atın yerini göster.” Arthur kolunu Willie Keith’in omzuna atıp adamı yavaşça arpa tarlasına doğru götürdü. Willie, Arthur’a Baron Moncrieffe’nin çift namlulu tüfeğini üzerine sıkmak üzere olduğu yaralı atın yerini gösterdi.

Glenbaden’dan dışarı doğru açılan taşlı yolu takip eden Kerry ve Thomas, atı ve Loch Gölü’nün kuzey kısmına toplanan küçük kalabalığı gördü. Bazıları faytonlara oturmuş, bazıları küçük gruplar halinde bir araya gelmişti. Hepsi de genç bir atın uzaktan vuruluşunu izlemeye gelmişti. Kalabalığın ortasında, elleri belinde duran uzun boylu Baron Moncrieffe vardı. Adamın hemen yanındaki oğlu Charles, pikniğe gelmiş gibi neşeyle gülüyordu.

Elindeki yulaf dolu küçük torbayı sıkıca tutan Kerry, Thomas’ın faytonu durdurmasını beklemeden aşağı indi. kalabalığın bulunduğu yere varınca durdup herkesin eliyle işaret ederek baktığı yere döndü.

Arthur fundaların arasında elleri ceplerinde tek başına duruyordu. Yaralı at da birkaç metre ötede bir meşe ağacının altına sığınmış, yeri eşeliyordu. Korktuğu koca gözlerinden belli oluyor, Kerry’nin durduğu yerden bile görülebiliyordu. Arthur ellerinden birini cebinden çıkarıp boynunun arkasını kaşıdı. Öne doğru küçük bir adım attı ama at kişneyip geri çekildi, yaralı ayağının üzerine basıp sekti. Arthur hemen yere çöküp ellerini birleştirdi. Atla konuşuyor gibiydi. At, kulak-

larını öne doğru çıkardı, Arthur'un söyleyeceklerini duymaya can atıyormuş gibi başını kaldırdı.

Bir süre sonra Arthur yavaşça ayağa kalkıp hiç acele etmeden ata doğru bir adım daha attı. Sonra bir adım daha... At kişneyip dişlerini gösterdi ama Arthur ilerlemeye, onunla konuşmaya devam etti. Kerry adamın sakinleştirici sesini hafifçe duyabiliyor, söylediklerinin istediği etkiyi yarattığını görebiliyordu. Arthur yavaşça ve dikkatlice daha da yakına gidip ata eliyle ulaşabileceği kadar yaklaştı.

Kerry'nin etrafındaki kalabalık Arthur'u izlerken sessizleşti ve adam elini uzatıp atın burnuna dokununca nefesini tuttu. Arthur elini atın boynuna götürürken herkes nefesini tutmaya devam etti. At hiç kıpırdamadı, vücuduna huzur ve rahatlık veren sihirli bir el değmiş gibi gevşedi.

Arthur bir süre atın boynunu okşadıktan sonra yaralı bacağına incelemek için tekrar yere çöktü. Bir süre sonra ayağa kalktı, atın boynunu ve omuzlarını okşadıktan sonra arkasını dönüp fundalığa doğru ilerledi. Kendinden emin bir şekilde yürüyordu ki Kerry onu izlerken kendisini tutamayıp gururdan gülümsedi.

Hiç düşünmeden etrafına baktı ve Baron Moncrieffe'nin insanın içine işleyen bakışlarını görünce ürktü. Adam nazikçe, "Kim bu bey?" diye sordu.

Kerry'nin yüzündeki gülümseme aniden kayboldu. Doğru düzgün düşünemiyordu. "Bir İngiliz, Lordum. Ben, şey..."

"Aman, adam gezginin teki, hepsi bu."

Bu sözlerle şaşırان Kerry, arkasına dönüp Thomas'a bak-

tı ama adam yüzünü Moncrieffe'ye çevirmişti. Yüzündeki ifadeden bir anlam çıkarmak zordu.

“Gezgin mi?” diye soran Moncrieffe'nin sesi bu sözlere çok da inanmadığını gösteriyordu.

“Evet, İngiliz bir gezgin. Başboş ortalıkta geziniyor.”

Moncrieffe şüpheli gözlerle Thomas'a baktı, sonra da onlara doğru gelen Arthur'u karşılamak için diğer tarafa döndü. Başını biraz eğerek, “Size minnettarım beyefendi,” dedi. Elini uzatıp hafifçe gülümsedi. “Kendimi size karşı borçlu hissediyorum. Müsaadenizle sizi evimde gereğince ağırlamak isterim.”

Arthur adamın eline baktı, bir an tereddüt etti. Moncrieffe de durumu fark etti ama Arthur hemen elini uzattı. “Bana borcunuz yok. Ben atları seviyorum, o kadar.”

Arthur adamın elini bırakırken Moncrieffe, “İngiliz' misiniz,” dedi. “Dünyanın bir ucunda kalan topraklarımıza yabancılar fazla uğramaz. Özellikle de İngilizleri buralarda çok sık göremeyiz. Buraya kadar gelmişken size Drambuie ikram etmeliyiz.”

“Teşekkür ederim ama size zahmet vermek istemem.”

“Zahmet de ne demek aksine memnun olurum,” diyen Moncrieffe kibarca konuşmaya devam etti. “Özellikle de rahmetli McKinnon'un arkadaşını seve seve ağırlarız. Bu arada adamım atla hemen ilgilenecek.” Omzunun üzerinden, rengi solmuş, yaşlı bir adama bakıp başını salladı.

“Pardon, efendim ama yanılıyorsunuz. Ben, Rahmetli Bay McKinnon'la hiç tanışmadım.”

Moncrieffe umursamazca omuz silkti. “Öyle mi? McKinnon’un bir İngiliz arkadaşından bahsettiğini çok iyi hatırlıyorum. Neyse...” Moncrieffe iç çekti. “Davetimi kabul etmediğinize göre en azından size ödeme yapmama müsaade edin. Lordum.”

“Daha önce de dediğim gibi bana bir borcunuz yok ama atınıza borçlusunuz. Bacağı uzun zaman önce yaralanmış, ayak bileğindeki yara da iltihaplanmış. Derhal çaresine bakılmalı.”

Bu açıklama, Moncrieffe’yi çok şaşırtmıştı. Adam baskılarını hemen ayak parmağıyla toprağı karıştırırken Kerry’ye pis pis sırıtan Charles’a çevirdi.

Sabırsızlanan Arthur, “Bayan McKinnon o torbada yulaf mı var?” diye sorup torbayı Kerry’nin elinden aldı. Moncrieffe’nin ona dönmesini beklemedi ve adamın bir kez daha ağzını açmasına fırsat vermeden ata doğru yürümeye başlamıştı.

Baron bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Gözleri öfke dolu halde Kerry’ye döndü. “Beni kandıramazsınız, Bayan McKinnon,” dedi. “Fraser McKinnon, İngilizlerden bir şeyler umdu ama eline hiçbir şey geçmedi!”

Adam ne demeye çalışmıştı? Kerry, Thomas’a baktı ama o da en az onun kadar şaşkındı.

Charles, “At iyileşecek mi?” diye sordu.

Moncrieffe kızgınca, “Evet, Charles!” deyip elini oğlunun omzuna atarken Kerry’ye sert bir bakış daha attı. “Fazla nazlanmayın, Bayan McKinnon. İngiliz arkadaşımızın size

yardımcı olabileceğini düşünüyor olabilirsiniz ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek! Gel, Charles.” Adam oğlunu onları bekleyen faytona doğru itti. Charles’ın peşinden giderken Kerry’ye son bir kez daha ters ters baktı. Kerry adamın öksesini iliklerinde hissetti. Karnına bir ağrı girdi. Gözlerini Charles’dan uzaklara çevirdi. Asla ama asla onunla evlenmeyecek, ne ailesi ne de bir başkası için kendisini ateşe atmaya caktı. Nefes alması gerekiyordu. Havayı içine çekmeye çalıştığında Thomas suratı asık halde tam önünde duruyordu.

Thomas meraklıca, “Hiçbir şeyin değişmeyeceğini söyleyerek neyi kast etti?” diye sordu.

Kerry omuz silkip Arthur’a baktı. Adam tekrar yere çökmüş mutluca önündeki torbadan yulaf yiyen atın yaralı bileğini inceliyordu. Kerry, Thomas’a, “Ben de bilmiyorum.” dedi. Thomas’ın şüpheli bakışlarını görünce ellerini havaya kaldırdı. “Adam kafasından bir şeyler uyduruyor, Thomas! Aklını okuyamam ya!” Bu sözler Thomas’ın daha da çok şüphelenmesine sebep oldu. Kerry de adamın yanından Arthur’a baktı. “Atlardan iyi anlıyor, öyle değil mi?”

Thomas lafı ağzında geveleyerek, “Hıhı,” dedi. Bakışlarını atı rahatlatan ve Baron’un adamlarından birinin getirdiği bezi atın yarasına saran Arthur’a çevirdi.

Kerry de adamı izledi. Moncrieffe’nin söylediği şeyler canını fazlasıyla sıkmişti ama bunu belli etmemeye özen gösterdi. Fraser’in bir İngiliz arkadaşı olduğuna ihtimal vermiyordu. Böyle bir şey olsa bilirdi. Ayrıca olsa ne olurdu? Bunlar Moncrieffe’nin onun aklını karıştırmak, gözünü korkut-

mak için uydurduğu şeylerdi.

Bunları düşünmemek için kendini zorlasa da, yine de Moncrieffe'nin söyledikleri Kerry'nin aklını bulandırmıştı.

Arthur'un işini bitirip atı Moncrieffe'nin adamına teslim edişini izlerken bunları tekrar tekrar düşündü ve duyduklarından bir anlam çıkarmaya çalıştı.

Kalabalığı oluşturan son grup da dağılınca halinden memnun görünen Arthur tepeyi çıkıp faytonun önünde bekleyen Kerry'yle Thomas'ın yanına geldi. "Atın yarın kendini daha iyi hissedeceğinden eminim. O tam bir dövüşçü. Pis bir yaranın ya da inatçı bir İskoç'un onu alaşağı etmesine izin vermez."

Thomas istemeyerek de olsa, "Atlardan iyi anlıyormuşsun," dedi.

Thomas'ın bu sözleri, Arthur'un daha da çok gülümsemesine sebep oldu. "Tanrı aşkına, McKinnon kulaklarım bana oyun mu oynuyor, yoksa gerçekten de senin ağzından güzel bir lafın çıktığını mı duyuyorum?" Thomas gözlerini yukarı dikince Arthur epey güldü. Thomas ağzına gelenleri Galce konuşarak dışarı vurduktan sonra faytona atladı.

Gülmeye devam eden Arthur, Kerry'ye baktı. "Kuzenim dediğin şu inatçı keçiye buralardan gidene kadar ellerimle yedireceğim. İzle de gör." Bunları söyledikten sonra Kerry'nin Thomas'ın arkasından faytona binmesine yardımcı olmak için elini kadının sırtına attı.

Kerry'nin bacakları hareket etti ama ilk defa Arthur'un ona dokunduğunda hissettiği o sıcaklığı hissetmedi. Adamın

elinin sırtına değdiğini neredeyse hiç fark etmedi. Dudaklarından dökülen sözler onu şaşkına çevirmiş; aklında şimşeklerin çakmasına, kendisini kötü hissetmesine sebep olmuştu.

"...buralardan gidene kadar..."

Kerry bu ihtimali ilk defa düşündü. İlk defa gözünün önüne evinin kapısından son kez dışarıya adım atan adamın arkasından baktığını hayal etti.

Bir daha hiç dönmeyecekti.

Ama bunu nasıl yapabilirdi? Öylece durup adamın gitmesine nasıl tanıklık edebilirdi?

İçini tuhaf bir panik kapladı. Kendisini aniden adamın kollarına atmayı; buralardan gitmemesi, onu da Glenbaden'i de terk etmemesi için ona yalvarmayı istiyordu... Ama aklı, aptal kalbine üstün gelmişti. O bunları düşünürken, Arthur da faytona çıkıp rahatça yanına oturmuş, Thomas'a onun da ineklerden çok iyi anladığını söylemişti. Kendisini Arthur'un iddia ettiği kadar yetenekli biri olarak görmeyen Thomas da hemen adamla tartışmaya başladı. Tartışma alevlenirken Kerry'nin aklı, kalbine Arthur'un birkaç güne kalmadan evinden çıkıp gideceğini sakince anlattı. Elbette gidecekti! Arthur Christian gibi bir adamı Glenbaden'de tutacak ne vardı ki? Evet, çıkıp gidecek ve giderken de Kerry'yi onu bir daha görmeyeceği gerçeğiyle baş başa bırakacaktı. Adamın yanında olması; en karanlık günlerinde hiç beklemediği kadar huzurlu anlar yaşamasını sağlayan kaderin küçük bir oyunuydu.

Bir sabah uyanmış ve Kerry'ye güneşi göstermişti. Kerry

o adamın gidişini nasıl izleyebilirdi? Bu gidişin onu tekrar ebedi bir uykuya yatıracağını bile bile bunu nasıl yapabilirdi?

Onu ne kadar sevse de, ona ne kadar âşık olsa da Sutherlandlı Lord Arthur Christian, Kerry McKinnon'dan da Glenbaden'den de çok uzaktı. Onu ne kadar arzularsa arzulasın Arthur'un yeri onun yanı değildi. Ne şimdi, ne sonra ne de başka bir zamanda onunla birlikte olamayacaktı.

Bu oyun bitecekti.

Evinin kapısından dışarı adım atacak, Kerry'yi kalbi kırık halde geride bırakacaktı.

Kerry taşlı yolda sallana sallana ilerlerken, adamın kalbini kırık halde bırakıp gitmesinin önemli olmayacağına kendini inandırmaya çalıştı. Çünkü artık kalbine ihtiyacı kalmayacaktı.

O gittikten sonra kalbi atmayacaktı.

On Birinci Bölüm

Arthur ertesi sabah şafak sökmeden Phillip'in yüzünden uyanmak zorunda kaldı. Sisler içinde beliren Phillip, Arthur fundaların arasındaki atı iyileştirmeye çalışırken yanında duruyordu. Ama at bu defa silahla vurulmuştu ve ölmek üzereydi. Phillip şapkasını parmağıyla döndürüyor, Arthur atı kurtarmaya çalışırken sıkıntıdan esniyordu. Umursamaz bir tavırla, "Eminim bu hayatı yaşamaktansa ölmeyi tercih eder," dedi. Arthur ayağa fırladı, hiçbir şeye aldırış etmeyen arkadaşını boğmak istiyordu.

Adama ulaşamadan uykusundan uyandı.

Ayrıca etraftaki tüm insanlardan da önce uyanmıştı. Kahvaltı niyetine kuru ekmek yedikten sonra çizmelerini ayağına geçirmek için beyaz evin hemen önündeki kütüğün üzerine oturup ufukta yükselen güneşi hayranlıkla izledi. Bir haftadır Glenbaden'de olduğunu fark etti. Günün en güzel saatlerinin sabahın erken vakti olduğunu fark etmiş ve buna fazlasıyla şaşırmıştı. Sabahları sevmiş, bu basit gerçeği daha yeni öğrenmişti.

Buralara gelmeden önce hiç şafak vaktinden evvel uyan-

mamıştı. Ama Glenbaden'de her güne şafakta uyanıyor, yıkanıyor, tıraş oluyor ve üzerini giyiniyordu. Sade kıyafetlerin sunduğu rahatlığı yaşıyordu. Sonra da May'ın erkeklere işe gitmeden önce yemeleri için hazırladığı domuz pastırmasının kokusunu takip ederek koridorda sessizce yürüyordu.

Ama her defasında Kerry'nin odasının hafif aralık kapısının önünde duruyor, kadını uyurken görebilmek için kapıyı biraz daha aralıyordu. Kerry sabahın bu saatlerinde melekleri kışkandırıyor. Yatarken açtığı güzel saçları yüzünü çevreliyordu. Arthur, Kerry'nin şakağının üzerindeki bukleli saçlarına, hassas ve yumuşak teninin içini bir hoş ettiği mahrem yerlerine dokunma arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Ama her defasında da yoluna devam ediyor, Kerry'yi uyandırmamak için parmaklarının ucunda dikkatlice yürüyordu.

Üzeri çiziklerle dolu tahta masaya geçen Arthur, May'ın önüne koyduğu yulafı ve pastırmayı silip süpürüyor, Londra'da yediğinin iki katı fazla yemek yiyor, çiftlikte besledikleri domuz kadar çok yemek yemesine rağmen pantolonunun hayatında hiç olmadığı kadar üzerine bol gelmesini ilginç buluyordu.

Güzelce kahvaltısını yaptıktan sonra avludaki Thomas ile Koca Angus'un yanına gidip onu öldürme çabalarından sonunda vazgeçen Thomas'ın iş dağılımını yapmasını bekliyordu. Sonra da yola koyulup sabahın serinliğinde ağır ağır yürüyordu. Güneş yavaşça gökyüzünde ilerlerken sisin kalkışını izlemek ona büyük bir haz veriyordu. Ayrıca çiy düşmüş

çimlerin üzerinde güneş ışıklarının dans edişi ve vadiye sıcağını yayışı da onu hayretler içinde bırakıyordu. Otuz altı yıllık ömründe görmediği bir güzellikle karşılaşmıştı. Gece-lerce süren hiçbir eğlence bu güzellikle boy ölçüşemezdi. Londra'da hava dumandan ve diğer sağlıksız etkenlerden fazlasıyla etkileniyordu. Bu yüzden çiy diye bir şeyin varlığını hiç fark etmemişti.

Çiy.

Tanrı aşkına, ona neler oluyordu böyle?

Tuhaf sulara kapılmıştı. Suyun üstünde duruyor, cevabını bilmediği bir sorunun etrafında sağ kalmak için çabalıyordu. Her ne kadar şaşırtıcı bir şey olsa da Arthur, İskoçya'daki bu vadide bulunmaktan büyük zevk alıyordu. Sıkıca çalışmanın, bir şeyler başarma hissini ve bir amaç uğruna yaşama duygusunun tadına varmıştı. Ama bu hayat, ona çok uzaktı. Onun gibi *sosyetede* itibar sahibi birine gerçekten de hiç uymuyordu. Deyim yerindeyse sudan çıkmış balığa dönmüştü. Bir İngiliz beyefendisi olarak çiftçilik oynuyordu. Yine de bu oyunu fazlasıyla sevmişti. Güneşin sis bulutlarını kovalayışını izlerken, buralarda onu etkileyen çok fazla şeyin olduğunu fark etti. Hislerini kelimelerle anlatması çok zordu.

Sağ tarafından gelen ses yüzünü çevirmesine sebep oldu, yavaşça yüzünde bir gülümseme belirdi. Kerry uykulu gözlerle evden çıkmış tulumbaya doğru yürüyor, bu sırada esnerken de eliyle ağzını kapatıyordu. Çıplak ayaklıydı. gneteginin paçası sabahın çiy düşmüş çimlerine değip ıslanmıştı. Tulumbanın yanında durdu, kollarını bir anlığına yukarıya

kaldırıp esnerken öne doğru eğildi. Kovaya su çekerken sırtı güçlü ama narin duruyordu.

Arthur, Kerry'nin güzelliğinin tam da burada yattığını düşünüyordu. Glenbaden'in puslu havasında onu izledikçe daha da dayanılmaz buluyordu.

Kerry, Arthur'un bir kadında aradığı özelliklerin hepsini taşıyordu. Onunla ilgili yalan dolan hiçbir şey yoktu. Çalışmaktan korkmuyordu. Aslında Arthur, Kerry'nin tanıdığı tüm adamlar kadar çok çalıştığına bahse girebilirdi. Bu küçük vadiyi ayakta tutan; üzerinde yaşayan kişileri çalışmaya, yaşamaya özendiren kişinin o olduğunu kısa zamanda anlamıştı. Onun gibi bir adam bile komşularını selamlayan ve yeni güne merhaba diyen Kerry'nin yaşam dolu olmasından çok etkilenmişti. Kerry soğuk ve yağmurlu günleri bile sevinçle karşılıyordu. Ama onu ezsiz kılan şey bu değildi. Arthur kadının tek bir şikayette bulunmadan zorluklara göğüs germe yeteneğine yürekten saygı duyuyor, kadının elinde avucunda hiçbir şeyinin olmadığı gün gibi ortadayken hayat mücadelesi verme azmini yitirmemesini takdir ediyordu.

Arthur, Kerry McKinnon'un tek bir parmağının ucuyla üstesinden geldikleri zorluklara bile katlanamayacak çok adamlarla karşılaşmıştı.

Bu vadinin ruhu, yavan varlığının ışık saçan tek parçası oydu. Arthur, Kerry'nin kararlılığıyla bu topraklardaki zavallı ruhları ayakta tuttuğuna ve yaşama sevinciyle kuşattığına inanıyordu. Günde iki kez buralardan gideceğini söyleyip duran Thomas McKinnon'un onlarla kalma sebebinin

kısmen Kerry olduğundan da şüphe duymuyordu.

Regis kendisine verilen emre karşı gelip doğrudan Glenbaden'e gelmek yerine Fort Williams'a gitmişti. Arthur, bunun için Tanrı'ya şükretmeliydi. Yoksa gerçekleri hiç öğrenemeyebilirdi. Bu saatten sonra Kerry McKinnon'u topraklarından atamazdı. Çünkü böyle bir şeyi yapmakla bir kolunu kesip atmak arasında bir fark kalmamıştı. Artık verdiği emir, Kerry'nin topraklarıyla ilgili olduğundan şüphe duymuyordu. Bundan emin olmak için yeterince şey duyup görmüştü.

Phillip'in aldığı arsalara böyle tuhaf bir şekilde adım atması trajikomikti. Hatta bu işe ilahi bir gücün müdahale edip etmediğini merak etmesine sebep olacak kadar inanılmaz olaylar yaşanmıştı. Kerry onu o gece yolda vurmasa, Arthur kimin topraklarını boşaltmasını emrettiğini hiç öğrenemeyecekti. Her şey bir yana, böyle bir şeye engel olma gereği duymayacaktı. Vurulmasa, bu vadinin insana yaşattığı zevki ve güzelliği tadamayacaktı.

Kerry'yi hiç tanımayacaktı.

Ah, Kerry, ah!

Yine aynı o ıssız sulara dalmıştı. Birkaç gün içinde Glenbaden'den ayrılacak, Bay Regis'i bulacak ve borçluların topraklarından çıkarılmasına engel olacaktı. Kerry'yi Glenbaden'den atmayacaktı, atamazdı. Bir şekilde bu küçük sorunu çözmenin bir yolunu bulacaktı. Bu sayede Kerry'nin Arthur'un aklında ve kalbinde çizdiği pastoral portrede kalmasını sağlayacaktı.

Ama iş kendi durumuna gelince ne yapacağını tam ola-

S

rak bilmiyordu. Kahrolası hiçbir şeyden emin değildi. Duyguları, düşünceleri, bedeni ve arzuları artık ona yabancı geliyordu.

Kerry'nin eve doğru gidişini izliyordu. Kadın onun oracıkta oturduğunu görünce sevimlice gülümsedi. Arthur bu sırada kendi hayatına nasıl bir yön vereceğini merak etti. Kerry'nin ait olduğu yerde yani Glenbaden'de kalamazdı. Doğuştan gelen statüsü, görevi ve hayat şartları onu buraları ve sevmeye başladığı yaşamı terk etmek zorunda bırakıyordu.

Ona doğru yürüyen bu güzel kadını da geride bırakmak zorundaydı.

Avluya adım atan Kerry, "Yoksa şafak sökmeden kalkıp Thomas'ın ödünü koparmaya mı çalışıyorsun?" dedi.

"Aslında *senin* şafak sökmeden uyandığını ve etrafta dolaştiğini görünce doğrudan mezara gireceğini düşünüyordum."

Kerry bu sözlere güldü. Girişte durup elinin tersiyle yüzüne düşen saçını geriye attı. "Açlıktan ölmek için erken kalkmak zorunda kalıyorum. Çoğu zaman senden bize ekme kalmıyor."

"Özür dilerim ama ben sadece doğanın kanunlarına uyuyorum. Önüme konulan her şeyi yemek zorunda kalıyorum. Yoksa Thomas'ın bana verdiği ölümcül işleri halletmeden öteki tarafa giderim."

Kerry'nin kahkahası, bir eliyle eteğini toplayıp ileri doğru çıkarken sabahın puslu havasına karıştı. Ama ayağı eteğinin ucuna takılınca sendeledi. Hafifçe ayağa kalkan Arthur,

Kerry'yi bileğinden tuttu. Kerry kendisini toparladı ama Arthur onu kendisine doğru çekti. Kerry'nin açık mavi gözlerindeki parıldama arttı, bedenini yine bir sıcaklık kapladı. Arthur keten gömleğinin üzerinden ikisinin arasındaki arzuyu kılıcılarını hissedebiliyordu.

Gözleri birbirine kilitlendi. Arthur yavaşça ayağa kalkarken kucakındaki çizmenin ayağının dibine düştüğünü fark etmedi. Mantiğının bağırarak onu uyarmaya çalışmasına aldırmış etmeden Kerry'yi çekip kollarının arasına aldı. Günlüğüdür bir düşünce canına okuyor, aklının en uç köşelerini tahrik ediyor ve beşikten beri içine işleyen ahlaki anlayışa meydan okuyordu. *Onu arkada bırakamazdı. Tenini okşamadan, vücudunun her yerini öpmeden ondan ayrılamazdı.* Yumuşak bir sesle, "Ne kadar kendime engel olmaya çalışsam da seni istemekten kendimi alıkoyamıyorum," dedi.

Kerry'nin kirpikleri pırpır etti, kadın bakışlarını Arthur'un omzuna indirdi.

Arthur, "Tenini öpme arzusuna karşı koyamıyorum," dedi, Kerry'nin yanağına düşen saçı elinin tersiyle kenara çekti ve kadının pürüzsüz yanağını öptü. "Seni düşünerek uyuyor, senin hayalinle güne uyanıyorum."

Kerry derince bir iç çekip Arthur'un adını çok kısık bir sesle dillendirdi. Arthur kendisinden geçer gibi oldu. Dudaklarını Kerry'nin alnına dayadı. "Çok güzelsin. Çok! Sana bedeninin her karışına sahip olmak istiyorum."

Kerry, elleri yukarı kaldırıp Arthur'un boynuna sarıldı ve gözlerini kapattı. Fısıldayarak, "Ağzından çıkan sözlerin

içimde bir kuş gibi kanat çırpıdığını tahmin bile edemezsin,” dedi. “Ama hiç... hiç akıllıca bir şey yapmıyoruz.”

Arthur yüzünü Kerry'nin saçına dayamışken iç çekip istemeyerek de olsa, “Evet,” dedi. “Hiç akıllıca değil.” Kerry'nin boynunun üzerinde duran ellerini tutup bir süreliğine sıkıca sardı.

Kerry fısıldayarak, “Ama... ama ben de seninle birlikte olmak istiyorum,” dedi. “Hem de *tamamen*.”

Bu sözler Arthur'un kalbini derinden etkilemişti. Yakasının altında alışkın olmadığı bir gıdıklanma hissetti. Kerry'nin ellerini daha da çok sıkı. “Ne söylediğinin farkında değilsin.”

Kerry'nin yüzüne utanç dolu, yarım yamalak bir gülümseme yansıdı. “Bir zamanlar evli olduğumu unuttun mu?”

Arthur aniden onun gibi utandı. Kerry ne istediğini çok iyi biliyor, Arthur da onunla birlikte olmayı deli gibi istiyordu. Ayrıca o olağanüstü anda Glenbaden'de geçirdiği süre boyunca Kerry'yi bu kadar arzu dolu hale kendisinin getirdiğini, onu ayarttığını, tatlı sözleriyle kandırdığını ve bir şekilde baştan çıkardığını fark etti. Kerry bu durumu hafife alıyordu. Kalkıştıkları bu iş çılgınlıktan ibaretti. Arthur'un ahlaki olarak bir sorumluluğu vardı ve her ne kadar bu sorumluluğu Kerry'nin yanındayken unuttur gibi olsa da böyle şeylerden ödün veremezdi. İşler daha fazla ilerlemeden, ikisini de tüketip bitirmeden bunlara bir son vermeliydi.

Kerry'nin ellerini kendi dudaklarına götürüp öptü ve kadına yıllarca balolarda, toplantılarda ve ziyaretlerde mü-

kemmele ulaşan çapkın gülümsemesini bahşetti. “Bir erkek dizlerinin üzerine çöküp sana tapacak hale getirebilecek kadar güzelsin. Thomas’ın sana yaklaşanlara bu kadar aksi davranmasına şaşırırmamak gerek.” Kerry’nin ellerini bıraktı. “Hazır insan kılığına girmiş şeytani anmışken en iyisi bana verilet iğrenç görevlere başlayayım. Beni boş boş dururken görse Tanrı bilir bana başka neler yaptırır?”

Arthur, Kerry’ye dokunduğu için kasılan ellerini çekip ceplerinin dibine kadar soktu ve geri adım attı. Kalbi sıkıştı, nefes almasına engel olsa da gülümsemeye devam ediyordu. Kerry kafası karışmış gibi duruyordu ama masumca bakışlarını ayaklarına çevirdi, farkına varmadan gözünün önüne gelen saçı düzeltti. “Doğru, bir saniye bile dinlenmene izin vermez,” deyip yavaş yavaş eve döndü. Arthur’dan uzaklaşırken bir durup bir ilerledi. Giderken yere düşen çiyi de kendisiyle birlikte götürdü.

Arthur dudaklarını ısırdı. Kerry’yi geri çağırma isteği ve de... içini kaplayan pişmanlık duygusuna karşı gelmeye çalıştı.

Ertesi gün arpa hasadının başladığı gündü. Glenbadeen halkı ve özellikle de Thomas, Arthur’a göre bu kadar küçük çapta bir hasat için fazla heyecanlı davranıyordu. Thomas’ın söylediğine göre bunun sebebi, önceki iki yılın aksine bu yıl ürün toplayacak olmalarıydı.

Thomas da Arthur’a ekinleri gösterdi, elde edilen ürü-

nün ekmek ve Arthur'un İskoç viskisi olduğunu düşündüğü arpa içkisini yapmak için nasıl kullanıldığını anlattı; arpa saplarının kışın sığırlara yem olarak verildiğinden bahsetti. Sonra da arpaları kesmek için uzun, kıvrımlı tırpanın nasıl tutulup, nasıl sallanacağını gösterdi. Böylece yan yana yürüyüp aynı ritimde arpaları kesmeye başladılar. Onların arkasından da aynı işi yapan iki adam daha geliyor, onları da arpa tanelerini saplarından ayıran May ve Kerry takip ediyordu. En arkadan gelen Koca Angus'la iki yaşlı adam da arpaların saplarını büyük balyalar haline getiriyordu.

Arpa kesmek. Arthur'un buralarda sevdiği kafa yormayan rahatlatıcı bir uğraştı. Ancak Arthur'un akli kafasını kurcalayan derin düşünceleri bir süreliğine bir kenara bırakmanın keyfini sürerken, bedeni öğlen vakti geldiğinde acıdan kıvranıyordu. Sırt kasları göğsünü yakacakmış gibi acıyordu. Tüm gün boyunca tırpanının sapını tutmaktan dolayı sağ eli su toplamıştı ve durumu hiç iyi değildi.

Güneş ışıkları azalıp akşam olmak üzereyken. Thomas yeterince çalıştıklarını söyleyip işi bıraktı. Sırtını esneten Arthur, hasadı bitirmelerine az kaldığından emin halde arkasına dönüp kestikleri tarlaya baktı. Ama tarlanın daha dörtte birinden az bir kısmı kesilmiş gibi görünce epey şaşırdı. Ağzı açık halde tarlaya bakarken, Thomas sertçe sırtına vurup güldü. "Somurtma, ahbap. yarın daha çok arpa seni bekliyor olacak." diyerek Arthur'un yanından ayrılırken bir kez daha güldü.

Arthur, Thomas'ın arkasından pis pis güldü. İki gün son-

kemmele ulaşan çapkın gülümsemesini bahşetti. “Bir erkeği dizlerinin üzerine çöküp sana tapacak hale getirebilecek kadar güzelsin. Thomas’ın sana yaklaşanlara bu kadar aksi davranmasına şaşırmamak gerek.” Kerry’nin ellerini bıraktı. “Hazır insan kılığına girmiş şeytanı anmışken en iyisi bana verilen iğrenç görevlere başlayayım. Beni boş boş dururken görse Tanrı bilir bana başka neler yaptırır?”

Arthur, Kerry’ye dokunduğu için kasılan ellerini çekip ceplerinin dibine kadar soktu ve geri adım attı. Kalbi sıkışıp nefes almasına engel olsa da gülümsemeye devam ediyordu. Kerry kafası karışmış gibi duruyordu ama masumca bakışlarını ayaklarına çevirdi, farkına varmadan gözünün önüne gelen saç düzeltti. “Doğru, bir saniye bile dinlenmene izin vermez,” deyip yavaş yavaş eve döndü. Arthur’dan uzaklaşırken bir durup bir ilerledi. Giderken yere düşen çiyi de kendisiyle birlikte götürdü.

Arthur dudaklarını ısırды. Kerry’yi geri çağırma isteği ve de... içini kaplayan pişmanlık duygusuna karşı gelmeye çalıştı.

Ertesi gün arpa hasadının başladığı gündü. Glenbaden halkı ve özellikle de Thomas, Arthur’a göre bu kadar küçük çapta bir hasat için fazla heyecanlı davranıyordu. Thomas’ın söylediğine göre bunun sebebi, önceki iki yılın aksine bu yıl ürün toplayacak olmalarıydı.

Thomas da Arthur’a ekinleri gösterdi, elde edilen ürü-

nün ekmek ve Arthur'un İskoç viskisi olduğunu düşündüğü arpa içkisini yapmak için nasıl kullanıldığını anlattı; arpa saplarının kışın sığırlara yem olarak verildiğinden bahsetti. Sonra da arpaları kesmek için uzun, kıvrımlı tırpanın nasıl tutulup, nasıl sallanacağını gösterdi. Böylece yan yana yürüyüp aynı ritimde arpaları kesmeye başladılar. Onların arkasından da aynı işi yapan iki adam daha geliyor, onları da arpa tanelerini saplarından ayıran May ve Kerry takip ediyordu. En arkadan gelen Koca Angus'la iki yaşlı adam da arpaların saplarını büyük balyalar haline getiriyordu.

Arpa kesmek, Arthur'un buralarda sevdiği kafa yormayan rahatlatıcı bir uğraştı. Ancak Arthur'un akli kafasını kurcalayan derin düşünceleri bir süreliğine bir kenara bırakmanın keyfini sürerken, bedeni öğlen vakti geldiğinde acıdan kıvranıyordu. Sırt kasları göğsünü yakacakmış gibi acıyordu. Tüm gün boyunca tırpanının sapını tutmaktan dolayı sağ eli su toplamıştı ve durumu hiç iyi değildi.

Güneş ışıkları azalıp akşam olmak üzereyken, Thomas yeterince çalıştıklarını söyleyip işi bıraktı. Sırtını esneten Arthur, hasadı bitirmelerine az kaldığından emin halde arkasına dönüp kestikleri tarlaya baktı. Ama tarlanın daha dörtte birinden az bir kısmı kesilmiş gibi görünce epey şaşırdı. Ağzı açık halde tarlaya bakarken, Thomas sertçe sırtına vurup güldü. "Somurtma, ahbap, yarın daha çok arpa seni bekliyor olacak," diyerek Arthur'un yanından ayrılırken bir kez daha güldü.

Arthur, Thomas'ın arkasından pis pis güldü. İki gün son-

ra gideceğini bilmenin verdiği tatminkâr havanın tadını çıkarıyordu. Dundee'ye Bay Regis'le buluşmaya gittiğinde Thomas McKinnon onu özleyecekti. Hem de bayağı özleyecekti.

Arthur, Thomas'ın ve diğerlerinin arkasından yürüdü. Bu insanların son derece ağır bir işle uğraşarak geçen bir günden sonra bile neşeli havalarını yitirmemesini kıskanmıyordu. Önceki küçük kalabalık beyaz evden uzağa yönelmiş, ara benzer, kullanılmayan, eski bir yapıya doğru yürümeye başlamıştı. Arthur da Thomas'ın May'ın yaptığı leziz yemekleri silip süpüreceği eve doğru gitmeyip diğerlerini takip etmesine anlam veremedi. Ayrıca Koca Angus ve May da Thomas'ın peşinden gidiyordu. Durdu, ellerini beline attı, yemeğinin neden her zamanki saatinde hazır olmayacağını birilerinin açıklamasını bekliyordu.

“Hasat sezonunun başlangıcını birlikte yemek yiyerek kutlamak geleneklerimizden biridir.”

Arthur, arkasından gelen Kerry'nin sesinin geldiği tarafa döndü. Taş kesilen boynundaki kaslardan dolayı yüzü ekşitti. “Gerçekten mi?”

Kerry başını salladı, rahatça Arthur'un yanına geldi. Arpa ayıklamak gibi zorlu bir işten hiç etkilenmemişti. “İlkoç çorbası hazırlamışlardır. Maalesef etsiz yapmışlardır.”

Arthur yine önüne nasıl bir yemeğin geleceğini bilmesine rağmen sakince, “Harika,” derken elini sırtına koydu. Dalgın dalgın elindeki kabarcığa bakarken, “Peki bu ziyafet ne zaman başlıyor?” diye sordu.

Kerry aniden durup Arthur'un elini tuttu. "Aman Tan-
nm!" diye haykırdı. Arthur da yakınına gelen kadının üze-
rindeki lavanta kokusuyla kendinden geçti. Kerry, Arthur'un
kolunu çekip su toplayan eline baktı. Bir süre gözünü yaraya
diktikten sonra başını kaldırdı. Gözleri adamın halini anla-
dığını gösteriyordu. "Arthur... elin..."

Arthur omuz silkti. "Birazcık su topladı, o kadar."

"Birazcık mı?" diyen Kerry su toplayan yeri dikkatlice
inceledi ve Arthur acıdan kıvranınca başını kaldırıp adama
baktı. Buyurgan bir havayla, "Elini tedavi etmeliyiz," deyip
hızlıca önden yürümeye başladı. Zaten Arthur da onun pe-
şinden gitmekten başka bir şey istemiyordu.

Kerry'yi beyaz evin mutfağına kadar takip etti. Kerry
pencerenin yanındaki rafın en üstüne uzanmak için küçük,
tahta bir tabure çekti. Taburenin üzerine çıkıp ayak parmak-
larının ucuna basarak daha önce Kızıl Donner'in eline sür-
düğü yeşil renkli tuhaf maddeyle dolu kavanozu aldı.

Taburenin üzerinden zıplayarak indi, hiç beklemeden
Arthur'a masanın yanındaki tahta sırayı gösterdi. "Kokusu
hoşuna gitmeyecektir ama derinin altındaki kanı ve suyu çe-
ker," dedi. Kerry kavanozu açınca, Arthur odanın içini saran
acı kokudan dolayı ister istemez geri çekildi.

Kerry hemen, "Kokusuna birazdan alışırsın," dedi. İki
parmağını kavanozun içine daldırıp kavanozdaki karışımdan
eline aldı.

"Fazla sürmezsen iyi olur. Sence bu kadar küçük bir şey
için o kadarı fazla değil mi?"

Kerry, Arthur'un söylediklerine aldırmış etmedi. "Şimdi elini uzat. Birazcık canını yakabilir ama işimi bitirdiğimde May'la dans edebilecek duruma geleceksin. Sana söz veriyorum." Arthur istediği kadar hızlı hareket etmeyince, Kerry adamın elini sıkıca tutup kendine çekti. Arthur daha ağzını açamadan Kerry elindeki pis şeyi avucuna sürdü. Arthur aniden kolunun ve sonra da bedeninin tamamının alev aldığını hissetti, şaşkınlıktan tuhaf bir ses çıkardı.

Kerry güçlüydü ve pütür pütür karışımı su toplayan yere sürerken tüm gücüyle Arthur'un elini kendi elinde tutuyordu. Arthur'un içini kaplayan sıcaklık, yerini aniden iç gıcıklayıcı bir serinliğe bıraktı. Arthur içindeki iltihap çekilirken su kabarcığının küçüldüğünü hissedebiliyordu. Bir süre sonra Kerry kabarcığı ovuşturmayı bırakıp ocağın yanındaki sepetten bir bez parçası çıkardı. Arthur'un yanına oturup, adamın elini kucağına koydu ve sıkıca sardı. "En az iki gün sarılı kalmalı, yoksa tamamen iyileşmez."

Arthur önce eline sonra da Kerry'ye baktı. Kerry sevimlice gülümsedi, hafiften burnunu buruşturdu. "Çok acımadı, öyle değil mi?" diye sordu.

Arthur ne diyeceğini bilmiyordu. Kerry'nin burnundaki minik, sevimli kırıksıklığa dalıp gitmişti. Öne doğru eğildi. amacı kadının burnunu öpmekti ama Kerry aniden başını çevirdi. Arthur'un dudakları kadının omzuna düştü. Orada sonuza kadar öyle oturacaklarmış gibi durdular. Arthur'un dudakları Kerry'nin omzunu örten gri elbisenin üzerindeydi. Kerry'nin başı da biraz yana dönüktü ama kadın bir süre

sonra ona doğru döndü. Arthur tam da bu sırada Kerry'nin dudaklarının kenarını yakaladı. Dudaklarını tamamen öpmek istiyordu.

Kadının dudakları onun dudaklarının altında birbirinden ayrılırken, bir el Arthur'un çenesini tuttu.

Arthur hiç düşünmeden Kerry'yi sıkıca kendine doğru çekip deli gibi öptü. Dudaklarının dokunduğu her yeri aklına kazıyor, lavanta kokusunu içine çekiyor, aralarında kalan örgü şeklindeki saçın ve kadının teninin ipeksi hissini tadıyordu. Kerry'nin ağzını, dilini ve de dolgun dudaklarını hissetti. Buralardan kısa zaman sonra gideceği gerçeği vicdanını sıızlatmadan her yerini öptü, her yerine dokundu.

Arthur başını kaldırıp sargılı eliyle Kerry'nin başını göğsüne yaslarken nefes almaya çalıştı. Kerry'nin eli yavaşça yanağından omzuna düştü. Kadının hayal kırıklığına uğradığını ve onu bırakmayı istemediğini hissedince Arthur onu göğsüne daha sıkı bastırdı. Kalbinin sıkıştığını hissediyordu. Dinmek bitmeyen arzularıyla her ne kadar güçlü olmasa da mantığı arasında kalarak harap oluyordu. Bir şekilde mantığı her şeye üstün geldi ve hiç hoş olmayan sözlerin dudaklarından döküldüğünü fark etti. "Gitmek zorunda olduğumu biliyorsun, öyle değil mi?"

Kerry kımıldamadı, konuşmadı.

"Dundee'ye gitmeliyim." *Başına geleceklere bir son vermeliyim!* "Bunu biliyorsun, öyle değil mi?"

Arthur, Kerry'nin başını kaldırıp Arthur'un kollarının arasından çıkmadan önce ürperdiğini gördü. Kerry odanın öteki

tarafına, ondan uzaklara bakıyordu. “Elbette, biliyorum,” derken ayağa kalktı. Arthur’dan uzaklaşırken kavanozu da eline aldı. Boğuk bir sesle, “Sen de beni özleyeceğini biliyorsun, öyle değil mi?” deyip gülmeye çalıştı.

Arthur çaresizce, “Seni... seni çok ama çok özleyeceğim, Kerry,” dedi.

Kerry buna bir cevap vermeden taburenin üzerine çıkıp kavanozu yerine yerleştirdi. Sonra da aşağıya inip eline bir patates aldı. Patatese bakıyormuş gibi yaptı. “Ne zaman?” diye sordu.

Arthur harap olmuş halde iç çekti, bandajlı eline bakarak çaresizce kalbine oturan ağırlığa aldırış etmemeye çalıştı. “Yarın,” dedi. Başını kaldırıp Kerry’nin yanağını silişini izledi.

Elindeki patatesi doğrayan Kerry, “Bana öyle bakma,” dedi. “Soğandan dolayı gözlerim yaşardı.”

Oysa elindeki şeyin soğan olmadığını Arthur görebiliyordu. Ne yapacağını, onu ve hatta kendisini nasıl teselli edeceğini bilmiyordu. Ancak hemen ardından Kerry ona dönüp gülümsedi.

Yine de Arthur’la göz göze gelmekten kaçındı. Gözleri onun dışında her yere bakıyordu. “Peki, o zaman, yola çıkmaya hazırsın. Kutlamalara katılalım mı?” Kerry bir cevap beklemeden kapıya yöneldi. Arthur ne derse desin yoluna devam edecek gibiydi.

Arthur o anda karmaşık duygular içindeydi. Pişmanlığı, içinin rahatlamaıyla karışmıştı. Okyanusun dibine fazla dal-

mış, bir daha su üstüne çıkamayacak gibi olmuştu. Tasasızca gülümsemeye çalışarak ayağa kalktı. “Haydi gidelim,” deyip Kerry’yi takip etti. Üzerine gölgeler düşen yamuk yumuk patikaya çıkıp, güneşin azalan ışığına doğru yürümeye başladı. Kerry’nin can kattığı Glenbaden halkının viski dolu bir sürahiden neşeli kahkahalar eşliğinde içki içtiğı yere ulaşana kadar hiç durmadı.

On İkinci Bölüm

Glenbaden'e alacakaranlık çökmüştü ve Kerry kararlı gın perişan halini gizlemesini umuyordu.

May'ın ona uzattığı viski sürahisini alırken Arthur dile getirdiği şeylerden bu kadar çok etkilenmesinin sahte olduğunu düşündü. Böyle bir şeyin olacağını biliyordu. Ayrıca istese adamın ne zaman gideceğini önceden de tahmin edebilirdi. Zaten bir an olsun bu maceranın farklı biteceğini düşünmemişti. Peki, o zaman neden kalbinin parçalara ayrıldığını hissediyordu?

Çünkü tanıdığı tüm erkeklerin aksine ona hayran kalmıştı. Acı İskoç viskisini kafasına dikip sonra da sürahiyi başka birine uzattı.

Arthur kaya gibi sert bir adam olduğunu kanıtlamayı, Sağlam karakteri ve mükemmel mizacı onu dayanılmaz kılıyordu. Her şeyi yapabilecek, her işin altından kalkabilecek gibi duruyordu. Kerry birçok defa başını onun göğsüne dayamayı, tüm dertlerini anlatmayı ve sorunlarının çözümünü ona bırakmayı istemişti. Hatta onunla birlikte yaşlanmanın nasıl bir şey olabileceğini düşünmeye cüret etmişti. Ona âşık ol-

muştı. *Âşık*

Kerry'nin içindeki yıkıcı duygu dalgalarının sebebi de buydu. *Âşık* olmuştu ama ona hiçbir zaman sahip olamayacaktı.

Arthur Christian gibi bir adam, onun dentlerinin hiç var olmadığı İngiltere'deki süslü köşkların adamıydı. Kerry onu kendi hayatının karmaşasına buluşturamazdı.

Elbette huralardan gidecekti... *Peki, ama gidişini izlemeye Kerry'nin yüreği nasıl dayanırdı?*

Başını salladı, kemanıyla neşeli bir şarkı çalan Kızıl Donner'e odaklanmaya çalıştı. Adamın kesilen parmağının iyileştiği belli oluyordu. Molly McKinnon ve Belinda Donner şarkıya danslarıyla eşlik ediyordu. Kadınların etekleri bacaklarından yukarıya kalkıyor, ikisi de küçük ateşin etrafında dünyada kederlenecek hiçbir şeyleri yokmuşçasına kol kola grip dans ediyordu.

Kerry suratı asık halde zavallı kadınların başlarına geleceklerden habersiz olduklarını düşündü. Ama yarın her şey değişecekti. Onlara gerçeği anlatmaya karar vermişti. Glenbaden'i kurtarmanın bir yolunu bulamadığını, ne yapacaklarına karar vermek için iki haftadan az vakitlerinin kaldığını söyleyecekti.

Onlara her şeyi anlatacak, başarısız olduğunu kabul edecekti.

Arthur'un gittiğinden emin olur olmaz kararını uygulayacaktı. Çünkü acısına bir de küçük düşmeyi eklemeye hiç niyeti yoktu.

İçki dolu sürahi tekrar ona geldi, bir kez daha sürahiyi kafasına dikip sağ tarafında duran başka birine uzattı. Arthur kalabalığın dans ettiği kısmın az ilerisinde yere oturmuş, omuzunu eski bir fiçıya dayamış halde onu izliyordu. Kerry'ye tanıştıkları anda baktığı gibi bakıyor, o ela gözleriyle Kerry'nin yün elbisesinin altında kalan tenini ısıtıyordu. Kerry, Arthur'un gözlerinden uzak duruyor; çaresizce bedenini, kalbini, ruhunu saran güçlü duyguların üstesinden gelmeye çalışıyordu. Tanrı yardımcısı olsun, özlemi dayanabileceğinden fazlaydı. Arthur'un gideceği ise çok acı bir gerçektir ve onu ölesiye korkutuyordu. Onun bakışlarının altında hissettiği sıcaklığın, karnının ortasındaki tuhaf gıdıklanmanın hasretiyle yanıp tutuşuyordu. Üst üste olduklarını, birbirlerine kenetlendiklerini gördüğü rüyaların gerçeğe dönüşmesini istiyordu.

Bu düşünceler onu derinden sarsmıştı. Birden ayağa kalktı, dans eden kişilerin arasına karıştı. Eteğini sıkıca tutup müziğe ayak uydurdu. Bacaklarını herkesten çok havaya kaldırıyordu. Zıplayıp dönerken Arthur'un yüzünü arada sırada görüyordu. Koca Angus koluna girip onu daha da hızlıca döndürünce kahkahalar attı. Kızıl Donner müziğin temposunu arttırdı ve dansçılar deli gibi hareket etmeye başladı. Birisi Kerry'ye çarptı, Kerry geriye doğru sendeledi ama Thomas onu yakalayıp tekrar kalabalığın içine gönderdi.

Sırtını ıslatan ter damlalarına aldırış etmeden dans etmeye devam etti, zamanın eskitemediği şarkının onu bu akıllalmaz hasretten kurtarmasını ya da en azından ait olduğu karanlık deliğe geri itmesini umdu. Ama ne kadar çok dans

ederse etsin ızdırabı dinmiyor, aksine artıyordu. Aklından sayısız şey geçiyor; kalbi ve akli fiziksel arzularıyla, düşüncelerinin ahlaksızlığıyla ve bir daha yaşayamayacağı bir gecelik sevişmenin şehvet dolu özlemiyle mücadele ediyordu. İsteddiği şeyin düşüncesi bile aklını çeliyordu. Fiziksel istekleri onu esir almış; akıl sır ermez tutkular içinde isyanlar çıkarmış; onun dokunuşuna, verebileceği huzura açlığını dürtmüştü.

Kızıl Donner şarkıyı bitirince, Kerry çime yığıldı ve etrafındakiler gülerken nefes almaya çalıştı. Arthur'un bakışlarını aramaktan kendini alamıyordu. Adam fiçıya yaslanmış halde hâlâ onu izliyordu. Bakışları daha kararlı, Kerry'nin daha önce gördüğünden çok daha kuvvetliydi. Kerry o bakışların aklından geçenleri biliyormuşçasına bilincine işlediğini hissedebiliyordu.

Karnına bir ağrı saplandığı anda bocaladı. Gözünü ondan alıp diğer kişilere çevirdi. Ama bunun hiçbir şeye faydası olmamıştı. Arthur'un bakışlarının üzerinde olduğunu seziyordu.

Son viski damlası da içildikten sonra küçük kalabalık ikili üçlü gruplar halinde evlerine doğru yürümeye başladı. Kahkahaları soğuk gecenin sessizliğine karışıyordu. Arthur, hakkına düşenden fazla viski içen Thomas'ın çok daha önceden kutlamadan ayrıldığını, taşlı patikada sağa sola yalpalayarak ahırının üst katındaki evine gittiğini fark etti. Koca

Angus köy halkının ortaklaşa kullandığı kazanı omzuna yükleyip May'la birlikte konuşa konuşa beyaz evin hemen aşağısındaki evlerine yürümeye başladı.

Arthur olduğu yerde kalmış, McKinnon ailesinin son üyesinin de gidişini izliyordu. Oysa gözleri onları görmüyordu. Dans eden Kerry'nin görüntüsünden vazgeçemiyordu. Kerry bir orman perisi gibi kalabalığın arasına dalmış; minnettar, narin ve bir o kadar da etkileyici olduğunu herkese göstermişti. O tavırlarıyla Arthur'un aklına çok tahrik edici bir görüntü kazımış, içinde yangınlar çıkarmıştı.

Geriye sadece ikisi kalınca, Arthur küçük ateşin üzerine su serpen Kerry'yi bir kez daha izledi. Eteğinin yukarıya kalkışını, havaya sıçrarken görünen bileğinin dönüşünü hatırlıyordu. Kerry de başını kaldırıp ona baktı ve parmaklarıyla örgü şeklindeki uzun saçının ucuyla oynarken utangaç bir tavırla ona gülümsedi. "Böylesine bir hasat şenliği görmediğine bahse girebilirim," dedi.

Arthur zaten daha önce hiç hasat şenliği görmemişti. "Haklısın. Çok eğlenceli geçti."

Kerry'nin gülümsemesi hafiften kayboldu. Ellerini arkasında birleştirdi. "Londra'da bizim geleneklerimizi özleyebilirsin."

Bu sözler durumu anlatmaya yetmezdi. Kerry, Arthur'un bu küçük yerdeki her şeyi; çalışmayı, manzarayı, arkadaşlıkları ne kadar çok özleyeceğini anlayamazdı... *Asıl seni. Kerry, seni özleyeceğim.*

"Bisküvi pişirdik. Sana birkaç gün yetecek kadar ayar-

lamaya çalışacağım.”

“Çok iyi olur.”

Kerry bir anlığına uzaklara baktı. Konuşmak istiyor gibiydi. Ama Arthur’a geri baktığında o narin omuzlarını devasa bir yük taşıyormuş gibi yukarı kaldırıp indirdi. “Peki, o zaman, sanırım geriye sadece güzel bir uyku çekmek kaldı.”

Ah Kerry, geriye o kadar çok, o kadardan da çok şey kaldı ki...

Arthur beyaz eve doğru yürümeye başlayan Kerry’ye eşlik ederken, “Bakalım İskoç viskisinin tadını fazlasıyla seven Thomas beni en azından güneş doğana kadar uyandırmadan durabilecek mi?” dedi.

Kerry bu sözlere hafiften güldü. Kadının gülme sesi Arthur’un çok hoşuna gitti. “Senin yerinde olsam fazla ümitlenmezdim. Thomas taşkınlıklarını telafi etmesini iyi bilen biridir.”

Arthur buna bir cevap vermedi. Kerry’nin varlığından, ona yakın olmanın içini bir hoş etmesinden ve kısa zaman sonra ondan ayrılacağından haberdardı. *Onu bir daha hiç görmeyecekti.*

Birlikte sessizce yürüdüler.

Mutfağa adım attıklarında tuhaf bir şekilde durdular. Arthur ellerini nereye koyacağını tam olarak bilmiyordu.

“Erkenden gideceksin sanırım.”

“Evet,” diyen Arthur ellerini ceplerine soktu.

Kerry gri elbisesinin önündeki tozları siliyormuş gibi yapıp başını aşağı eğdi. “Oraya gittiğinde bize haber gönde-

rir misin? En azından sağ salim oralara vardığından haberdar oluruz.”

“Elbette,” diyen Arthur ellerini ceplerinden çıkarıp arkasında birleştirdi.

Kerry başını salladıktan sonra elbisesini silkelemeye devam etti. “Peki, o zaman...”

Arthur lafı ağzında geveleyerek, “Teşekkürler, Kerry,” deyip ellerini tekrar ceplerine koydu. “Geçirdiğimiz günler...” *Ne söyleyebilirdi ki?* Yaşadığı bu deneyimi tarif edecek hiçbir söz yoktu. Bu olağanüstü yolculuğun onun için ne anlama geldiğini kelimelerle anlatamazdı.

Kerry sessizce, “Güzeldi,” diyerek Arthur’un sözlerini tamamladı. “Yarın uzunca bir yolculuğa çıkacaksın. Sana iyi uykular.” Kerry içine düştüğü ikilemi mutfaktan dışarı çıkarak çözdü. Arthur bir başına mutfak masasının yanında kaldı. Kerry’nin arkasından bakıyor, ona söylemeye can attığı şeyleri söyleyebilmeyi diliyordu.

Ama böylesi daha iyiydi. Evet, kesinlikle daha iyiydi.

Arthur iki haftadır uyuduğu odaya doğru yürürken aklından tekrar tekrar bu sözleri söyledi ve Kerry’nin odasının önünden hiç tereddüt etmeden geçti. Küçük odaya varınca ağır hareketlerle vücuduna adeta yapışan gömleği çıkardı. Dolaba düzgünce asılmış kıyafetlerini görünce yüzünü ekşitti. Aklından bin bir türlü düşünce geçerken dalgın dalgın içerde dolandı. Sonra da odayı güzelleştiren iki küçük pencerenin birine doğru yürüdü, gökteki ayın sade ve saf toprağı aydınlatmasını izledi.

Ne kadar süre orada durduğunu bilmiyordu. Kapıdan gelen hafif tıklama sesini duyunca irkildi.

Omzunun üzerinden yavaşça açılan kapıya baktı. Kalbi deli gibi atıyordu. Kerry kapının eşiğinde, üzerinde beyaz bir gecelik, saçları açık, ayakları çıplak halde duruyordu. Yavaşça ona doğru döndü. Bu durumda onu nasıl karşılaması gerektiğinden emin değildi. Kerry kapıyı yavaşça arkasından kapatınca Arthur'un kararsızlığı arttı.

Arthur elinde duran gömleğini yere düşürdü.

Kerry kollarını karnının üzerinde birleştirip yere baktı. Arthur, Kerry'nin konuşmasını beklerken dimdik durdu. Ama Kerry dudaklarını sıkıca kapatmıştı. Bir şeyler söylemek istemiş gibi ağzını açtı ama vazgeçti.

Arthur sertçe yutkundu.

Kerry başını kaldırdı. Arthur'a bakmadan önce yatağa şöyle bir göz attı. O kadar üzgün görünüyordu ki Arthur kalbine bir ağrının saplandığını hissetti. Kerry fısıldayarak, "Dudaklarının dudaklarıma değişimini unutmayı hiç istemiyorum," dedi. Farkına varmadan parmaklarıyla dudaklarını elledi. "Tenime değen ellerini de unutmak istemiyorum. Bana yıllardır hiç kimsenin dokunmadığı gibi dokundun. İçimdeki arzuları alevlendirdin, Arthur. Böylece gitmene izin veremem..."

Arthur'un bacakları aklından habersiz hareket ediyordu. Birkaç adım atarak Kerry'nin yanına vardı ve kadını kollarına aldı. Kerry'nin söylemek istediği her şeyi çok iyi anlıyordu. Onun aklından geçenleri dile getiriyor gibiydi ama Art-

hur'un sesi çıkmıyordu. Ona olan hayranlığını dile getirmek istiyordu. Hayatlarının farklı olduğunu, aslında tanıdığından da farklı bir adam olduğunu söylemek istiyordu. Konuşmak için nefes aldı ama Kerry bir parmağını onun dudağının üzerine koydu.

Kerry mırıldanarak, "Konuşma," deyip elini geceliğinin askılarına götürdü. Gözlerini Arthur'dan hiç ayırmıyordu. Geceliğinin askılarını yavaşça kenara çektiğinde gecelik omuzlarından akıp ayaklarının dibine düştü.

Arthur nefes alamıyordu. Kerry'nin çınlçıplak bedenine bakarken nefesi kesilmişti. Kadının göğüsleri tam da avuçlarını dolduracak büyüklükteydi, narin beli yavaşça kadınsı kalçalarına doğru gidiyordu. Bacakları güçlü, teni sıkıydı. Arthur'un tahmin ettiğinden de güzel bir kadındı. Çok tahrik ediciydi. Arthur dayanamayıp dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü kadının yumuşak karnına gömdü. Kerry'nin ellerini başında, parmaklarını saçlarının arasında hissetti ve sonra kadının hafifçe iç çekişini duydu.

Bu iç çekiş, Arthur'un içini kaplayan kuvvetli arzuların daha da artmasına sebep oldu. Kadının kalçalarını tuttu, dudaklarını kadının pürüzsüz bedeninde gezdirirken elleriyle her yerini okşadı. Dilini kadının göbek deliğine değdirdi. Çılgına dönmüş gibi daha da aşağılara, kadının kasıklarına doğru indi ve o kadınsı kokusunu içine çekti.

Kerry, kendisini sıkıca tutup içine çekmeye çalışan ve sonsuza kadar onunla yaşayacak bir anıya sahip olmayı arzulayan Arthur'un omuzlarına ve kollarına dokundu. Arthur'un

karşı konulamaz boyuttaki hevesi, içindeki ilkel adamı harekete geçirmişti. Kerry'yi yeterince içine çekemiyor gibiydi. Sadece onun varlığından haberdardı. Her bir duyusu, her bir gözeneği onunla doluyordu. O tatlı tadı, o farklı kokusu... Kerry'nin dizlerinin değdiği çıplak göğsü yanıyordu. Omuzları onun parmaklarıyla canlanmıştı. İçini ele geçiren alevler Arthur'u tamamen tüketecek gibiydi.

Arthur ayağa kalkmaya çalıştı. Dudakları Kerry'nin karnının üzerinden güzel göğüslerine ve oradan da boynuna gitti. En sonunda da dudaklarıyla buluştu. Ağzını, dudaklarını öpüyor, tatlı nefesini içine çekiyordu. Elini, kadının boynunun yanına atıp yanaklarını okşadı. Kerry'nin parmakları onun belinde dolanırken Arthur kadının vücudunun onun sert hatlı vücuduyla çok güzel bir uyum sağladığını fark etti.

Arthur'un arzuları, erimiş lavlar gibi damarlarından akıyor. Kerry'nin karnına sıcaklığını vücudunun en mahrem yeriyle hissettiriyordu. Kerry de hevesle ona tepki verdi, kalçalarını onun bedenine sıkıca yaslanmıştı ve ayartıcı bir şekilde hareket etti. Arthur sabrını çabuk kaybetmişti. Kerry'ye sahip olmalıydı, onu içinde hissetmeliydi. Elini kadının göğsünün sıcaklığına bıraktı. Kerry vücudunu hafifçe yukarı kaldırıp öne doğru çıktı. Tam da o sırada Arthur'un iç çekmesi ikisini de eritip bitirdi.

Arthur'un daha fazla dayanması zordu. Hafifçe inildirken Kerry'yi kollarına alıp yatağa götürdü ve birlikte sıradan yatağın üzerine düştüler. Arthur açlığını doyumak için kadının ağzına yumulurken ellerinden birini kadının uçuşan

saçlarının arasında gezdirip bir tutam saçını tuttu. Kerry de onun kadar sabırsızdı. Elleri aniden Arthur'un her yerine dokunmaya; kollarını, göğsünü ve kalçalarını ellemeye başladı.

Arthur kadının göğsünü avuçladı, ucunu okşadı ve el kadının boğazından çekerken göğüslerini yaladı. Kadının derüzsüz tenini dudaklarıyla hissetmek Arthur'un kendisinde geçmesini sağlayacak kadar etkiliydi. Kerry parmaklarının saçından geçirip, başını göğüslerine yaslarken Arthur hiç durmadı. Diğer göğsünü yalamaya başlayınca Kerry hafifçe inildi. Arzular artık Arthur'un bedenini tamamen geçirmiş, kasıklarına yer etmişti.

Arthur mırıldanarak. "Çok güzelsin," deyip kadının kasıklarına uzandı, bacaklarının arasındaki sıcak tenine dokundu. Kerry nefesini tuttu. Arthur elini yukarı doğru kaldırdı kadının bacağına arasındaki nemli tüyleri hafifçe okşadı. İçindeki alevler artık daha da şiddetlenmişti. Bir kez daha Kerry'nin dudaklarıyla buluştu, parmakları kadının nemli bölgelerine uzanırken dilini onun dilinde gezdirdi.

Kerry ona doğru gerindi, kalçalarını kaldırıp ona yalandı. Parmaklarını ona ustaca dokunan, onu zevkin doruklarına ulaştıran adamın tenine bastırıyordu.

Arthur sessizce, "Hayatım," diye mırıldandı. "Beni güzel İskoç'um." Dudakları Kerry'nin boynuna indi ve omuzlarına kadar uzanan kıvrımlı hatlarını öptü. Kerry'nin elleri Arthur'un göğüs uçlarına tahrik edici bir şekilde dokundu, göğsünden aşağı inip en sonunda cüretkârca adamın peritonunun içinde gezindi. İçindeki baskının dayanılmaz

geldiğini hisseden Arthur'un dünyası dönmeye başladı. Kerry onu güderi pantolonun boğucu esaretinden kurtarıken Arthur'un içi bir acayip oldu. Kadının eli kasıklarının arasında geziniyordu. Kerry parmaklarıyla cinsel organının ucuna dokunup sonra da kasıklarının alt kısımlarına doğru yavaşça ilerleyince Arthur bedenine hakim olmakta zorlandı.

Tattığı bu duygular Arthur'un tüm duyularını daha da keskinleştiriyordu. Bu kadın; bu köylü, genç dul onu esir almış, başka hiçbir kadının kollarında hissetmediği arzuların sırtına eriştirmişti. Arthur dibine çakılabileceği duygusal ve fiziksel uçurumun eşiğinde son derece tehlikeli bir şekilde duruyordu.

Ama çok geç kalmıştı.

O uçurumdan günler önce düşmüştü. Aniden Kerry'nin elini tutup cinsel organından çekti. Kerry'nin açık mavi gözlerinin açılmasını ve ona bakmasını sağladı. Kadının siyah saçlarının bir kısmı yüzüne düşmüştü. İpeğimsi, uzun bukleler tenine ve yatağın örtüsüne saçılmıştı. Arthur'un gözlerinin önüne tüm güzelliğiyle serilen göğüsleri ona cezbedici bir yumuşaklık katıyordu. Arthur'un kalbi daha da hızlı atmaya başlamıştı. Hayatında hiçbir kadını bu kadar çok arzulamamıştı. Daha önce hiçbir kadını zevkin doruklarına ulaştırmayı ve tecrübe etmediği şekillerde tatmin etmeyi bu kadar çok istememişti.

Kerry, Arthur'un şakaklarına dokunmak için ellerini yukarı kaldırdı ve Arthur kadının gözündeki ışığı, derinlerde bir yerden gelen parıltıyı gördü. O gözlerin içine düştüğünü.

battığını hissetti. Kendinden tamamen geçmiş haldeydi ve gözlerini ondan ayıramıyordu. Kerry'nin bacaklarının arasına doğru hareket edip yavaşça bedeniyle bütünleşti. Kadının bacaklarıyla birlikte dudakları da açıldı. Uzunca iç çekirken gözleri açılıp kapandı, sırtı havaya kalktığı anda göğsü Arthur'un göğsüne yapıştı. Arthur derine girdikçe kadının bedeni onu daha sıkıca sarıyor, o hareket ettikçe altındaki bedeni onun daha da içine çekiyor, içgüdüsel olarak onunla hareket ediyordu.

Aşına olmadığı yoğun duygular Arthur'u aniden kendine esir etti, adamın tuhaf bir şekilde kendisini kasmaına sebep oldu. Kerry bunu hissetmiş gibiydi. Aniden gözlerini açıp sevimlice gülümsedi. "Arthur," diye fısıldayıp adamın yanaklarını okşadı. Arthur aniden kadının hasret dolu bedeninin derinliklerine daldı. Hareketleri artık daha hızlı bir hal almıştı. Kerry'nin kollarından biri başının yukarılarına uzanıp sıkıca çarşafı tuttu. Diğer eli de Arthur'un sırtına sıkıca tutunmuştu. Kerry başını bir yana attı, yüzünü kapatan saçlarına aldırış etmedi. Arthur tekrar tekrar içine dalarken kendinden geçti.

Olağanüstü bir yolculuğa çıkmışlardı. Arthur'un bedenini onun bedenine bastırması, mucizevi duyguları, aşık bir gençken hissettiği belirsiz ama kuvvetli hisleri hatırlaması bu yolculuğun birer parçasıydı. Ama bu seferki yolculuk farklıydı. *Dünyeyiydi*. Altında yatan Kerry'yle ilgili yalan dolan hiçbir şey yoktu. Kadın bilincini kaybetmişçesine inliyor, bedeni her defasında onun bedenini karşılamak için kalkınca

deli gibi hareket ediyordu. Arthur'un daha fazla kendini tutamayacağını düşündüğü anda Kerry adamı itti, sırtını yatağa yaslayıp üzerine çıktı.

Kerry'nin saçları ikisini de bir perde gibi sarmıştı. Ellerini Arthur'un göğsüne dayarken sergilediği gülümseme şehvet doluydu. "İçimdeki canavarı uyandırdın, Arthur Christian." diye fısıldayıp hareket etmeye başladı. Kerry gerçekten de işini biliyordu. Arthur kadının kalçalarını tuttu, aşağı doğru çekti ve kadının kalbine ulaşmaya çalıştı. Hareketleri hızlanmaya başlayınca, Kerry adamın göğsüne yaslanıp ona tutundu. Nefesi sıcaktı ve Arthur'un kulaklarına değiyordu. Arthur fısıldayarak, "Haydi, Kerry," dedi.

Arthur'un kasıklarındaki baskı aniden binlerce parçaya dönüşüp Kerry'nin bedenindeki sıcaklığa aktı. Arthur o büyüleyici doruğa ulaştığında hayal meyal Kerry'nin ağladığını duydu. Kadının vücudunun kıvrandığını, hayatını söküp aldığını hissetti. Son kez kuvvetli bir şekilde bedenini itti. Arthur içindeki yaşamın son damlasını da onun bedenine aktarınca gırtlğından bir inleme yükseldi.

Nefes almaya çalışan Arthur, kollarını Kerry'nin vücuduna sardı. İkisi de konuşmadı. Arthur onun da kendisi gibi bu tatlı histen, aralarındaki kuvvetli elektrikten dolayı fazlaıyla afallamış olduğunu düşündü. Kerry'nin saçını ve sırtını saran kaymak gibi tenini okşadı. Ancak birkaç dakika sonra omzundaki ıslaklığın ter değil de gözyaşı olduğunu anladı.

Başını ona çevirdi ama Kerry ondan sıyrılıp yüzünü koluna gömdü.

Arthur sessizce onu kollarına alıp kendisine çekti ve bacıklarını etrafına sardı.

Kerry hiçbir şey söylemedi ama Arthur'un elini tutması ona bağlandığını gösteriyordu. İkisi de pencerenin arasında giren ay ışığına bakıp kendi düşüncelerinin içinde kaybolmuş halde orada öylece uzandı. Kerry en sonunda ağzını açınca, Arthur onu duyabilmek için kendini toparladı. "Seni sevdiğimi biliyor musun?"

Kerry'nin sevgisini itiraf etmesi Arthur'u bir garip etmişti. "Hayır. Uzun zamandır böyle şeyler hissetmediğin için sana..."

Kerry kıkır kıkır gülüp Arthur'un lafını kesti. "Seni sevdiğim bal gibi de belli oluyor." Duraksadı ve yüzündeki gülümseme kayboldu. "Hiçbir şey söyleme. Bana sadece garip doğmadan gideceğine söz ver, olur mu? Beni uyandırmama Gittiğini görmeye dayanamam."

Arthur da ondan uzaklaşmaya dayanamazdı. Nazikçe Kerry'nin başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Söz."

"Bir de evine varınca bana haber vereceğine söz ver."

"Söz."

Kerry iç çekti. O yumuşak sesi Arthur'a adeta işkence çektirmiş, adamın kalbine bir ağrının saplanması sebep olmuştu.

"Kerry çok güzel günler geçirdik. Burada yaşadıklarımızı asla unutmayacağım."

"Belki sen de zaman zaman beni düşünürsün."

"Düşünmez olur muyum? Seni nefes aldığım her gün"

düşüneceğim.”

Kerry döndü ve Arthur'un dudaklarına uzandı. Bir kez daha seviştiler. Birbirlerini tamamen hissetmek için ağır ağır hareket ettiler, yaşadıkları deneyimin tadını çıkarmaya çalıştılar. Birlikte olağanüstü bir doyuma ulaştıkları anda Kerry bir kez daha fısıldayarak ona olan aşkını dile getirdi. Bir süre sonra koyun koyuna uykuya daldılar.

Doğru düzgün bir uyku çekemeyen Arthur, güneş doğmadan çok daha önce uyandı. Kerry'nin uykusunun ağır olmasına şükrederken dikkatlice kadının kollarının ve bacaklarının arasından çıktı. Her ne kadar sıkıcı yeleğini üzerine çekmekte zorlansa da sessizce kıyafetlerini giyindi. Çizmelerini eline alıp bakışlarını son bir kez Kerry McKinnon'a çevirdi. Kadının uzun, siyah saçlarını okşadı; ilk defa İskoç ormanlarında karşılaştığı uyuyan güzelin görüntüsünü bir kez daha aklına kazımaya çalıştı. Bu görüntü ömrünün sonuna kadar gözlerinin önünden gitmeyecekti.

Son bir kez onu öpmeye, dokunmaya ve fısıldayarak onu sevdiğini söylediğini duymaya can atıyordu ama sözünü tutup onu uyandırmadan odadan çıktı.

Parmaklarının ucunda yürüyüp mutfağa girdiğinde aksi Thomas'ı görünce irkildi. İki eliyle kahve fincanını sıkıca tutan adam bayağı bitkin görünüyordu. Arthur çizmelerini giymek için sandalyeye oturunca, Thomas kaşlarını çatı. Hızsızca, "Gidiyor musun?" diye sordu.

“Aynen öyle.”

“Neden? Buraları sevmiş gibiydin.”

Diğer çizmesini ayağına geçirmeye çalışan Arthur, Thomas’a gülümsedi. “Senin duygusal biri olduğundan başından beri şüpheleniyordum, Thomas. Buraları gerçekten de çok sevdim ama işlerimle ilgilenmemin vakti geldi. Dundee’de biriyle buluşacağım. Ayrıca ailem de Londra’da merak içinde beni bekliyordur.”

Thomas homurdandı, höpürdeterek kahvesini içti. “Dünyada Glenbaden kadar güzel bir yer bulamazsın. Bunu yaz bir kenara.”

Arthur ağırbaşlıca, “Biliyorum,” deyip ayağa kalktı ve May’ın ona verdiği bez torbanın içine masanın üzerindeki tabakta tepelemesine duran bisküvilerden koydu. Arkasına döndü, kapıya doğru ilerlerken son bir kez omzunun üzerinden arkaya bakmak için durdu. “Sen de biraz başka yerleri görsen iyi olur, Thomas. Dünyada Glenbaden’de bulamayacağın çok güzellik var. Sen de bunu bir kenara yaz.” Bunları da söyledikten sonra kapıdan çıkıp sabahın serin havasına karıştı.

Yürümeye devam edip arpa tarlasının içinden geçti. Bir ayağını diğerinin önüne atmaya çalışarak kendisini yürümeye zorladı.

Glenbaden dedikleri dünyadaki cennetin tam ortasında kalbinin parçalara ayrılmasına engel olmak için arkasına hiç bakmadı.

On Üçüncü Bölüm

Dundee'ye yaptığı yolculuk Arthur'un aklına Covent Garden'da sık sık oynanan ve Richey kardeşlerin tavrına benzer bir tavır takınmış ufak tefek bir adamın sahneye çıkmasıyla başlayan komedi ağırlıklı tiyatro oyununu hatırlattı. Bu sırada aklına ikizlerin onu Eigg Gölü'ne bir tahta parçasından ibaret olan sandallarıyla götürdükleri için epey parasını aldığı geldi.

Eigg Gölü'nün güney kıyısında ilerleyip Perth'e kadar yürüdü ve bir kez daha fahiş fiyata satılan işe yaramaz bir atı cebinde kalan son şilinleri verip aldı. Dundee'ye ve dolayısıyla paralarını yatırdığı İskoç Bankası'na varana kadar böğürtlen yiyerek karnını doyuracak ve ağaçların altında yatarak ayakta kalacaktı. İskoçların atlarını nasıl aldığına bir türlü akıl sır erdiremiyordu. İki defa at *almak* zorunda kalmış ve ikisinde de atı satan kişiler ona çok aptalca bir şey yapıyor-muş gibi tepki göstermişti. Zaten satıcıların binek atı olarak gördüğü hayvanlara baktıktan sonra bunlara şaşmaması gerekirdi. Bu kez aldığı atın sırtı yamuktu. İnsanı sinir edecek kadar ağır yürüyor, toynaklarını yere sürüyordu. Arthur'un

adını *Thomas* koyduğu at, dizginlendikçe de sinirli sinirli kiş-
niyordu.

Dundee yolculuğu günler değil de haftalar sürmüş gi-
biydi. *Thomas*'ın çıkmayı başardığı her tepenin ardından bir
yenisi görünüyor, bir öncekinden de yükseğe tırmanmak ge-
rekiyordu. Ayrıca ılık yaz havası da çabucak bozuluyordu.
Kara bulutlar alçalıyor, dinmek bilmeyen soğuk bir yağmur
bastırıyordu. *Blairgowrie*'ye nasıl gideceğini bir çiftçiye sor-
duktan sonra *Arthur* daha da perişan bir hale düştü. Adam kı-
zıl sakalını yavaşça kaşıyıp neredeyse on beş dakika *Arthur*'
un sorusuna bir cevap bulmaya çalıştı ve sonra da ağır ağır
bir deri bir kemik kalmış elini kaldırıp işaret parmağıyla sağ
tarafı işaret etti.

Adam sonra da gösterdiği yönü çok ağır bir aksanla
açıkladı. *Arthur* adamın dediklerinin tek kelimesini bile an-
lamadı. Çiftçiden söylediklerini tekrarlamasını istemektense
gösterdiği yolu takip etti. Oysa yanlış yöne gitmişti. Ama bu-
nu ancak sabahleyin ayrıldığı küçük köyün çıkışına ulaşınca
fark edebildi.

Geceyi gündüzden ayırmayı başarabildiği saatlerin bi-
rinde bir grup tuhaf insanla karşılaşınca bir masalın içinde
olduğundan emin oldu. Gördüğü genç bir adam yolun kena-
rına bir çukur kazıyordu. *Arthur*, *Thomas*'ın gün boyunca de-
falarca olduğu gibi bir kez daha otlanması için durdu ve genç
adamı izledi. Ama adam *Arthur*'u görmezden gelerek topra-
ğı kazmaya hiç ara vermedi ve hatta işine öyle hevesli bir şe-
kilde sarıldı ki *Arthur* sonunda kendini tutamayıp, "Dünyanın

merkezini mi bulmaya çalışıyorsun?" diye sordu. Bu soruyu sorduktan sonra da kendi kendine kıkır kıkır güldü.

Adam birkaç saniyeliğine başını kaldırdı. "Hayır."

Arthur daha ciddi bir havayla, "Kuyu mu?" diye sordu.

Adam Arthur'a bir yandan ters ters bakıp bir yandan da toprağı kazmaya devam etti. Bir kez daha, "Hayır," dedi.

Arthur'un Lundie'nin yakınlarında karşılaştığı çift ise o tuhaf tavırlı genç adamın tam tersiydi. Bu kez de tek seferde on beş metreden fazla ilerleyemeyen yaşlı Thomas'ın su içmesi için durmuştu. Karşısındaki çiftle, atının evlerinin önündeki akıntıdan su içmesinin sakıncalı olup olmadığını sordu. Arthur'un aksanını duyan kadın ellerini birleştirdi, adam da gülümsedi. Büyük bir hevesle atı çekip suyun yanına götürdüler ve bir o kadar da hevesli bir şekilde, atı su içerken Arthur'u evlerine yahni yemeye davet ettiler. Arthur en sonunda birkaç İskoç'un İngilizleri sevebileceğini düşündü. İkisi de çok normal görünüyordu ve Arthur da sevinip Thomas'ın sırtından indi, May'ın çekip çevirdiği ev kadar düzgün ve temiz bir evle karşılaşacağını umarak kır evine doğru yürüdü. Ancak içeriye adım atınca dili tutuldu. Evin salonunda önündeki samandan otlanan kocaman bir inek vardı.

Evlerinin ortasında inek beslemenin normal bir şey olduğunu düşünen o kaçık çiftin haricinde karşılaştığı herkes Arthur'a ağzını açtığı anda ters ters bakmıştı. Dünyanın bu kesimlerinde İngilizlerin sevilmediğini Arthur çok açık bir şekilde öğrenmişti. Yolda ilerledikçe İngilizlere beslenen duyguların tarihte yaşananlardan çok, koyun yetiştirme uğ-

runa halkın topraklarından atılmasının ardında oldukları düşüncesinin yattığını anlamıştı. Bölge halkı da artık verimsiz hale gelen denizlerdeki yosunları satmakla geçimlerini sürdürmeye çalışıyordu. Ama kıyılar aşırı kalabalıklaşınca birçok insan elindeki avucundaki her şeyi satıp Amerika'ya göç etmek zorunda kalmıştı.

Arthur, bu topraklardaki tarım ve hayvan yetiştiriciliği anlayışındaki değişimin arkasında sadece İngiliz yatırımcıların olup olmadığını bilmiyordu ama Dundee'ye vardığında o bile İngiliz'den nefret eder olmuştu.

Ancak Dundee'ye geldiğinde Arthur'un İskoçlara karşı beslediği duygular tamamen yok oldu.

Öncelikle Bay Jamie Regis onunla görüşmeye tenezzül etmemiş, bu da Arthur'un sinirlerini bozmuştu. Hayatında tahammül edemeyeceği tek şey; karşısındaki kişinin verdiği sözü tutmamasıydı. Jamie Regis de Arthur'a göre aynen böyle bir şey yapmış, tahliye işindeki ihmalkârlığı da sayılırsa *iki* defa onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ancak Arthur bu işini askıya aldığı için ona kızmayacaktı.

Ayrıca kalabileceği düzgün bir yer de bulamamıştı. Şehirde onun statüsündeki insanlara yaraşır ne büyük bir otel ne de bir han vardı. Dundee'nin en iyi oteli olan Wallace Arms. Arthur'un atını bile sokmayacağı eski bir harabeydi. O kendini beğenmiş avukatı beklediği günlerde kahkahalardan ve gece boyunca süren eğlencelerden uzakta uyuyabileceği bir oda bulma uğruna Dundee'deki sayısız birahanelerde do-

landı.

Bu sırada kentteki avukat bürosundan Bay Regis'in bir süre sonra geleceğini öğrenmişti. Durumun böyle olacağını bilmediğine yanıyordu. Çünkü sabahın serin havasında yarısı hasat edilmiş arpa tarlasına adım atıp Glenbaden'den ayrıldığı andan beri Kerry'yi aklından çıkaramamıştı. Meşgul olabileceği hiçbir şey olmadığı için kendisini daha da kötü hissediyordu. Yanından ayrıldığı sabah yatağında çıplak yatan Kerry'nin görüntüsüne tutunuyor, kalıp onu öylece izlemeye başladığına üzülüyordu.

O aksi kırsağın sırtında bir başına harcadığı yorucu saatlerde sürekli onu düşünmüş, Dundee'ye vardığında da halinde herhangi bir değişiklik olmamıştı.

Öncelikle arkadaşlarına ve ailesine mektup yazarak kafasını dağıtmaya çalıştı. Düzinelerce mektup yazdı ve her birinde de İskoçya'da yaşadıklarını gittikçe daha ayrıntılı bir şekilde kaleme aldı. Mektup gönderebileceğini düşündüğü herkese bir şeyler yazdıktan sonra Dundee'nin dar sokaklarında yürüyüşe çıktı. Ancak tekstil fabrikalarından gelen Hint keneviri ve ketenin sert kokusuyla balıkların ağır kokusunu alır almaz hana geri döndü ve Kerry'yle yaşadığı anlara gittikçe daha çok bağlanmaya, huzursuzlanmaya başladı.

Kerry'yi rüyalarında görüyordu. Günler geçtikçe onu gördüğü rüyalar yavaş yavaş Phillip'in belirlediği gecelerin yerini aldı. Kerry'yi gülerken, yürürken hayal ediyor; kadın *tam* karşısında belirliyor ama *hep* de erişemeyeceği kadar uzakta duruyordu.

Tıpkı Phillip gibi Kerry'ye de ulaşamıyordu.

Böyle geçen birkaç günün ardından Arthur, Regis'in gelmesini beklerken kafasını bir şeyle meşgul etmesi gerektiğini, yoksa aklını gerçekten de o rüyalarla yitireceğini düşündü.

Böylece golf oynamaya başladı.

O tuhaf oyunun İngiltere'de oynandığına birkaç kez tanıklık etmişti ama Dundee'de insanların kollarının altına topa vurmak için kullandıkları tahta sopalar alıp akın akın kırsal alanlara gittiğini fark etti. Bir gün o sopalardan üçer tane yanına alan üç genci gördü. Yapacak daha iyi bir şeyi olmadığı için onları takip etti.

Onların peşinden çimlerle kaplı bir tepeye ulaştı ve iskoçların golf sahası dediği Firth of Tay'a bakan ve kum bariyerle tepelerin arasında uzanan bir tür oyun alanıyla karşılaştı.

Gençlerden biri küçük, deri bir top çıkarıp Arthur'un önünde yere koydu. Üç tahta sopadan birini seçtikten sonra sıska bacaklarını ayırdı, başını yere çevirdi ve sopayı sallayıp atışını yaptı. Üç genç de deri topun güneşe doğru yükselip su dolu bir çukurun içine düşüşünü izlerken sessizce durdu. Elinde sopa olan çocuk topun gittiği yeri görünce hayal kırıklığıyla haykırdı, iki arkadaşı da kahkaha atmaya başladı.

İkinci genç atış yerine geçti ve üçü birden birkaç metre arkalarında duran Arthur'u fark etti.

O gün öğleden sonra güneş battığında Arthur tam yüz on dört kez golf sopasını sallamıştı.

Ertesi sabah tekrar sabırsızca golf sahasına yürüdü ve siyah saçlı gencin *featherie* dedikleri deri topla birlikte beğendiği ceviz ağacı saplı, elma ağacı uçlu sopayı getirmeyi hatırlayacağını umarak beklemeye başladı.

Bir gün daha gençleri izledikten sonra yine epey para harcayarak gençlerin birisinden sopaları alıp kendi başına oynamaya başladı. Ancak iki tane topu beleşe getirmeyi başarmıştı. Affleck Kalesi'nin yakınlarında kaldığı yerden yarı günlük mesafede olan çok güzel ve sakın bir saha buldu. Bay Regis'in ortaya çıkmasını bekleyip düşüncelerde kaybolmamak için her sabah erken saatlerde o sahada golf oynadı. bir süre sonra da gününün çoğunu golf sopasını sallayarak geçirmeye başladı.

Ne yazık ki golf topuna yüzlerce kez vurmak bile aklını dinlendirmeye yetmedi.

Her sabah uyandığında, gördüğü rüyalar onu tamamen terk etmiyor, gün boyunca peşine takılıp hayatındaki her şeyi sorgulamasına sebep oluyordu. Her gece onu ziyaret eden Phillip'i ve aradan geçen üç yıla rağmen dinmek bilmeyen kızgınlığını düşünüyordu. Özellikle arkadaşının bu işe yaramaz maceraya atılmasına çok kızıyordu. Phillip neden bu kadar mantıksızca işlere kalkışmıştı? Arthur'un arkadaşının yaptığı hatalardan biri de Kerry'nin geçim kaynağından olmasına yol açan ve beceriksizlik kokan o kötü yatırımdı.

Phillip böyle bir şey yapmasa o da Kerry'yi hiç tanımaz. onunla yaşadığı anlardan dolayı bu kadar acı çekmezdi.

Evet, ama arkadaşına yardım edebilecek durumda olup

da sırtını ona dönmüşken nasıl olur da onu suçlardı? Ona en çok ihtiyaç duyduğu anda Phillip'e yardımcı olmamak onu nasıl bir adam yapıyordu? Phillip, Arthur'un ona yol göstermesini istemiş, bu konuda yalnız ona güvenmişti. Zaten Arthur da ona yol göstermiş, onu direkt mezarına götürmüştü.

Arthur kendisinden ve de dönüştüğü bu adamdan nefret ediyordu.

Kerry gibi bir insan olmayı başarabilir miydi?

Tanrı'dan yardım diliyordu. Çünkü Kerry'yi, dudaklarına değen tenini, altında yatan bedenini ve sıcaklığını düşünmekten kendini alamıyordu. Kerry'nin arpa tarlasından ona doğru gelişini, elini çimlerin üzerinde gezdirişini gözlerinin önünden çekemiyordu. Aynı şekilde May'la konuşmasını, güneş ışığı gibi içini ısıtan kahkahalarını, Kızıl Donner'in çaldığı şarkıya dansıyla eşlik edişini, ihtiyar Winifred'i ziyaret ederken gülümseyişini ve hatta arpayı sapından ayınsını bile aklından silemiyordu. Daha önce onun gibi bir kadınla tanışmamış, hiçbir kadına onun kadar hayran kalmamıştı. Kur yaptığı ya da bakıştığı kadınların hiçbirinde Kerry'nin doğal güzelliğinin tek bir parçasını bile görememişti.

Onunla birlikte olamayacak olması ne kadar da ironikti? Kerry yanlış ülkeden, yanlış sosyal tabakadan, yanlış ırktandı. Yaşadıkları, gönlünü hayali bir karaktere kaptırmaktan farksızdı. Kerry tüm bu sebepler için ulaşılması o kadar zor bir kadındı.

Arthur da bu yüzden dünyadan nefret ediyor, doğumuyla kazandığı statüden iğreniyordu. Aklına sadece dış dün-

yaya açılıp gezmeyi koyan çalışkan Thomas'ın karmaşadan uzak, sıradan hayatını içten içe kısıkanıyordu. Ancak Arthur ne bir İskoç ne de bir çiftçiydi. Krallığın en güçlü düklerinden birinin oğlu, birinin de kardeşiydi. Toplumun en üst kademesinde yer alıyor, İngiliz adalarındaki en ünlü saraylara adım atıyordu. Gerçek ya da hayali hiçbir dünyada hiçbir şart altında kendisini Glenbaden'de göremiyordu.

Bu da onu kızdırıyordu.

İşte o kızgınlığını golf topundan çıkarıyor; hep deliğin ilerisini hedef alıp küçük, deri topu her gün daha uzağa atıyor ama bunu hiç önemsemiyordu.

Hawk and Thistle'nin hancısı dışarı çıkıp onu karşılar-ken Affleck Kalesi'nin yanındaki golf sahasından yeni dö-nüyordu. Arthur adamın Thomas'a bakmak için daha fazla para isteyeceğini düşündü. O değersiz at için para harcamak artık canını sıkıyordu. Ama hancı, Bay Jamie Regis'in uğra-yıp kartını bıraktığından bahsederek Arthur'u şaşırttı.

Adamla görüşme vakti gelmişti.

Arthur, atından indi ve dizginleri yüzü çilli seyise atıp kartı telaşla hancının elinden alırken, "Onu nerede bulaca-ğımı söylemedi mi?" diye sordu.

"Söyledi, Lordum," diyen hancı, Arthur'a Regis'e nasıl ulaşacağını açıklamaya zahmet etmeden arkasını dönüp içeri girdi. Kaşlarını çatan Arthur kartı çevirdi. Arkasında çok düz-gün bir el yazısıyla *Broughty Ham* yazıyordu.

Çok güzel. Sanki müşteri o değil de Regis'miş gibi bir de adamın ayağına gidecekti. Sinirlice arkasına döndü, kıs-

rağının dizginlerini almak için elini uzatıp Thomas'ın sırtına atladı ve gözü kara avukatı kendi elleriyle nasıl boğacağını seve seve kafasında canlandırırken yola koyuldu.

Bay Regis, kendini beğenmiş Lord Christian'ın aksi tavırlarıyla uğraşamayacaktı. Fort Williams'tan Dundee'ye yaptığı zorlu yolculuktan dolayı çok yorulmuş, acıkmış ve son zamanlarda da epey çalışmıştı. Kendisini omzundaki yüklerin altında yığılacak gibi hissediyordu. Atıyla dörtlüğe karşıdan gelen ve dişlerini sıkkan Lord Christian'ı görünce homurdanıp gözlerini kocaman açtıktan sonra bardağının dibinde kalan acı birayı kafasına dikti. Lord Christian hanın küçük giriş salonuna bir hışımla girince, Jamie hızla ayağa fırladı. Kendini beğenmiş İngiliz ona sessizce yaklaşıp Jamie pis pis gülmemek için kendisini zor tuttu. Üç hafta kadar önce hayran kaldığı şık, deri çizmeler tamir edilemez bir hale gelmişti. Belli ki Lord Christian da İskoç topraklarından nasibini almıştı. Bu da Jamie'yi fazlasıyla sevindirdi.

Keyfi yerine gelmiş halde elini uzattı. "Lordum, nasılsınız?"

Christian adamın tam önünde dimdik durup eline baktı, kaşlarını çatı ve hiç beklenmedik bir şekilde kollarını göğsünün önünde aksi bir tavırla bağladı. Birkaç saniyeliğine Jamie'ye ters ters baktı, çenesini oynatıp dişlerini gıcırdatı ve en sonunda, "*Regis*," dedi.

Jamie gülümseyip karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

“Oturmaz mısınız, Lordum?” Lord Christian şüpheli gözlerle önce sandalyeye sonra da Jamie’ye baktı. O isteksizce sandalyeye otururken, Jamie de rahatça yerine geçti. “Geciktiğim için özür dilerim, Lordum. Elimde olmayan sebeplerden dolayı Fort Williams’ta işlerim uzadı.”

Christian uzun bacaklarını masanın altına sığdırabilenkte biraz zorlandı. “Geç kalmakla yetinmeyip bir de sana verdiğim talimatları yerine getirmedin, Bay Regis.”

Jamie çabucak araya girip, “Affedersiniz Lordum ama söylediklerinizi yaptım,” dedi.

“Yapmadın! Bay Fraser’i topraklarından çıkarttın mı?” Christian kendisini zor tutuyordu.

Seni ukala. “Tam olarak söylediğiniz gibi yapmasam da tüm talimatlarınızı yerine getirdim!”

Duyduklarına şaşırdığı belli olan Christian yavaşça öne eğilerek kaşlarının ortasında bir şey görmüş gibi dikkatlice Jamie’ye baktı. “Eğri oturup doğru konuşalım, Regis. Fraser McKinnon’u ziyaret ettin mi etmedin mi? Adama...”

Jamie araya girip, “Kendisini bizzat ziyaret etmedim ama durumu bir mektupla açıkladım,” dedi. “İnanın, Lordum resmi yazışmalar benim iş alanımda kabul görmüş çok etkili bir yöntemdir ve bence bu tür meseleleri çözmek için ideal olan...”

Christian’ın aniden elini masaya vurmasıyla çıkan ses, Jamie’nin lafını yarıda kesip havaya sıçramasına sebep oldu.

Christian burnundan soluyarak, “Ne yaptın?” dedi. Jamie’nin de sezdiği gibi öfkeden adamın sesi titriyordu.

Gergince boğazını temizledi. "McKinnon'a mektup yazıp on beş gün sonra topraklarından çıkarılmasıyla ilgili ayrıntıları tartışmak için kendisini ziyaret edeceğimi ve..."

Christian adeta bağırarak, "Fraser McKinnon'un çoktan öldüğünü biliyor muydun, Bay Regis?" dedi.

İşte gün yüzüne yepyeni bir bilgi çıkmıştı. McKinnon ölmüş mü? Zavallı adam. Gerçekten de iyi biriydi.

"Lord Rothembow'un yatırımlarıyla ilgilendin mi? En azından o kadarını yapmış olmalısın."

Bu laflar Jamie'nin arkasına yaslanmasına sebep oldu. "Bakın Lordum, beni aşağılamanıza hiç gerek yok! Son iki yılda işlerimi üçe katladım. İnsanların durumunun iyi olup olmadığına bakmak için onca yolu gitmemi benden bekleyemezsiniz."

"Ama oralardan alacak paran olsa hemen giderdin!"

Jamie hissettiği suçluluk duygusundan hoşlanmamıştı. Ters ters Christian'a bakıp arkasına yaslandı. "Bunların konumuzla ilgisi yok. Sizin adınıza McKinnon ailesine bir mektup gönderildi. O kişilerin durumun vahametini anlayabileceğinden eminim..." Sesi kısıldı, Christian'ın yüz ifadesindeki ani değişimden dolayı gerçekten de ne diyeceğini unuttu. Yüzü kıpkırmızı olan adam, Jamie'ye ağzı açık halde baktı. Bakışları adamı delip geçebilecek kadar kuvvetliydi ama Jamie, Christian'ın gözlerinin onu görmediğinden emindi.

Christian, "Aman Tanrım," diye söylendi. Ardından. "AMAN TANRIM!" diye haykırdı, aniden ayağa kalktı ve la-

mie ayağa kalkana kadar kapıdan fırlayıp gitti.

Jamie onun peşinden gitmeyi ve adama gerekli belgeleri hazırlayıp İskoçya Bankası'na gönderdiğini söylemeyi istedi ama çok geç kalmıştı. Christian çoktan sokaktaki kalabalığın arasında kaybolmuştu.

Jamie Regis o İngiliz'in tuhaf davranışına bir anlam vermeye çalışırken, Thomas McKinnon, Glenbaden'den ayrılıp Eigg Gölü'ne gidecek son kişilerin eşyalarını faytona yerleştirip sıkıca bağlıyordu.

Kahrolası aptal Fraser'in onlara bıraktığı pislikten kurtulmaya çalışıyorlardı.

Bir bavulu sıkıca bağlarken Kerry'nin hasat edilmiş arpa tarlasından yavaşça yürüyüşünü izledi. Ömrünün sonuna kadar Fraser'e Kerry'ye bunları yaşattığı için lanet okuyacak olsa da kadının kocasının ardında bıraktığı sorumlulukları omuzlamasına hayran kalmıştı. Ama diğer yandan da her şeyi kendi başına halletmeye çalışmasına kızmıştı. Onları kurtarmak için beş bin pound bulabileceğine kendini nasıl inandırmıştı? Glenbaden'in tamamını toplasan o kadar etmezdi!

Evlerinden olmuşlardı.

Bu sözler berbat hislere kapılmasına sebep oluyordu.

Her ne kadar acı verici de olsa topraklarından atılmaları an meselesiydi. Thomas yine faytonla ilgilenmeye koyuldu. Highlands'daki tüm vadilerde, tüm köylerde benzer şeyler

yaşanmıştı ve Glenbaden'i de onlardan farklı kılan hiçbir şey yoktu. Son yıllarda Highlands'da yaşayan iyi kalpli, ahlaklı ve çalışkan İskoçlar toprak sahipleri tarafından koyun yetiştirmek için evlerinden çıkarılmıştı. Koyunlarını otlatmak için büyük arsalarla ihtiyaçları vardı. Bu iş ancak zenginlerin ilgilebileceği bir boyuta ulaşmıştı. Koyunlar, sığırlara nazaran Highlands'a daha iyi uyum sağlamıştı ve koyun yetiştiriciliği baronların en çok kâr ettiği alan haline gelmişti. Yani bu topraklarda ve vadilerde yüzlerce yıldır yaşayan İskoçlar para babalarının yolunda duruyordu.

Moncrieffe'nin de aynı şeyi onlara yaptığını her ne kadar anlatmaya çalışsa da Kerry onu dinlememişti. Bu pislikten kendisinin sorumlu olduğuna inanıyordu ama Tann Fraser'in ve adamın Moncrieffe'yle yaptığı anlaşmanın onları bu hale getirdiğini biliyordu. Moncrieffe'ye ve İskoçya Bankası'na olan borçların ödenmesi için arsalarından, beyaz evden, evdeki eşyalarından, ahırlarından; daha doğrusu her şeylerinden olacaktı. Kerry'yle Thomas'ın elinde tutmaya kararlı oldukları tek şey; Fraser'in ölmeden önce aldığı on iki sığırdı. Ellerinde işe yarar sadece onlar kalmıştı.

Koca Angus ve May'la görüşükten sonra sığırları pazara götürüp satabildikleri fiyata satmaya karar verdiler. Elde edecekleri paranın buralardan ayrılmak isteyenleri Amerika'ya götürmeye yeteceğini umut ediyorlardı. Koca Angus May'ı da alıp fabrikalarda bolca iş bulunan alt kesimlere göç etmiş ailesinin yanına dönmeye karar vermişti. Ahır boşaltıkları akşam Koca Angus, Thomas'a, "Ne yaparım ederim

bilmem ama May'a iyi bakacağım," demişti. "Sen de Amerika'yı görmüş olacaksın."

Thomas da öyle olacağını düşünmüştü. Otuz beş yıl geçmiş, en sonunda dünyaya adım atacağı gün gelip çatmıştı. Kerry ona evlerinden çıkarılacaklarını söyleyip, gelen mektubu gösterdikten sonra bilinmeyen yerlere gitme düşüncesi onu hem heyecanlandırmış hem de korkutmuştu. O andan itibaren hep dalgın halde etrafta dolanmış. Glenbaden'den kilometrelerce uzaktaki yerleri düşünmüştü.

Kerry ise ne yapacağından hiç bahsetmemişti. O İngiliz'i sevdiğini Thomas anlamıştı. Ama Christian'ın onlarla kalmayacağını da biliyordu. Adam yaşadığı yaşantıdan dolayı dünyanın bu kesimine ve McKinnon ailesine uyum sağlayamazdı. Ama Kerry'nin güzel yüzü, en güçlü erkekleri bile önünde diz çöktürmeye yeterdi. Thomas da kadının Amerika'ya yapılacak yolculukta ona ve diğerlerine eşlik etmesini istiyordu.

Thomas sınıf ayrımı gözetmeksizin her insana zenginlik ve refah sunan bereketli Amerika'yı cennetten bir parça olarak gözünde canlandırıyordu. Kendisini gemiden inip güneş ışığıyla parlayan çiçeklerle dolu, verimli yemyeşil toprağa adım atar halde hayal ediyordu.

Bir de Kerry'nin o İngiliz'i aklından çıkarıp onlara katılmasını gönülden istiyordu.

Valizlerin ve eşyaların dikkatlice ağzına kadar doldu-

rulduğu son fayton, Eigg Gölü'nün doğu kıyısı boyunca uzanan dolambaçlı, taşlık yolda zıplaya zıplaya ilerlemeye başladı. Arthur'un kaldığı odada duran Kerry, Glenbaden halkının son üyelerinin oturağına sıkıca tutunduğu faytonun tepesinin arkasında kayboluşunu izledi. Geriye Thomas ve ondan başka hiç kimse kalmamıştı. Thomas bile ertesi sabah güneş doğmadan Perth'e doğru yola çıkacaktı.

Yaptıkları plana göre Thomas epey yol aldıktan sonra Kerry gidip Moncrieffe'ye Glenbaden'in artık onun olduğunu söyleyecekti ve böylece adamın sığırların peşinden gitmesine engel olacaktı. Kerry sığırların epey hasta olduğunu ve çok fazla para kazandırmayacağını düşündüğü için adamın işi uzatmayacağını umuyordu. İki gün bekleyecek, Moncrieffe'yi ziyaret etmeden önce Willie Keith'ten son mektuplarını alacak ve sonra da hemen Perth'e gidip Thomas'la buluşacaktı. Birlikte diğer kişilerin onları bekleyeceği Dundee'ye gideceklerdi. Peki ya sonra... sonra ne yapacaktı?

Glenbaden'de kalan on dört kişinin onu Amerika'ya gitmeyi tercih etmişti. Zaten başka ne seçenekleri vardı ki? Ancak Kerry sığırlardan elde edecekleri paraların beş kişiye yeteceğinden bile şüphe ediyor, Amerika'ya gidecek gemide herhangi bir kişinin hakkını yemeye vicdanının el vermeyeceğini biliyordu.

Öyleyse ne yapacaktı?

Glasgow'a gidemezdi. *Gitmeyecekti!*

O zaman ona ne olacaktı? Başına iyi şeylerin geleceğini umarak yollara düşemezdi. Bir işe girebilmesini sağlayacak

özelliklere sahip değildi. Tekstil fabrikalarının onun gibi kadınları işe aldığını duymuştu ama yünden falan da hiç anlamazdı. Daha da kötüsü işe nasıl girebileceğiyle ilgili en küçük bir şey bilmiyordu. Babasının sayesinde aldığı on yıllık kaliteli eğitime rağmen aklında biraz sanat ve edebiyat bilgisinden başka hiçbir şey kalmamıştı. İşe yarar hiçbir şey bilmiyordu.

Ama okul yıllarında Edinburgh'lu ufak tefek, sessiz Regina Kilmore'yle tanışmıştı. Kerry on iki yıldır onunla haberleşmemiş olsa da bir zamanlar birlikte aynı odayı paylaşmış, birbirlerine dertlerini anlatmış ve okul müdürüne âşık olmuşlardı. Belki Regina ona yardım ederdi. Kızın babasının seçkin bir adam olduğunu hatırlıyordu. Belki adam fabrikaların birinde işe girmesini sağlayabilirdi. Peki, ama onca yıl sonra Regina'yı Edinburgh'da bulmak ne kadar kolay olabildi ki? Ayrıca Regina onu yamalanmış yas kıyafetleri içinde nasıl karşılardı?

Yine de ne kaybederdi ki? Regina son umuduydu.

Arthur:

Adam düşüncelerinden hiç çıkmamış, sürekli acı hissetmesine sebep olmuştu. Bir parçasının eksik olduğunu, hayata aksak aksak devam ettiğini hissediyordu. Geride, görülecek çok rüya, söylenecek çok söz kalmış gibiydi. Sanki Arthur ölmüş, ona kalbinde yatanları söyleme fırsatı tanımamıştı. O gülümsemesini, gözlerini göremeyecek; dudaklarının tenine dokunuşunu hissedemeyecek...

Keder dolu duygularla döktüğü gözyaşları gözlerini ya-

kıyor, dudaklarına dökölüyordu. Kerry de her bir damlasına kızıp hepsini sildi. Oysa Arthur'u, adamın güçlü duruşunu, kollarında yatmanın verdiği huzuru şimdi nasıl da özölüyordu.

Kerry ertesi sabah sisli havada titreye titreye içinde son bisküvilerin, peynirin ve kurumuş balıkların bulunduğu çantayı omzuna asmaya çalışan Thomas'ı izledi. En sonunda çantayı sıkıca bağladığından emin olan Thomas, Kerry'ye bakıp gülümsedi. "Haydi, ben gidiyorum."

Kerry başını salladı.

"En geç perşembe günü Perthshire'ın en uç kesiminde buluşuruz. O zamana kadar gelmezsen geri dönerim."

Kerry, "Endişelenme, Thomas," diyerek adamı rahatlatmaya çalıştı. "Bana bir şey olmaz. Dundee'ye kadar gidip geldiğimi unuttun mu?"

Hafifçe gözlerini kısan Thomas, "Hiç unuttur muyum?" dedi. "Silah yanında mı?"

"Evet."

"Peki, nasıl kullanacağını hatırlıyor musun?"

Kerry gülümseyerek, "Evet," dedi.

Thomas kaşlarını çatıp arpa tarlasının karşısına baktı. Onun halini gördükçe Kerry'nin kalbi sızlıyor, adamın önce lafından sonra neler hissettiğini tahmin edemiyordu.

Bir soruya cevap verircesine, "Şimdi vazgeçmek de olmaz, öyle değil mi?" dedi. Bakışlarını Kerry'ye çevirip gülümsedi. "Dünya beni bekler, Kerry," derken kadının yanağını öpmek için eğildi. Arkasına dönüp puslu havaya doğru yürümeye başladı. Sis etrafını sararken sert bir tonla, "Perşem-

be!" diye seslendi.

Kerry de, "Perşembe!" diye tekrarlayıp Thomas'ın sis-
lerin içinde kayboluşunu izledi.

Kerry orada adeta sonsuza kadar durdu ve sonra yavaşça
arkasına dönüp bacaklarına kayalar bağlanmış gibi ayaklarını
sürüye sürüye eve doğru yürümeye çalıştı. Arthur'un onun
istediği gibi güneş doğmadan kollarının arasından ayrılıp git-
tiği günden sonra binlerce kez olduğu gibi adamın neler yap-
tığını bir kez daha merak etti. Arthur'un şatafatlı bir odada
bir masanın başucunda oturduğunu, etrafını saran ve onu pür
dikkat dinleyen bir düzine kadar adama İskoçya yolculuğunu
anlattığını hayal etti.

Tanrım, onu gerçekten de çok özlemişti!

Kerry kendisine kahvaltı hazırladı ama hiçbir şey yiye-
medi. Sessizlik onu rahatsız etmişti. Dışarıya çıkıp köyüne
baktığında içini ürperten duygulardan dolayı titredi. Vadi-
deki boşaltılmış evlerin bacalarından dumanlar yükselmiyor,
kahkaha sesleri duyulmuyor, köpekler havlamıyordu. Ne ta-
vuklar, ne inekler ortada görünüyordu ne de Koca Angus'un
bağırma sesleri vadide yankılanıyordu. Glenbaden'in hayatı
görülmeyen bir güç tarafından çalınmış gibiydi. Kerry tüyler
ürpertici bir manzarayla karşı karşıyaydı. Thomas'ın ondan
beklenileni en iyi şekilde yerine getireceğini umuyordu. Ken-
disi de en kısa sürede bu ızdıraplardan kurtulmak istiyordu.

Anılarından kaçmaya çalışıyordu.

Arthur hayatına girmiş, onu nefessiz bırakmış ve Kerry
en sonunda nefes almaya başlayınca çekip gitmişti. Ama onu

rüyalarında görmeye devam ediyor; onunla tutku dolu, mükemmel anlar yaşayıp seviştiği odanın önünden gözlerinden yaşlar akmadan geçemiyordu. Daha önce sevişmenin bu kadar büyüleyici olabileceğini tahmin etmemiş, bir erkeğin onu böyle zevkin doruğuna ulaştırabileceğini düşünmemişti. Ama Arthur ona her hatırlayışında titremesine sebep olacak kadar güçlü anlar yaşatmıştı.

Kerry üzüle üzüle bunları hatırlamanın ona hiçbir faydasının olmayacağını düşündü ve beyaz evi McKinnonlardan geriye hiçbir iz kalmayacak hale getirmek için temizlemeye başladı. Temizlik tüm gününü aldı. Gece olunca eski ağaç küüğünün üzerinde titreyerek oturduğunda gökteki yıldızlara bakıp Arthur'un da aynı yıldızlara bakıp bakmadığını merak etti.

Ertesi gün hiçbir şey düşünmeden bir aptal gibi etrafta dolandı ve Glenbaden'den ayrılırken yanında götüreceği birkaç eşyasını topladı. Öğlen olup huzursuzlanınca dışarı çıkıp mutfağın önündeki bahçede gezindi. Bağların üzerinde biraz fasulye kalsa da yaz boyunca yetişen azıcık sebze son birkaç haftada tükenmişti. Kerry buralardan gitmelerinin iyi olabileceğini düşündü. Yoksa muhtemelen sonbahara kadar açlıkla baş etmek zorunda kalacaklardı.

Yapacak başka işi olmadığı için fasulyeleri toplamak için eğildi ama beyaz evin arkasındaki hareketlilik dikkatini çekti. Tepenin yamacındaki kayanın yanında bir koyun vardı. Kerry yavaşça doğrulurken iki tane daha koyun gördü.

“Millet nereye gitti?”

İrkilen Kerry arkasına döndüğünde elindeki fasulyeleri

aniden yere düşürdü. Charles Moncrieffe tam önünde duruyor, şaşkın gözlerle Kerry'ye bakıyordu. Kerry adamın ona yaklaştığını hiç farketmemişti.

"Daha önce burada insanlar vardı."

Burada ne arıyordu? Moncrieffe'yle karşılaşacağından korkarken, "Charles, buralara tek başına mı geldin?" diye sordu. Daha çok erkendi! Thomas yeterince uzağa gitmemişti!

Charles bahçenin çitlerinden içeri girerken başını salladı. "Sadece ben geldim. Buradaki insanlara ne oldu?"

"Onlar mı? Tatile gittiler."

Bu laflar Charles'ın kafasını karıştırmış gibiydi. Adam bir anlığına patikaya baktı ve kafasından düşünceler geçince kaşlarını çatı. Sonradan yüzünde arsız bir gülümseme belir-
diğinde, Kerry'nin kendisine baktığını anlayınca geri çekildi.
"Babam beni, seni almam için gönderdi."

İçini aniden bir korku kapladı. Korunmasız halde tek başına olduğunu düşünüp geriye doğru bir adım daha attı.

Charles'ın dili, eğri büğrü duran dudaklarında gezindi. Gözleri Kerry'nin üzerindeki gri elbiseye takıldı. Neşeli bir havayla, "Babam ona borcun olduğu için çok sabırsızlanıyor," dedi. "Borcunu ödemem için evimize gelecekmişsin."

Kerry yutkundu. "Nasıl yani?"

"Düğün hazırlıklarına başlayacağız."

O anda Kerry'nin içini saf korku ele geçirdi, Charles'dan uzaklaştı, kaçacak bir yer bulmak için etrafına deli gibi bakındı. Ama Charles ne yaptığını biliyormuşçasına Kerry'ye biraz daha yaklaştı. "Benden kaçamazsın. Seni evimize

götüreceğim. Babam evleneceğimizi söyledi.” Kerry’ye de-
ru uzandı.

Çılgına dönen Kerry bir elini kaldırıp, “Lütfen!” de-
Charles kıvrak bir hareketle Kerry’nin elini yakalamaya
geri çekmesine fırsat vermedi. “Seninle aynı yatağı payla-
cağız,” diyerek konuşmaya devam ederken Kerry’yi kend-
sine doğru çekip elini kadının beline attı ve onu öpmeye
alışırcasına dudaklarını uzattı.

Bu manzara karşısında iğrenen Kerry, bir şekilde a-
nın kollarının arasından çıkmayı başardı. Ondan uzakla-
maya çalışırken tökezledi ve, “Lütfen!” diye tekrarladı.

“Benimle geleceksin!” Adamın kaba sesi değişmiş, te-
ditkâr bir havaya karışmıştı. Aniden ileri atıldı. Kerry bah-
den dışarı kaçmaya çalışırken, Charles’ın kahkaha sesleri
desini bulandırıyordu. Akli çılgınlık atarak, *düşün*, diye-
di.

Charles onun arkasından, “Oyun mu oynuyoruz?” de-
seslendi.

Silah. Tam da ihtiyacı olan şey evde hazırladığı çar-
nın içindeydi. Korku içinde koşmaya başladı. Ama Charles
onu yakalayıp yere düşürdü. Pis pis gülüp eliyle Kerry’nin
göğüslerini avuçlayıp boynuna burnunu sürterken, “Bu o-
nu çok sevdim,” dedi.

Kerry ikisini de şaşırtan bir kuvvetle çırpındı. Charles
hazırlıksız yakalayıp yan tarafa yattı ve onu tekrar yakalama-
sına fırsat vermeden tüm gücüyle itti. Ama Charles’ın göz-
lerinde Kerry’nin kanını donduran bir bakış vardı. Onu çab-
cak yakaladı ve sırtını yere yatırıp canını acıttı. Üzerine çık-

kiyafetlerini yırtarken dudaklarını Kerry'nin her yerinde gezdirdi. Kerry umutsuzluk içinde ona karşı gelmeye çalışarak omuzlarını yumrukladı, saçlarını çekti ve elini kolunu ısırdı. Ancak ayağını adamın ayaklarının arasına geçirip kasıklarına sertçe vurunca istediğini biraz olsun yapabildi.

Charles acıyla inleyip hayalarını tutarken Kerry'nin üzerinden indi. Kerry ayağa fırladı, silahını eline almak için olabildiğince hızlı bir şekilde evine koştu. Kapıyı ardına kadar açıp içeri daldı, dar koridordan geçip yatak odasını bulmaya çalışırken duvara çarptı. Çanta yatağın üzerindeydi. Silahı en alta sakladığı için kendine küfrediyordu. Çantaya özenle yerleştirilmiş eşyaları delirmiş gibi etrafa saçarken koridorda onun peşinden gelen Charles'in çizmelerinin her *topuk sesiyle* kalbine ağır darbelerin indiğini hissediyordu.

Elleri soğuk, çelik namluya denk gelince Charles kapıda belirerek, "Benden kaçmamalıydın!" diye haykırdı.

Kerry silahı eşyalarının arasından çekip çıkardığında çanta havalanıp yere düştü. Beceriksizce silahı tutmaya çalışarak arkasına döndü. Namluyu doğrudan Charles'in göğsüne doğrulttu ama deli gibi titreyen ellerinden dolayı silah bir ileri bir geri gidiyordu. Gözleri öfkeden kıpkırmızı olan Charles, kapı eşiğini geçtiğinde Kerry adamın elinde kocaman bir taş olduğunu fark etti. Aniden nefesi kesildi. İçinden, *Yüce Meryem, bana yardım et*, diye haykırdı.

Charles silaha baktı ve yüzündeki öfkeli ifadeyi hiçe sayıp güldü. "Aptallık etme," deyip içeri adım attı. "O elindeki ile beni durduramazsın."

On Dördüncü Bölüm

Eigg Gölü'nün kenarında iyi sayılabilecek bir at bulmayı nasıl başardığı Arthur'un aklında ömrünün sonuna kadar gizemini koruyacaktı ama oracıkta eski bir meşe ağacı gibi çökmüş ihtiyar bir adamın çok güzel bir atı yürüttüğünü görmüştü. Adamı durdurmuş ve atını satmayı ya da kiralamayı düşünüp düşünmediğini sormuştu. Uzunca süren hararetli bir konuşmadan sonra bu adam da epey parasını alıp Thomas'la takasa girmişti.

Ancak bu at verdiği her peniye değmişti. Arthur'un himayesine girdiğine minnettar halde Eigg Gölü'nün kıyılarından rüzgâr gibi esmiş, Glenbaden'e ve Kerry'ye ulaşma isteğine karşılık verircesine İskoç topraklarını dörtlü kat etmişti. Ama kilometrelerce araziye geride bıraktıkça Glenbaden'e vardığında ne yapacağını tam olarak kafasında canlandırmamanın verdiği telaş Arthur'u rahatsız ediyordu.

Regis'in gönderdiği mektubun McKinnonların eline ulaştığını düşününce yanlarına gidip topraklarından atılmalarına sebep olan kişinin kendisi olduğunu itiraf etmesinin hiç de hoş olmayacağına karar verdi. Doğrusu ne yaparsa yapsın

onlara gerçekleri nazikçe anlatamaz, Kerry'yi olanlardan haberdar olmadığına kolayca ikna edemez, bu sorunu çözmeye kararlı olduğunu ve asla canını bile bile yakmayacağını, onu hiç *terk etmeyeceğini* dile getiremezdi.

Lanet olsun! Tekrar tekrar aklına gelen şey de işte bu düşünceydi. Onu bu hale getiren ve kafasını karıştıran, kalbine hapsolmuş duygularıydı.

Onu terk etmeyi istemiyordu.

Onsuz bir gün daha geçirmek istemiyordu.

Ancak dört gün boyunca bir başına golf oynayarak bu acı verici sonuca varmıştı. Onu huzursuz eden rüyalar görmüş ve en kötüsü de gündüz vakti golf sahasında onun hayalini görmüştü. İlk başta yirmi yıl önce Portia'ya âşık olduğu gibi gözlerini kör eden, nutkunun tutulmasına sebep olan bir aşka yelken açtığını farz etmişti ve bu yüzden bunun da geçeceğini düşünmüştü.

Ama canını sıkan ve bunun sıradan bir aşk olmadığını ona hissettiren bir şeyler vardı. Buna seviştikleri o muhteşem gecenin anısıyla bütünleşen ve ayaklarını neredeyse yerden kesen yoğun duygular yol açıyor olmalıydı. Duyguları o kadar güçlü ama aynı zamanda da o kadar anlaşılmazdı ki onları nasıl tanımlayacağını bilmiyordu. Regis yaptığı şeyden bahsedene kadar da neler olduğunu anlamamıştı. Kerry'nin onlara kendi evlerinden atıldıklarını açıklayan mektubu aldığını anladığı anda kalbi içinde adeta parçalara ayrılmıştı. Aniden öfkelenip telaşlanmış, oradan nasıl ayrıldığını bile hatırlayamaz hale gelmişti. Yalnızca Kerry'ye ulaşıp kendi-

sine borçlu olanların onlar olduğunu *bilmediğini* anlatmak ve böyle bir şeyi ona hayatta yapmayacağını söylemek zorunda olduğunu biliyordu. Çünkü ona...

Ona âşıktı.

Kerry'ye ulaşmak için kat ettiği zorlu İskoç topraklarında ilerledikçe pişmanlık ve endişe dolu duyguları kaybolup, yerini yeni yeni kavramaya bağladığı tek gerçeğe, ona âşık olduğu hissine bıraktı. Farkına vardığı şey onu şaşırtıyor, korkutuyor, hayrete düşürüyordu ama bu tıpkı parmaklarını oynatması kadar doğaldı. Kerry McKinnon'a âşıktı. Ona Richey kardeşlerin sandallarına binmelerini sağladığı anda tutulmuş, Glenbaden'deki halini, zorlukları yenme konusundaki kararlılığını, doğal güzelliğini, nazikliğini, iyiliksever ruhunu gördükçe ona olan aşkı daha da artmıştı.

Ona âşık olmuştu.

Lanet olsun, şimdi ne yapacaktı? Onu Londra'ya mı götürecekti? Bu o kadar çok soruna gebe bir düşünceydi ki kendisine bunlara şimdilik kafa yoramayacağını söyledi. Şu anda önemli olan tek şey, ona her şeyi anlatmaktı. Bu yüzden buralara adım atmış İngilizlerin anısına *Sassenach* adını verdiği yeni atını dehleyip yoluna devam etti.

Arthur Glenbaden'deki arpa tarlasının hemen ardında kalan tepeyi aşınca yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anladı. Sassenach ile birlikte hasat edilmiş tarlada ağır ağır ilerlerken kalbine bir sancı saplandı. Gerçekten yolunda git-

meyen bir şeyler olduğundan emindi. Etrafta hiç kimse dolanmıyor, bacalardan dumanlar tütmüyor, köpekler havlamıyor, tavukların sesi duyulmuyor ve de ona bağırarak Thomas ortalıkta dolanmıyordu. En önemlisi Kerry görünürde yoktu.

Glenbaden'i terk etmişlerdi.

Arpa tarlasından geçtikten sonra etrafın birden bu kadar tenha olmasının sebebini bulmaya çalışırken atını beyaz eve sürdü. Belki de aynen Moncrieffe'nin atının kaçtığı günde olduğu gibi bir yerde toplanmışlardı. Ama bu, hayvanların da ortalıkta olmamasını açıklayamazdı. Belki de sığırları otlanmaları için bir yere götürmüşlerdi. Ama...

Bir anda etrafta yankılanan silah sesi sessizliği bir bıçak gibi kesti.

Arthur aniden atını ileri sürdü. Beyaz eve varınca atından hemen inip eve koştu. Kapıya yaklaşırken silahını çıkardı. Ne ile karşılaşacağını bilmediği için temkinli davranıyordu.

İşte o anda Kerry'nin insanın kanını donduran çığlığını duydu.

Çığlığı o kadar acı, o kadar korku doluydu ki Arthur'un içini bir ürperti kapladı. Hemen kapıyı tekmeleyip ardına kadar açtı ve bir hışım ile içeri daldı. Burnuna acı barut kokusu gelirken, çığlıkların geldiği tarafa doğru koştu. Korkudan nabızı deli gibi atarken sağdaki ilk kapıya uzanıp eşikte durdu ve silahını odaya doğrulttu.

Gördüğü manzara onu şaşkına çevirdi. Yavaşça silahını indirdi.

Hayal meyal simasını hatırladığı adam yerde yattığı adamın altından akan koyu kanlar yavaşça ahşap döşemeye üzerine akıp duvarın kenarında birikiyordu. Arthur onu nerede gördüğünü hatırlayamıyordu ama adamın öldüğünden emindi. Adamın gözleri ölümle karşılaştığı andaki bakışlarıyla ona bakıyordu. Kerry de darmadağın olmuş elbisesinin diz kısmına kan lekeleri değmiş halde adamın yanında diz çökmüştü. Eski silahı da yerde duruyordu. Arthur'a bakarken vücudu deli gibi titriyor, korku dolu gözlerinden yaşlar akıyordu. Kana bulanmış ellerini yavaşça Arthur'a uzam.

"Ellerime bak," diye fısıldadı.

Zaten Arthur başka hiçbir yere bakamıyordu.

Ellerini havaya kaldırırken, "Beni kurtar," dedi ama Arthur hemen harekete geçmeyince ellerini çılgına dönmüş halde silkelemeye başladı. "*Beni kurtar!*" diye bağırdı.

Kerry'nin korkusu onu hemen harekete geçirdi. Kadının ellerini ellerinin arasına alarak kanın görünmesine engel olmaya çalıştı. Aynı anda ona kanı ellerinden çıkarması için bağıran Kerry'yi odanın karşı tarafına çekştirerek götürüp ellerini su dolu leğene soktu. Su kıpkırmızı bir hal aldı. Arthur, Kerry'nin ellerindeki kanı çıkarmaya çalışırken onu olabildiğince sarıp sarmaladı. Kerry olanları endişeli tavırlarla anlatmaya çalıştı ama Arthur'un neler olduğunu duymasına gerek yoktu. Yaşananlar apaçık ortadaydı. Şu anda önemsemediği tek şey, birileri onları bulmadan Kerry'yi de alıp odayı terk etmek ve yerde ölü yatan adamdan uzaklaşmaktı.

Peki, *kimdi* bu adam?

Arthur, Kerry'nin ellerini bir bezle kurularken güçlü bir sesle, "Kerry!" dedi. Kerry onu duymuyor gibiydi, gözlerini ölü adama dikmişti. Bir kez daha, "Kerry!" dedikten sonra kadını ona bakana kadar sertçe sarstı. "Kim bu adam?"

Kerry fısıldayarak, "Charles Moncrieffe," dediğinde gözlerinden tekrar yaşlar boşalmaya başladı. "Moncrieffe'nin oğlu! Aman Tanrım!"

Arthur, Moncrieffe'yi ilk gördüğü andan itibaren sevmemişti ve Thomas ona adamın oldukça varlıklı güçlü ve aynı zamanda yılan kadar hain biri olduğunu söyleyince de yanılmadığını anlamıştı. Moncrieffe'nin oğlunun cesedine bakarken içini birden panik kapladı. Tıpkı Phillip'in öldüğü anda hissettiği gibi korkuya ve endişeye kapıldı.

Ne yapacağını bilmiyordu. İngiltere'de olsa yetkililere haber vermenin yapılacak en doğru hareket olacağından hiç şüphe duymazdı. Onun adı ve söyleyecekleri yaşanan olayın gereksiz yere araştırılmasına engel olmaya yeter, her şey Kerry'nin başına herhangi bir sorun açılmadan gizlice halledilirdi. Ama İngiltere'de değildi. Buralardaki kanunları bilmemenin yanı sıra, Arthur çoğu kişinin pis böcekler gibi görüp iğrendiği bir Sassenach'dı. Onun dahil olduğu bir olay daha da detaylıca incelenirdi. Moncrieffe'yle ilgili bildiği ufak tefek şeyler bile adamın oğlunun öldüğünü öğrenince neler yapacağını ya da yapabileceğinin tahmin edilemez bir boyutta olduğunu anlamasına yetiyordu.

Bu konuyu enine boyuna düşünene kadar yapabileceği en iyi şey, birileri olanları öğrenmeden Kerry'yi uzaklara gö-

türmekti.

Kerry'nin kollarını tutarak kadını bakışlarını ölü adamdan ayırıp kendisine bakması için zorladı. "Thomas nerede? Peki ya May?"

Kerry başını iki yana salladı ve tekrar Moncrieffe'nin oğluna baktı. Arthur da onu bir kez daha silkeledi. Adeta bağıarak, "Kerry, beni dinle!" Thomas nerede?" diye tekrarladı.

Kerry de, "Gitti!" diye haykırdı. Arthur elini etine bastırınca Kerry çekindi. "Hepimiz evimizden atıldık," derken kenarlarından yaşlar akan gözlerini yumdu. "Koca Angus'la May, Amerika'ya gidecek bir gemi bulmak için herkesi Dundee'ye götürdü. Thomas'la Kızıl Donner de sığırları Perth'e götürdü. Onlarla orada buluşacaktım. Ortalıkta görünmeyince beni merak edecekler."

Kerry'nin açıklaması onu hem şaşırtmış hem de kafasını karıştırmıştı. Ona neler olduğunu usulca anlatmaya dair tüm umutları McKinnonların sadece mektubu aldığını değil, aynı zamanda toparlanıp Glenbaden'i terk ettiğini anladığı anda yok olup gitti. Yine de Kerry'nin neden geride kaldığına anlam veremiyordu. "Tanrı aşkına, neden burada yalnızsın?"

Kerry tüm dünyası başına yıkılmış bir halde, "Perth'e ulaşması için Thomas'a vakit kazandıracaktım," diye söyleyip bir kez daha yerde yatan cansız bedene baktı. "Elimizde sadece sığırlarımız kaldı ve onları da Moncrieffe'nin alacağından korktuk... Aman Tanrım, beni asacaklar!"

Arthur da öyle olacağından korkuyordu. Onu buralar-
dan götürmeli, Glenbaden'den olabildiğince uzaklaştıрма-
lıydı. Sonra her şeyi detaylıca düşünüp ne yapacağına karar
verirdi. Kerry'nin elini tuttu ve kadını arkasından çekti. Sa-
dece etrafa saçılmış eşyalarının bazılarını telaşla o eski, kır-
mızı çantasına tıktırmak için durdu. Çantayı boşta kalan
eliyle kapıp çabucak yoluna devam etti. Moncrieffe'nin oğ-
lunun cesedinin üzerinden geçti, ağlayıp duran ve aynı şeyi
yapmamak için sızlanan Kerry'yi de çekip yanına aldı.

Dışarı adım atar atmaz Arthur çantayı Sassenach'ın sır-
tına yükledi ve çabucak kendi çantasının altına gelecek şekil-
de bağladı. Kerry'nin ağlaması dinmemişti ve dinmeyecek
gibiydi. Arthur onu atın sırtına çıkardıktan sonra kendisi de
öne atladı. Bir kolunu uzatıp Kerry'yi sıkıca tuttu ve Sasse-
nach'ı içgüdülerinin ona söylediği kadar atik bir at olduğunu
umarak mahmuzladı. Atın Eigg Gölü'nden buralara geldiği
kadar hızlı bir şekilde geri dönmesine ölesiye ihtiyacı vardı.

Sassenach da gerçekten elinden geleni yapmış, yüzüstü
bırakmamıştı ama yolun yarısında yorgun düşüp ağır ağır
ilerlemeye başlamış, Arthur'un içini kaplayan paniğin kor-
kutucu boyutlara ulaşmasına sebep olmuştu. Arthur'un haya-
tında ilk defa ne yaptığı ya da *ne yapacağı* konusunda en kü-
çük bir fikri yoktu. Daha önce hiç içinden nasıl çıkacağını
bilmediği bir işe bulaşmamıştı. Kerry'nin başına geleceklere
dair korkusu onu fazlasıyla endişelendiriyordu. Aklındaki en
tutarlı düşünce, Glenbaden'den uzaklaşmak *zorunda* olduk-
larıydı. Ama *nereye*? İngiltere'ye gidebilirler miydi? Peki ya

sonra? Onu Londra'ya götüremezdi, öyle değil mi? Tanrı aşkına, Kerry oralarda nasıl ayakta kalabilirdi?

Peki ya annesi? Kerry'nin annesinin sağ olduğunu ve Glasgow yakınlarında bir yerde yaşadığını biliyordu. Anne siyle ilgili bir şey vardı ama şimdilik ne olduğunu bir türlü hatırlamıyordu. Kerry orada güvende olur muydu? Onu ora ya götürebilir miydi?

Kerry de işini kolaylaştırmıyordu. Bir süre sonra ağlaması kesilmişti ve Arthur buna fazlasıyla sevinmişti. Ama kadın bir bakıma şoka girmiş, sessizce başını Arthur'un sırtına yaslamış ve parmaklarıyla adamın kollarına sıkıca tutunmuştu. Arthur onunla konuşmaya ve ondan herhangi bir cevap almaya çalıştı ama Kerry başını bile sallayamıyor. dudaklarını kımıldatıp bir insanı öldürdüğünden başka bir şey söyleyemiyordu.

Eigg Gölü'nün karşı kıyısına geçen feribota yaklaştıklarında güneş ufukta kaybolmaya başlamıştı. Birkaç kişi de gölün etrafındaki uzun yolu kat etmektense Perth'e gitmek için karşıya geçmeyi bekliyordu. Arthur onlarla birlikte feribotu beklemenin iyi bir fikir olmayacağına karar verdi. İçlerinden biri daha sonra onu Kerry'yle birlikte gördüğünü hatırlayabilirdi. Ama Sassenach çok fazla yorulmuş, başını bacaklarının arasına kadar uzatmıştı. Ayaklarını adeta sürüyerek ilerliyordu. Gölün etrafında dolanma umutlarını koruyabilmeleri için atın karnının doyurulması, önüne su koyulması gerekiyordu.

Şapkasını gözlerinin üzerine kadar çeken Arthur, eyerin

üzerinde vücudunu yana çevirip Kerry'yi rıhtımda toplanan kalabalığın gözlerinden sakınmaya çalıştı, onlara dikkatlice bakan iki adama sıradan bir havayla selam verdi. Onlar rıhtımdan ve kalabalıktan uzaklaşmak üzereyken adamlardan biri yavaşça elini kaldırıp ona selam verdi. Arthur sessizce iç çekti ve telaşla Sassenach'ı ilerlemesi için mahmuzladı ama at güç bela hareket ediyordu.

Bir saat daha at sırtında ilerlediler. Sassenach bir toynakını diğerinin önüne atmakta zorlanıyordu ve Kerry'nin de durumu gittikçe kötüleşiyordu. Arthur'un umutsuzluğu dayanılmaz bir boyuta ulaştı. Bu topraklara kısılp kalacaklarından, atının öleceğinden, Kerry'nin de dünyadan kopmuş halde olduğu yerde kalacağından korkuyordu. Moncrieffe oğlunun öldüğünü er ya da geç öğrenecekti. Belki de çoktan öğrenmişti. İşte o anda Highlands'ın tamamında büyük çapta bir arama başlatılacak ve ikisi de en yakındaki ağaca asılacaktı. Bu, Arthur'un ömrü boyunca hiç karşılaşmadığı bir durumdu ve onu ölesiye korkutuyordu.

Ama yol gölün sonuna doğru kıvrılırken Arthur alacakaranlık çökmüş gökyüzüne uzanan bir duman gördü ve adamın içine aniden bir parça umut doğdu. Sassenach'ı dumanın çıktığı tarafa doğru sürüp on beş dakika sonra atını durdurdu, Kerry'nin yere inmesine yardımcı oldu. Daha doğrusu kadını yere kapaklanmadan tuttu, sırtını kocaman bir ağacın gövdesine yasladı. "Hemen döneceğim," deyip kadının yüzüne düşen bir tutam saçı kenara çekti. Ama yaşadığı şokun içinde kaybolan Kerry, bakışlarını uzaklara çevirdi; Arthur'un

içini bir kez daha panik kapladı. *Lanet olsun!* Şu anda bir de paniğe kapılmayı göze alamazdı!

Arthur kendisini Kerry'den uzaklaşmaya zorladı ve ağaçların arasına sokulup dumanların geldiği tarafa doğru gitmeye başladı, en sonunda bir tepenin yamacına yapılmış çatısı saman kaplı evlerle karşılaştı. Gördüğü kadarıyla dönane ev ön cepheleri farklı yerlere bakacak şekilde yerleştirilmişti. Ahıra benzer bir bina da yan tarafta uzakta duruyordu.

Burası tam da Arthur'un bulmayı istediği türden bir yerdi.

Etrafı dikkatlice kolaçan ettikten sonra civarda başıpatilerinin arasına sokmuş halde bir evin önünde uzanan köpekten başka bir canlının olmadığını fark etti. Bir kova yem çalacak birisinin çok da görmeyi istemediği bir manzaraydı. Evet, her ne kadar kendisine inanmakta güçlük çekse de, Arthur Christian, hırsızlıkla masumluk arasındaki çizgiyi geçmek üzereydi.

Şu anda anı kurtarmaktan başka çaresi yoktu.

Fakat köpek birden ona ihtiyacı olan fırsatı verdi. Arthur bir anlığına içine düştüğü durumu iyice düşündü, kötü niyetli bir hırsızın bu fırsatı nasıl değerlendireceğini kafasında canlandırdı ve tam o sırada gözüne ayağının dibindeki taşlar çarptı. Yere eğilip eline birkaç tane taş alırken kıkır kıkır gümekten kendini alamadı. Taşların en büyüğünü seçtikten sonra ağaçların arasında saklandığı yerden çıktı ve taşı ahırın tam tersi yönde olabildiğince uzağa attı. İsteddiği şey olmuş.

köpek başını hemen yukarı kaldırmış, kulakları taşın düştüğü yere doğru hareketlenmişti. Arthur bir taş daha fırlattı ve köpek ayağa fırlayıp sesin geldiği yere doğru hızla koşmaya başladı. Arthur, "Bir tane de beni tamamen rahat bırakman için," diye söylenip bir büyük taşı da diğerlerinden uzağa attı.

Köpek, ağaçların arasında kayboldu.

Arthur çayırların üzerinden geçip yere çömelmiş halde ahıra doğru ilerlemeye başladı. Hayatında daha önce hiç koşmadığı kadar hızlı koşuyordu.

Ahıra kolayca girdi. Çabucak içeri dalarken hiç kimse-
nin onu görmediğinden emin olmak için dört eve de bakındı,
sonra da biraz soluklanmak için sırtını çürümüş kapıya dayadı.
Ciğerlerine havayı çekerken tüyleri diken diken oldu ve
aniden içeride yalnız olmadığını fark etti. Yavaşça başını çevirdi ve o anda bir ineğin yanında oturan genç kıza aniden her gün ahırlara böyle dalıyormuşçasına sevimlice gülümsedi.

Süt sağarken yakalanan kızın elleri, büyük bir şaşkınlıkla başını kaldırıp Arthur'a baktığı sırada ineğin memelerinde duruyordu.

Arthur, "Ne kadar da sevimli bir kızmışsın," diyerek durumu kurtarmaya çalışırken ellerini ceplerine soktu. "Gerçekten de çok sevimlisin."

Kız hareket etmedi.

Arthur fısıldayarak, "Kusura bakma ama maalesef bir sıkıntım var," dedi. "Perth'e giderken yolda atım hastalandı." Arthur'un bu sözleri bile kızın ağzını açmasına yetmedi, sadece ellerini ineğin memelerinden çekip kucağına koymasını

sağladı. Arthur boğazını temizledi. “Birazcık yulaf alabileceğimi düşündüm.”

“Yoksa çalacak mıydın?”

“Şey... öyle demesek daha iyi olur.” Arthur ellerini ceplerinden çıkarıp avuçlarını açmış halde masumca omuz silkti. “Durumun bu hale gelmiş olmasına çok ama çok üzülüyorum ama ne yazık ki derdim büyük. Atımın derhal bir şeyler yemesi lazım. Anladığım kadarıyla buralardaki otlar da atların beslenmesine hiç uygun değil, öyle değil mi?”

Kızın başını iki yana sallaması Arthur’u hem şaşırttı hem de rahatlattı. En güzel gülümsemesini sergileyip sıradan bir tavırla ahırın ortasına kadar ilerledi. “Bak, nasıl da haklı çıktım. Gerçekten de altın kalpli, sevimli bir kızmışsın.”

“*Babam* seni öldürür. İngilizleri sevmiyor. İskoçlara an her şeyi çaldıklarını söylüyor.”

Lanet olsun! Daha elini hiçbir şeye sürmeden yakalanmıştı. Kız ayağa kalkıp ellerini yamalı eteğinin üzerinde dikkatlice silerken Arthur da onu içeride tutmak için gücünü kullanmaktan başka neler yapabileceğini düşünüp durdu. Genç bir kıza vuramaz, *vurmazdı*.

Ancak yapmak zorunda kalırsa herkesle boğuşabilirdi.

Ağır ağır konuşarak, “*Baban* akıllı adammış,” dedi. “Asılacağım ipi boynuma kendim atmalıyım, yemin ederim dediğimi yaparım ama gördüğün gibi atımın ölmesini izleyemem. Zavallı hayvan çok hasta. Koca bir günü hiç durmadan geçirdi.” Kızdan bir şeyler duymaya çalışırken telaşlı bir

havayla, "Koca bir günü," diye tekrarladı. "Doğru söylüyorum, onca yolu... sırf Highlands'daki onu iyileştirecek adamı görmek için geldik."

Kız, Arthur'un hiç de beklemediği bir şekilde önlüğünü düzeltmeye ara verip başını kaldırdı. Dikkatlice, "Roger Douglas'ı mı?" diye sordu.

Arthur, Roger Douglas'ın iyi biri olduğunu umup hemen, "Evet," dedi. "Onu tanıyor musun?"

Kız birden bakışlarını yere çevirip hafifçe gülümsedi ve Arthur'un gördüğü kadarıyla biraz da yüzü kızardı. Gerçekten de daha uysal bir sesle, "Evet, onu tanıyorum," dedi. "Buralarda yaptıklarıyla efsaneleşmiş biridir."

Tanrım, sana şükürler olsun. "Böyle kişilerin adları İngiltere'ye kadar uzanır. Daha küçücük bir çocukken o atı bana dedem hediye etmişti. Onun için bunca sıkıntıya katlandım. Atıma çok bağlıyım." Arthur dudaklarının arasından yalanların böyle kolayca dökülmesine şaşırıyordu.

"Atının adı var mı?"

"Olmaz olur mu?" İskoç tarihinde çok da iyi anılmayan o adı es geçip, "Ona Bruce derim," dedi.

Kızın yüz ifadesi tamamen değişti. Hoş bir sesle, "Bruce," derken aniden Arthur'a doğru yürüdü.

Arthur hemen bacaklarını birbirinden ayırdı ve gerekirse kızla boğuşabileceğini düşündü. "Durum bundan ibaret..."

Kız, Arthur'un omzunun üzerinden bir yeri gösterirken, "Kova hemen arkanda," dedi. "İşin bittikten sonra yola bırak ben sabahleyin alırım. Onu nerede bulacağını biliyor mu-

sun?" Kovayı gösterdi. Arthur hemen kovayı alıp kıza uzattı. Kız da sevimlice, "Roger'ı kast etmiştim," dedi.

"Bay Douglas? Şey... aslında bilmiyorum. Bunu sorduğuna sevindim." Kız, bir duvara yaslı tahta kutuya doğru ilerlerken, Arthur, "Bana yolu tarif edebilir misin?" diye sordu.

Kız kutunun kapağını açtı ve sırtı ona dönük halde öne eğildi. Doğrulup yüzünü ona çevirdiğinde kovayı ham yulafla doldurmuştu. "Eigg Gölü'nün sonundaki rıhtımın orada sağa giden bir yol göreceksin. Din Fallon'daki ağaçların arasında evini bulabilirsin. Eminim Roger Douglas atını iyileştirecektir." Adamın adından bahsederken kızın yüzü bir kez daha kızardı. "Ona Lucy McNair'in selamı olduğunu da söyleyebilir misin?"

Arthur kovayı kızın elinden aldı ve başını salladı. "O konuda bana güvenebilirsin."

Yüzü daha da çok kızaran kız, elbisesinin yakasıyla oynadı. "Dikkat et de *babam* seni görmesin," dedi.

Arthur gülümsedi. "Dikkatli olacağım. Teşekkürler Bayan McNair. Bruce'un hayatını kurtardınız." Bunları da söyledikten sonra yüzü kıpkırmızı olan kızın yanından ayrıldı. çabucak kapıya kadar yürüdü ve ahırdan çıkmadan önce köpeğin etrafta olup olmadığını kontrol etmek için dışarıya baktı. Köpeği görmeyince omzunun üzerinden bir kez daha Lucy'ye sevimlice gülümseyip dışarı çıktı. Çayırıları çabucak geçti ve elinde bir kova yemle ormana daldı. Ancak ağaçların altında güvende olduğunu anladığı anda durdu, sırtını bir ağaca yasladı ve elini kolundaki yaraya bastırdı. O anda his-

settiği anlık sevinç onu fazlasıyla şaşırtmıştı.

Çok güzel. Az önce bir kova yem çalmıştı. Sadece bir şey çalmakla kalmamış, çok sevimli bir kıza adı bir herif gibi yalanlar söylemişti.

Sırtını ağaçtan çekip Kerry'yi bıraktığı yere giden yolda hızlıca ilerledi.

Sassenach ya da *Bruce*, yemini hemen yiyemediği için huysuzlandı ama Arthur atı McNairlerin evlerinden uzaklaştıklarından emin olana kadar sürdü. Küçük bir akıntının yanında durup Kerry'yi bir kez daha aşağı indirdi, sonra yulaf dolu kovayı atın önüne koydu. Sassenach yemini yerken, Arthur atın eyerini çıkardı ve onunla birlikte aldığı eski battaniyeyi kullanıp elinden geldiğince sırtını ovdu.

Sonra da Kerry'yle ilgilendi.

Kerry bir ağacın dibine çökmüş, göğsüne kadar çektiği dizlerine alnını bastırmış bir ileri bir geri sallanıyordu. Glenbaden'den ayrıldıklarından beri hemen hemen hiç ağzını açmamış, nereye gittiklerini sormamıştı. Hiçbir şey dememişti. Şok geçirdiği belli oluyor, acı çektiği hissediliyordu. Arthur ömrü boyunca hiç kimseye ateş etmemişti. Kerry'nin perişan haline benzer bir durumu sadece Phillip'in öldüğü anda Adrian'da görmüştü.

Onu gördükçe içi yanıyordu. Kerry'nin şu son aylarda omuzladığı yüklerin hiçbirisi her ne kadar kendi hayatını kurtarmak için yapmış olsa da bir insanın canına kıydığı gerçe-

giyle boy ölçüşemezdi.

Hem onu bu halinden nasıl kurtarabilirdi ki? Çaresizlik içinde homurdanarak eyere bağlı iki çantayı çıkarıp Kerry'nin iki büklüm olduğu yere götürdü. Ardından kadının hafifçe inleyişini duydu, onun yanına çöküp elini omzuna koydu. Ama Kerry başını hiç kaldırmadı.

Arthur yumuşak bir sesle, "Kerry," dedi. "Kerry lütfen bana bakar mısın." Onu duymuyor gibiydi. Arthur montunu çıkarıp Kerry'nin yanına yere bıraktıktan sonra ellerini kadının omuzlarına koydu. "Şimdi biraz uyu," deyip Kerry'nin yatmasına yardımcı olmaya çalıştı. Kerry montun üzerine yatıp ayaklarını kendine doğru çekti. Cılız akşam ışığı sessizce döktüğü gözyaşlarının yeni izler yarattığı yanaklarına vuruyordu.

Kederden boğuluyordu.

Arthur ağacın dibine oturup elini Kerry'nin omzuna koydu. Kadın aniden yanına uzanıp başını onun bacaklarına koyunca Arthur irkildi. Kolunu Kerry'nin omzuna uzatırken iç çekerek sırtını ağaca yasladı ve içinde bulundukları durumda yapması gerekenleri düşünmeye koyuldu.

Arthur aklına gelen her türlü seçeneği enine boyuna düşünüp Kerry'nin bir kâbustan diğerine geçişini izlerken, ay gökyüzüne yükselip yavaşça ilerledi. Ay, gökten inmeye başlarken Arthur kararını verdi. Kerry'yi Glasgow'a, annesinin yanına götürecekti. Atılabilecek en akıllıca adım buydu. Onu ne kadar severse sevsin İngiltere'ye götüremezdi. Kerry o dünyaya uymuyordu. Onu Perth'e de götüremezdi. Moncri-

effe onları arıyor olacaktı ve de Thomas'ı bulmak için böyle bir riski göze alamazdı. En azından Glasgow'da Kerry'nin Moncrieffe'den saklanma konusunda bir şansı olabilirdi. Çok mükemmel olmasa da mantıklı bir çözüm bulmuştu. Onlara para verebilir ve diğerleriyle birlikte Amerika'ya göç etmelerini isteyebilirdi.

Mantıklı tek çözüm buydu.

Arthur kendisini buna inandıracağını umarak bu sözleri defalarca aklında tekrarladı.

Kerry o itiş kakışı hayal meyal anımsıyordu. Ağırlaşan göz kapaklarını açmaya çalıştı. Göz kırptı, aya baktı ve nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Bir anda yaşadığı her şey üzerine akın etmeye, kalbine büyük bir yük bindirmeye başladı. *Bir insanı öldürmüş, bedeninde hüküm süren hayatın kayıp gittiğini gören adamın gözlerindeki korkuya tanıklık etmişti.* Derin bir nefes alıp gözlerini yumdu ve gördüklerinin bir kâbustan ibaret olması için dua etti.

"Gel, hayatım. Güneş doğmadan yola çıkmalıyız."

O berbat olayların ortasında beliren ve onu çekip çıkaran onun sesiydi, onun Arthur'u, onun şövalyesiydi. *Bir adamı vurmuş, öldürmüştü.* Başındaki ağrı, şakaklarındaki zonklama çok şiddetli, çok acımasızdı. Arthur sesinin geldiği tarafa sırtını döndü. Gerçeklerle yüzleşmeyi istemiyordu.

"Kerry. Birileri bizi bulmadan yola çıkmalıyız."

O artık bir suçluydu. Onu buldukları anda asacaklardı.

“Gel haydi.” Onu ayağa kaldıran Arthur’un ellerini kollarının altında hissetti. Bacakları uyuşmuştu. Yere basmaya çalışırken zorlandı. Hiçbir şey olması gerektiği gibi işlemiyor, ayakları sanki hareket etmiyordu. Arthur’un kolunu beline attığını, onu kendisine doğru çekip sırtına eyer yerleştirilmiş ata doğru küçük bir açıklıktan götürdüğünü fark etti. Arthur onu atın sırtına bindirip ellerini eyerin kenarlarına tuturunca, “Dikkat et,” dedi. “Sıkıca tutun.”

Bir anlığına gözlerden kaybolup geri döndü. Kerry adamın çantaları bağladığı sırada eyerin çekildiğini ve Arthur’un arkasına atladığını hissetti. Arthur kollarını onun etrafından geçirip dizginleri tuttu ve Kerry adamın dudaklarının at hareket ederken başına değişini hissetti. Arthur atı gecenin karanlığına doğru sürerken hüznü dolu bir sesle, “Ah, güzel Kerry,” diye söyledi.

Ah, güzel Kerry ne yaptın sen böyle?

On Beşinci Bölüm

Yine uykuya dalmış olmalıydı. Uyandığında güneş doğuyor, etraftaki sisli havayı ortadan kaldırıyor. Tüm eklemeleri ağrıyan Kerry kımıldadığında Arthur'un kollarının onu sıkıca sardığını hissetti.

Arthur, Kerry'nin başının üzerinden, "Tanrı'ya şükürler olsun," dedi. "Sonsuza kadar uyuyacağını düşünmeye başlamıştım."

"Neredeyiz?"

"Oo, hem de konuşuyormuş." Nazikçe Kerry'nin alnına düşen saçlarını kenara çekti. "Bildiğim kadarıyla Perth'in batısında. Maalesef yanımızda pusula yok."

Kerry elini zonklayan şakaklarına koydu. Perth'in batısı. *Ama Thomas onları bekliyordu.* Yoksa beklemiyor muydu? Pusların arasında kalan aklına korku dolu duygular hakim olmaya başlıyor, gittikçe sisler aralanıyor ve o korkunç manzaranın bilincine varıyordu. Bir kez daha aynı korkuları yaşamamak için konuşmaya başlayıp, "Thomas beni bekliyor," diye söylendi.

"Evet, ona haber vermenin bir yolunu daha sonra bul-

maya çalışacağım ama çok fazla umutlanmamalısın.”

Bu cevap Kerry'nin kafasını karıştırdı. Başını kaldırıp ona bakmaya çalışırken parlak güneş ışığından dolayı gözlerini kıstı. “Ona haber mi vereceksin?”

Arthur kaşlarını çatı, dizginleri ata vurdu. “Perth’e gitme riskini göze alamayız. Moncrieffe özellikle sığırların da ortada olmadığını fark edince ilk oraya bakar. Muhtemelen hayvanların pazara götürüldüğünü düşünüp şansını denemek için Perth’e gider. Yani şimdilik oralara adım atmak bizim için çok tehlikeli.”

Perth’e gitmiyor muyuz? O zaman nereye gideceğiz? Peki ya Thomas? Kerry'nin aklındaki sesler gittikçe yükseliyordu. Korkuyu daha da derinden hissedip hafızası yeme gelmeye başlayınca gözlerini yumdu. Lafı ağzında gevekeyip, “Perth’e gitmek zorundayız,” dedi. “Gidecek başka yerim yok.”

“Glasgow var.”

Arthur'un yumuşak sesi, söylediği sözlerin yarattığı acıyı hafifletmiyordu. Ağzından çıkanlar Kerry'yi bir bıçak gibi deşmiş, o da Arthur'un bedeninden uzaklaşmıştı. Neredeyse attan düşecekti. Ona ve dizginlere daha da sıkı tutunan Arthur, “Dikkatli ol!” dedi. “Bir tarafını sakatlayacaksın!”

Kerry, onun uyarılarına kulak asmayıp, “Glasgow olmaz!” diye haykırdı. “Ciddi olamazsın!”

“Başka seçeneğimiz yok...”

Kerry çığlık atarak, “*Olmaz!*” deyip tüm gücüyle Arthur'un kollarının arasından çıkmaya, çaresizce adamda

uzaklaşmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Onun yüzünden Arthur atı aniden dizginlemek zorunda kaldı ve Kerry onu itip yere indi. Ayakları toprağa değince binlerce iğnenin tabanlarına battığını hisseder gibi oldu. Arthur onun hemen arkasındaydı ve Kerry, Glasgow'la ilgili her türlü öneriden kaçmak için işe yaramaz bacaklarıyla koşmaya çalışıyordu. Hissettiği korkular bedenini ele geçiriyor, ciğerlerindeki nefesi tüketiyor, soluk alamaz hale gelene kadar onu boğuyordu.

Arthur'un elleriyle omuzlarını sıkıca sıkıldığını, sonra da onu göğsüne bastırdığını ve ona sıkıca sarıldığını hissetti. Kerry'nin kulaklarına, "Kendine hakim ol, Kerry McKinnon," diye fısıldadı. "Seni kovalayacak halde değilim. Glasgow'a gitmeyi istemediğini biliyorum ama sence bu şartlar altında daha iyi bir seçeneğimiz var mı?"

Kerry, Arthur'un kollarının arasından çıkmaya çalışırken, "Glasgow olmaz!" diye haykırdı. "Başıma gelecek hiçbir şeyi önemsemiyorum ama Glasgow'a asla gitmeyeceğim!"

Arthur, "Dur!" diye haykırdı ve tüm gücüyle Kerry'nin omuzlarını tutup kadını onunla yüz yüze gelecek şekilde döndürdü. Yüzünde gergin bir ifade vardı, gözlerinin altına mor halkalar yer etmişti ve çenesini sakallar kapatmıştı. O da en az Kerry kadar bitkin düşmüştü. "Beni dinle! Perth'e gidip Moncrieffe'nin seni bulmasına fırsat vermene müsaade edemem. Asıldığını görmeye dayanamam. Beni anlıyor musun? Şu anda kulağa en mantıklı gelen tek şey, seni Glasgow'a götürmek!"

Arthur çok ciddi idi. Kerry'nin hayatı ellerinden kayıp gidiyor, dizleri titremeye başlıyordu. Gözlerini kapatırken neredeyse yere yığılacaktı.

Arthur, Kerry'yi sarsıp ayakta tutmaya çalışırken aksi bir sesle, "Haydi gel," dedi. "Durum zaten yeterince kötü. Bildiğim kadarıyla annen sana bakabilecek durumda. Bir fabrikada kendini harap etmene gerek yok."

Kerry hıçkırığa hıçkırığa ağlarken, "Hayır!" dedi. "Lütfen! Onun yanına *gidemem*! Beni anlamıyorsun..."

Arthur ona bakmasını sağlamak için Kerry'nin çenesini yukarı kaldırırken, "Seni koruyacak hiç kimsenin olmadığını biliyorum, Kerry," dedi. "Annen hariç hiç kimsen yok. Thomas şimdi sana yardım edemez. Seni oraya götürmekten başka bir şey yapamam..."

Kerry, "O zaman bırak burada öleyim!" diye haykırdı. "Oraya gideceğime ölürüm daha iyi. Zaten yaptıklarımın dolayı ölmeyi hak ediyorum. Beni burada kurtların arasında bırak ama Glasgow'a götürme Arthur! *Götürme!*"

Kadının sinirlerinin bu kadar bozulmasına şaşırان Arthur, kafası karışık halde el gözleriyle Kerry'nin yüzüne baktı. Kollarının üzerindeki eller Kerry'nin canını Arthur'un gözlerine biriken duygu dalgaları kadar yakmaya başladı. Ama en sonunda Arthur sakince ondan söylediklerini anlamasını istedi. "Kerry, başka *ne* yapabilirim? Bana başka çıkar yol göster, ne olur..."

Bir yol daha vardı. *Ölüm*. Kerry annesiyle ve birlikte hayatını sürdürdüğü yobazlarla yaşamaktansa ölmeyi yeğ-

lerdi. Glenbaden'i kaybettiğini ya da Charles Moncrieffe'yi öldürdüğünü düşünmektense ölüp gitmeyi tercih ederdi. Ama Arthur elini omuzlarına atıp onu tatlı sözlerle atın sırtına çıkarmaya ikna edince, bacakları yaşama arzusuyla kendiliğinden harekete geçti. Sessizce Arthur'un yanında ağır ağır yürümeye başladı, adamın nazikçe dile getirdiği teselli verici sözlerini duyamıyordu. Akli aniden hayatını ele geçiren o inanılmaz felaketle dolmuştu. Sanki bir tür Yunan tragedyası İs-koçya olarak bildiği topraklarda sahne alıyor, farkında olduğu her şey yavaşça ayaklarının altında parçalara ayrılıyordu. Arthur atın sırtına binmesine yardım ederken, *belki de dileğim olmuştur*, diye düşündü.

Belki de bu dünyada ölümü tadıyorum.

Sassenach daha fazla ilerleyemeyecek hale gelene kadar yola devam ettiler. Saatlerce at sırtında ilerlemiş gibilerdi. Kerry konuşmuyor, Arthur da Kerry'nin ölümüyle yüzleşecek bir mahkûm gibi kaderine razı olduğunu düşünüyordu.

Arthur'un akli çok ama çok karışmıştı.

Geçen yıl boyunca karşılaştığı onca soruna boyun eğmeyen Kerry'yi, Glasgow'a yerleşme düşüncesinin mahvettiği fazlasıyla belli oluyordu. Bunlar *Arthur'ı* da çok üzüyordu. Ona şimdi kim bakar, çaresizliğini kim giderir, onu kim Glasgow'a götürürdü? Onu yaşamaktansa ölmeyi tercih ettiği bir yere ya da birisine mahkûm etmek Arthur'un boyunu aşan bir şeydi. Aynı şekilde İngiliz aristokrasisinin bir üyesi

olarak onu Londra'ya, beğenip beğenmeyeceğini bilmediği bir yere, hor görülebileceği bir dünyaya götürmek de ona ya-
kışmazdı.

Londra'daki parıltılı hayat yalan dolan doluydu. Or-
larda doğal hiçbir ışık yoktu. Kerry'nin doğal güzelliğine vur-
acak güneş, hayat dolu yüzünü aydınlatacak ay ışıkları bu-
lunmuyordu. Sadece bunlar değil, *sosyetenin* insanları da çok
zalim olabiliyordu. Her adımlarını dikkatlice hesaplar, her
durumdan kendilerine bir pay çıkarmayı severlerdi. Ne ger-
çek bir arkadaşlık anlayışları ne de sosyal statülerinin har-
cinde onları birbirine bağlayan bir bağları vardı. Hemen be-
men hiçbiri doğru düzgün bir gün çalışmamış, çok azı çab-
manın insana kattıklarını öğrenebilmişti. Belli bir amaç uğ-
runa birlikte çalışmanın ne demek olduğunu bilmiyorlardı.

Evet, Londra gerçekten de çok farklı bir dünyaydı. Glen-
baden, Arthur'un *memleketim* dediği topraklara kıyasla masal-
larda var olabilecek bir yer gibi duruyordu. Kerry McKin-
non kadar canlı ve güzel bir kadın orada nasıl hayatta kalı-
rdı?

Öğlen vakti Sassenach'a su vermek için durdular. Ar-
thur atın görünüşünden hiç hoşnut değildi. Bitkin düşmüş-
benziyordu. Kerry sessizce çimlerle kaplı bir tepeye çöktü
ve ruhsuz gözlerle atı olabildiğince rahat bir yere yerleştirmeye
çalışan Arthur'u izledi. Sassenach'ın bu hızla daha fazla da-
yanamayacağı belli oluyordu. On ya da on beş kilometre an-

cak gidebilirdi.

Arthur didinip dururken bunlara kafa yordu ama doğru düzgün düşünemeyecek kadar yorgundu. Sonunda işi bitince montunu çıkarıp yolculuğa çıktıklarından beri ilk defa dinlenmeye niyetlendi. Yeleğini çıkarırken Kerry'ye baktı. Kadının yüz ifadesi değişmişti. Başını kaldırıp Arthur'a döndüğünde daha istekli gözlerle ona cevap verdi ve bu da Arthur'u şaşırttı. "Ne oldu?" diye sordu.

Kerry bakışlarını önüne çevirdi. "Beni... mutlu ettiğin anları... düşünüyordum da..."

Söylediği sözler aniden Arthur'un dengesini bozdu, pişmanlık dolu bir havuza bodoslama dalmasına sebep oldu. Ona öylece baktığında, aklının söyleyemeyeceği şeylerle dolduğunu hissetti. Kerry hayatındaki tek parıltı, uzun yıllardır karşılaştığı tek eğlence kaynağıydı. Ona âşık olmuş, hayran kalmıştı ama o anda solmuş yüzüne bile güçlkle bakabiliyordu. Kafası karışmıştı.

Hiçbir şey söylemedi, sadece sırtını ona dönüp uzanmak için yere yattı ve duyduğu sözlerin geçip gideceğini. Kerry'nin onu kendi haline bırakacağını umarak gözlerini yumdu. Şansına bedeni yorgunluğuna teslim olmuş, hemen uykuya dalmasını ve ağır bir uyku çekmesini sağlamıştı.

Çok geçmeden Phillip yere oturmuş halde karşısında belirmiş. ikisinin arasında yerde yatan Arthur'un göremediği bir şeye bakıp gülümsemeye başlamıştı. Phillip ilk defa ona bu kadar çok yakınlaşmıştı. Arthur en sonunda elini uzatsa arkadaşına dokunabileceğini düşünmüştü. Ama Phillip'in be-

denine ve İskoçya'daki sisler kadar solgun tenini kapatan eski püskü elbiselerine zar zor bakıyordu. Yerdeki bir şey Phillip'in gülümsemesine sebep oluyordu. Arthur doğrulup oturmaya çalıştı ama ağır uykusu onu kımıldayamayacağı kadar büyük bir güçle toprağa çakmıştı.

Phillip, kıkır kıkır gülüşü kahkahalara dönüşürken öne eğildi. Aniden yüzünü Arthur'a çevirdi ve göğsünün durması gereken yerdeki korkunç görüntüyle onu mahvetti. Arthur ona bakarken Phillip yavaşça ayağa kalktı, gerçek hayattaki bir seksenlik boyunu aşip adeta göğze uzandı. Bir daha güldü ve centilmence başını önüne eğip kolunu bir tarafa açtı.

"*Glasgow,*" dedi.

Arthur, Phillip'in gösterdiği yere baktı ve korkuların vücudunu bir orak gibi kestiğini hissetti. Phillip gibi beti benzi atmış olan Kerry, göğsünde tıpkı Phillip'in göğsündekine benzer kanlarla dolu simsiyah bir delikle orada çalılarının üzerinde yatıyordu. Arthur o anda hissettiği dehşetle mücadele etti, tüm gücünü kullanıp uykusundan uyanmaya çalışıp gördüğü kâbusun kabuğundan çıkarken on güçlü erkek tarafından sarsılıyormuş gibi titreyerek gözlerini açtı.

Birden ayağa fırlayıp Phillip'in durması gereken yere bir hışımla uzandı.

Phillip gitmişti.

Çabucak diğer tarafa baktı ve gördüğü şeyden sonra derince bir iç çekti. Kerry uykuya dalmıştı. Göğsünde kocaman bir delik yoktu. Ama dudakları uykusunda birisiyle konuşuyormuşçasına hareket ediyor, yüzü ızdırıp dolu bir ifade ta-

şıyordu.

Glasgow.

Phillip'in hayalimsi fısıltısı Arthur'un peşini Kerry'yi önüne alıp akşamın erken saatlerini geçirdikten sonra da bırakmadı. *Neyi kast etmişti ki?* Bir alamette mi bulunmuştu? Söylediği şeyin bir anlamı var mıydı, yoksa son otuz saat boyunca yaşadığı stres onu duygusallaştırıyor muydu? Ne de olsa bir kaçak olmaya alışkın değildi. Aslında dünyanın her gün önüne aksi bir havayla sürdüğü ardı arkası kesilmeyen şeylerin hiçbirine alışık değildi.

O rüyanın sırrını çözememişti ama gördüğü şeyler yüzünden seçip ilerlediği yol aniden Perth'in güneyindeki küçük bir nehrin kıyısında bitince içini acayip bir korku kapladı. Bölgenin coğrafi yapısıyla ilgili kısıtlı bilgisi ona nehrin Firth of Tay'a döküldüğünü, dolayısıyla denize ve İngiltere'ye giden gemilerin sıkça geçtiği yerlere vardıklarını söylüyordu. Nehri geçip yola devam ederlerse iki, belki de üç günde Glasgow'a varırlardı. Orada da Arthur hatırı sayılır çevresini kullanıp Kerry'nin annesini bulur, onu orada bırakır ve İngiltere'ye gitmenin bir yolunu bulurdu.

Glasgow.

Nehrin kıyısında huzursuzca dolanırken, peşini bırakmayan o görüntüler bir kez daha Arthur'un aklına geldi. Phillip öldükten sonra geçen üç yıl boyunca o rüyaların arkadaşının mezarından ona uzanıp onu hayal kırıklığına uğrattığı

için cezalandırma yöntemi olduğuna inanmıştı. Ama güne-
şin son ışıklarını sunduğu saatlerde nehrin kıyısında yürürken
Phillip'in belki de ona başka bir mesaj vermeye çalıştığını
düşünmekten kendisini alamadı. *Glasgow*.

“Şimdi ne yapacağız?”

Daldığı düşüncelerden irkilerek uyanan Arthur, Kerry'nin sesinin geldiği tarafa doğru döndü. Ellerini mahcup bir tavırla önünde birleştiren Kerry; kocaman, mavi gözleriyle ona baktı ama bakışlarında Arthur'un sevdiği o parıltı yoktu.

Onu yitiriyor, kendi kalbinin de tükendiğine tanıklık ediyordu.

Kerry'nin siyah saçları darmadağın olmuş, yüzü solmuş, adeta hayatı akıp gitmişti. Arthur o anda onu Glasgow'da ne olacağı belirsiz bir gelecekle baş başa bırakamayacak kadar çok sevdiğini fark etti. İçi aniden onu böyle bir kaderden kurtarma ve hayatını ona geri verme içgüdüleriyle alevlendi.

Yapacaklarının doğuracağı sonuçları umursamadan onu İngiltere'ye götüreceğine karar verdi.

Aniden büyük bir kararlılıkla ileri çıkıp iki büyük adım da aralarındaki mesafeyi kapattı. Ona uzanıp Kerry'yi hevesli kollarına alınca kadının gözleri kocaman açıldı. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama Arthur tutkulu bir öpücükle onu susturdu. Ağzı ona aç bir şekilde hareket ediyor, dudaklarını özümseyip nefesini ciğerlerine çekiyordu. O tatlı nefes Arthur'u harekete geçirdi, onu sonsuza kadar kollarında tutma isteğini daha da şiddetli bir hale getirerek bu uğurda her şeye katlanmayı göze almasını sağladı.

Nefesiz kalan Arthur başını kaldırdı. "İngiltere," demeyi başardı. "Gelir misin? Benimle İngiltere'ye. Bizi orada nelerin beklediğini bilmiyorum ama şu anda sana sadece bunu sunabilirim. Aklıma Glasgow dışında bir tek bu seçenek geliyor."

Kerry gözlerini kırptı. Yaşadığı kafa karışıklığı yazın çıkan bulutlar gibi yüz ifadesini gölgelemişti. Sonra aniden boğazından tuhaf bir ses geldi, kenarlarından yaşlar akan gözleri kapandı.

"Ne oldu? Yoksa seni üzdüm mü? Özür dilerim, Kerry ama bu durumda elimden başka bir şey gelmiyor."

Kerry'den kahkaha sesleri yükseldi ve kadın kollarını Arthur'un boynuna attı. "Ah Tanrım! Tanrım, sana şükürler olsun!"

Arthur çabucak onu sıkı sıkı sarıp boynunu Kerry'nin boynuna koyarken ona güvende olduğunu hissettirdi. Öylece yorulana kadar birbirlerine sarılı halde durdular ve sonra Arthur onu bırakıp boynunda duran kolları çekti. "Yalnız yolculukla ilgili küçük bir sorunumuz var," deyip atın otlandığı yere gitti. Zavallı hayvanı sırtındaki yüklerden ve eyerden kurtardıktan sonra eyeri de çalılarının üzerine bıraktı.

Orada öylece durup bitap düşmüş ata bakarken gözlerinin içinde bir yanma hissetti.

"Yolun açık olsun," diye söylendi ve atın arkasına eliyle vurup yeşil arazilere doğru hızlıca gitmesini sağladı. Sonra da iki çantayı bir eline alarak doğuya giden yola yöneldi. "Bayan McKinnon müsaadenizle sizi henüz bilmediğim bir

yere götürüp rahatça yolculuk etmeniz için bir kayık bulmaya çalışacağım.”

Kerry gülümsedi. Gördüğü manzara Arthur’un içini ısıtıp ruhunu canlandırdı.

“Beni dünyanın en ücra köşelerine ister at sırtında, ister sandallarda götür. Benimle olduğun sürece hiçbir şey umurumda değil.” Kerry ona baktıktan sonra birkaç hafta önce olduğu gibi etrafı çalılarla çevrili dar patikada cesurca önden ilerlemeye başladı.

Bir saat kadar gittikçe kıvrılan ve genişleyen nehrin koluna uzanan patikayı takip ettiler. Firth of Tay’a yaklaşıyorlardı. Küçük bir tepeyi tırmanırken Arthur karşı kıyıdaki nih-tıma bağlanmış olan ve bir grup adamın küçük kutular taşıdığı bir sandal gördü. En sonunda Highlands’dan çıkmaları sağlayacak bir yol bulmuşlardı.

Kerry de sandalı görüp karanlıkta neler olduğunu anlamak için gözlerini kıstı.

Arthur çantaları kenara bırakırken, “Ben onlarla konuşurum,” deyip sandalın bulunduğu yerin tam karşısına geçmek için hızlı adımlarla yürüdü.

Ellerini beline koyarken, “Selam, beyler!” diye seslendi. Adamlardan biri doğrulup diğerine bir şeyler söyledi. Arthur adamları bir yerden hatırlıyor gibiydi ama nereden?

Kaslı kollarını sert göğsünün önünde birleştiren adam. “Buyurun?” dedi ve Arthur, Richey kardeşlerin o bilindik halinden taviz vermeyen duruşunu görünce homurdandı.

Yolculukları tam da daha kötü bir hal *alamayacakken*.

bir de bununla karşılaşmışlardı.

Arthur, Richey kardeşlerle anlaşma konusunda artık epey deneyimli olduğundan dolayı pazarlık edip servetinin kabaca dörtte birini onlara vererek Newbergh'e götürülme ve Thomas'a en azından bir haber ulaştırmaya *çalışma* konusunda adamlardan söz almayı başarmıştı. Richey kardeşler ayrıca Arthur'un ve Bayan McKinnon'un sandallarıyla *üçüncü* kez yolculuk ettiğini sır olarak saklamayı da kabul etmişti. Arthur adamların bu sözlerini tutacaklarından fazlasıyla emindi. Bir Numaralı Bay Richey tenezzül edip sadece birkaç kelimeyle ona Newbergh'den Dundee'ye gidebileceğini, oradan da İngiltere'ye gitmenin bir yolunu bulabileceğini söylemişti. Ama o zamana kadar Sutherland Düklüğü'nün hazinesinde Arthur'a ait bir şeyin kalıp kalmayacağı meçhuldü.

Böylece bir kez daha sandala atlayıp sessizce yola koyuldular. Kerry yorgunluğunu aralıksız bir uykuya dalarak gidermeye çalışırken, Arthur sürekli etrafını gözetliyordu. Bir ya da iki defa uyuyabilmişti ama en küçük bir seste ya da harekette gözlerini hemen açıyordu. Yaptığı şeyin ne kadar mantıklı olduğundan sürekli şüphe ettiği ve Kerry'yi sonsuza kadar yanında tutabileceği gibi saçma bir umuda tutunduğu için bir türlü rahatlayamıyor, aynı düşünceleri bir döngü halinde tekrar tekrar aklından geçiriyordu. Yaşadığı kafa karışıklığı yüzünden kendisini gücü yavaşça azalırken engin suların yüzeyinde tutunmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Birçok kez başına gelenlerin büyüklüğünün altında gerçekten de ezilip kalacağı korkusunu derinden hissetmişti. Onun

hayatı bunlara kıyasla epey sakın, güvenli ve olaysızdı. Ser-serilerin yaptığı hiçbir şey son birkaç haftada edindiği olağanüstü deneyimlerle veya kendisini içinde bulduğu akıl almaz, tehlikeli kaçış macerasıyla kıyaslanamazdı. Hayatı birden bire dehşet verici bir hale bürünüyordu.

Ama sonra başını kucağına koymuş Kerry'ye bakıyor. şakaklarına düşen bukleli saçlarına dokunuyor ve kanının canlandığını hissedip yaptıklarına olan inancının arttığını fark ediyordu. Sonunda şafak sökünce Arthur haftalar önce yolda o kırmızı çantayla karşılaştığı anda derin sulara balıklama daldığı sonucuna vardı, boğulmamak için Kerry'yi de yanına alıp ölesiye mücadele etmek zorunda olduğuna karar verdi.

On Altıncı Bölüm

Dundee'ye olaysız bir şekilde varmış olsalar da Arthur'un İngiltere'ye gidecek bir gemide onlara yer ayarlaması için iki gün beklemek zorunda kalmışlardı. Ancak yolculuk için ödediği ücretten sonra Arthur'un elinde avucunda az biraz parası kalmış, İskoçya'ya getirdiği keseler dolusu paralar neredeyse tamamen suyunu çekmişti. Moncrieffe'nin Kerry'yi Dundee'de bile arayacağından korkan Arthur, limanın yakınlarında ucuz ve de berbat bir han bulmuştu.

Bitmek bilmeyen, katlanılamaz bir bekleyişe geçmişlerdi. Küçük oda balık ve ter kokuyordu. Arthur her sabah herhangi bir gemide yer bulmak ve Kerry'nin ısrarlarına dayanamayıp Koca Angus ve May'a bakmak için hana ayrılıyordu. Her akşam geri geliyor, Kerry'nin içe çökmüş yatakta bağdaş kurmuş halde oturup aklındaki görüntülerle boğuştuğunu görüyordu.

Arthur ona Koca Angus'u, May'ı ya da Glenbaden'li herhangi birini bulamadığını söylediğinde Kerry'nin durumu daha da kötüleşiyor, aklına ailesin başına gelmiş olabilecek sayısız düşünce giriyor, birilerinin gelip onu sürükleyerek

darağacına götürdüğünü görmeye başlıyordu. Duyduğu her ses, tahta zemini gıcırdatan her çizme tıkırtısı kalbinin deli gibi atmasına sebep oluyordu. Gözlerini kapattığında cellatların önündeilmek salladığını görüyordu. En sonunda halsiz düşünce uykuya dalıyor ama bu defa da rüyalarında darağacında durduğunu ve yüzü kapalı celladın ilmeği boynuna atıp sıkıca çektiğini görüyordu. Şans eseri, işlediği suçtan dolayı bir şekilde asıldığını görmediğinde de önünde cansız halde yatan Charles Moncrieffe'yle ve adamın altında biriken koyu kanlarla karşılaşıyordu.

Ama o korku dolu kâbuslardan bir anda uyandığı kavetli anlarda onu kollarıyla saran ve titremesi geçene kadar kulağına ufak tefek rahatlatıcı sözler fısıldayan Arthur'u hep yanında buluyordu. Sanki o da gerçekten onunla aynı rüyaları görüyor, aynı korkuyu hissediyordu.

Sabah olduğunda en azından İngiltere'ye doğru yola çıkmışlardı. Kerry yelkenli geminin güvertesinde duruyor. ufukta siyah bir şerit gibi yavaşça kaybolan karayı izliyordu. Bir anda içine bir sürü duygu akın etti. Hem rahatlamış, hem üzülmüş, hem de korkmuştu. Geminin korkuluğuna sıkıca tutundu, kalbini bir şeylerin çektiğini hissetti. Sanki İskoçya onu çağırıyor, onu evde tutmaya çalışıyordu.

Ama artık bir evi yoktu. Fraser ona ait neyi yok etmişti ki? İskoçya'da kalmasını sağlayacak hiç kimsesi ve hiç bir şeyi. Ona kalan tek şey; olağanüstü bir adamın, onun için geri dönen, kalbindeki acıyı hisseden yakışıklı bir yabancı'nın yardımsever davranışlarıydı. Kerry bunlara tüm kalbiyle

inaniyordu.

Bu inanç sayesinde kim bilir kaç kez başını çevirip baktığı memleketine sırtını dönmeyi başarmıştı. Dikkatlice Arthur'un beklediği küçük kamaraya yöneldi.

Arthur'un bulduğu gemi hint keneviri ve tütün taşıyordu. Arthur ona öncelikle yükü boşaltmak için Hoek-van-Holland'da duracaklarını, yeni mal alıp İngiltere'ye açılacaklarını ve oradan da Kingston-upon-Hull'da demirleyeceklerini söylemişti. Sonra da Longbridge denilen bir yere gideceklerdi. Arthur'un dediğine göre orada bir arkadaşı vardı ve ne yapacaklarına karar verene kadar bir süreliğine orada kalacaklardı.

Onunla ne yapacaktı? Bu sözleri söylemek istediği belli oluyordu ama bunları dile getiremeyecek kadar kibar biriydi. Yine de Kerry adamın sırtına ne gibi bir yük yüklediğini çok iyi biliyordu. Üzerinde sadece dul olduğunu belirten gri elbisesi vardı. Çantasındaki eşyalar da iki çift iç çamaşırı, kombinizon, bluz ve tarlada çalışırken giyindiği siyah, kabarık bir etekten ibaretti. Etek namına giyinebileceği bir şeyi yoktu. Bir yerlerde mürebbiye olarak işe alınacağını düşünüyordu ama daha önce herhangi bir yerde çalıştığını göstermeden işe girmesi kolay olmayacaktı. Muhtemelen bir İngiliz'in evinde mutfak işleriyle didişmek zorunda kalacaktı ve tabii ki bunu da ancak Arthur'un ona yardımcı olmasıyla yapabildi.

Gemi sakın sulara yelken açarken, yüreği yanan, kafası karışık Kerry kamarada kaldı. Sık sık Thomas'ı düşünüyor-

du. Kim bilir onun da aklından şimdi neler geçiyordu. Mas'ın endişelendiğini düşündükçe canı acıyor, adamın bakmak için Glenbaden'e döndüğü ve onun yerine yapacağına tanıklık ettiği aklına geldikçe midesi bulanıyordu. Peki ya diğerlerine, Koca Angus ve May'a ne olmuştu?

Bir de yaşadığı suçluluk hissi vardı. O duygular içini yip bitiriyor, hiç susmadan ona arkasını dönüp kendisi Moncrieffe'nin merhametine bırakmasını ve yaptıkları yüzleşmesini söylüyordu.

Arthur olmasa Kerry kendisini hemen gemiden atar. Anası halinin de onunla birlikte dibe batmasını sağlardı. Onlar birbirini takip ederken Arthur onun can simidi olmuş, kendisine ve gerçekliğe sıkıca tutunmasını sağlamıştı.

Ama onun da rahatsız olduğu belli oluyordu. Küçük odasına girip çıkıyor, içerideki eşyaları bir oraya bir buraya koyuyor ve etraflarını saran sessizliği kırmak için derinden konuşuyordu. Kerry'ye evini ziyaret edecekleri Albright Kontu'ndan, adamın bakımsız küçük bir alanı nasıl da İngiltere'deki en güçlü tarım merkezlerinden biri haline getirdiğinden bahsetmiş ve en yakın arkadaşlarını sırasıyla anlatmıştı. Diğer küçük kız kardeşine on altı yaşından beri bakan Ketterick Kontu'ndan bahsederken gülmüştü. Ailesinden de gururla bahsetmiş, ağabeyi Alex'i sevip takdir ettiğini göstermiş. Annesinden, Paddy teyzesinden ve vaktinin çoğunu ona harcayacak bir kız bulmakla geçiren teyzesinin arkadaşı Bayan Clark'tan bahsederken sevimlice gülümsemişti. Ailesini her şeyin üzerinde tutan bir adam olduğu belli oluyordu. Zaten

bu da onu Kerry'nin gözünde yükselten birçok özelliğten biriydi.

İkinci gün gece olduğunda sular coşmaya başladı. Arthur güverteden gelip Kerry'ye yaz sonu fırtınasına yakalanmak üzere olduklarını ve mürettebata yardım edeceğini söyledi. Kerry ona iyi olduğunu söyledi ve Arthur da denizin her kabarmışında kadının da mide bulantısını güçlkle zapt ettiğini bilmeden onu dar yatağa uzanır halde bıraktı.

Gemi gece boyunca azgın sularda bir inip bir yükselirken. Kerry, Arthur'u düşünüp kendisini Perth'e giden yolda onu vurduğu andan itibaren yaşadıkları her şeyi hatırlamaya zorlayarak mide bulantısına engel olmaya çalıştı.

Kendisine çok kolay bir iş seçmişti. Arthur'un onun huzurunda yaptığı her şey zaten kalbinde yaşıyordu. Glenbaden'e doğru yola çıktıkları sabah yanlışlıkla ona dolanmış halde uyandığını ve adamın yüzündeki tehlikeli bakışın kalbinin bir kuş gibi şakımasını sağladığını hatırladı. Ayağından çizmelerini çıkardığı ve boyunbağını ayağındaki yaralara sardığını anımsadı. Ayrıca onu nehrin soğuk sularından çıkardıktan sonra güçlüce öptüğü anı da çok canlı bir şekilde yeniden yaşadı.

Kerry, Arthur'un Glenbaden'deki son gecesiyle onun kollarında geçirdiği saatleri hatırlarken terlerle ıslanan alnına avucunu bastırdı. O anları sanki yeniden hissetti, hatırladıklarıyla yüzü kıpkırmızı oldu. O gece onu gerçekten ne kadar çok sevdiğini ve ömrünün sonuna kadar da bitmez tükenmez bir şekilde seveceğini anlamıştı. Onun için hissettiklerini ko-

cası için hiç hissetmemiştir. İçinin bir kez daha o güçlü özlemle dolması kalbinin daha fazla dayanamayacağı kadar sıkışmasına sebep oldu. Aniden yan tarafa dönüp bacaklarını göğsüne kadar çekti.

Onu istememeliydi. Onu bir kez daha öyle öpmesini istememeliydi. Arthur'un eline bakıp çıplak göğüslerini nasıl okşadığını hatırlamamalıydı. Ne kadar olağanüstü biri olduğunu anımsamamalı, sevimli gülümsemesiyle onu eritmesine ve onu sıırıslıkla âşığı haline getirmesine müsaade etmemeliydi. Ama her defasında Arthur ona dokunup bir elini omzuna, bir parmağını da şakağına atınca o gece olduğu gibi onu kollarına almasını, öpmesini ve onunla sevişmesini; hayatındaki tüm kötülükleri alıp götürmesini istiyordu. *Onu seviyordu.*

Yüce Tanrım, böyle bir aşkın ve tutkunun varlığını bilip ona bir türlü gerçekten sahip olamamak ne kadar da zalimce bir şey...

Kerry kamaranın karanlığında yatıp rüzgârın tıpkı ruhunu hırpalayan keder gibi gemiyi hırpalayışını dinledi. Kayıplarına üzülüyor, en önemlisi de Arthur'u bir süre sonra kaybedecek olmasına ağlıyordu. Hiçbir şey değişmemiştir. Onlar farklı dünyaların insanlarıydı ve her ne kadar Arthur onun hayatını iki defa kahramanca kurtarmış olsa da nihayetinde aynen onun gibi hayatına devam edecekti.

Hayatının korkunç bir hale dönüşmesi uykuya dalmadan önce gördüğü son şeydi.

Bir süre sonra bir sesle uyanıp gözlerini tekrar açtı

geminin sallanmadığını fark etti. İçeride küçük bir gaz lambası yanıyordu. Loş ışıktaki gözlerini kıstı, gözleri yavaş yavaş ışığa alışırken Arthur'un uzun bedenini iki sandalyeye uzatmaya çalıştığını gördü.

Adam bacaklarını bir sandalyeye uzatmış, kollarını karnının üzerinde birleştirmiş, çenesini göğsüne dayamış ve gözlerini yummuştu. Bir süre sonra başını kaldırıp hafiften homurdandı ve sonra dirseğini masaya koyup yumruk haline getirdiği elinin üzerine çenesini yerleştirdi.

Kerry'nin içini aniden bir sıcaklık kapladı, dirseklerine yaslanıp doğruldu. "*Arthur:* "

Arthur'un başı aniden havaya kalktı ve sesin geldiği taraf döndüğünde ayakları sertçe yere bastı.

Kerry ona elini uzattı.

Arthur buna şaşırılmış gibiydi. Sandalyesini çevirip yüzünü ona çevirdi ve kendisine uzatılan ele bakarken ellerini dizlerine koydu. Yutkunduydu. Sert bir şekilde, "Yapma," dedi. "Bana elini uzatma çünkü onunla yetinemem. Elini tutarsam sana tamamen sahip olmak zorunda kalırım. Beni istiyorsan bunu kabul etmelisin."

"O zaman gel."

Arthur ateşli ve şaşkın bakışlarını ellerinden çekip ona baktı. Kerry'nin içini aniden çılgın ateşler esir aldı, kadın elini kalitesiz yatak örtüsünün üzerinde gezdirdi. "*Gel.* "

Arthur ayağa kalktı, yatağa doğru giderken yeleğini çabucak üzerinden attı, yatağın ucuna ulaşırken gömleğini pantolonunun içinden çıkardı. Bir dizini yatağa koyup ellerini

Kerry'nin yüzünü tutmak için havaya kaldırıırken, "Kerry," dedi. Ciddi bir havayla fısıldayıp, "Bana neler yaptığını biliyor musun?" diye sordu. "Seni ne kadar çok istediğimi, ne kadar çok hayal ettiğimi biliyor musun? Gündüzleri gözlerimin önüne geldiğinden, gittiğim her yere geldiğinden ve geceleri kollarımda yattığından haberdar mısın? Sana olan ilgim zamanla hiç azalmadı. Tam aksine daha da arttı."

Arthur'un samimi sözleri onu şaşırtmıştı. Ona olan bağlılığını seviştikleri o gece de dudaklarından dökülmüştü ama Kerry onların o anın güzelliğiyle söylendiğine inanmıştı. Çok kez o sözleri aklında tekrarlamış, gerçek olması için dua etmiş, sonrasında daböyle aptalca rüyalar gördüğü, çocuksu umutlara tutunduğu için kendisine kızmıştı. Ama işte Arthur karşısında diz çökmüş, duymayı dilediği sözleri dile getiriyordu.

Avucunu adamın sert yanağına bastırıp, "Arthur," dedi. "Seni sevdiğimi..."

Arthur gözlerinde bir sıcaklık hissetti ve Kerry'nin yüzünü kendi yüzüne çekip dudaklarından dökülen kelimeleri havada yakaladı. Kadının sırtını yatağa yaslayıp üzerine uzandı. Onu çok nazikçe öptü, dudaklarından gözlerine ve yanaklarına geçti. Nemli dudaklarıyla kadının yüzünün ve boynunun her bir yerine yavaşça dokundu, elleriyle onu okşayabilen bile tahrik etti. Avuçları kollarını ve bedenini hafifçe okşarken, parmakları boynunda geziniyordu.

Onu nazik ve hürmetkâr bir şekilde keşfedişi söndürülmesi gereken bir ateşi alevlendiriyordu. Kerry'nin parmak-

ları Arthur'un vücudunun sert hatlarında dolaşıyordu. Ellerini adamın gömleğinin içine götürüp sıkı göğsünü okşadı. Adamın inleyişini boynuna değen teninde hissetti. Arthur elbisesinin düğmelerine uzandı ve elleri sırtında hızlıca ilerlerken düğmeleri ustaca birer birer açtı.

Gri elbiseyi Kerry'nin omuzlarından beline kadar indirip korsesinin üzerinden taşan göğüslerine bakarken. "Birlikte geçirdiğimiz geceyi çok düşündüm." dedi. Yumuşak bir sesle. "Hem de sayamayacağım kadar çok." diye lafını tamamladı ve dizlerinin üzerinde durup Kerry'yi de kendine çekti. Korsesini çıkarırken alnını ve burnunun ucunu öptü. Gülümseyerek korseyi kenara attı. Ama kadının göğüslerini dikkatlice avuçlayıp, başparmağıyla üzerindeki kombinezonun altından göğüslerinin ucunu okşarken gülümsemesi yavaş yavaş kayboldu. "Aklımdan hiç çıkmıyorsun."

"Sen de." diyen Kerry dikkatlice adamın alnına düşen saçını kenara çekti. "Geri geleceğini düşünmeye hiç cesaret edemedim."

Arthur bakışlarını kadının dudaklarına çevirdi. "Kaç defa Glenbaden'de sana bakıp bu kadar doğal bir güzelliğin benim olup olamayacağını, seni kollarımda tutup tutamayacağımı merak ettim?" Kerry'nin alt dudağını hafifçe öpüp sonra da kendi dudaklarının arasına aldı. Kadının sırtını dar yatağa yatırdı ve sadece onun eteğiyle kendi gömleğini çıkarmak için öpüşmeye ara verdi. Hemen ardından Kerry'nin içini yakan büyük bir arzu ve ateşle üstüne çıktı.

Elleriyle daha heveslice bedenini keşfetmeye koyuldu

ve tenini hissedebilmek için kombinezonunu indirdi. Kerry'nin bedeni onun dokunuşuyla birden canlandı. Parmakları değdiği her yeri yakmaya, içinde bir şeylerin patlamasına sebep oldu. Kerry aniden ellerini onun saçında gezdirip onu ateşlice öptü ve vücudu onun vücudunu karşılamak için kasıldı.

Arthur onun çaresizce kendisinden geçmesini paylaşıyor gibiydi. Elleri alev almış gibi hareket ediyor, Kerry'nin her yerine dokunup tenini yakıyor, bedeninin her bir karışımını okşamaya ve her hattını hatta her kusurunu öğrenmeye can atıyordu. Kerry'nin elleri onun göğsünde geziniyor ve pantolonunun içinde duran yumuşak bölgelerine gidiyordu.

Kerry dilini onun göğsünün ucuna dokundurunca Arthur nefesinin kesildiğini hissetti. Çıkardığı şehvetli ses, Kerry'nin eriyip gitmesine sebep oldu ve kadın bunlara adamın pantolonunun içinde gezinen ve pantolonunu sıkıştırarak sertleşmiş cinsel organını dışarı çıkarmaya çalışan ellerinin sebep olduğunu anladı. Son düğme de açılınca aşağı doğru uzandı ve avuçlarında adamın bedeninin sıcaklığını hissetti.

Arthur heveslice Kerry'nin göğüslerini kombinezonunun esaretinden kurtarıp sıcak öpücükleriyle sardı. Kadının göğsünü ağzına götürünce, Kerry karnının altında arzu dolu hislerin biriktiğini, hızlıca arttığını ve Arthur'un onu bile bile yavaşça ağzıyla ve diliyle özümsemediği her anda daha da belirgin hale geldiğini hissetti.

Onunla birlikte olma isteği dayanamayacağı bir boyuta ulaşmıştı. Eli, Arthur'un sertleşen cinsel organını sıkıca sarı

ve adam daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar tıpkı onun gibi özenle hareket etti. Arthur başını aniden kaldırıp ellerini Kerry'nin başının yan taraflarına koyarak üzerine çıktı.

Kısık bir sesle, "Beni hiçbir kadının yapamadığı kadar çok çıldırtıyorsun," dedi. "Akıl almaz arzuların esiri ediyorsun, Kerry McKinnon." Bunları da söyledikten sonra aşağı indi ve bir eli Kerry'nin bacaklarının arasında kıvrakça hareket ederken onu tutku dolu bir şekilde öptü. Kerry onun ağzının önünde nefesini tuttu ve içinde biriken ateşin bedeninden boşaldığını hissetti. Arthur'un parmakları usulca bedeninde hareket edip dolandı, içine girip çıktı ve onu arzu dolu uçurumların kenarlarına sürükleyerek duyularının rahatlama isteğiyle çırpınmasını sağladı. Tam da hissettiği şeylerin içinde boğulacağından eminken, Arthur elini çekti ve bacaklarının hareket edip kıyıya vuran dalgalar kadar narin bir şekilde vücutlarını birbirine kenetledi. Kerry kendi bedenini daha önce hiç hissetmediği bir şekilde hissetti; tüm duyularının tutuştuğunu, tüm tüylerinin alevlendiğini ve etrafındaki havanın Arthur'un bedeni ve kokusuyla kaplandığını fark etti.

Arthur, her darbesiyle, dudaklarıyla onu her öpüşüyle onu daha çok kendisine çekiyordu. Başlangıcını ya da sonunu hissettirmeden çok akıcı bir şekilde hareket ediyor, Kerry de bu yüzden onun vücudunun nerede bitip kendisinininkinin nerede başladığını fark edemez hale geliyordu. Kerry'nin içine dalgalar gibi usulca giriyor bir gelgit gibi dışarı çıkıyor ve geri geldiğinde bedeninin daha derin yerlerini keşfediyordu.

Kerry'nin vücudu Arthur'un her bir darbesinde onu karşılamak için yükseliyordu. Çok geçmeden kontrolünü kaybettiğini, çok saf bir fiziksel rahatlığa daldığını hissetti. O anın beklentisi bile şimdiden nefesini kesmişti.

Onun üzerinde duran Arthur, yanağını onun yanağına bastırdı ve elini darmadağın saçlarının arasına gömdü. Diğer eliyle de vücudunun darbeleriyle uyumlu bir şekilde ona dokunmaya devam ederken Kerry bu masum işkenceye daha fazla katlanamayacak hale gelince durdu. Her şey aniden oldu. Gelgitler artarken bedenleri birbirlerine daha hızlıca değmeye başladı. Hissettiği inanılmaz duygu Kerry'nin zevkten haykırmasına sebep oldu. Kadın kollarını kendinden geçmiş halde yana açtı.

Arthur'un darbeleri aniden şiddetlendi, adam ellerini Kerry'nin kalçalarının altına koyup onu kendisine doğru kaldırdı ve bastırdığı iniltisi yükselmeye başlayana kadar daha şiddetli ve hızlı bir şekilde hareket etti. Kerry adamın tüm sıcaklığının güçlü bir şekilde vücuduna yerleştiğini hissetti ve sevişmelerinin sonlandığını anladı.

Kollarını birbirlerinin boynuna atıp nefes nefese kalmış halde uzandılar. Bir süre sonra Arthur hüznünlü bir şekilde Kerry'yi kendine doğru çekti ve birbirlerine bakabilmeleri için kendi tarafına döndü. Kerry, Arthur'un bedeninden ayrıldığını, yaşam kaynağının sıcaklığıyla birlikte kasıklarına döktüğünü hissetti. İç çeken Arthur, Kerry'nin yüzüne düşen nemli saçını kenara çekti. "Zavallı kalbimi esir aldınız. madam."

Ama o da onun kalbini haftalar önce esir almış, olgunlaşmış bir meyveymiş gibi dalından koparmıştı. Aniden mahcup olan Kerry başını onun boynuna gömdü. O anda açık denizlere açılmış sıradan bir kadın ve erkek olarak iki insanın paylaşabileceği en olağanüstü yakınlığı paylaşmış olduklarını ve bu anı ona mükemmel bir şekilde yaşattığı için Arthur'u sevdiğini düşündü.

Birbirlerinin kollarının arasında saatlerce uzandılar, hemen hemen hiç konuşmayıp gaz lambasının gidip gelen ışığının altında birbirlerine bakmanın ve kokularını almanın verdiği sade zevkin tadını çıkardılar. En sonunda uykuya daldılar. Kerry her ne kadar hiç bilmeyecek de olsa o geceki sevişmelerini ve açık denizlerde bir bütün olduklarını ömrünün sonuna kadar unutmayacaktı.

Ertesi sabah günlerdir tattığı en derin uykudan Arthur'un dudaklarının ve ellerinin hissiyle çok hoş bir şekilde uyanı. Arthur onunla yavaş ve bilinçli bir şekilde sevişti, onu zevkin doruklarına ulaştırmak için yeterince vakit harcadı ve yüzündeki gülümsemeyle birlikte bir o kadar vakti de kendisini tatmin etmekle geçirdi. Arthur, Hoek-van-Holland'a demir atana kadar arada sırada yiyecek bir şeyler bulmanın ve Kerry'yi biraz yalnız bırakmanın haricinde kamaradan dışarı hiç adım atmadı. Geri kalan vaktin tamamında küçük yatakta birlikte uzandılar, dikkatli bir şekilde bedenlerinin her bir yerini keşfettiler, birbirlerine yaptıkları birkaç mahrem hare-

kete hafiften güldüler ve alçak sesle hayatlarından, umutlarından ve hayallerinden bahsettiler.

Birbirlerine aralarındaki aşkı fısıldadılar.

Geçirdikleri o anlarda dünyada değil gibilerdi. Gemi İngiltere'ye doğru yola çıktığında samimi tavırları ve uzun süredir birlikte olma hissi onları birbirlerine fazlasıyla yakınlaştırmıştı. Denizdeyken ne onları rahatsız edecek kötü bir gerçek ne de aralarında herhangi bir fark vardı. Kerry, Arthur'u birkaç haftadan daha uzun bir süredir tanıyor gibiydi. Hayal bile edemeyeceği kadar çok ortak noktaları vardı. Kerry onu gerçekten de *hissetmişti*. Her ne kadar açıklanamaz bir şey de olsa zaman zaman kendisine baktığı izlenimine kapılmıştı.

Onu halsiz düşüren suçluluk hissi bile Arthur'un yarattığı huzurlu ve güvenli ortamla kaybolmaya başlamıştı. Yaşananlar yıllar önce olup bitmiş gibi gelmişti. Hatta Kerry bazen o anların belki de hiç yaşanmadığını hayal etmişti. O kamarada ne İskoçya, ne Moncrieffe ne de Fraser'e ait herhangi bir şey vardı. Ondan, Arthur'dan ve aralarındaki aşktan başka hiçbir şey orada barınmıyordu.

Ama öğleden sonra gemi Kingston-upon-Hull'da demirleyince ketum gerçeklerin ilk ışıkları küçük kamaraya girdi. Yoğun limanın görüntüsü ve sesi, yarattıkları dünyaya soğuk gerçekleri ve Kerry'nin aslında kim olup neler yaptığı gerçeğinin girmesine sebep oldu.

Arthur bir süreliğine kamarayı terk ettiğinde, Kerry telaşla içeride dolanıp çantasından aldığı sade eteğini ve bluzu nu giyindi, saçını çok da özenmeden topuz yaptı. Gözlerin-

den yaşlar sessizce oluk oluk akmaya başlarken son birkaç günün büyüğü havasını da alıp götürdü. O kamarada paylaşıkları şeyler bitmiş, sonsuzluğa gömülmüş ve Kerry bir daha öyle huzura ulaşamayacağından emin olmuştu.

Arthur geri döndüğünde, Kerry gözlerinin kızardığını görmemesi için sırtını ona dönmeyi başardı. Ama Arthur o esrarengiz havasıyla onun üzgün olduğunu sezmiş gibiydi. Birkaç eşyasını toparlayan Kerry'ye arkadan yaklaştı ve güçlü kolunu beline atıp kadını kendisine doğru çekti.

Onu daha da sıkı tutarken dudaklarını Kerry'nin çıplak boynuna dokundurup yanağını onun yanağına yasladı. Sakin-ce, "Her şey yoluna girecek," dedi. "Sana ve de hayatıma zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Arthur'un bu sözleri onun içini ısıttı ama Kerry daha fazla söz vermesine engel olmak için arkasına dönüp onu heveslice öptü. Çünkü söyleyeceklerini duymaya dayanamıyordu.

Kerry gerçeklerle yüzleşmeye dayanamıyordu. İşlediği suçtan dolayı başına geleceklerden değil, Arthur'a yaşatacaklarından korkuyordu.

Adamın söylediği her şeyde gayet ciddi olduğundan hiç şüphe duymuyordu. Ona muhteşem aşkını çok açık bir şekilde göstermiş, bencil olmadığını kanıtlamış ve çoktan onu hayatı pahasına koruyacağına söz vermişti. Ama Kerry onun hayatından korkuyordu. Onun adının lekeleneneceğinden, İngiliz aristokrasisindeki yerinin ve onları birbirinden ayıran her şeyin zarar göreceğinden endişe ediyordu.

Arthur daha sonra elini tutup onu son birkaç günde yarattıkları hayali krallıkta değil de Kingston'un kalabalık sokaklarındaki balıkçıların, denizcilerin ve tüccarların arasında gezdirince farklı bir dünyaya adım attığını düşündü. Arthur'un bir arabacıyla tartışıp yanındaki leydiyi yabancıların gözlerinden uzak tutmak için üzeri kapalı bir faytonda götürmek istediğini bağıarak dile getirişini izlerken, onu sonsuza kadar sevecek ve mutlu edecek bir adamı izliyormuş gibi davrandı.

Ve sonra boğazına tıkanan gerçekliğin acı tadını serçe yutkundu.

On Yedinci Bölüm

Arthur nerede olduğundan emin olmasa, hâlâ İskoçya'da dolandığına yemin edebilirdi. Zira Kingston'da adam gibi seyahat edilecek bir fayton bulmanın Highlands'da at almaktan aşağı kalır yanı yoktu. İçten içe ağabeyi Alex'in son birkaç hafta ellerindeki paralarla büyük bir yatırım yapmamış olmasını umut ediyordu. Çünkü Phillip'in mal varlığıyla ilgilenmek uğruna yola çıktığından beri neredeyse bir servet harcamıştı.

Gün boyunca sinirini bozan şeyler yetmezmiş gibi bir de arabacıyı onları Longbridge'e götürmeye ikna etmekte zorlanmıştı. Şapkasını endişeli bir şekilde elinde tutan adam, "Yollar çamurdan geçilmez halde, Lordum." dedi. "Son zamanlarda çok yağmur yağdı. Onun yerine güneye gitmek istemez misiniz?"

Onun yokluğunda İngiltere'deki tüm insanlara neler olmuştu? Ne zamandan beridir bir arabacı onunla tartışmaya cüret ediyordu? Dişlerini sıkmış haldeyken, "Oraya gitmek

istediğimden eminim,” dedi. “Hem de *çok* eminim. Şimdi yola devam ederseniz size fazlasıyla minnettar kalırım.”

Adam kaşlarını çatıp şapkasını kafasına geçirdi. Arabacı yerine geçerken, “Çamur diyorum,” diye söylendi ve sonra da Arthur’un tam olarak duymadığı küçümser sözler sarf etti. Arthur, “Sizi buradan çok net duyabiliyorum,” diye çıkıştı. faytona dalıp küçük kapıyı arkasından kapattı ve sendeleyerek Kerry’nin karşısındaki koltuğa geçti.

Ama Kerry’nin yüzüne bir kez bakmak bile çabucak öfkesini dindirdi. Gülümsedi. “Arabacımız çamurlu yolları sevmiyormuş. O zaman ne diye arabacı oldu ki?”

Kerry hafifçe gülümsedi ve rengi solmuş, gri pencereden dışarı baktı.

Arthur kaşlarını çatarak sırtını mindere yaslayıp doğruldu. İki gün önce olsa Kerry bu tür şeylere fazlasıyla gülerdi. Bu sessiz ve düşünceli tavırları Arthur’un ona Kingston’daki limana vardıklarını söylediği anda ortaya çıkmıştı. Kadınların sürekli değişen duyguları konusunda uzman değildi. öyle biri olmaya da heves etmiyordu ama bu değişikliği o anda fark etmiş ve bunun İskoçya ve Thomas’la ilgili anılarında kaynaklandığını tahmin etmişti. Geçen son birkaç günde Thomas’ın durumundan endişe ettiğini defalarca dile getirmişti. Arthur içten içe Kerry’nin endişelerinin gereksiz olduğunu düşünüyordu. O çakal her türlü ayakta kalmanın bir yolunu bulurdu. Arthur o inatçı keçinin bir komedi gösterisiyle şöbrete ve servete kavuştuğunu görse bile şaşırılmazdı. Onun gibi adamlar hep...

“Şu bahsettiğin kont arkadaşın, kendisine yük olduğumuzu düşünmez mi?”

Kerry'nin cılız sesi Arthur'u daldığı düşüncelerden kurtardı. Kadının yüzündeki endişeli ifadeyi gördüğünde hemen karşıya uzanıp Kerry'yi rahatlatmak için elini dizine koydu. “Bana güven, Albright bizi gördüğüne çok sevinecektir.”

Kerry yıpranmış siyah eteğine bakarken yüzünü biraz ekşitti.

Arthur aniden neler olduğunu anladı. Belki de hayatında ilk defa tüm krallığın emrinde olmasını ve o anda krallığın kuzeyinde kalan en kasvetli topraklarda ona istediği elbise-leri, mücevherleri ve ayakkabıları sunabilecek güce sahip olmayı diledi. Onu mutlu etmek, o sevinç dolu gülümsemesini bir kez daha sergilemesini sağlamak için her şeyi yapabilirdi.

Daha önce de sevgililerine süslü püslü şeyler vermiş, birilerinin gönlünü ufak tefek hediyelerle almıştı. Ama o ana kadar bir kadına bir şeyleri vermeyi hiç bu kadar istememiş, birini mutlu etme isteğinin yüreğini dağladığını fark etmemişti. Ayrıca kendini hiç bu kadar yetersiz olarak görmemişti. Her ne kadar tanınmış, varlıklı biri olsa da kuzeyde kalan bu kırsal topraklarda elinde nakit para olmadıktan sonra hiçbir şey yapamazdı. Longbridge'in kapılarından içeri bu halde gireceklerdi. Üstelik Arthur, Lilliana'nın onların bu habersiz ve nahoş ziyaretlerine karşı çıkması durumunda ne yapacağından tam olarak emin değildi. Daha da kötüsü hayatındaki kahrolası her türlü şeye yansıyan bu belirsizlik hissine son zamanlarda fazlasıyla alışmaya başladığını fark etti.

Kerry McKinnon'un da bu konuda ondan farkı yoktu.

Eve ve Longbridge topraklarına giden bir kilometre uzunluğundaki yola vardıklarında Arthur, Albright'ın ya da sosyetenin gözünde nasıl görüneceğini hiç ama hiç önemse-miyordu. İkinci kez yola saplanmışlardı. Yani bu durumda bir kez daha aşağı inip faytonu itmesi gerekiyordu. Hayatın-da hiç bu kadar yorulmamış, üşümemiş ve acıkmamıştı. Bir de bu haliyle Adrian Spence'in huzuruna çıkacaktı.

Arabacı yeniden yağmur bastırınca doğal olarak eve kadar gitmeyi hemen reddetti. Arthur ve Kerry de bu yüzden kocaman taş girişin sağladığı ufacık bir yere sığınıp yağmu-run dinmesini beklemek zorunda kaldı. Ama yağmurun his-dineceği yoktu. Arthur güneşin bir daha hiç göğü aydınla-mayacağını düşünüp çantalarını kaptı, Kerry için gülümse-meye çalıştı ve eve giden çamurlu yolda bir ayağını batmış yerden çıkarıp diğerinin önüne atarak ilerlemeye başladı. Çok acınası bir şekilde ilerliyorlardı ama Kerry bir kez olsa-yakınmadı, yola daha fazla devam edemeyeceğini söylemedi. Çok cesur bir ruhu vardı, hatta Arthur'dan da cesurdu. O da bunu kabul ediyordu. Çünkü Arthur'un yolun kenarına otu-rup bir bebek gibi sızlamasına ramak kalmıştı.

Longbridge'e açılan meşe ağacından yapılmış kocama-kapının önündeki devasa avluda yan yana gelene kadar yürüdüler, birlikte ağır tokmağa işlenmiş ürkütücü yüze bakıp durdular. İkisi de uzunca bir süre ağzını açmadı. Arthur en-

sonunda gözünün ucuyla Kerry'ye bakınca, Kerry dönüp ona öyle umutsuz bir bakış attı ki Arthur ne yaparsa yapsın onu cesaretlendirecek kelimeleri bir araya getiremeyeceğini anladı. Bakışlarını çirkin tokmağa çevirdi. Kapı aniden açılıp onun ve Kerry'nin gözleri karşılına çıkan parlak ışıkla kamaşmasa tüm gece boyunca o tokmaktaki ince işçiliği inceleyebilirdi. Arthur yeri kaplayan mermerlere ve girişi süsleyen yıldızlı mobilyalara doğru düzgün bakana kadar gözlerini kırptırdı.

"Aman. *Aman!*"

Arthur bu sesin Adrian'ın titiz kâhyası Max'a ait olduğunu hemen anladı. Adamın kızarmış gözlerine bakıp, "Max," dedi. "Albright buralarda mı?"

Arthur'dan on beş santim kadar kısa olan Max ağzı açık halde ona baktı. Kocaman gözleri yaşadığı şoku belli ediyordu. Tiz bir sesle, "Arthur Lordum!" dedi. "Başımıza nasıl bir felaket geldi böyle?"

Felaket mi? Felaket mi? İnanılamayacak kadar tuhaf bir macera yaşamıştı. Ama buna felaket denebilir miydi? Hayır, yaşadıkları yalnızca bir komediden ibaretti! Arthur kendisini tutamayıp bir anda ona bu kadar komik görünen duruma kahkahalarla güldü. Gülmeye devam edip bir aptal gibi göründüğünü bilerek, "Başıma binlerce yıldız düştü diyeyim," dedi. "Binlerce yıldız tam da tepeme düştü, Max. Şimdi rica etsem bizim ihtiyara geldiğimi söyler misin?"

Max, Arthur'a tepeden tırnağa baktıktan sonra bakışlarını Kerry'ye çevirdi. "Kendisi içeride, Lordum. Çok özür di-

lerim.” Kenara çekilip eliyle onları içeriye buyur etti. Gülme-ye devam eden Arthu, Kerry’yi içeri yönlendirmek için elini kadının narin beline koydu. Ama Kerry, Arthur’un elini itip geri çekilerek onu şaşırttı. Arthur, “Bir şey yok, gir içeri.” diye söylendi.

Kerry, “Hayır,” deyip kapıdan uzaklaşmak için kendisini sertçe geriye atınca Arthur’un dengesini bozdu.

Max’ın yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Arthur bu yüzden adama gülümsedi ve yavaşça bir kenara eğilip dudaklarını Kerry’nin kulağının hemen üstüne getirdi. Gülümsemeye devam ederken fısıldayarak, “Ne yani, tüm gece burada mı kalacaksın?” dedi. “Gel haydi. İçeri gir.”

Kerry sinirlice, “*Hayır!*” deyip Arthur’un kaburgalarına dirseğini geçirdi. “*Oraya* bu halde girmeyeceğim!”

Aman ne güzel! Onu İskoçya’dan buraya kadar zor getirmiş, o da gelip aksilik yapmak için *bu* anı mı seçmişti! Kerry’nin nedenisteksiz olduğunu şimdi anlayabiliyordu. Albright hiçbir işini yarım bırakmazdı ve tavanı süsleyen beyaz kartonpiyerin, yaldızlı kapı ve pencerelerin, mermer zeminin ve de iki taraftan yukarıya uzanan sarmal merdivenin bulunduğu nefes kesici giriş bölümü malikânenin gen kalanının nasıl bir yer olduğunu gösteren küçük bir örnekti. Yine de bulundukları yerin civarınd sığınabilecekleri tek yer burasıydı ve onlar da iliklerine kadar ıslanmıştı. Arthur hiç tartışacak durumda değildi. “İçeri gir,” derken ses tonu bu konunun uzatılamayacağını belirtecek kadar sertti. “Bunlar yağmurda konuşacağımızı içeride, sıcakta konuşalım.”

“Olmaz!”

Derince iç çeken Arthur, Max’ın neyi görüp neyi işiteceğini umursamadan yana döndü ve Kerry’yi omuzlarından tuttu. “Başka seçeneğin yok, Kerry! Ya *bu* evde ya da ahırda kalacaksın. Hem inan bana Şimşek gibi atlarla aynı yerde bulunmayı hiç istemezsin.”

Kerry meydan okurcasına başını kaldırdı. “Ahır tercih ederim!”

Arthur aksi bir tavırla, “Onu da ayarlarız!” dedi.

“İyi! O zaman bana hemen yolu gösterin. Bu haldeyken beni başka kişilerin de görmesini hiç ama hiç istemiyorum!”

“Arthur?”

Duydukları kadın sesiyle irkilen Arthur ve Kerry bakışlarını aniden sesin geldiği tarafa çevirdi. Çok şık ve fazlasıyla şaşkın görünen Lilliana Spence girişte duruyordu. Kadının yeşil gözleri öncelikle Arthur’un sonra da Kerry’nin perişan halini gördü. Sessizce ne olduğunu anlamaya çalışırken sarı renkli güzel kaşlarının biri havaya kalktı.

Lanet olsun! Arthur boğazını temizledi. “Lilliana. Böyle... davetsiz geldiğim için... çok özür dilerim. Neler olduğunu...”

Kerry’ye, “Rica ederim içeri gelin,” dedi. “Üşümüş olmalısınız.” Çabucak yanlarına giderken elini Kerry’ye uzattı.

Kerry, “Teşekkürler,” diye söylenip geri çekildi ve topuğuyla Arthur’un ayaklarına bastı. “Evinizi mahvetmeyi istemem. Çamurlu ayaklarımla içeri giremem.”

“Lütfen bunları dert etmeyin. Altı üstü bir ev. Hem iste-

seniz de yerleri mahvedemezsiniz, Bayan...?”

Arthur hemen araya girip, “Leydi Albright, sizi İskoçya Glenbaden’li Bayan McKinnon’la tanıştırayım,” dedi.

“İskoçya mı?” Lilliana’nın yüzüne bir gülümseme yer etti. “Hafiften bir aksan sezmiştim! Tanıştığımıza çok çok memnun oldum, Bayan McKinnon. İskoçya’ya gidebilmek için can atıyordum. Wordsworth’un tüm güzel şiirlerini okudum. Eşim, çocuklarımız yeterince büyüncü beni oralara götüreceğine söz verdi.” Lilliana açık kapıdan bulutlarla kaplı gökyüzüne ve kirli, kırmızı çantaya bakmak için durdu ve sonra Kerry’ye sevimlice gülümsedi. Max’a kapıyı kapatmasını işaret ederken, “Size hemen temiz kıyafetler vermeliyiz,” dedi.

Kerry hemen, “Olmaz,” dedi. “Size zahmet vermek istemem...”

“Ne zahmeti, Bayan McKinnon. Bilakis evimde bir İskoç’u ağırlamaktan büyük mutluluk duyarım. Aynı şekilde Arthur’a da kapımız her daim açıktır. Sözlerimi mazur görün ama yıkanmanız gerekiyor. Max hemen iki banyo hazırlamısın?” Elini uzattı ve Kerry’nin bileğine değen çamura aldırmadan elini tuttu. “Rica ederim içeri gelin, Bayan McKinnon. Biraz daha orada durursanız hastalanacaksınız.”

Arthur’a kaşlarını çatarak bakan Kerry, Lilliana’nın onu içeri çekmesine müsaade etti. Lilliana omzunun üzerinden ona seslenip, “Arthur, Max birazdan seninle ilgilenir,” dedi ve Kerry’yi de arkasından çekip sarmal merdivenlerden yukarıya çıkmaya başladı.

Arthur, Adrian'ın onu neden sevdiğini çok iyi anlıyordu. Kadın bir kez olsun Kerry'nin kirli eteğinin merdivenlerin üzerindeki mavi halıyı mahvedişine ya da kadının saçları ve berbat hale gelmiş elbisesine bakmamıştı. Kerry'yle sanki kendisiyle denk biriymiş gibi konuşuyordu ve Arthur sırf bunun için bile Lilliana Spence'e ömrünün sonuna kadar hayran kalmaya devam edebilirdi.

"Tanrı aşkına, çizmelerine ne oldu?"

Arthur gözlerini kapatıp geri kalan günlerinin hep böyle olmaması için dua etti. Gözlerini yavaşça açtı, gönülsüzce arkasına döndü ve Adrian'ın sırtını duvara yaslayıp, bir ayak bileğini diğer ayağının üzerine atmış, ellerini de ceplerine sokmuş halde ona pis pis gülerek baktığını gördü. "Berbat görünüyorsun."

"Öyle mi? Bu hoş iltifatın için çok teşekkür ederim, Alb-right."

Adrian, Arthur'un bu sözlerine aldırış etmeyerek, başını Lilliana'yla Kerry'nin gittiği üst kata çevirdi. "Buralara nasıl geldiğini ve bu berbat hale nasıl büründüğünü duymaya can attığımı tahmin edebiliyor olmalısın."

Arthur da içinin ısınmasına can atıyordu ve sabırsızca iç çekip kirli elini darmadağın olmuş saçından geçirdi. "Sıcak bir banyo ve en güzel viskilerinden bir şişesine karşılık, olanları sana seve seve anlatırım."

Adrian'ın kaşları havaya kalktı. "Şişe mi dedin? Peki, o zaman, Max'a söyleyeyim de en iyilerinden birini getirsin. Gayet heyecanlı bir hikâye duyacağımı bildiğim için sabır-

sızlanıyorum.

Max suyun hazır olduğunu söyleyip Arthur da banyoya yöneldiğinde bile onu takip ettiğine göre Adrian gerçekten de sabırsızlanıyordu. Arthur adamı görmezden geldi. Üzerinden buharlar çıkan suyun tadını çıkartmakla meşguldi. Gözlerini kapatıp başını da umarsızca porselen küvete yasladıktan sonra suların tenine işlemesine ve son on günün kirinin vücudundan akmasına müsaade etti. Arada sırada gözlerini açıyor ve Adrian'ın ipek örtüyle kaplı uzunca bir cumba ya yayıldığını, güzelim kumaşı önemsemeden bir dizini büküp topuğunu örtüye koyduğunu görüyordu. Bir elini başına dayamış, bir eliyle de yıllanmış İskoç viskisiyle dolu kristal bardağı tutuyor, Arthur'a bakmadığı sıralar da ağır ağır içisini yudumluyordu.

Arthur, Adrian en sonunda ağzını açıp, "Haydi, anlat bakalım," dediğinde daha yeni yeni kendisini bir kez daha bir insan gibi hissetmeye başlıyordu.

Arthur bu sözlere karşılık homurdandı ve gözlerini açmadı.

"Aa, Christian, benimle dalga geçmiyorsun. öyle değil mi? Gerçekten de olaylara bir de benim gözümünden bakmalısın. İskoçya'ya tek başına tuhaf bir şekilde gidip uzunca bir süre ortadan kaybolduktan sonra izah edilemez bir biçimde baştan tırnağa çamura bulanıp koluna taktığın bir İskoç kadınlara ortaya çıkıyorsun. Şimdi de saf ayağına mı yatacaksın? Haydi canım!"

Arthur kıkır kıkır güldü. "Sanki Mount Sokağı'nda"

zemli bir şekilde ortalıktan kaybolmamış gibi konuşuyorsun. Albright. Benzer şeyler yaptığını inkâr edemezsin. Ayrıca o zamanlarda seni soru yağmuruna tutmadığımı da hatırlıyordur.” Arthur bunları söyledikten sonra suyun dibine battı.

“Evet. öyle olabilir. Ama burada *senden* bahsediyoruz. Ayrıca ben hiçbir zaman yanımda bir kadınla ortaya çıkmadım. Beni Kettering’le karıştırdığına eminim.”

Bunlar Arthur’un kıkır kıkır gülmesine sebep oldu. Julian gerçekten de birçok defa kimi zaman yabancı kimi zaman da tanıdık kadınlarla kapısında belirmişti. “Ama ben Kettering’i de sorularıyla boğmadım. Gerçi tam aksini yapmam gerekirdi.”

“Ağabeyin iki kez bana mektup gönderip seninle karşılaşp karşılaşmadığımı sordu. Hepimiz biraz biraz endişelenmeye başlıyorduk. Haydi anlat bakalım. Kim bu kadın? Onca zamandır nerelerdeydin ve şu güzelim çizimleri nasıl bu hale getirdin?”

Komiktir ama Arthur o ana kadar Kerry’yi tarif etmek için hangi kelimeleri kullanacağını düşünmemişti. Aynı şekilde son birkaç haftada nerede olduğunu ya da onu buraya getirerek lanet olası hayatını niye tehlikeye attığını da nasıl anlatacağına kafa yormamıştı. Yavaşça gözlerini açarak en eski dostlarından birine baktı.

Adrian doğruldu, kollarını baldırlarına koyup öne doğru eğildi ve bardağı elinde dalgınca sallarken Arthur’u dikkatlice inceledi. “O kim, Arthur?”

Keşke Arthur da bu sorunun cevabını bilseydi. Bunları

düşünürken çenesi sıcak suya değecek kadar eğildi. Ne yapıyordu? Nasıl bir çılgınlığa kapılmış, hangi şeytan bedenini esir alıp Kerry'yi buralara hiçbir soruya cevap vermek zorunda kalmadan, hiçbir açıklamada bulunmadan getirebileceğine inanmasını sağlamıştı?

Arthur, "İskoçya'da neler yaşadığını tahmin edemem ama bu kadar sıkıntıya girdiğine göre şu kadın senin için fazlasıyla değerli olmalı," dedi.

Hissettiklerini ah bir bilse! Arthur, "Kendi hayatımdan bile değerli," diye söylendi. Durumu böylece kabullenmiş olması onu Adrian'dan daha çok şaşırttı. Böyle bir şeyi söylemek istememişti ama kelimeler kendiliğinden dilinin ucuna gelmiş, kendisini tutma fırsatı bulamadan dudaklarından dökmüştü.

"Kendisi İskoç. Malı mülkü olmayan bir adamın dul kalmış karısı. Aslında hiç... hiç kimse."

Adrian şaşırıp, "Efendim," dedi. "Ama senin için çok önemli biri olduğu ortada."

Arthur arkadaşına baktı. Yüzünde onu kınadığını, Kerry'yi kabul etmeyeceğini gösteren bir işaret arıyordu.

Hiçbir şey göremedi.

Ama Adrian'ın yüzündeki aristokrat hatlarını, uysal ifadesi görmüş; yıllarca sesine yer etmiş kayıtsızlığı sezmişti. Arkadaşı kuşkusuz bu tuhaf durumu kabullenmeye ve kavramaya çalışıyordu ama Arthur onun hislerini anlamasını nasıl sağlayabilirdi? Adrian'a Kerry'nin ona *yaşamayı* öğrettiğini nasıl açıklayabilirdi?

Yavaşça, "Alex'e operanın açılışında eşlik ettiğimiz geceyi hatırlıyor musun?" diye sordu. "Kendisine yeni verilen locaya geçtiği ilk gündü."

Adrian bir süreliğine bardağındaki viskiye baktı. Başını bardağından yukarı kaldırırken, "Çok iyi hatırlıyorum," dedi. "Hem de çok. Phillip her zamanki gibi brendiyi fazla kaçırmıştı."

"O zaman Phillip'in Madam Daphne'yi de yanında getirerek Alex'i epey kızdırdığını da hatırlıyor olmalısın."

Adrian başını salladı.

Arthur ateşe doğru baktı. Phillip'i neredeyse capcanlı görebiliyor, sarı saçlı kafasını eğip Daphne'ye operadan bahsettiğini izleyebiliyordu. Bir dükkân olan ve görgü kurallarına fazlasıyla değer veren Alex'in kanı beynine sıçramıştı. Daphne, Madam Farantino'nun Tarn O'Shanter'in arkasındaki gizli genelevde aristokrat adamlarla yatıp kalkan kadınlarından biriydi. Phillip'in de gözdesiydi. Belli ki o günlerde ona brendiyi bağlandığı kadar çok bağlanmıştı.

Alex, Regent Sokağı Serserileri'nin dördünü operanın açılış gecesinde locasına davet etmişti. Altın çağlarını yaşıyorlardı. *Times* hemen hemen her gün onlardan bahsediyordu. Phillip açılış sahnesinde ortalıktan kaybolmuş ve en uygun vakitte, insanların Alex'le görüşmek ve onu birleyle tanıştırmak için locaya akın ettiği sıralarda, Daphne'yi koluna takıp geri gelmişti. Alex, Phillip'e kızmış ve bayağı utanmıştı ama o anda duruma müdahale edip millete rezil olamazdı.

Arthur, “Ben de Alex kadar sinirlenmiştim,” diyerek sözlerine devam etti. “Daha sonra o utanç verici tavrının sebebini sorduğumda Phillip bana onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmışım gibi baktı. Öfkeli tavrıma gösterdiği tepkinin tuhaf olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Bana, ‘Sen de Daphne gibi kadınlarla arkadaşlık ediyorsun,’ demişti. ‘Bir köpek gibi seviştiğin kadınların yatağın dışında değersiz olduğunu mu düşünüyorsun da onları biraz müzik dinleme keyfinden mahrum bırakıyorsun?’”

Arthur bu sorunun onu nasıl da yerin dibine soktuğunu ve arkadaşının ne kadar da doğru şeyler söylediğini hatırlarken duraksadı. Adrian hiçbir şey söylemeyip Arthur’un sözlerine devam etmesini beklerken yerinden hiç kıınıldamadı. “Elbette kadınlara bundan daha fazla saygı duyuyorum,” deyip sessizce bunun tamamen doğru olup olmadığını sorguladı. “Ama Alex’in locasında böyle bir şeyin olması tasavvur edilemez, akıl almaz bir şeydi. Genç bir düğ olarak başarmaya çalıştığı onca şey varken, onca insan başarısız olmasını dört gözle beklerken ağabeyimin şanını düşünmek zorundaydım. Bunları Phillip’e de söyledim. Ona Daphne’nin o ortama uygun olmadığından, orada bulunmasının onun gibi kadınlara yardımcı olacak sosyal reformları başarmaya çalışan ağabeyimin işlerini baltaladığından bahsettim.”

Adrian lafı ağzında geveleyip, “Son derece alaycı bir tavırla sana cevap verdiğinden eminim,” dedi.

“O da, ‘Ağabeyin, Daphne gibi insanları kurtaracağını iddia ediyorsa yanlış reformların çıkırtkanlığını yapıyor. Ar-

hur.' dedi. 'Daphne tıpkı senin ve benim gibi Tanrı'nın bir evladı olduğu için herkes kadar onun saygısını hak ediyor. Ama Alex onu locasına oturamayacak kadar değersiz biri olarak görüyorsa, Daphne'nin onun gibi adamların elinden kurtarılmasına dair tek bir umut kalmamış demektir.'"

Arthur, Adrian'a baktı. "Kerry benim için çok değerli biri. Bana dokunabileceğini hiç hayal etmediğim, benimle aynı sınıftan olmayan içinde bulunduğu *durumla* ailemin adını lekeleyebilecek bir kadın. Ama bana akıl sır erdiremediğim, tarif bile edemeyeceğim duygular yaşattı. O artık benim her şeyim. Saygımı herkesler kadar hak eden, tıpkı senin ve benim gibi Tanrı'nın nefes alan bir evladı olduğunu bildiğim biri."

Adrian gözlerini kırpıp uzunca bir süre Arthur'un gözlerinin içine baktıktan sonra aniden bardağının dibinde kalan viskiyi kafasına dikti. "O zaman benim için de değerli biri sayılır. Şimdi boğulmadan çık şu küvetten. Ben de neler yapabileceğimizi düşüneyim."

Arthur'a gülümsedi ve ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Sevimli bir tavırla kızgınmış gibi kaşlarını çatıp, "Max'ın sana en güzel kıyafetlerimi getireceğinden şüphem yok," dedi. "Akşam yemeğinden önce büyük salonda toplanırız." Bunları da söyledikten sonra odadan çıktı ve Arthur, adamın Max'a mahzenden bir şişe viski daha getirmesini söyleyip, "Christian'ın içkiye fazlasıyla ihtiyacı olacak," dediğini duydu.

Arthur kendi kendine kıkır kıkır güldükten sonra kendisini tamamen küvetin sıcak sularına bıraktı.

On Sekizinci Bölüm

Yerden tavana kadar uzanan bir aynanın önünde duran Kerry, gözlerine inanamayıp bir kez daha kendi etrafında döndü. Geçirdiği değişim... harikuladeydi.

Üzerindeki elbise hayatında gördüğü ya da hayal ettiği tüm kıyafetlerden daha güzeldi. Açık mavi ipek kumaş, beyaz satenin üzerine işlenmişti. Üzerinde ne siyah, ne gri ne de dul olduğunu belirten moral bozucu donuk bir renk vardı. Daha önce hiç bu kadar şık olmamıştı. Saçı bile bir başka olmuştu. Leydi Albright'ın özel hizmetçisi Bayan Dismuke ıslak saçlarını kocaman elleriyle ustaca toplayıp topuz yapmış ve başının arkasına ucu mücevherlerle süslü tokalarla tutturmuştu.

Leydi Albright ona akşam yemeğinde takması için üzerinde inci olan bir çift küpeyle onlara uygun bir kolye vermişti. Kerry onca yıl boyunca en değerli eşyası olarak gördüğü incilerin bu mücevherlere kıyasla son derece küçük ve sıradan durmasının tuhaf olduğunu düşündü. Bay Abernathy'nin onları görünce gülümsemesini ve umursamazca kasaya atmasını şimdi daha iyi anlıyordu.

O görüşmeyi hatırlayınca aniden kendisini bir sahtekâr gibi hissetti ve aynadaki görüntüsüne daha fazla bakamayıp gözlerini hemen uzaklara çevirdi. Kendisini bir leydi gibi görerek ne yaptığını sanıyordu ki? Tıpkı bu kıyafetlere olduğu gibi bu eve de ait değildi. Ev mi? Tanrım, bir *saraya* düşmüştü. Baktığı her yerde altın, mermer ve kristal görüyordu. Son iki saattir bir tür hayal dünyasında yaşadığını, bir fanteziden diğerine geçtiğini hissediyor, her şeyin uçup gideceğinden korkup hızlıca hareket etmekten kaçınıyordu.

“Aa, Bayan McKinnon ne kadar da güzel görünüyorsunuz!”

Kerry gülümsemeye çalıştı ve onun üzerindeki daha güzel eflatun rengi bir elbiseyle giyinme odasından çıkan Leydi Albright’a utangaç bir şekilde baktı. “Size... banyo ve bu...” Ellerini elbisenin üzerinde gezdirdi. “...*bu* elbise için nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.”

Leydi Albright elbiseye bakınca bileğini şöyle bir salladı. “Onu giymeyeli yıllar oldu. Aslında eski elbiselerimin hiçbirini oğlum doğduktan sonra giyinmedim. Ne yazık ki karnımı çevreleyen şu aptal şeylerden bir türlü kurtulamadım. Hem sana çok yakıştı! Kesinlikle sende kalmalı.”

Kerry bu teklifi duyunca nefesinin kesildiğini hissederek aniden, “Olmaz! Bu kadar güzel bir şeyi kabul edemem!” dedi.

Bayan Dismuke, “Hı!” dedi.

Leydi Albright neşe dolu bir şekilde, “Israr ediyorum.” deyip elini havaya kaldırdı. “Bunu daha fazla tartışmayalım.

Hediyemi kabul etmezseniz, Polly alıp bir dolaba asar, güzelere güzel bir ziyafet çeker.”

Kerry bakışlarını tekrar aynaya çevirip elbisesinin üst kısmındaki işlemeli yerini düzeltti. İnce bir şekilde yapılmış işlemeyi bir grup terzi bir araya gelip ancak yapmış olmalıydı.

Leydi Albright onun arkasına geçip, “Arthur sence şimdi çok şaşırmayacak mı?” diye sordu.

Şaşıracaktı. Hem de ağzı açık halde ona bakacaktı. Ama gerçekten de Kerry, Arthur’un bu halde onun hakkında neler düşüneceğinden fazlasıyla endişe duyuyordu. Arkasına dönüp onu ağırlayan ev sahibine kibarca gülümsedi. “Nezaketinize minnettarım.”

Kadın sevimlice gülümseyip Kerry’ye onu takip etmesini işaret etti. “Sizi memnun etmek kolaymış, Bayan McKinnon. Şimdi eğer hazırsanız aşağı inelim. Beyler büyük salonda bizi bekliyor.”

Sarmal merdivenlerden aşağı indiler ve Moncrieffe’nin balo salonundan bile daha geniş bir koridora serili uçsuz bucaksız, kalın, mavi halının üzerinde ilerlemeye başladılar. Kerry, Leydi Albright’ın arkasından hızlıca yürürken ağzı açık halde etrafındaki sayısız portreye, porselen vazoya ve güzel çiçeklerden oluşan buketlere baktı.

Onlar salona yaklaşırken, çift kanatlı kapıyı bir uşağın ardına kadar açmasına şaşırdı. Kapının eşiğinde durup dev-

sa salonuna evin hanımefendisinin mücevherle kaplı bir elbise giyinip siyah saçlarının üzerine bir de taç taktığı boydan boya portrenin içeriye hakim olduğunu görünce neredeyse Leydi Albright'a çarpıyordu.

Odanın ihtişamını tamamen özümseyemeden, sağ taraftaki hareketlilik dikkatini çekti. Oraya döndü ve Arthur'un yavaşça yerinden kalktığını görünce aniden yüzünden kanların çekildiğini hissetti. Resmen ciğerlerindeki hava tamamen çekilmiş, nefessiz kalmıştı.

Yüce Tanrım. Koyu mavi, şık bir ceket ile gümüş ve mavi karışımı yelek giyinen adam son derece asil görünüyordu. Yeleğiyle uyum içindeki gümüş rengi ipek boyunbağı mükemmel bir şekilde parlamıştı ve gömleğinin bembeyaz fırfırlarının üzerinde parılıyordu. Giyindiği koyu gri pantolon, erkeksi tüm hatlarını sarıyor, bir ayna gibi parlayan siyah ayakkabılarına indikçe daralıyordu.

Çok yakışıklıydı. İnsanın içini eritecek kadar çekiciydi. Ama... saçlarını kestirmişti. O uzun, açık kahverengi saçları gömleğinin yakasına kadar kısaltılmış ve güzel bir şekle kavuşturulmuştu.

"Kerry..." dedi ve Kerry adamın ona adeta şoka girmiş gibi baktığını fark etti. Arthur yavaşça onu süzerken görüntüsünü aklına kazıdı. Kerry'nin de daha önce tahmin ettiği gibi bu kadar şık bir şekilde karşısına çıkmasına şaşırmıştı.

Güçlü bir erkek sesi, "Sen Bayan McKinnon'a hayran hayran bakarken biz tüm gece ayakta mı duracağız, yoksa bizi tanıştıracak mısın?" dedi.

Kerry sağ tarafına baktı ve Lord Albright'ın güçlü mizacını görünce hemen yüzü kızardı. Yakışıklı, esmer adam ona dokunacak kadar yakında duruyordu ama Kerry onu konuşmaya başladığı ana kadar fark etmemişti.

Arthur, "Gördüğüm güzelliklere hayran hayran bakmadığım günlerin pişmanlığıyla yaşayamam, Albright," dedi. *Onun güzel olduğunu düşünüyordu.* Hoş bir şekilde, "Müsadenizle sizi Lord Albright, Adrian Spence'le tanıştırayım," dedikten sonra Lord Albright'a döndü. "İskoçya, Glenbadan'lı Bayan McKinnon."

Kerry reverans yapmak için tuhaf bir şekilde yere eğildi ama Lord Albright hemen başını iki yana sallayarak Kerry'nin elini tutup yukarı kaldırdı. "Longbridge'de resmiyetten hoşlanmayız, Bayan McKinnon. Sizinle tanıştığımıza çok sevindiğimi söylemeliyim. Son zamanlarda sizin hakkınızda çok şey duydum." Başını centilmence öne eğdi. "Evimize hoş geldiniz."

"Teşekkürler," diyen Kerry, içten içe sesinin tiz çıkmasına kızdı. "Beni evinize kabul ettiğiniz için size minnettarım."

Leydi Albright, kocasının arkasından bir yerden, "Akşamınız insanın kulağına şiir gibi geliyor!" dedi. "Max, Bayan McKinnon'a bir kadeh şarap getirir misin? Yorucu geçen bir günden sonra dili damağı kurumuş olmalı. Arthur sen de ilet misin?"

"Teşekkürler, Lilliana, ama kontumuz bana en iyi vitrinerden sunarak cömertliğini gösterdi."

Lord Albright, "Sanırım hazinemini tamamını ortaya sermek zorunda kalacağım," deyip odanın en sonundaki devasa şöminenin yanındaki koltuklarla ve sandalyelerle dolu bölmeye geçerken Kerry'nin elini koluna koydu. "Akşam yemeğinden önce biraz brendi içmek âdetimizdir, Bayan McKinnon. Umarım çok aç değilsinizdir."

Kerry o kadar çok gerilmişti ki tek bir kaşık yemek yiyecek durumda değildi. Bu yüzden başını iki yana salladı.

Lord Albright, "Çok güzel," diyerek Kerry'yi kırmızı brokarla kaplı koltuğa oturttu. "Sanırım eşim Lillie çoktan sizi İskoçya'yla ilgili sorularıyla sıkmıştır. Kısa zaman içinde oraları ziyaret etmek istediğini size söylediğine eminim." Koltuğun kenarına tüm zarafetiyle oturmuş eşine sıcacık bir gülümsemeyle baktı. "Yine de sizden anlattıklarınızı bir de bana tekrarlamanızı isteyeceğim. Yıllar önce genç yaştayken oralara uğramıştım ama çok fazla şey hatırlamıyorum." O anda Arthur'un kibirli bir şekilde çıkardığı sese omzunun üzerinden kaşlarını çatarak cevap verdi. "Zira bazı işlerden başımı kaşıyacak vakit bulamamıştım."

Koltuktaki eşinin yanına geçti. Arthur, Kerry'nin yanındaki sandalyeye geçti ve gizlice göz kırpıp kadehindeki içkisini kafasına diktikten sonra bardağı Max'a uzattı.

Leydi Albright, "Bayan McKinnon, rica ederim Adrian'a Glenbaden'den bahsedin," dedi. "Sizin anlattıklarınız oraları daha da güzel kılıyor."

Glenbaden'i tarif etmek mi? Kendisini bu evde yeterince garip ve yabancı hissetmiyormuş gibi bir de bunu yapma-

ya çalışacaktı. Glenbaden'i nasıl tarif edebilirdi ki?

Kerry nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Fundaların morumsu tonunu, sabahın maviye bürülü puslu havasını ya da göğe degecek gibi duran yemyeşil tepeleri nasıl anlatabilirdi ki? O vadinin güzelliklerini, toprağına olan derin bağlılığını ya da orada kalan herkesle paylaştığı ailevi ortamı ona yaşattığı duyguları onlara nasıl aktarabilirdi ki?

Arthur, "Aslında oralar kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel," dedi.

Kerry'nin aklını okumuştı. Buna şaşırان Kerry ona baktı ve Arthur da gülümsedi. "Oraları benim tarif etmeye çalışmama müsaade eder misin?" diye sordu ve bir cevap beklemeden yüzünü Albrightlara çevirdi. "İnsan İskoçya'ya gidince ilk olarak o toprakların kendine ait yıldızlarının olduğunu öğreniyor. Gökte dolunay varken çalıkların üzerine uzanınız yıldızları yemin ederim neredeyse yüzünüze degecek kadar yakından görüyorsunuz. Bir de o ay... Tanrım, o ay! Ay hiç o kadar parlak ve büyük olduğunu görmemiştim. Gerçekten de çok etkileyici, çok huzur verici bir yer. Ayrıca sabahları etrafı hayal edemeyeceğiniz kadar sade yüzlerce renge sarıyor..."

Yaşadığı şaşkınlık ve hissettiği duyguların esiri olan Kerry yerinde sessizce oturup Glenbaden'den bahseden Arthur'un sözlerine eşlik eden yüz ifadelerini izledi. Arthur'un onun kalbinde yaşayan İskoçya'yı böyle tarif edebilmesine orada bulunduğu kısa süre zarfında o toprakların özünü yakalayıp içine hapsedmesine akıl sır erdiremiyordu. Arthur-

hayatı boyunca tanıdığına ve onları Glenbaden'de geçirdikleri birkaç haftadan daha fazlasının birbirine bağladığına dair imkânsız ve inanılmaz hisler bir anda içini sardı.

Yemek boyunca Arthur onunla ilk karşılaşmasını, Kerry'nin onları Highlands'da yanlışlıkla sürüklediği inanılmaz yolculuğu anlatırken Kerry'nin hisleri daha da şiddetlendi. Adamın çoğu şeyi bilmeden yaptığını öğrenmek onu şaşırttı. Arthur'u hiç yanlış adım atmayacak kadar üstün biri olarak görmüş, bundan fazlasıyla etkilenmişti. Arthur, Richey kardeşlerle ilk karşılaştığı anı anlatırken Albrightlarla birlikte o da güldü. Sonra da adam Glenbaden'i gördüğü anda nefesinin kesilişini anlatınca sessizce durdu. Thomas'ı bile sevgi dolu bir şekilde anlatıp adamın kişiliğini öyle güzel tarif etti ki Kerry kalbinin mutluluktan havalara uçtuğunu hissetti.

Arthur anlattıkları herkesin dikkatini fazlasıyla çekmiş, bu sayede Albrightlar Kerry'nin hangi çatalı, bıçağı kullanacağını ya da yemeğiyle birlikte hangi şaraptan içeceğini bilmediğini fark etmemişti. Önlerine serilen tabakların ve bardakların güzelliğinden etkilenen Kerry ancak saatler sonra Arthur'un Longbridge'e aslında neden geldiklerini söylemeden akşamı geçirmeyi başardığını anladı.

Salona bir kez daha geçene kadar Kerry'nin ona olan sevgisi kalbinin binlerce fersah derinlerine işlemişti.

Arthur bir an Adrian'ın dikkatli gözlerinden ve Lilliana'nın onlara takılmasından hiç kurtulamayacaklarını düşün-

dü. İkisini de gördüğüne çok ama çok sevinmişti ama Kerry'yi bu kadar güzel göreceğine kendisini hiç hazırlamamış. beninin arzularla kıvranacağını düşünmemişti. Kerry'nin kapidan içeriye mavi, ipek bir bulutun üzerinden süzüldüğü andan itibaren ondan büyülenmişti.

O elbisenin içinde fevkalade güzel görünüyordu. Elbisesi onun için özel yapılmış gibi vücudunun o hoş, kıvrımlı hatlarını mükemmel bir şekilde sarmıştı. Ayrıca Kerry'nin o güzel kıyafetin içinde kolayca hareket etmesinden ve onların arasında doğmuş biri gibi görünmesinden de etkilenmişti. Onu kollarına sarmayı, açıkta kalan omzunu dudaklarıyla tatmayı, vücudunu elbisesinin güzel kumaşının altında hissetmeyi istiyordu.

Bitmek bilmeyen akşam yemeği boyunca ancak sürekli konuşarak kendisine hakim olmuştu. Daha sonra şarap içmek için bir kez daha büyük salonda toplandıklarında Kerry'nin o insanı sarhoş eden, kadife sesiyle, ailesinden ve Edinburgh'daki okul günlerinden bahsedişini izleyerek dakikaların geçmesini sağlayabilmişti.

Arthur, Albrightların Kerry'den öğrenebilecekleri her şeyi öğrendiklerinden emin olduğunda delirmek üzere olduğunu düşündü. Nasıl baş başa kalabileceklerine kafayı yordğu anda Max içeri girip Londra'dan gelen bir elçinin çalışma odasında onları beklediğini söyledi. Arthur hayatında hiç bu kadar güzel bir haber almamıştı.

Lilliana, "Bu saatte mi?" dedi ve Adrian'la birlikte ayağa kalktı.

Arthur, "Herhalde o zorlu yollardan dolayı ancak bu saatte gelebildi, zavallı adam," dedi.

"En iyisi gidip ne olduğuna bakalım." Kerry'ye dönüp, "Bayan McKinnon müsaadenizle," dedi ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Lilliana da onun hemen peşinden gitti. Kapı kapanır kapanmaz Arthur ayağa fırlayıp Kerry'nin elini tuttu. Kerry de Arthur onu çekince hemen ayağa kalktı. Arthur elini Kerry'nin narin beline atıp onu salonun diğer tarafında kalan kapıya doğru götürdü.

Kerry, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Arthur ona susmasını göstermek için parmağını dudaklarına koydu, dikkatlice kapıyı açıp gizliden koridorun iki tarafına bakındı.

Sonunda yalnız kalmışlardı.

Kerry'yi maun ağacından yapılmış kapıya yaslarken, kadını hızla kolundan tutup kendisine doğru çevirdi.

Şehvetle gülümseyen Kerry, "*Arthur!*" dedi. Arthur o gülümsemeyi dudaklarıyla yakaladı, bir elini usulca kadının kalçalarında gezdirdi ve vücutlarını birbirine yapıştırdı. Kerry'nin dudakları bal gibiydi, ağzı ve vücuduyla ilgili sözler söyleyerek onu tahrik ediyordu.

Ayağında hissettiği acının şaşkınlığıyla başını geriye attı, inlememek için kendisini zor tutuyordu.

Kızgın görünen Kerry fısıldayarak, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" deyip ellerini Arthur'un göğsüne atıp adamı itti.

Arthur ayağındaki acıdan dolayı yüzünü ekşitmeye devam ederken, "Kendime zor hakim oluyorum," diye söylendi. Ama Kerry haklıydı. Kapılar ardına kadar açıkken onunla

salonun ortasında birlikte olamazdı. Bu yüzden elini tut - Kerry'yi koridora çıkardı. Çalışma odasının tam tersi tarafa doğru giderken kadını arkasından çekti ve terastaki oturma odasına giden köşeyi döndü.

Oturma odasına açılan kapıdan içeri çabucak girmeye çalışırken omzunu kapının pervazına çarptı. Kerry bekle - tiyle dolu endişeli bir şekilde güldü. Arthur fısıldayarak - dan sessiz olup acele etmesini istedi.

Kerry de onun gibi fısıldayarak, "İyi de nereye gidiye - ruz?" diye sordu.

Arthur, "Bahçeye, hayatım," dedi ama söyledikleri hiç - bir şeyi tam olarak açıklamıyordu. Çünkü kendisi de tam ola - rak nereye gittiğini bilmiyordu. Sadece Kerry'yi kollama - tutmak zorunda olduğunu ve onunla yapmak istediği şeyi göz - gözlerden uzak kalmaya ihtiyaç duyduğunu biliyordu.

El ele tutuşmuş halde çakıl taşlarıyla dolu patıkada ke - şarak bahçeye daldılar. Kıkır kıkır gülmelerinin gecenin so - ğuk havasını bozmasına engel olmaya çalışıyorlardı. Arthur - aradığı kameriyeyi görene kadar koşular. Adrian'ın İngile - re'deki en büyük kameriyelerle ve özellikle de babasının evi - dekiyle yarışabilecek bir kameriye yaptırdığını unutmuş - Zamanında bunu müsriflik olarak gören Arthur, şimdi ar - daşının çok akıllıca bir yatırım yaptığını düşünüyordu. Kerry - yi yanına çekip hızlıca yürüdü ve ikisi birlikte kameriyen - merdivenlerini içleri alev alev yanarken çabucak çıktılar.

Aniden nefesleri kesilmiş halde durdular. Kameriyen - sık sık kullanıldığı belli oluyordu. İçeride hâlâ son piknik

arta kalan ve ay ışığının altında görünen eşyalar vardı. Kameriye-
nin tahta çeperi boyunca üzerine yeşil beyaz çizgili min-
derler koyulmuş oval, tahta bir sedir uzanıyordu. Güney ta-
rafındaki tentenin altındaki sedirin üzerine bir battaniye ve
iki kitap düzgünce yerleştirilmişti. Son zamanlarda kullanıl-
mış küçük bir mantız da onun yanında duruyordu. İçeride ay-
rıca bir hasır sandalye koyulmuş, onun üzerine de büyük ih-
timalle hizmetçilerin piknikten sonra etrafı toparlarken unut-
tuğu bir çini tabağı kalmıştı.

Kerry, Arthur'un kollarının arasından çıkıp kameriye-
nin ortasına kadar yürüdü. "Çok güzelmiş," dedi. Hafifçe
yana dönüp omzunun üzerinden Arthur'a baktı. "Daha önce
bu kadar lüks bir şey görmemiş, bir kameriye-
nin bu kadar güzel olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Arthur yumuşak bir sesle, "Ben sana güzelliğin ne de-
mek olduğunu anlatırım, hayatım," dedi. "Sen benim gördü-
ğüm en güzel şeysin. Beni güzelliğinle büyülüyorsun."

Kerry gülümsedi ve başını eğip elbisesine baktı. "Bunu
bana Leydi Albright verdi. Artık kendisine olmadığını söyle-
di."

Yavaşça ona doğru yürüyen Arthur, "Aklına gelebilecek
her renkte bunun gibi elbiselerin olacak," dedi. "Canın han-
gisini isterse giyineceksin."

Kerry başını kaldırdı. "Efendim?"

"Hayattaki en güzel şeyleri hak ediyorsun. Bunun için
elimden gelen her şeyi yapacağım."

Gülümseyen Kerry, "Arthur," dedi. "O viskiden çok iç-

tin sanırım. Ne dediğini bilmiyorsun.”

Arthur ona doğru uzanıp, “Öyle mi?” dedi. “Neden en güzel şeyler senin olmayacakmış, Kerry? Sana her şeyin en güzelini yaşayacağın bir hayat sunabilirim.”

“İyi hoş da bu güzel elbiseler sence İskoçya’da ne işime yarar?”

“İskoçya mı?” diyen Arthur, bir anlığına Kerry’nin teninden gelen lavanta kokularıyla kendini kaybetti. Başını eğdi ve burnunu Kerry’nin boynuna sürttü.

“Evet, İskoçya. Yaşadığım yer. Yoksa ballandıra ballandıra anlattığın yeri unuttun mu?”

Arthur başını kaldırdı. “İskoçya’ya geri dönemeyeceğini unuttun mu?”

Kerry hemen geri çekildi ama Arthur onu tamamen çikilemeden yakaladı. “Oralar senin için artık güvenli değil.”

Kerry kekeleyerek, “Şi... şimdi gidemeyeceğimi biliyorum,” dedi. Parlak mavi gözleri, Arthur’un göğsüne bakıyordu. “Ama bir gün oralara geri döneceğim.”

“Neden?”

Kerry neredeyse bağırarak, “Neden?” dedi. “Ben İskoçum, Arthur. Yoksa aksanımı fark etmedin mi? Sonsuza kadar İngiltere’de yaşayamam. Buralarda ne yaparım?”

Bu konuşma Arthur’un sinirlerini bozmaya başlamıştı. Yapmayı istediği tek şey, ne getireceği belirsiz geleceği paylaşmak değil, onunla sevişmektir. Sakin bir sesle, “Bunları sonra da konuşabiliriz,” dedi. “Bu gece istesek de hiçbir şeyi çözemeyiz. O zaman neden ayın güzelliğinden kendimizi

mahrum bırakıyoruz?” Kerry ay ışığının vurduğu sedire baktı. “Elimden gelse ay ışıklarını toplayıp cebime koyardım...” Bir kez daha Kerry’nin boynunu burnuyla okşamak için öne eğildi. “...ve senin bu gece ne kadar güzel görüldüğünü hatırlamak istediğim her anda geri çıkarırdım.”

Kerry işte o anda iç çekip Arthur’un yanağını öptüğünde Arthur bir kez daha ucsuz bucaksız arzulara kaybolduğunu hissetti.

Üzeri minderli sedirde seviştiler, ipekten yapılmış mavi elbisenin Kerry’nin belinde kırışıp gitmesini umursamadılar. Birbirlerinin üzerinde ağır ağır hareket ettiler. İkisi de ne yaşadıkları anı aceleye getirmeyi ne de ay ışığını tadını çıkarmadan sevişmeyi istiyordu. Kerry en sonunda gözlerini yumup inildeyince, Arthur kadının bedeninin gerilip ona olan aşkını hissettiğini ve kendi kalbine de onunla ilgili her şeyin yazıldığını fark etti.

Uzunca bir süre sonra, paylaştıkları sıcaklık gecenin serin havasının altında kaybolmaya başlayınca gizlice eve girdiler ve ayakkabılarını bir ellerine alıp diğer elleriyle ele tutuşurken çocuklar gibi kıkır kıkır güldüler. Büyük merdivenlerin tepesine varınca Arthur, Kerry’yi çok tutkulu bir şekilde öptü. Onu bırakmayı hiç ama hiç istemiyordu. Kerry en sonunda naz yaparcasına Arthur’un dudağını ısırdı.

“Aah!” diye acıyla sesini yükselten Arthur, Kerry’nin sislerin arasında koridorda ilerleyip odasına gidişini izledi. Kerry kapıyı sessizce arkasından kapatınca yavaşça arkasına döndü ve ondan uzaklaşmayı istemese de diğer tarafa doğru

yürüdü.

Arthur yatağına yattığında o gece Kerry'yle seviştiği zamanları, kameriyedeki sedirdeyken birlikte olduklarını, gözlerinin mavi denizleri andırdığını ve zevkin doruklarına ulaştığında parıldadığını hatırlayarak uykuya daldı. Sonra birden Phillip belirdi. Kameriyenin içinde daireler çiziyordu. Arka daşı diğer tarafa giderken, ay ışığı tüyler ürpertici bir huzur şeklinde göğsündeki yaradan geçiyordu. Ellerini arkasına almış olan Phillip, sarı saçlı başını tekrar tekrar iki yana salladı. Yüzünde üzgün bir ifadeyle, "Arthur, dostum, sana neler oluyor böyle?" diye fısıldadı.

Arthur o kâbustan güçlükle uyandı. Üzerindeki geceliği attığı terlerle sırtına yapışmıştı. Yatağa oturup pencereye baktı. "Ne zaman, Phillip?" diye söylendi ve ellerini saçlarına attı. "Ne zaman mezarında huzura kavuşacaksın?"

On Dokuzuncu Bölüm

Ertesi gün öğlenin ilk vakitlerinde Lilliana, Kerry'yi alıp resimlerini yaptığı büyük binaya götürdü. Bu arada ona adıyla hitap etmesini istemişti. Lilliana yaptığı resimleri kendisiyle gurur duyarak birer birer gösterirken, Kerry, Arthur'un geçmişini kısmen anlatan pikniklerin, avların ve oynanan oyunların tablolarını gördüğünü düşündü. Ayrıca tabloların arasında Albrightların resmî kıyafetler giyinmiş, kuşaklar takmış ve başlarına taç, parmaklarına da büyük yüzükler geçirmiş atalarının da portreleri vardı.

Özellikle tablolardan biri dikkatini çekti. Kerry dört adamın bir arada olduğu resmi görünce nefesini tuttu. Arthur'u ve Adrian'ı hemen tanıdı. Arthur bir ayağını kocaman bir taşın üzerine koymuş şekilde, Adrian da şapkasını eline almış halde duruyordu. Onların arkasında duran uzun boylu, siyah saçlı adamın Julian Dane olduğunu tahmin etti. Önde diz çökmüş, bir kolunu dizinin üzerine koymuş yakışıklı adamın da Phillip olduğuna karar verdi.

Lilliana gururla, "Regent Sokağı Serserileri," dedi.

Kerry, "Kim?" diye sordu.

Lilliana gözlerini kırptırdı. "*Kim mi?*" dedi ve Kerry

bu adı daha önce duymadığını itiraf edince büyük bir hevesle onu çayırırlara bakan ve yerden tavana kadar uzanan pencerenin yanındaki üzeri minderli hasır sandalyeye oturttu. Sonra da Eton'da tanışıp birlikte büyüyen dört genç adamın hikayesini anlatmaya başladı. Kerry bunları duyduğuna şaşımıştı. Çünkü Arthur da ona aynı şeyleri anlatmıştı. Ama onasıl bu dört adamın *nasıl* olup de serseri olarak, daha doğrusu ünlü Regent Sokağı Serserileri olarak tanındığı şaşırtmıştı.

Duyduklarıyla büyülenen Kerry sandalyenin kenarına oturup Lilliana'nın dudaklarının arasından dökülen tüm kelimeleri pür dikkat dinledi. Lilliana fısıldayarak dördünü: nasıl ünlendiğini adlarla, yaşananlarla ve bazen de gerçek tarihleriyle birlikte anlatınca Kerry'nin yüzü kızardı. Lilliana serserilerin Londra'da başlattığı, katıldığı ya da bitirdiği sayısız kavgayı dile getirirken Kerry nefesini tuttu.

Ama Lilliana ona Phillip'in ölümünden bahsederken hissettiği duygularla sandalyeye gömüldü. Arthur doğal olarak zaman zaman diğerlerinden nasıl bahsetmişse, Phillip'te de öyle bahsetmişti. Ama Kerry adamın ağzına Phillip'in adını aldığıında bir şeylerin farklı olduğunu anlamış. içine büyük bir acının yerleştiğini sezmişti. Şimdi o acıyı daha iyi anlıyor, daha güçlü hissediyordu.

Lilliana sözlerini bitirdikten sonra tabloya baktı. "Bunu Arthur'a sürpriz yapmak için hazırladım ama inan ona ne zaman verebileceğimi bilmiyorum. Hâlâ Phillip'in ölümünden dolayı kendini suçlu hissediyor, onu çok özleyor. Günün birinde Phillip'in yaptıklarını unutup huzura kavuşması için

dua ediyorum.”

Bir kez daha Kerry'ye baktı. “Sen ne düşünüyorsun? Sence güzel olmuş mu? Hepsini başka tablolardan alıp birlikte poz vermişler gibi birleştirdim. Phillip'in portresini bulmak vaktimi aldı ama Adrian'ın kardeşi Benedict, Kealing Park'ta bunu bulup bana gönderdi. Bence çok genç duruyor. Sence de öyle değil mi?”

Evet, Phillip genç duruyordu. Hatta o yüzle, o gülümsemeyle zamanda sonsuza kadar donup kalamayacak kadar genç duruyordu. Kerry portreye, lüle lüle sarı saçların altından gülümseyen gözlere baktı ve bu adamı hayatını sonlandırma-ya ne gibi şeylerin ittiğini merak etti. Diğer üç adama baktığında üçünün de Lord Albright'ın sert duruşunun haricinde çok rahat ve çok neşeli durduğunu gördü. Birlikte büyümüş ve birbirlerine nerede bitip nerede başladığı anlaşılamayan bir sarmaşığın dalları gibi kenetlenmiş dört adamlardı. Onları Phillip'ten de birbirlerinden de ayırmak imkânsızmış gibi görünüyorlardı.

Arthur'un öylece atlayıp İskoçya'ya gelmiş olması ona artık tuhaf gelmiyordu. Kerry bir anda Arthur'un yaptığı yolculuğun kendi hayatından çok Phillip'in hayatıyla ilgili olduğunu fark etti.

Ve şimdi Longbridge'deki bir binanın içinde durmuş, Arthur'un aradığı şeyi bulup bulmadığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Akşam yemeği için Albright'ın en güzel ceketlerinden

ve pantolonlarından birini giyinen Arthur'un keyfi yendi. Adamın hem kıyafetlerini giyip hem de hizmetkârını meşgul etmenin fazla olacağını düşünüp uşağın yardım talebini nazikçe reddetmişti. Şimdi de boyunbağını gömleğinin yakasına geçirirken bir şeyler mırıldanıyordu. Longbridge'e dönüş yolculuğu düşündüğünden de *kolay* geçmişti. Aynadaki yansımasına bakarken gülümseyerek buralara vardıkları anı hatırladı. Eski dostunun onu ve Kerry'yi sorgusuz sualsiz kabul edeceğini bilmeliydi.

Arthur'un keyfinin iyi olmasını sağlayan şey de zaten buydu. Onca insan bir yana Adrian Spence, Kerry'yi böylece kabul edebiliyorsa, Londra'daki arkadaşları ve ailesi de kabul edebilirdi. *Elbette öyle yapacaklardı!* Onun evlerine adım atmasını reddedemezlerdi ve onu kabul etmeleri Kerry'yi de kabul ettikleri anlamına geldiğine göre bunlara itiraz etme, cüret edemezlerdi. İşte bu kadar basitti. Arthur bunu daha önce neden fark etmediğine şaşırdı. Artık Londra'ya dönmek için sabırsızlanıyordu. Son zamanlarda biriken işlerinden dolayı fazlasıyla endişelenmeye başlamıştı. Yapılacak çok şey vardı ve gerek duyulması halinde Moncrieffe'nin ölümüyle ilgilenecek iyi bir avukat bulmak da bunların başında geliyordu.

O kötü olay bile Longbridge'e varmalarıyla birlikte hafızalarından silinmeye başlamış gibiydi. Kerry onu ilk gördüğü kadar soylu duruyordu. Nereden geldiğini bilmeseydi, onu bu topraklarda yetişmiş bir leydi olduğunu, sessiz günlere ve telaştan uzak akşamlara epey alışkın bir hayat sürdüğünü düşünürdü. Lillian'la çabucak kaynaşmaları da onu daha fazla

cesaretlendiriyordu. Bu da dikkate değer bir geçmişinin olmamasına rağmen sosyetedeki diğer kadınlarla da bu yeni arkadaşlığın benzerlerini kurabileceği konusunda ona umut veriyordu.

Boyunbağını bağlamayı yavaşça bitirirken yüzündeki gülümseme kayboldu. Son birkaç gündür bazı düşünceler aklını rahatsız ediyor, ruhunun derinliklerini bulandırıyor. Kerry'nin etrafa bu kadar çabuk alışması ona geleceği; yanında Kerry'nin durduğu, kendi evlerinde çocuklarıyla birlikte kaldıkları ve yaşlandıkları evi düşündürüyordu.

Arthur homurdandı, kendisine kızdı. Bunları yaşaması mümkün değildi. *Yoksa mümkün müydü?* Hayır, böyle bir evliliği kabul edemez, ailesinin uygun görmesini bekleyemezdi. Peki, o zaman niyeti neydi? Bir anda aklının kenarından onu metresi olarak görme fikri geçti ama bunu hemen kafasından attı. Kerry'yi seviyordu ve ona böyle bir şeyi teklif etmeye yüreği dayanmazdı.

Peki, o zaman ne yapacaktı?

Arthur avucuyla yeni kısaltılmış saçını düzeltti. *Ne yapacaktı?*

Arkasına dönüp odanın karşı tarafına geçerken, aklını karıştıran o kaçınılmaz soruyu ait olduğu yere gönderdi. Gerekli cevabı daha sonra düşünecekti. Şimdilik kendini bu sorunun cevabını düşünmekle yormayacak, gidip Kerry'ye iki gün sonra Londra'ya gideceklerini söyleyecekti. Gerçekten de çözülmesi gereken daha önemli sorunları vardı. Koridordan büyük salona doğru ilerlerken belki de ne yapacağına

dair sorunun hiçbir cevabının olmadığını düşündüğünde yükselen kıkır kıkır gülüşüne engel oldu.

Zaten bu durumda onun kabul edeceği hiçbir cevap yoktu.

Kerry bir şekilde akşam yemeğini tanımadığı insanlardan ve mekânlardan bahsettikten sonra açılışa benzer bir konuya geçen Albrightlar ve Arthur'un sayesinde bir kez daha yemeği geçiştirmeyi başarmıştı. Kendisini gerçekten de buralara çok yabancı hissediyor, sayısız tabağa ustaca yerleştirilmiş, adını bile bilmediği yemekleri gördükçe May'ın yaptığı sade yahniyi özlüyordu.

Ama bunların hepsini Arthur'un krem karamel yerken hafta sonu onunla birlikte Londra'ya gitmek için yola çıkacağını sevinç dolu bir şekilde dile getirmesiyle unuttu. Arthur'un bu sözleri onu hem şaşırtmış hem de *korkutmuştu*. Ne düşünüyordu ki? Başka kişilerin elbiselerini giyip altlarına da ödünç bir at alarak ellerini kollarını sallaya sallaya Londra'ya gireceklerini mi?

Kerry kaşını indirip Arthur içeriyi saran sessizliği fark etmeden bir kaşık dolusu tatlıyı ağzına götürürken etrafını bakındı. Kerry, Lord Albright'ın da en az onun kadar endişeli görüldüğünü fark etti.

O da kaşığını indirdi ve Arthur'a baktı. Kerry'ye şöyle bir baktıktan sonra, "Londra'ya mı?" diye sordu. "Emin misin?"

Arthur umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Evet, eminim"

Oralardan çok uzak kaldım. İlgilenmem gereken işlerim var.”

“Bence o işlerini Sutherland Hall’dan da halledebilirsin.”

Arthur, çok saçma bir şey önermiş gibi Adrian’a bakıp kaşlarını çatı. “Sutherland Hall mı? Orası da Longbridge kadar uzakta. Benim işlerim ise Londra’da.”

Adrian bir kez daha Kerry’ye dilinin ucuna gelip de söyleyemediği bir şeyler varmışçasına baktı. Ama Kerry onun yerine düşündüklerini söyleyebilirdi ve Arthur’la baş başa kalır kalmaz da söyleyecekti. Arthur ne yaptığının farkında mıydı? *Onun* kim olduğunu millete nasıl açıklayacağını düşünüyordu ki? Onu Londra’ya götüremezdi!

Peki, o zaman nereye gideceksin, Kerry?

Buralarda kalamazdı ve o da bunu biliyordu. Longbridge’i ne kadar sevse, Lilliana’ya ne kadar hayran kalsa da başkasının elbisesini giyiniyor, evinde oturuyor, çocuklarını seviyor, eşyalarını kullanıyor, daha doğrusu başka bir kadının hayatını yaşıyordu. O sadece bir misafirdi. Hem de geldiği yere davet bile edilmemişti. Şimdilik İskoçya’ya dönüp yaptığı şeyle yüzleşmeyi istemediği sürece Arthur’u takip etmekten başka seçeneği yoktu.

Bu çelişki aniden midelerini bulandırdı ve yavaşça bakışlarını Arthur’a çevirdi. Karşısına geçmiş, tam da iki şamdanın arasında duruyor, ona kendinden emin bir şekilde gülümsüyordu. “Londra’yı hiç görmemiştin, Kerry. Oralara çok seveceğinden eminim.”

Kerry’nin düşündüklerini bir türlü anlamıyordu. Kerry bakışlarını tatlısına çevirdi. Gidebileceği hiçbir yer yoktu. O,

Glenbaden hariç hiçbir yere ait değildi.

Arthur rahatça konuşmaya devam edip, "Julian, Londra'da, öyle değil mi?" dedi. "Sonbaharı orada geçirmeye kararlıydı."

Adrian tatlı tabağını ileri iterken, "Doğrudur," dedi. "Lilliana, hayatım iki eski dostun birlikte birer kadeh şarap içip birer puro yakmasına müsaade eder misiniz?"

"Elbette," diyen Lilliana, Kerry'ye gülümseyip ayağa kalktı. "Max, mavi oturma odasına geçeceğiz." Kalbi deli gibi atan Kerry yavaşça ayağa kalktı. Kapıya vardığında omzunun üzerinden Arthur'a, sandalyesinde asilce oturan yakışıklı kurtarıcısına baktı. *Tanrım, ben ne yapacağım?*

Kapıdan dışarı çıkıp Lilliana'nın yanına geçti. Koridorda ilerlerken kadın kolunu Kerry'nin koluna attı. Nazikçe. "Üzülmene gerek yok," dedi. "Sana çok güzel kıyafetler ayarlayacağız. Ayrıca sana olacağını düşündüğüm ayakkabılar da..."

Elbiseler, ayakkabılar! Kerry, "Lilliana!" diye haykırdı ve kadını koridorda durdurdu. "Benim kim olduğumu biliyor musun? Hayır. Peki ya kim olmadığımı biliyor musun?"

Lilliana'nın yüzündeki gülümseme birden kayboldu. "Koridor serin biraz. İstersen..."

"Ne olur, dur! Rica ederim olmadığım biriymişim gibi davranma bana. Koridor hiç serin değil, hatta Glenbaden'deki küçük evimdeki en sıcak gündün bile sıcak!"

Lilliana kolunu Kerry'nin kolundan çekerken, "Peki o zaman," dedi. "Gideceğimiz misafir odası epey küçük. Sana

ve bu duygusal tavırlarına yetecektir.”

Lilliana’nın sözleri, Kerry’nin birdenbire susmasına sebep oldu. Kapısını çaldığı andan beri ona tek kötü söz söylemeyen kadına ters ters baktı.

“Evet, kim olmadığını biliyorum, Kerry. Yaşam şartlarının benimkinden farklı olduğundan da eminim. Ama Arthur Christian’ın seni sevdiğini de görebiliyorum. Senin yerinde olsam onun sevgisini reddetmezdim.”

Kerry gözlerini kırptırdı.

Lilliana iç çekip Kerry’nin elini tuttu. “Haydi, gel,” derken oturma odasına doğru yürümeye başladı. Odaya girdikten sonra hizmetçilerden dışarı çıkmalarını istedi ve uşağın kapıyı kapatmasını bekledi. Sonra da içeride telaşla dolanmaya başladı. Sarı renkli eteği her dönüşünde hışır hışır ses çıkarıyordu.

Kerry, “Özür dilerim...” deyip konuşmaya başladı.

Lilliana araya girip, “Buna hiç gerek yok,” dedi. “İçinde bulunduğun duruma bakılırsa, üzülmene kimse bir şey diyemez. Gerçi neler olduğu ya da Arthur ile... nasıl bir araya geldiğinizi bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Ama durumunuzun *parlak* olmadığı ortada.”

Kerry utancından yerin dibine girdi ve tekli koltuğa çöktü.

Lilliana hemen, “Gerçekten de neler olduğu umurumda değil,” dedi. “Sadece bir kadının hiç karşılaşmaması gereken zorluklara katlandığını ve ayakta kalmayı başardığını biliyorum. Arthur’un sana hayran olduğu apaçık ortada. İnsa-

nin sevdiği birine yardım etme arzusunun, özellikle de gönül verdiği kişinin acı çektiğinden haberdarken ruhunu ne kadar çok yordugunu iyi bilirim. Arthur'un şu anda senin başında ki dertleri omuzlamaya can attığına eminim."

Kerry üzgünce, "Ama buna izin veremem," dedi.

Kerry'nin hemen önündeki sedire oturan Lilliana, "Reminimleri gösterirken sana Serseriler'le ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?" diye sordu. "İçlerinde her türlü duruma uyum sağlayabilen tek kişinin Arthur olduğunu söylemiştim. En kötü günlerinde Phillip'in yanında o durdu, korkunç bir skandala adı karışan Julian'a o yardım etti, yıllar boyunca Adrian'a hep o destek verdi. Şu anda sana yardım edecek birisi varsa o da Arthur'dur. Seni seviyor, Kerry. Sana yardım etmek istiyor ve inan bana arkana Sutherland adını aldın mı başka hiçbir şeye ihtiyacın olmaz. Açıkçası bu durumda başka seçeneğinin de olduğunu düşünmüyorum."

Kerry, Lilliana'nın yanıldığını gösteren bir sebep bulmaya çalışırken sırtını koltuğun minderine gömdü. Aklın hiçbir şey gelmedi. Lilliana haklıydı. Başka seçeneği yoktu. Fraser'in öldüğü gün tüm seçenekler sönüp gitmişti. Kendisini atabileceği, gidebileceği hiçbir yer yoktu.

Onu İskoçya'dan başka hiçbir yer kabul etmezdi.

Arthur'un yaptığı konuşma Kerry'ninki kadar iyi geçmemişti. Bayanlar odadan çıkar çıkmaz Adrian ayağa fırlamış ve aklındaki düşünceleri toparlamaktan sıkıldığı için

vahşi bir hayvan gibi içeride dört dönmüştü. Arthur sabırla başlayacağını bildiği yaylın ateşini beklemiş, sessizce o güne kadar tattığı en güzel krem karameli bitirmişti.

Arthur tabağını kenara çektiği sırada, göle bakan pencerenin önünde dimdik duran Adrian arkasına dönüp işaret parmağını ona doğrulttu. Kızgınca, "Sen lanet olası aklını mı kaçırdın?" dedi.

Arthur omuz silkip uşağa şarap doldurmasını işaret etti.

"Ciddi olamazsın, Christian! Londra'da dedikodular kaçığını bilmiyor musun? Kettering'in yaşadıklarından hiç mi ders almadın? İskoçya'dan getirdiği kadınla Londra'ya gidecekmiş. Ona hemen *fahişe* derler. Kadının hayatını mahvedeceğini şimdiden bilsen *iyi olur!*"

Arthur, Julian'ın zoraki evliliğinin ve kız kardeşlerinin evden kaçmasının uzun bir süredir *sosyete* de yankılanan en büyük skandal olduğunu muhtemelen Adrian'dan daha iyi biliyordu. Ama onun durumu farklıydı. Uşaktan şarap kadehini aldı ve Adrian'a bakmadan önce içkisinden bir yudum aldı. "Oturmaz mısın? Bağırıp çağırarak yalnızca iştahımı kaçıyorsun."

Adrian, "Aslında bu durumda bağırıp çağırmaktan daha fazlasını yapmalıyım, dostum!" diye haykırdı.

"Evet, evet. Yapman gerektiğini biliyorum. Gel otur ve en azından duruma bir de benim gözümünden bak, olur mu? Bu kadına tutulacak kadar talihsiz biriyim ve maalesef o da en azından şimdilik İskoçya'ya dönemeyecek durumda. Onu Sutherland Hall'a saklamaktan veya Londra'ya götürmekten

başka çarem yok. Tüm dünyaya ona değer verdiğimi göstermek için bunu yapmalıyım. Onu Sutherland Hall'da bırakırsam içindeki hayat ışığının sönüp gideceğinden eminim."

Adrian, "O ışık Londra'da da çabucak söner!" diye çığkıştı. "Arthur düşün biraz! Tanrı aşkına, onunla ne yapmayı düşünüyorsun?" Arthur ona cevap vermeyip yine şarabını içince, Adrian kızgınca yerine geçti ve uşağın önüne koyduğu şaraba aldırış etmeden arkasına yaslandı. "Duygusal, aptal herifin tekisin! Ona tutulduğunu biliyorum ama sen de gerçekleri kabullenmelisin! Onu hayatını mahvetmeden Mount Sokağı'nda *barındıramazsın!* Tanrı aşkına onunla *evlenemezsin.* Ona zarar görmeyeceği, doğru düzgün bir hayat sunmaktan başka seçeneğin yok. Bunu ne kadar çabuk başarsan, ikiniz içinde o kadar iyi olur. Ama senden rica ediyorum, ne yaparsan yap ama onu Londra'ya *götürme* ve ailenin temiz adını bu işlere *bulaştırma!* Aileni düşün, Arthur!"

"Ne yani, ağabeyimin onu kabul etmeyeceğini mi düşünüyorsun? Sence annem çıkacak söylentilerden korkacak birmi? Tanrı aşkına, Adrian, Alex'i Lauren Hill için Marlaine Reese'yle yaptığı nişanını atmasına Hannah'nın zorladığını unuttun mu? Lauren'in de maddi durumu öyle çok iyi değildi. Alex son on yılını tıpkı Kerry gibi insanlara yardım edecek reformları oluşturmakla harcadı. Fakir bir kadını sevdiğim için beni nasıl olur da suçlu bulur?"

"Sorun Kerry'nin fakir olması değil, Arthur; doğduğu sınıf. O, sıradan İskoç halkından geliyor."

Adrian bunu öyle küçümser bir havayla söylemişti ki

Arthur içinde bir şeylerin parçalandığını hissetti. O da böyle biri miydi? O da mı insanları doğdukları sınıfa göre yargılıyordu. Sakince, "Öyle olması seni rahatsız mı etti?" diye sordu.

"Hayır! Rahatsız olmadım! Ama ben de bu konularda zor günler geçirdim ve sosyete de onu kabul edeceğine seni dışlar, Arthur."

Arthur bunların Adrian'a göre doğru olduğunu düşündü. Ama Adrian, Sutherlandlılardan biri değildi ve Kerry'yi tanımıyordu. İnsanın onun gülüşünü görmek için dağları delebileceğine, kahkahasını duymak için ekinleri kesebileceğine ve bir daha dans edecek diye bir yerde saatlerce oturabileceğine anlam veremezdi. Arthur, Adrian'ın bunu anlamasını ummuştu ama belki de ondan böyle bir şeyi hiç beklememeliydi.

Kerry'yle karşılaştığı günde olduğu gibi her şey belirsiz, gerçek dışı ve inanılmazdı. Bildiğini düşündüğü şeyleri artık anlamıyordu. Hayatının son birkaç haftasını güne belirsizlikler içinde uyanıp başına iyi şeylerin geleceğini umarak geçirmişti. Ama ailesinin ve arkadaşlarının Kerry'yi kabullenmeyi öğreneceğinden emindi, sınıf farklılığını falan da umursamıyordu.

Adrian'a gülümsedi.

Adrian homurdanarak gözlerini tavana dikti.

"Gerçekten de beni anlamıyorsun, Albright. Lütfen izin ver de sana durumu bir kez daha açıklayayım..."

Lilliana ve Kerry'nin odalarına çekilmesine aldırış et-

meden, gece boyunca tartıştılar ve bu sırada da gereğinden fazla viski içtiler. Sabahın erken vakitleri olduğunda konuşmaları Kerry'nin iyiliği için neler yapılabileceğinden çıkıp hayatlarını oluşturan olaylara ve anılarına kaydı. Adrian'ın bir şekilde kafasına Phillip'in bir zamanlar orduya katılıp denizci olmayı düşündüğünü koyması Arthur'u epey güldürdü.

Gözlerinden akan yaşları silmeye çalışırken, "Ciddi olamazsın. Albright!" dedi. "Rothembow denizden nefret ederdi! Fransa'ya kaçtığımızda geminin tırabzanlarına zamlık gibi yapıştığından korktuğumuzu hatırlamıyor musun? Kusa kusa bir hal olmuş, yatağa düşüp sayıklamaya başlamıştı!"

Adrian yüksek sesle, "Hayır!" dedi. "O kesinlikle Julian'dı! Kettering'in midesi Thames'de sandala binmeye bile dayanmazdı!"

"Sen bunu hatırlamadığına emin misin? Julian sık sık Southwark'a gitmek için Thames'in karşısına geçerdi. İyi düşünürsen o akşam bizi belaya bulaştırdığına da hatırlarsın."

Adrian kaşlarını çatıp düşünmeye çalıştı ve yavaşça anılarının üzerindeki bulutlar çekildi. Yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yansırken, "Tabii ya... Kettering." dedi. "O gece bizi neredeyse öldürtüyordu."

Arthur, "Evet." deyip güldü. "O, Kettering'di. Birazda gece boyunca nehrin kenarında durdukça Rothembow'un yüzünün sarardığını da hatırlarsın."

Adrian biraz ayıldı ve elindeki boş viski bardağına baktı. "Üzerinden yüzyıllar geçmiş gibi, sence de öyle değil mi? Phillip'in yüzünü artık zar zor hatırlıyorum."

“Ben hiç unutmadım. Onu hâlâ rüyalarımda görüyordum.”

Bu sözler Adrian’ın başını kaldırmasına sebep oldu. Sakince. “Gerçekten mi?” dedi. “Tanrı’ya şükür oğlum doğduğundan beri Phillip benim rüyalarımına girmedi. Biliyorum şimdi söyleyince sana biraz tuhaf gelecek ama sanırım Richard’ın dünyaya gelmesi bir şekilde ya onu ya da... beni kurtardı.”

Arthur hiçbir şey söylemeden viskisini kafasına dikti. Phillip’in rüyalarına girmemesi için her şeyi yapardı ama ondan hiçbir zaman tam anlamıyla kurtulamayacağından şüpheleniyordu.

“Yani söyleyeceğim hiçbir şey fikrini değiştiremez mi?”

“Efendim?”

“Londra’ya gitmekle ilgili saçma planından bahsediyorum. Fikrini değiştirmeyecek misin?”

Derince iç çeken Arthur bardağını sehpanın üzerine koydu. “Gerçekten söyle bana, Adrian, başka seçeneğim var mı? Evim... *hayatım* Londra’da. Onu İskoçya’da yanıma aldığım anda kararımı verdim. Şimdi de kararımın sonuçlarına katlanacağım. Sadece ne yapacağımı düşünmem için biraz zamana ihtiyacım var, hepsi bu.”

Adrian iç çekip, “O zaman Tanrı sana vakit verecektir,” dedi. “Ama sen çoktan geç kalmış olabilirsin.”

Yirminci Bölüm

Londra, İngiltere

Arthur'un teyzesi Paddy, Mount Sokağı'ndaki evinin oturma odasında dururken Kerry'yi baştan aşağı süzdü. Paddy'nin kulağının üzerinde duran lüle lüle saçları, terzinin Kerry'nin üzerinde ölçüsünü aldığı son elbiseyi beğendiğini gösterircesine başını sallarken bir çocuk oyuncağı gibi sallandı.

Cıvıl cıvıl sesiyle, "Mükemmel oldu," dedi.

Leydi Paddington'un kadim dostu Bayan Clark da, "Haklısın," dedi.

Leydi Paddington tombul ellerini birleştirdi ve başını bir yana yatırıp gözlerini kısarak Kerry'ye baktı. Bir süre sonra başını iki yana salladı. "Ne yazık ki, hayatım, saçların olmamış."

Saçlarının beğenilmemesi Kerry'yi hiç ama hiç şaşırtmadı. Ne de olsa geriye gerçek anlamda ona ait olan bir tek onlar kalmıştı. Üzerindeki diğer her şey son birkaç günde aceleyle hazırlanmıştı. Londra'daki en ünlü terzilerin elinden çık-

miş altı yeni elbise, ipekten yapılmış çeşit çeşit iç çamaşırı ve kombinezonlar, ayaklarını içine sokmaya bile korktuğu narin ayakkabılar da bunlardan bazılarıydı. Bu yeni eşyalar onun yün elbiselerinin, sağlam ayakkabılarının ve pamuklu iç çamaşırlarının yerine geçmişti.

Kerry McKinnon'un yerine geçmişlerdi. Kerry artık kim olduğunu bilmiyordu.

Terzi, "Rica etsem döner misiniz, madam?" dedi.

Bayan Clark, "Evet, dön," dedi. "Bir de arkadan görünüşüne bakalım!"

Kolları yana açık olarak duran Kerry, ona söylendiği gibi etrafında döndü ve terzi elbisenin kenarlarını kıvrırken kadınların herhangi bir sorunun olup olmadığına bakmasını bekledi.

"Belki de gezme elbisesini eflatun renginde istemeliyiz, Paddy. Eflatun açık tenine bence çok güzel gider."

Leydi Paddington hemen, "Doğrudur, güneş İskoçya'ya çok uğramaz," dedi. Kerry çok halsiz duruyordu ve içine düştüğü durumdan rahatsız olmaya başlamıştı. Elbette Arthur'un cömertliğine sonuna kadar minnettardı. Adamın bu kadar eli bol olmasına, tıpkı servetinin büyüklüğü kadar şaşırmıştı. Birkaç gün önce Londra'ya vardıklarında derhal baş hizmetkârı Barnaby'ye kadın terzileri, tuhafiyecileri ve kadınlara ait her türlü şeyi satan satıcıları alıp görkemli evine getirme görevini vermişti. Kerry buna ilk başta sevinmişti. Lilliana'nın elbiselerini giyinmek kendisini fakir gibi hissetmesine sebep oluyordu. Önüne getirilen elbiseler insanın aklını

çelecek kadar güzeldi. Kim o kadar hoş kıyafetleri giymekten zevk almazdı ki?

Ama elbiselerin, ayakkabıların, şapkaların ve eldivenlerin sayısı arttıkça kendisini daha da rahatsız hissetmeye başladı. Güzel kıyafetler, mobilyalar ve ona ufak tefek önerilerde bulunan insanlar gerçekten de çok cezbediciydi ama kim olduğunu bilmediği bir kadına benzemeye başladığının fazlasıyla farkındaydı. Üzerindeki mavi yeşil elbiseye üzgünce bakarken, bu Kerry McKinnon değil, diye düşündü.

Bu; Arthur Christian'ın sevebileceği bir kadındı. Dünyadaki en güzel şeylere alışkın, böyle zarif kıyafetlere layık bir insandı. *Ah, Arthur.*

Arthur'un ona böyle güzel şeyler vermekle gurur duyduğu her halinden belli oluyordu. Kerry'yi yeni bir elbiseyle görür görmez mutluktan havalara uçacak gibi oluyordu. Elbiselerin haftalar sonra değil de, birkaç gün içinde hazır olması için fazladan ödeme yapmıştı. Arthur'un ona baktığı her anda Kerry de kendisini gerçekten güzel ve alımlı hissediyor, onun sevgisine layık biri olduğuna inanıyordu. Fraser'le birlikteyken hissetmediği her şeyi onunla hissediyordu.

Her ne kadar Arthur'un ona gösterdiği ilgiyi, üzerindeki kıyafetleri ve kristallerle, altınlarla, mumlarla parıldayan bu dünyayı sevse de kafasının içindeki İskoç aksanını görmezden gelemezdi. İçindeki o ses bir yalancı olduğunu; ipekten çok, yünlü ve kaba kıyafetlerin içinde kendisini rahat hissettiğini söylüyordu.

Arthur bile artık bir başkaydı. Dalgalı uzun saçlarının

üzerinde çok şık bir şapka vardı. Keten gömlekler ve güderi pantolonlar gitmiş; yerini ipek ceketler, boyunbağları ve güzel ceketler almıştı. Gösterişsiz hali hızlıca aristokrasinin ihtişamıyla kaybolmaya başlamıştı.

Terzi, "Bir kez daha döner misiniz, madam?" dedi.

"Ama..."

Bayan Clark araya girip, "Harikulade!" dedi.

Leydi Paddington da, "Harikulade!" diye tekrarladı.

"Tamamdır, madam. Son halini beğendiniz mi?"

Kerry kollarını ve bakışlarını yere indirdi. Elbette beğenmişti. Kadınların onun cevabını beklediğini fark ettiğinde konuşmaya çalıştı ama düşündüğü başına gelmiş, boğazı düğülenmişti. Ağlayacağından korktuğu için ağzını açmadı.

Leydi Paddington ve Bayan Clark birbirine baktı. Leydi Paddington bir kez daha ona gözlerini çevirdiğinde, kadının neşeli yüz ifadesi birden kayboldu. "Umarım elbiseyi beğenmişsinizdir, Bayan McKinnon. Arthur'un üzerinizdeki elbise için cömertliğini son damlasına kadar kullandığına sizi temin ederim!"

Bayan Clark, kollarını göğsünün önünde bağlarken, "Üzerinizdeki Çin ipeğidir," diye açıklama yaptı.

Terzi başını kaldırıp Kerry'ye baktı. Bayılacakmış gibi duran kadın, "Madam, elbiseyle ilgili bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır. Beğendim. Hatta bayıldım. Gerçekten!" Kerry çabucak onlara aradıkları cevabı vermişti. "Bana yapılanlara minnettar değilmişim gibi görünmek istememiştim ama sa-

nırım biraz yorgun düştüm.”

Leydi Paddington’un yüz ifadesi biraz yumuşadı. “Ah, tabii ya! O kadarcık kısa bir sürede onca yolu geldiniz! Bayan Clark’la bir yaz ayında Alnwick’e seyahat etmiştik. Orası da İngiltere’de olmasına rağmen İskoçya kadar uzak sayılır.”

Bayan Clark, “O kadar da uzak *değil*,” dedi.

Leydi Paddington, “Birbirlerinin arasında çok da fark yok,” dedi. “O yolculuk bile neredeyse yirmi günümüzü almıştı!”

Kerry prova taburesinin üzerinden inmesi için elini uzatan terziye tutunurken bitkin bir halde, “Tamam,” dedi. Leydi Paddington ve Bayan Clark bir gün öğleden sonra gittiklen gezintinin nasıl bir hal aldığını uzun uzun konuşurken, Kerry de terzinin üzerindikileri çıkarmasına izin verdi. Kadın mavi beyaz çizgili gündelik elbiseyi ona giyindirirken, Kerry insanın sıradan bir gezintiyi on beş günü aşan bir yolculuğa çevirebilecek kadar boş vaktinin olmasının nasıl bir şey olduğunu düşündü. Bu kadınlar çene çalmaktan başka uğraşları olmadan hayatlarını nasıl geçiriyordu?

Londra’ya geleli daha birkaç gün olmuştu ama Kerry şimdiden içine girdiği bu kabuğu parçalayıp dışarıya açılmayı ister hale gelmişti. Gün doğumundan batımına kadar çalışmaya; evle, hayvanlarla, ekinlerle ve *insanlarla* uğraşmaya alışkındı. Oturup akşam yemeğinde hangi elbiseyi giyineceğini tartışmak hiç ona göre değildi. Oysa Hyde Park’ta günde bir kez gezmenin haricinde Arthur’un evinden çıkmasına izin

verilmiyordu. Buraların âdeti böyle. Bir hanımın öyle tek başına ortalıkta dolanması hoş karşılanmaz. Kerry'nin İskoçya'yı, Charles Moncrieffe'yi, Thomas'ı, May'ı ve Koca Angus'u düşünmekten başka yapacak hiçbir şeyi yoktu.

Yüce Tanrım, buralarda ne arıyordu?

Terzi mavi saten kuşağı beline bağlarken, Arthur'la konuşmanın vakti geldi, diye düşündü. Bu saçmalığı daha fazla sürdüremezdi.

Arthur o akşam eve gider gitmez, Leydi Paddington büyük bir hevesle yeğeninin yanına gidip ertesi gün South Hampton'a yola çıkacağını ve bu yüzden başka bir refakatçi bulması gerektiğini söyledi. "Bu akşamki yemek ve opera, Noel'e kadar katılacağım son etkinlikler."

"Biliyorum."

Leydi Paddington elini sığamayacağı kadar küçük eldivene geçirmeye çalışırken dalgın dalgın, "Umarım öyledir," dedi. "Kentte millet söylenti yaymaya başladı. Bir aksilik çıkmasını göze alamayız."

"Haklısın."

Leydi Paddington, "Maalesef Alex, Sutherland Hall'dan döndüğünde bunları hiç hoş karşılamayacak," deyip büyük oval aynada bukleli saçlarına bakmak için durdu.

Arthur kırmızı, kadife pelerini uşağın elinden aldı. Pelerini uzatırken, "Paddy," dedi. "Alex'in Bayan McKinnon'la tanıştığına memnun olacağını sen de en az benim kadar iyi

biliyorsun.”

Kadın, “Ah, bilmez olur muyum!” deyip pelerinini giyinirken Kerry’ye çabucak masumane bir bakış attı. “Memnun olacaktır! Ben sadece içimden geleni söylemek istedim.”

Arthur pelerinin ipini bağladı ve uşağa başıyla işaret verdi. “Şimdi gitsen iyi olur, yoksa Bayan Clark’la akşam yemeğine geç kalacaksın.” Sonra da teyzesinin tombul yanağına bir öpücük kondurdu.

Leydi Paddington’un yüzü kızardı. “Ne kadar da iyisin.” Kerry’ye baktı. “İyi akşamlar Bayan McKinnon.”

Kerry, “Size de iyi akşamlar, Leydi Paddington.” dedi ve doğru zaman olup olmadığını bilmeden tuhaf bir şekilde reverans yaptı.

Leydi Paddington, “Peki o zaman,” deyip kapıyı açması için başıyla uşağa işaret verdi. Kerry, Arthur’la birlikte dışarıya çıkan kadının arabacısına çabuk olmasını ve donup ölmemesi için kapıyı hemen açmasını söylediğini duydu.

Arthur yüzündeki utangaç gülümsemeyle birkaç dakika sonra geri döndü. “Ona bakma sen. Sabit fikirli yaşlı bir kadındır işte.” Duraksadı, yüzündeki gülümseme büyüdü. “Ah, hayatım, bu akşam ne kadar da güzelsin!” Kerry’nin elini tutup dudaklarına götürdü.

Arthur’un ona her iltifat edişinde canlanan tatlı, sıcak duygular onu öyle hızlıca ısıttı ki bir anda çözülmesi gereken sorunlarının olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Ama o ağzını açamadan Arthur elini beline atıp onu kapıdan uzaklara götürmeye başladı. “Sana sürprizim var. İskoçya’yı

özlediğini biliyorum.”

Çok ama çok özlemişti. “Aynen öyle,” dedi.

Salona girerken, “O zaman bu konuda bir şeyler yapmak zorundayız, öyle değil mi?” diye sordu.

Kerry’nin aklına hiç beklenmedik, akıl almaz bir umut damlası düştü. Kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı, çabucak kafasını kaldırıp Arthur’un yüzündeki ifadeye anlam vermeye çalıştı ve aklına düşünceler geldikçe umutları daha büyük, daha uçuk bir hal aldı.

Onu evine götürecekti.

Onu evine götürecekti! Bir şekilde İskoçya’ya geri dönmesini sağlayacak bir plan mı yapmıştı? Aniden Arthur’un kollarının arasından çıkıp yüzünü ona döndü. “Eve dönüyorum!”

Arthur’un şaşkın bakışları umutlarını anında yıktı. “Ah, hayatım, bu şartlar altında seni oralara götürmeyi düşümem! Sorunlarını çözmemiz bence epey vaktimizi alacak ve o günler gelene kadar İskoçya’nın yüz kilometre yakınına bile adım atmana izin veremem.”

Kerry’nin kalbi parçalandı. Elbette onu evine götürmeyecekti. İskoçya’yı bir daha asla göremeyeceğine dair korkuları yeniden alevlendi.

Kerry’nin tepkisine şaşırdığı belli olan Arthur, ona biraz daha yakından baktı. Kerry adamın bakışları hissedip uzaklara baktı, kendisini arkasındaki koltuğa bırakıp nefes almaya çalıştı.

“Özür dilerim, hayatım. Öyle bir şey ima etmek isteme-

miştim... İskoçya'ya gidemeyeceğimizi biliyorsun, öyle değil mi?"

Hem de çok iyi biliyordu. Kalbinin durduğunu hissetti. "Neden... neden öyle düşündüğümü bilmiyorum."

"Kerry." Arthur onun yanına oturdu ve üzgünce iç çekip Kerry'nin yanağına dokundu. "İskoçya'yı özlediğini biliyorum. Ben de oraları özledim." Ona hoş bir şekilde gülümsedi ve ceketinin cebinden küçük kadife bir kutu çıkarıp eline baktı. "Bunu gördüğüm anda Glenbaden'deki sabahların mavimsi sislerini hatırladım. İçini açtığımda ışıyla gözlerimin kamaştığını hissettim; kırları, yemyeşil tepeleri ve gölün koyu mavi sularını görmekten kendimi alamadım. İçindeki şeyi elime aldığımda bir yıldızı hatırladım. Seni anımsadım. Senin elimde tuttuğum bir İskoç yıldızısın."

Kerry nefesini tuttu.

"Buna baktıkça İskoçya'yı düşüneceğini umut ediyorum." Kerry'nin eline uzanıp avucunu yukarı kaldırdı ve kutuyu içine koydu. "Ben de ona baktıkça senin gözlerini ve İskoçya'yı düşüneceğim."

Kutunun içindeki şey Kerry'nin nutkunun tutulmasına sebep oldu. Hayatında daha önce hiç bu kadar büyük bir mücevher görmemişti. Üzerinde neredeyse bir kuş yumurtası kadar büyük, açık mavi bir elmas vardı. Daha önce buna denk sayılabilecek hiçbir şeyle karşılaşmamıştı. Örgü şeklindeki altın zincirin ortasında duruyor, ışıklarını dünyanın her yerine saçacak bir şekilde yukarı bakıyordu. Çok hırka görünüyor, *fakir bir dulun* değil de değerli bir kraliçenin boy-

nunda sallanmaya layık olduğunu gösteriyordu.

Kerry'nin gözleri aniden doldu. Tıpkı gözlerine yaşların olduğu gibi kalbini de duygular ele geçirdi. Arthur'un yaptıkları ona fazla geliyordu. Bu kadar güzel bir şeyi hak etmiyordu ve Arthur gibi bir adamın onu bunlara layık görmesine akıl sır erdiremiyordu. Arthur'un kutuyu elinden aldığını ve kolyeyi boynuna takarken parmaklarının tenine dokunduğunu hissetti. Elmas boynundan bir taş gibi sarkıyordu.

"Bunu kabul edemem, Arthur."

Arthur elini okşadı. "Daha yeni başladık. Bak, hisset." Kerry'nin elini boynundaki kolyeye götürdü. "Senin için özel olarak yapıldı. İskoçya'yı temsil ediyor. Tıpkı senin gibi çok güzel ve çok canlı. Senden başka hiç kimse bu kolyeyi takamaz."

"Bunu hak etmiyorum."

Arthur aniden Kerry'nin yüzünü ellerinin arasında tutup ona bakmasını sağladı. "Lütfen böyle konuşma. Sen dünyadaki en güzel şeyleri hak ediyorsun! Bunlar ve daha da fazlası senin olmalı. Tanrı aşkına, Kerry, bana ne yaptığını görmüyor musun? Gülümsemenin beni ne kadar mutlu ettiğini görmüyor musun? Bu hediyem bile o gülümsemeni bana biraz göstermeni sağlıyorsa, varsın tüm penilerim gitsin! Bunun senin olmasını istiyorum."

Kerry'nin aklındaki şüpheleri ve endişeyi ne kadar da kolay ortadan kaldırıyordu. Kerry aniden kollarını Arthur'un boynuna atıp yüzünü adamın ceketine gömdü ve ağlamak için gözlerini sıkıca kapattı. Arthur güldü, gülümsemesi göğ-

sünde titreşimlere sebep oldu. Kerry'yi sıkıca tutup üzerine çekti ve pahalı Aubusson halısının üzerine uzandı.

Arthur inildedi. "Şimdi, madam, bu benim yüzümü çabucak güldürür," dedi ve Kerry tüm gücüyle onu öperken güldü.

Soldaki halının üzerinde hızlıca şehvet dolu bir şekilde ikisi de yakalanacaklarından korkmadan seviştiler. Bir süre sonra elbiselerini ve saçlarını ellerinden geldikince düzelttiler ve uşağa çay getirmesi için seslendiler.

Çaylarını içip keklerini yediler. Daha doğrusu Arthur hepsini afiyetle yerken, Kerry boynundaki kolyenin verdiği şaşkınlıkla ağzını açamadan orada öylece oturdu. Arthur, "Kettering'le konuştum ve her şeyi ayarladım," dedi. "Bu kaçamaklarımızı fazlasıyla özleyeceğim ama olsun."

Kerry, "Ne?" diye sordu.

Arthur gülümsedi, ona uygun görüldüğü üzere bir refakatçiyle kalması için neler planladığını rahatça anlattı. Kerry'nin bir süreliğine Kettering Kontu'yla birlikte kalmasına karar vermişti.

Kerry aniden ayağa fırlayıp kızgınca etrafta dolandı. Arthur da sakince onu izledi. "Gitmeyeceğim, Arthur. Benden böyle bir şey isteyemezsin."

"Ama gitmek zorundasın. Hayatım, her ne kadar yakına gidecek olsan da senden böyle bir şey istemenin canımı ne kadar yaktığını tahmin bile edemezsin ama yanında bir refakatçi olmadan evimin çatısının altında barınmana izin vere-

mem. Alex ve annem Sutherland Hall'dan dönene kadar ya-
pılabilecek hiçbir şey yok. Gerçekten de şimdilik etrafta iffe-
tine bekçilik edecek kimse yok.”

Kerry, “İffetim mi?” diye haykırarak dalga geçercesine
kahkaha attı. “İffetimin hiç önemi yok! Oraya gitmeyece-
ğim!”

Arthur havadan sudan konuşur gibi sakin bir şekilde,
“Hayır gideceksin,” dedi. “Çok üzgünüm ama Mount Soka-
ğı'nda kalamazsın. Paddy haklı. Millet dedikodu yapmaya
başladı. Bugün sabaha Tarn O'Shanter'de Lord Enderby'yle
karşılaştım ve adam hemen misafirim kim olduğunu sor-
maya başladı. Her şeyin âdetine uygun olması için... *kendi*
iyiliğin için gitmek zorundasın.”

“Ne diye şimdi âdetleri önemsediyini sorabilir miyim?
İskoçya'dan buralara kadar öyle şeylere hiç önem vermeden
geldik!”

Bu sözler Arthur'un kaşlarını sertçe çatmasına sebep
oldu. “Senin adını korumaya çalışıyorum. Bu konuda seninle
daha fazla tartışmayacağım. Yarın ilk iş Kettering'in evine
gideceksin.”

“Glenbaden'deyken âdetleri bu kadar önemsemiyo-
r-dun!”

İşte bu sözler de Arthur'un ayağa kalkmasına sebep ol-
du. “Glenbaden, ailemin adını korumam, ağabeyimin Lord-
lar Kamarası'ndaki yerini düşünmem gereken Londra'dan
çok ama çok uzakta. Elimden geldiğince skandallardan kaçı-
nacağım, Kerry. Bunları tartışmamızın hiçbir anlamı yok.”

Kerry tam aksini düşünüyordu ama Arthur çok kararlı bir duruş sergiledi. Kerry'nin yakarışlarını dinlemeyi reddetti, tartışmaya bir son vermezse dışarı çıkıp kulübe gitmekle ona gözdağı verdi. Ama Kerry inatçı İskoç kanıyla dünyaya gelmişti. Tartışma yemek boyunca devam etti ve Arthur tepesinin taşı atınca masaya yumruğunu vurup, "Yeter!" diye haykırdı.

Oda hemen sessizleşti. Bir süre sonra Arthur çatalını eline aldı.

Kerry, "Peki o zaman, beni ne kadar süreliğine orada bırakacaksın?" diye sordu.

Arthur bakışlarını yavaşça Kerry'nin başının üzerinde duran tilki avı tablosuna çevirdi, ağzındakileri çiğneyip çatalını tam da ağzına götürmek üzereyken donup kaldı. "Maa-lesef bilmiyorum."

Sözlerindeki doğruluk... pişmanlık belirgindi. İkisi de içine düştükleri çıkmazı daha fazla inkâr edemezdi. Kerry ellerini açıp masaya koydu ve akıllı düşüncelere dalarken boş boş parmaklarına baktı. Yumuşak bir sesle, "Böyle devam edemeyiz," dedi. "Bu... bu ikileme bir çözüm bulmak zorundayız."

Arthur sert bir şekilde, "Bu bir ikilem değil!" dedi.

Kerry ona baktı ve Arthur'ın gözlerindeki kararlılığın içinde şüphe dalgalarını gördü. Onu seviyordu ve onun da kendisini sevdiğini görebiliyordu. Ama bu imkânsız bir aşktı. "Arthur... sonsuza kadar hiçbir şey yokmuş gibi davranamayız."

Arthur'un yüzünde tuhaf bir ifade belirdi, adam çatalını sertçe masanın üzerine bırakıp elini yumruk haline getirdi. "Nasıl davranıyormuşuz? Sence yalandan seni seviyormuşum gibi mi davranıyorum? Yoksa sen beni yalandan seviyormuş gibi mi davranıyorsun?"

"Hayır, öyle değil. Ama bunlar..." Eliyle etrafını gösterdi. "...bu güzel şeyler, bu ihtişam gerçek değil, Arthur. Bir arada olmamız... mümkün değil."

Arthur, Kerry'den adeta dayak yemiş gibi sarsıldı. Kadehini elinden bıraktığında pahalı kristal bardak kiraz ağacından yapılmış masaya çarpıp parçalara ayrıldı, içindeki şarap üzerine döküldü.

Arthur aniden ayağa fırlayıp bez mendili şarabın üzerine koydu ve pantolonun üzerindeki koyu lekeye baktı. Kerry de ayağa kalktı ama Arthur ona hemen oturmasını işaret etti. "Rica ederim, yemeğini bitir. Tanrım, Barnaby nerede?" Kerry'nin ağzını açmasına fırsat vermeden uşağını aramak için masanın yanından uzaklaştı.

Yirmi Birinci Bölüm

Kettering kontesi Claudia Whitney-Dane, Arthur Kraliçe Victoria'nın kayıplara karışmış kardeşi olduğunu söylese bile bu kadar mutlu olamazdı. Sosyal kuralları yok sayıp kalbinin sesini dinleme cesaretini gösteren arkadaşını öpücüklere boğma isteğine zor dayanıyordu.

Aynı şekilde duyduğu şeylerden sonra kahkahalara boğulan Julian'a saldırmamak için kendisini zor tutuyordu.

St. James Meydanı'ndaki Kettering Malikânesi'nin geniş çalışma odasında Arthur'un Bayan McKinnon'la tanışmalarına yol açan vurulma hadisesini sakince anlatışını dinleyen Julian, gülmekten yerlere yatmak üzereydi.

Claudia anlatılanların o kadar da komik olduğunu düşünmüyordu. Bayan McKinnon'un yerinde o olsa o da aynı şeyi yapardı. Bir sandalyenin kenarında gergince oturan, ellerini kucağının üzerinde birleştirmiş kadına şöylece bir baktı. Sadece bembeyaz kesilmiş elleri, bulunduğu ortamdan rahatsız olduğunu dışarı vuruyordu. Arthur'u izlemiş, Julian kahkaha atınca sevimlice gülümsemiş ve Claudia'nın çayını tazeleme teklifini nazikçe reddetmişti. Ona bakıp da İskoç-

yalı fakir ve dul bir kadın olduğunu anlamak zordu. Arthur Christian'ın köklü bir aileden gelmeyen bir kadına âşık olduğunu kimseler tahmin edemezdi.

Arthur'un Bayan McKinnon'a âşık olduğunu birilerinin ona söylemesine gerek yoktu. Arthur'un kadına tıpkı Julian'ın bir keresinde ona baktığı gibi özlem ve açlık dolu bir ifadeyle baktığını gördüğü anda neler olduğunu anlamıştı. Arthur gözlerini ondan alamıyordu. Claudia, adamın kendisini neden böyle kaybettiğini görebiliyordu. Kerry alışılmadık bir güzelliğe sahip olsa da sevimliydi. Kapkara saçları, açık mavi gözleri ve porselen gibi pürüzsüz teniyle çok sade bir güzelliğe sahipti ve Londra'da çok da sık görülmeyen açık sözlü biriydi. *Sosyetedeki* kadınlarınkine benzemeyen yüz ifadeleri çok doğal ve içtendi. Gülümsediğinde gerçekten gülümsüyor, gözlerinin etrafı kırışıyordu. Bir şeye şaşırdığında tüm vücudu ona eşlik ediyordu. Bayan McKinnon'la ilgili yapmacık hiçbir şey yoktu.

İşte sorunlar da burada baş gösteriyordu. Onlara bir defa bakmak, birbirlerine âşık olduklarını anlamaya yetiyordu. Claudia bir araya gelmiş olmalarından mutluluk duyuyordu. Zaten kadın hakları savunucusu olarak Bayan McKinnon gibi birisinin Arthur'un dikkatini çekmiş olması onu fazlasıyla heyecanlandırmıştı. Ama kendi evliliğiyle ilgili skandaldan epey yara almış olan Claudia, Bayan McKinnon'un başına gelebileceklerle tanıklık etmeyi hiç istemiyordu. Ancak er ya da geç bunlar yaşanacaktı. Bayan McKinnon'un toplumun en üst kademesindeki insanlarla bir kan bağının veya bağ-

lantısının bulunmadığını ve şaşalı balo salonlarının yarattığı kültürün yabancısı olduğunu inkâr etmenin alemi yoktu. Söyete Bayan McKinnon gibi kadınlara karşı acımasız olabiliyordu. Bu konunun çok ama çok büyük bir özenle halledilmesi gerekiyordu.

Claudia en çok güvendiği arkadaşlarından bazılarının katılacağı bir akşam yemeğinin bu işin ilk adımı olacağına hemen karar verdi. Bayan McKinnon yavaş yavaş onlarla tanıştırlacak, onu zaman zaman ziyaret edecek olan Arthur'un dünyasına girişi dikkatlice planlanacaktı. Julian, Arthur'un anlattığı İskoçya'da geçmiş bir yaz macerası gibi duran hikâyeye gülmeyi keser kesmez Claudia işe koyulacaktı.

Kerry sonraki iki gün boyunca her ne kadar kısa süreli de olsa bu dünyada yaşamayı öğrenebilecekmiş gibi hissettiği anlar yaşamıştı. Güneş doğduktan sonra uyuyabiliyor olmayı gizliden gizliye sevmeye başlamıştı. Güler yüzlü bir kadın, sabahları daha ayağını yere basmadan ona sıcak çikolatayla tost getiriyordu. Ama böyle yaşayabileceğine inandığı her an onu rahatsız eden ve Londra'daki salonlara uygun olmadığını hissettiren bir şeyler oluyordu.

Sürekli yanlış bir şeyler yapıyor gibiydi. Kontes'in özel hizmetçisi Brenda, Kerry'nin iç çamaşırlarını yıkayıp kuruması için giyinme odasına astığını görünce epey üzülmüştü. Arkasını dönüp ona bir anlığına dehşete kapılmış gibi bakmış ve Kerry de bu bakışlar karşısında felç olabileceğini hisset-

mişti. Brenda, “Yıkanması gereken elbiseleriniz olursa, söylemeniz yeterli, madam,” demiş ve Kerry’nin astığı iç çamaşırlarını toplamaya başlamıştı. Aldıklarını nereye götürdüğünü sormaya da Kerry cesaret edememişti.

Bir de uşak Brian vardı. Claudia’nın onu ilk defa kente gezmeye götürdüğü gün, genç adam elinde şallarla onları kapının önünde karşılamıştı. Şallardan birini Kerry’ye uzatıp alçak bir sesle, “Buyurun, madam,” demişti. Kerry aşına olduğu aksanı duyunca irkilmişti.

Neredeyse bağırarak, “Sen İskoç’sun!” dedi.

Uşak gözünün ucuyla Claudia’ya baktı. “Evet, madam.”

Claudia elini Kerry’nin koluna koydu. “Kerry, şalı beğenmedin mi?”

Claudia’nın adamın varlığını hiç fark etmemiş gibi davranması tuhaftı. Kerry kafasının karıştığı, yapılacak doğru şeyin ne olduğunu bilmediği o anda, “Hayır, çok güzel,” deyip tuhaf bir şekilde bakışlarını uşaktan çevirdi. Ama adamın yüz ifadesindeki değişimi görmüş ve Claudia’nın peşinden evden dışarı çıkıp arkasına hiç bakmadan yolda ilerlerken adamın bakışlarının canını yaktığını, onun bir sahtekâr olduğunu anladığını hissetmişti.

Bu tür anlar da kendisini bir akıntıya kapılmış gibi hissetmesine ve vicdanıyla yüzleşmesine sebep olmuştu. Bu dünyada yabancı olduğu çok şey vardı.

Claudia’nın düzenlemeye karar verdiği akşam yemeği sadece yabancı olduğu bir şeye değil, hiç görmediği türden bir kâbusa benziyordu. Claudia ona aklından geçenleri an-

latmıştı ama Kerry duyduklarından çok da bir şey anlamamış, öylesine söylenmiş sözler olduğunu düşünmüştü. Bir grup insanla tanıştırlacak, en önemli misafirlerin birkaçının onu kendi tanıdıkları önemli kişilere ondan bahsedecek kadar sevmesini umacaklardı. Bu ince detaylı planın tamamı Kerry'nin başını döndürüyordu.

Peki, bunlar ne içindi? Claudia'ya sosyetenin üyeleriyle tanıştırılmasına *gerek* duymadığını bir türlü anlatamamıştı. Aslında bu fikirden iğreniyordu. Zaten Londra'da uzun süre kalmayacaktı. Kısa zaman sonra Arthur nereye gideceğine karar verecek ve o da Arthur ile birlikte gidecekti.

Claudia, Kerry'nin akşam yemeğinin lüzumsuz olduğunu söylemesi üzerine elini havaya kaldırdı ve gittikçe bir yemekten çok Kerry'nin okul yıllarında duyduğu büyük partilerden birine benzer bir hal alan buluşmayı planlamaya geri döndü. Korkunun soğuk eli, Kerry'nin kalbini sıkıca tutmuştu.

Karşılaştıkları ilk büyük sorun Kerry'nin akşama giyeceği kıyafetti. Claudia onun için yeşil kumaşlarla özenle süslenmiş mor saten bir elbise seçmişti. Kerry, o elbisenin Kraliçe'nin giyinebileceği türden bir şey olduğunu düşündü ve elbiseyi giyinme konusunda yaşadığı tereddütlerle birlikte bunları da dile getirdi. Hemen ardından da biraz tartışılar. Claudia kıyafetin Kerry'nin ortama karışması için mükemmel olduğu konusunda ısrar etmiş, Kerry de bir o kadar inatçı davranıp hiçbir ortama girmeyeceğini, sadece yemek yiyeceğini ve onu da gönülsüzce yapacağını söylemişti.

Ancak tartışmayı Claudia kazandı.

Kerry kıyafetini bile kendisi seçememişti.

Arthur o gün öğleden sonra evi ziyaret edince, Claudia da Julian'ın evinden göndermeye yüreğinin el vermediği yaşlı uşak Tinley'e bakmayı mazeret edip nazikçe yanlarından ayrıldı. Kerry yalnız kalır kalmaz Arthur'un kollarına atladı ve hayatında artık gerçekten tanıdığı tek kişinin kucağında huzur bulmaya çalıştı.

Arthur kıkır kıkır gülerken, "Kerry, hayatım, en azından nefes almama izin ver," dedi.

"Arthur beni buradan ne zaman götüreceğini söyle ne olur!"

Arthur, kadının alnına bir öpücük kondurdu. "Alex geri döner dönmez..."

Kerry adamın lafını kesip, "O ne zamanmış?" diye sordu.

Kerry'nin yanağını elinin tersiyle okşayan Arthur, "En geç iki hafta sonra," dedi. "Seni ne kadar çok özlediğimi biliyor musun? Seni sürekli düşünüyorum." Bakışlarını Kerry'nin boynundaki mavi elmasa çevirdi. Elması tutup kaldırırken gülümsedi. "Geçen geceki ay o kadar canlıydı ki neredeyse kendimi tekrar Glenbaden'deymiş gibi hissediyordum. Ama olmadı, çünkü sen yanımda yoktun. Sensiz Glenbaden diye bir yer yok benim gözümde."

Arthur'suz bir dünya da, bir cennet de yoktu Kerry'nin gözünde. Ama kendisini buralara ne kadar yabancı hissettiğini ona nasıl anlatabilirdi? Derince iç çekip alnını Arthur'un

omzuna yasladı. “Arthur, ne olur beni dinle... Ben buraya ait değilim.”

“Biraz daha sabretmelisin.”

“Claudia gibi biri olmadığımı bir türlü anlatamıyorum sana. Doğrusu Londra’daki hiç kimse gibi değilim. Bu kıyafetlere de bu eve de ait değilim. Ben memleketimde, Glenbaden’de olmalıyım.”

Arthur, Kerry’nin asıl söylemek istediği şeyi anlamayıp, “Ben de Glenbaden’i özlüyorum,” dedi. “Ama İskoçya’ya dönmene izin veremem...”

Kerry halinden bezmişçesine, “Oraya dönmeyi istemiyorum,” dedi.

“O zaman ne istiyorsun Kerry? İki hafta daha sabredermez misin? Gerçekten katlanılması zor şeyler mi yaşıyorsun? Elinin altında her şey var. Başka ne yapmamı istiyorsun?”

Bu soru Kerry’yi sessizleştirdi. Ne istediğini kendisi de bilmiyordu. Mount Sokağı’na dönmeyi mi istiyordu? Gerçekten de oranın Arthur’un varlığının haricinde Kettering Malikânesi’nden bir farkı yoktu. Kerry, Arthur’u ölesiye seviyordu ama o bile onu günün her anında onu bu hayattan koruyamazdı. O Londra’ya ne kadar yabancıysa, Arthur da o kadar aşinaydı. O zaman ne istiyordu ki?

“O kadar üzgün durma, ne olur! Çok uzun sürmeyecek.” Arthur onu kollarıyla sıkıca sarıp öptü.

Kerry kendini tutamayıp ona tutundu, bir şekilde onun teninde kaybolmayı istedi. Mutlu geçen birkaç saniye boyunca

ca başarılı olduğunu, Arthur'un kollarının arasında olmanın ona verdiği güven ve huzuru hissetti. Ama Claudia yanlarına geri gelince Arthur ondan uzaklaştı ve sonraki akşam düzenlenecek akşam yemeği, davetli misafirler, menü ve protokole büyük özen gösterilerek hazırlanan oturma planını konuşmaya daldı. Arthur ufak tefek ayrıntıları, insanların tanıştılmasıyla oluşan karmaşık bağı anlıyor gibiydi. Arthur'un anlayıp onun anlamadığı farklı bir dil konuşuyorlardı.

Endişesi anlatılamayacak boyutlara ulaşan Kerry, yemeğin düzenleneceği akşam hastalanacağından korkmaya başlamıştı. Gelecek kişilerin ne kadar önemli olduğunu anlaması için ona on iki kadar davetlinin sosyal statüsü ve kim olduğu detaylıca açıklanmıştı. Ama bunlar Kerry'nin herhangi bir şeyi anlamasına yardımcı olmamış, aksine kendisini bayılacakmış gibi hissetmesine yol açmıştı. Davetli listesi kraliyetin önemli kişilerinden oluşuyor gibiydi. Brenda zarif elbisesini giyinmesine yardım ederken, Kerry bu işin altından kalkabilecek biri olmadığını düşünüyordu. Okuldayken bu tür kişilerin ayak uydurduğu görgü kurallarını öğrenmiş olsa da artık çoğunu hatırlamıyordu.

Kerry telaşa kapılmış bir halde hizmetçi kadına, "Ben ne yapacağım?" diye sordu.

Brenda gözünü kırptırdı. "Bilmiyorum, madam. Leydi Kettering nasıl davranıyorsa öyle davranmalısınız."

Ama Kerry onun kadar güzel ve kültürlü olamazdı ki!

Brenda'nın işi bitince Kerry aynaya baktı. Mor ve yeşil elbise çok hoş duruyordu ama eteklerin, kombinezonların ve

topuklu ayakkabıların ağırlığına alışık olmayan Kerry rahatça hareket edemiyordu. Brenda'nın saçını da başının arkasında biraz yukarıda toplayarak çok güzel bir hale getirdiğini fark etti. Boynundan aşağıya yumuşacık lüle lüle saçları sarkıyor, lülelerden birisi de Claudia'nın ona ödünç verdiği küpelerin birine sarılı halde duruyordu. Mavi elmas, elbisenin kısa duran korsesinin üzerinde bir yıldız gibi parıltıyordu. Belki de gece boyunca ağzını açmasa hiç kimse onun sahte bir kimliğe büründüğünü anlamazdı. Tanrım, ne büyük bir felakete yakalanmıştı!

Bir süre sonra Claudia içeriye girdi ama Kerry'yi görünce biraz geri çekildi. “*Vay vay!* Çok güzel olmuşsun, Kerry! Çok şıksın! Seni görünce Arthur'un ağzı açık kalacak. Hele bir de yanında getirdiği kuzeni Lord Westfall'un yanında donup kalacak. İkisinin çok sıkı dost olduğunu belki biliyordur.”

Hayır, Kerry bunu bilmiyordu. Arthur'un bir kuzeni olduğunu *bile* bilmiyordu.

Claudia, Kerry'nin etrafında dolanıp kıyafetini incelerken, “Eminim Julian'ın kız kardeşi Ann de seninle tanışmaya gelir,” diyerek konuşmaya devam etti. “Gerçek bir İskoç'la tanışmaya can atıyor.”

Kerry, “Neden?” diye sordu.

Claudia güldü. “Sanırım egzotik olduğunuzu düşünüyor.”

Egzotik. Bu sözün ne anlama geldiğinden tam olarak emin olmayınca, Kerry'nin korkuları biraz daha attı. Sesi gittikçe kısılarak, “Neler... neler konuşacağım?” diye sordu.

“Konuşmak mı? Eh, aklına o an bir şeyler gelir. Endişelenmene gerek yok. Büyük ihtimalle konuşmaya fırsat bile bulamayacaksın.” Sevimlice Kerry’ye gülümsedi. “Misafirlerimizin çoğu kendi seslerini duymayı çok sever. Sen sadece doğru anda başını sallayıp gülümseyeceksin.”

Kerry gülmek için kendisini zorladı.

Claudia ellerini çırparken, “İşte böyle,” dedi. “Çok mükkemmel bir akşam yemeği olacak. Bu sözlerimi yaz bir kenara!”

Tam aksine felaketlerle dolu bir yemek olacaktı.

Kerry, Claudia’nın arkasından büyük salona girdiğinde misafirlerin çoğu çoktan içeride toplanmıştı. O kadar çok insanı, güzel kıyafeti, parıldayan mücevheri ve kristali bir arada görünce Kerry etkilenmiş ve tam da korktuğu gibi Ketting Kontu’nun onu tanıştırdığı kişilerle tokalaşırken eli titremişti. Çok çaresizdi. Dili dönmüyordu ve belki de karşısındaki kişiler Galce konuştuğunu düşünüyordu. Ayrıca yanlış reverans yapıyordu. İlk başta herkese reverans yapmaya kalkmış, sonra yanlış bir şeyler yaptığından korkarak hiç kimsenin önünde eğilmemeye başlamıştı ama Claudia’nın, “Reverans yap,” diye kulağına fısıldamasıyla yine eski haline dönmüştü.

Arthur her zamanki gibi onun sığınacağı güvenli limanı olmuştu. Onu ilk o karşılamış ve kuzenine tanıştırmıştı. Daha sonra da ondan çok uzakta durmamıştı. Aslında Arthur, Kerry’nin ne kadar çok ürktüğünü fark etmiş gibiydi ve ona yöneltilen soruları da cevaplayarak Kerry’nin içine su serpi-

yordu. Lord Farlaine'in Londra'da ne kadar süre kalmayı düşündüğüne dair sorusunu onun sayesinde cevaplamaktan kurtulmuştu.

Arthur hemen araya girip, "Herhalde oynadığın oyunun açılışına kalıp kalamayacağını merak ediyorsun," dedi.

Lord Farlaine'in yüzü kızardı. "Evet, ben de bir ara bu konudan bahsetmeyi düşünüyordum." Adam böylece Drury Sokağı'nda iki hafta boyunca sahnelenecek bir oyundaki rolün onu nasıl bulduğunu uzun uzadıya anlatmaya başladı. Arthur'un gittikçe daha çok kaşlarını çatıldığını görmesine rağmen konuşmaya devam etti, hatta hoşuna giden birkaç repeliği tekrarladı.

Kerry yemekte şansına Arthur'un tam karşısına oturtulmuştu ama onun yanındaki Leydi Pritchett'in dikkatli gözlerine takılmıştı. Arthur etrafındakilerle sürekli konuşmuştu. Kerry adamın misafirleri sudan muhabbetlerle meşgul etmesine hayran kalmıştı. Konuyu değiştirme konusunda çok ustaydı. Konuştuğu kişilerin aniden kendilerinden bahsetmesini sağlıyor, Kerry'ye doğrudan soru sormalarının önüne geçiyordu. Yemek boyunca yanında oturan kişilerin tuhaf esprilerine gülmüş, ev sahiplerine bol bol iltifat etmiş ve hiç kendini yormadan yaptığı esprilerle bayanların hepsini etkilemişti. Sık sık Kerry'yle göz göze gelmiş ve ona güven verici bir şekilde gülümsemişti. Bu tür davetlerde fazlasıyla bilgili olduğu belli oluyordu.

Kerry'nin de bu davetlere bir o kadar yabancı olduğu ortadaydı. Yemeğin ilk servisine yanlış kaşıkla başlamış, ona

servis yapmak isteyen İskoç uşağın amacını anlamayıp kep-
çeye uzanmıştı. Adam kaba bir şekilde ona kepçeyi bırakma-
sı için Galce bir şeyler fısıldamış, Kerry ancak Leydi Pritc-
hett'in onları dikkatlice izlediğini görünce servisi adamın ya-
pacağını fark etmişti. Ayrıca Lord Reynolds'un masanın et-
rafındaki herkesin kibar tavırlarla gülmesini sağladığı sözde
çok komik esprisini sadece o anlamamıştı. Kendisini becerik-
siz ve sersem hisseden Kerry, yemek devam ettikçe sandal-
yesine daha çok gömüldüğünü hissetmiş, birilerinin onunla
konuşmaması, özellikle de ona bir şey servis etmemesi için
dua etmiş ve de birkaç kez İskoç uşağın dikkatli bakışlarına
denk gelmişti.

Son servisin ardından tabaklar toplanınca en kötü anla-
rın geçip gittiğine inanma yanılgısına düştü. Rahat bir nefes
aldı. Bayan Billing'in İskoçya'nın havasıyla ilgili sorusunu.
"Evet, oralarda hava biraz daha soğuktur," diyerek yanıtladı
ve hatta Claudia sadece onun görebileceği bir anda yüzünü
buruşturunca kıkır kıkır güldü.

Ama hemen ardından uşaklar bir ordu asker gibi içeri
girip erkeklerin önüne küçük kristal kadehler koydu. Ancak
daha bardaklara bir şeyler doldurulmadan erkekler ve kadın-
lar ayağa kalktı, bayanlar ikili üçlü gruplar halinde yemek
odasından çıktı. Kerry bunun onlarla arasındaki büyük fark-
lılıkların bir diğer göstergesi olduğunu düşündü. Glenba-
den'de erkekler akşam yemeklerini yedikten hemen sonra
ertesi sabah güne yepyeni bir şekilde uyanmak için odala-
nna, uyumaya giderdi.

Claudia dışarı doğru çıkarken Kerry'ye yetişti. Heyecan dolu bir şekilde, "Sence de çok harika değil mi?" diye fısıldaşıp kolunu Kerry'nin koluna attı. "Sana iltifat ediyorlar."

Bu sözler Kerry'nin o akşam ilk defa gerçekten gülmesini sağladı, gözlerini tavana dikip, "Ama bu çok saçma! Akşam boyunca neredeyse hiç konuşmadım!" dedi.

Claudia omuz silkti. "Önemli olan onların senin hakkında edindikleri izlenim, Kerry."

Salona varınca odanın ortasındaki rahat koltuklarda oturan kadınların yanına geçtiler. Kadınlardan biri Claudia'ya kızlar için açtığı okulu sordu. Duyduklarına şaşırarak Kerry pür dikkat Claudia'nın fabrikalarda çalışan genç kızlar için açtığı okulu tarif edişini dinledi. Kontesin bu özelliklerinden fazlasıyla etkilendi, birçok hayır işinin arkasındaki kişinin Claudia olduğunu öğrenince çok mutlu oldu.

"Peki ya siz Bayan McKinnon? Sizin uğraş verdiğiniz bir vakıf var mı?"

Leydi Darlington'un sorusu Kerry'yi ürküttü. Doğrulup ona dönen çehrelere baktı. "Hı... vakıflar," dedi. Leydi Darlington başını salladı. Leydi Filmore ve Leydi Barstone. Kerry'nin söyleyeceklerini duyamayacaklarından korkup önce doğru eğildi. "Şey... Glenbaden'de vakıf yok."

"Neden Bayan McKinnon? Yaptığınız hayırları dile getirmekten çekinmeyiniz. McKinnon ailesindeki kişilere yardım ettiğinizden bahsetmişsiniz bana."

Kafası karışan Kerry, Claudia'ya baktı. Claudia umut dolu gözlerle ona cevap verip yardımcı olmaya çalıştı ama bu

konuda yardım edebileceği bir şey yoktu. Kerry hayatına mâl olacak da olsa ailesi için yaptığı şeylerden bir hayır işiymiş gibi bahsedemezdi. Kendinden şüphe ederek, "McKinnon ailesi," dedi. Claudia hevesle başını salladı. "Ben, şey... gerçekten de o konuda kendime pay çıkaramam. Çünkü hepimiz birbirimize yardım ederiz. Topraklarımız için aynı sorumlulukları taşır, birlikte çalışırız."

(Oda aniden sessizleşti, içerideki kişiler Leydi Barstone'un karnının akşam yemeğini kabullenmediğini işitti.

Kadınlardan biri, "Çalıştınız mı?" diye sordu.

Kerry büyük bir hata yaptığını fark etti. Gülümseyerek söylediklerini geçiştirmeye çalıştı. "Ama gerçekten de yaptığım şeyleri çalışma olarak nitelendirebileceğimi sanmıyorum. Yemek yapardım..."

Claudia hemen araya girip, "Bayan McKinnon hobi olarak yemek yapmayı çok sever," dedi.

"Evet, aynen öyle." En azından her ne kadar büyük bir yalan da olsa Claudia'nın söylediklerine katılacak akla sahipti. Aslında yemek yapmaktan nefret ediyordu.

Leydi Phillipot o kocaman gövdesiyle öne doğru çıktı ve doğrulmak için ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Beni çok etkilediniz Bayan McKinnon! Başka ne tür hobileriniz var?"

Birisi, "Süt sağmak olabilir mi?" diye sorduğunda kadınların hepsi kıkır kıkır güldü.

Kerry vücudundaki kanların her yerine akın ettiğini, teninin ısındığını hissetti; bu durum karşısında utanç mı, yoksa kızgınlık mı duyduğundan emin olamadı. Bu kadınlar sütün

öyle sihirli bir şekilde masalarında belirdiğini mi düşünüyordu? Sakince, "Aslında inek sağardım," dedi.

Leydi Phillipot, "Ooo, ne güzel!" dedi. "Bunu nasıl yaptığınızı bizimle paylaşın, Bayan McKinnon!"

Kerry, Leydi Phillipot'a onların emrinde son derece becerikli hizmetçilerden oluşan bir ordunun olmadığını söylemek üzereydi ama Claudia sert bir tavırla, "Sanki daha önce ineğin nasıl sağıldığını görmedin, Olympia," dedi. "Haydi, gel de bize o güzel sesinle bir şarkı söyle. Leydi Boxworth'u da piyanoyla sana eşlik etmek isteyeceğinden eminim."

Leydi Boxworth, "Seve seve," deyip hemen ayağa kalktı.

Leydi Phillipot, "Peki öyleyse," dedi ve bir şekilde oturduğu yerden kalkmayı başardı. İki kadın odanın diğer ucuna doğru giderken Kerry, Claudia'ya buruk bir şekilde gülümsedi. "Biraz hava almalıyım," deyip ayağa kalktı ve birilerinin onu geri çağırmasına fırsat vermeden kadınların yanından hızla uzaklaştı.

Odanın karşı tarafındaki kapıdan içeri girdiğinde kendisini bir başka karanlık odada buldu.

Parmaklarıyla duvara dokunup yavaşça büyük odada bir başka kapı bulana kadar ilerledi. Kapıyı açtı ve Tanrı'ya şükür koridora benzer bir yerin sonunda ince bir ışık huzmesi gördü. Bir de şimdi *kayıp* mı olacaktı? Işığa doğru giderken ben zaten yolumu kaybetmişim, diye düşündü. Zaten Charles Moncrieffe'nin ona pis ellerini sürdüğü sabahtan beri gidecek bir yeri olmadan amaçsızca etrafta dolanıyordu.

Gözleri karanlığa alışınca, ışığın koridorun sonundaki aralık kapıdan geldiğini fark etti. Oraya ulaşınca kapıyı ardına kadar açıp içeri girdi.

Parke kaplı yere değen çizmelerin sesini duydu, elini hızlıca atan kalbinin üzerine koyup arkasına döndü. Yanına gelen kişi elinde iki şarap şişesiyle duran İskoç uşaktı. Uzunca bir süre birbirlerine baktılar ve en sonunda adam konuştu. "Kayıp mı oldun?"

Kerry, adamın sesindeki tınıda Thomas McKinnon'dan bir parça buldu ve gözlerini kapattı. Boğazında düğümlenen yaşlar canını yakıyordu. Çok ama çok kısa bir süreliğine evine dönmüştü.

"Bayan McKinnon."

Kerry gözlerini kocaman açıp genç uşağa baktı. "Salonun yolunu kaybettim."

Uşak hemen harekete geçmeden, sadece konuşmak istercesine ona baktı. Kerry elini boynuna attı, bu da adamın kendine gelmesini sağladı. Adam hemen yanından geçti. "Beni takip et."

Kerry adamı karanlık koridorda takip etti, aydınlık ana koridora açılan kapıdan geçti. Salonun ana kapısına ulaştıklarında uşak kapıya uzandı ama elleri pirinçten yapılmış tokmağın üzerinde durdu. Etrafa dikkatlice baktıktan sonra hızlıca fısıldayarak, "Yardıma ihtiyacın olursa Brian'ı bul," dedi. "Beni anladın mı? Brian."

Kerry'nin cevap vermesini beklemedi. Kapıyı ardına kadar açıp Kerry'nin geçmesi için kenara çekilirken hafifçe

başını eğdi. Erkekler de kadınların yanına geçmişti. İçeriden bir gürültü geliyor, seslerle müzik Kerry'nin üzerine akın ediyordu. Eteğini sıkıca tutup çenesini havaya kaldırdı. "Evet, anladım," dedi ve odaya girip Arthur'a bakındı.

Arthur en sonunda Mount Sokağı'ndaki boş evine vardığında sabahın erken vakitleri olmuştu. Merdivenleri yavaş yavaş çıkıp siyah boyunbağını çözerken geçirdiği geceyi hatırladı ve yüzüne bir gülümseme yer etti. Claudia haklı çıkmıştı. Kerry'yi etraflarındaki önemli kişilerle tanıştırmak için en doğru yolu seçmişlerdi. Akşam yemeği boyunca Kerry çok şahane bir şekilde hareket etmişti. Mor elbisenin içindeki büyüleyici görüntüsü, sesindeki yumuşak tını odadaki tüm erkekleri etkisi altına almıştı. Doğru hareket etmekte zorlandığını anlamış, gergin olduğunu hissetmişti. Ama çok bilgili, dikkatli ve nazik bir edasının olduğunu göstermişti. Kolayca içerideki en alımlı, en ilgi çekici kadın haline gelmişti.

O çok önemli ortama öyle güzel bir şekilde uyum sağlamıştı ki Arthur, Londra'ya vardığı andan beri cevabını aradığı sorunun yanıtını en sonunda bulmuştu. Onunla evlenecekti.

Günlerdir aklını kurcalayan, başka şeyler düşünmesine engel olan şey bu yanıtı.

Kalbinin kabul edebileceği tek şey de oydu.

O zaman neden bu sonuca daha önce varmamıştı?

Odalarla dolu süitine girerken kendisine bu belirsizliğin

Kerry'nin kim olduğunu tam olarak bilmediğinden kaynaklandığını söyledi. Onu akşam gördükten sonra isteksizliğinin Kerry'nin dul ve fakir bir İskoç olmasına bağlı olduğunu kabullenmiş bu yüzden de kendisinden iğrenmişti. Onun gibi itibar sahibi bir adamın Kerry gibi bir kadınla evlenmesi kabul edilemez bir şeydi. Ama Kerry'nin doğumuyla ortaya çıkan şartlarının hayatının belki de en önemli kararını etkilemesi de en azından ona göre kabul edilemezdi.

Ancak akşamleyin durumlarına çok daha farklı bir açıdan bakmıştı. Kerry'nin içinde doğmadığı bir dünyaya uyum sağlayabildiğini, o dünyanın insanların arasında tıpkı onlar hareket edebildiğini görmüştü. Onlara uyum sağlamakla kalmayıp biraz yol göstermeyle sosyetenin en gözde hanımlarından biri olabileceğini fark etmişti.

Gülümsemeye devam eden Arthur mahmur uşağını yanından gönderdikten sonra üzerindeki her şeyi çıkardı. Çırılçıplak halde etrafı perdelerle çevrili devasa yatağına girdi ve kolunu gözlerinin üzerine attı. Uyumadan önce düşündüğü tek şey; o sevimli, mor elbisesiyle ona doğru gelen ve dünyada ondan başka erkek yokmuş gibi ona gülümseyen Kerry'ydi.

O gece rüyasında bir balo gördü. Altınlar takmış, yeşil elbiseler giyinmiş göz kamaştırıcı kadınlar, siyah smokinler içindeki erkeklerin kollarında dans ediyordu. Kalabalık balo salonunun ortasında üzerinde beyaz kadife bir elbise olan, saçları tepesinde ince altın zincirlerle toplanmış Kerry duruyordu. Yunan tanrıçası gibiydi. Ona doğru yürürken, dans

eden kişiler birbirinden ayrılıyor, Kerry ellerini ona uzatıyor. O anda Kerry'yi kollarının arasına alarak binlerce mumun altında onunla vals yaptı ve ona, "Mutlu musun, hayatım?" diye sordu.

Kerry bu soru karşısında gülümseyince bembeyaz, güzel dişleri koyu kırmızı dudaklarının arasında belirdi.

Arthur bir kez daha ona, "Mutlu musun?" diye sordu ama Kerry bir cevap vermedi. Sol tarafındaki bir şeyden dolayı dikkati dağılmıştı. Arthur onun bakışlarını takip etti ve dansçılar kaybolup giderken her zamanki gibi göğsündeki kocaman yarayla beliren şık giyimli Phillip dans pistine doğru ağır ağır yürümeye başladı.

Bir daha, "Mutlu musun?" diye sordu ama Kerry'ye bakmak için geri döndüğünde kadın gitmişti.

Phillip kahkahalar atıyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

Kerry de o gece rüya gördü. Ancak onun rüyası daha çok alay konusu olduğu akşam yemeğiyle geçen bir kâbus sayılırdı. Şafak sökmeden uyandı ve sırtüstü uzanıp sessizce Tanrı'dan yardım isterken başının üzerindeki işlemeli gölgeliğe baktı.

Öğlen yemeğinden sonra biraz uyuması gerektiğini söyleyip Claudia'nın yanından ayrıldı ve o sabah altı tane ayakbıyla birlikte getirilen bir çift eldiveni eline geçirip evin girişine geçti. Kapının önündeki uşağa fayton istediğini söyledi ama yersiz bir talepte bulunduğundan ya da bir o kadar belirsiz bir sebeple reddedileceğinden emindi. Düşündüğü olmamış, uşak sadece başını sallayıp bir fayton getirmeye gitmişti.

Dışarı adım atınca bir arabacı faytona binmesine yardım etti ve başını içeri sokup gidilecek yeri sordu.

Kerry, "Mount Sokağı'ndaki Christian Malikânesi'ne," dedi ama bunu söylediğinde bir kez daha kendisine hayır denileceğini bekledi. Arabacı yine sadece başını salladı ve Kerry kısa bir süre sonra faytonunun yolda ilerlediğini fark etti.

Kerry rahat kadife minderlere sırtını yasladı ve fayton St. James Meydanı'nda ilerlerken kendi kendine gülümsedi. Belki de Tanrı en sonunda dualarını duymuştu.

Mount Sokağı'na varınca onu kapıda Barnaby karşıladı. Kerry'yi gördüğüne şaşırمامış, aynı şekilde Arthur'la konuşmak istediğini söyleyince hiçbir tepki vermemişti. Kerry'nin omzunun üzerinden sokağa şöyle bir baktı, sonra kenara çekilip başını öne eğdi ve eliyle onu içeri buyur etti. Kerry iki katlı girişe adım attı, uşağın omzundaki şalı almasına müsaade etti ve sonra Barnaby'yi çalışma odasına kadar takip etti.

"Lordum şu anda avukatıyla görüşüyor, madam. Siz burada bekleyin, ben geldiğinizi kendisine haber ederim." Tekrar başını önüne eğdi, kapıyı çekip içeri girerek Kerry'yi yalnız bıraktı.

Kerry hemen eldivenlerini çıkardı ve gergin bir hâlde parmaklarını esnetti. Akli Arthur'a söyleyebileceği şeylerle meşguldü. Doğru düzgün bir konuşma hazırlamaya çalışırken içeride boş boş dolandı. Ona onu tüm kalbiyle sevdiğini ama bu dünyada var olamayacağını nasıl söyleyebilirdi? Ona o kadar çok ayakkabıyı ya da şu anda Kettering Malikanesi'ndeki dolapta asılı duran ve Glenbaden'deki herkese fazlasıyla yetecek kadar çok olan elbiseyi giyinemeyeceğini nasıl anlatabilirdi? Onu dünyalar kadar sevdiğini ama İskoçya'ya dönmek zorunda olduğunu tam olarak nasıl ifade edebilirdi?

İskoçya'ya dönmek zorunda olduğu fikri bu sabah aklına yer etmişti. Charles Moncrieffe'yi öldürüp kendi yarattığı cehenneme düşmesinin üzerinden haftalar geçmişti. Bir

insanın hayatını sonlandırmanın verdiği üzüntüyü ve vicdan azabını çekmiş, boyun eğmek zorunda kaldığı haline öfkelenmekten kendisini alamamıştı. Geçen haftalar boyunca adımı attığı her yerde tedirgin olmuş, sinirleri bozulmuş ve Baron Moncrieffe'nin en sonunda onu bulduğuna inanmıştı. Kâbusa dönen hayatını düzeltmenin tek yolunun geri dönüp yaptığı şeylerin sorumluluğuyla yüzleşmek olduğuna kesin kanaat getirmiş, sonrasında hemen bu fikri hemen unutmaya çalışmış, bir ipin ucunda asılmaktansa hayatta kalmayı istediğini fark etmişti.

Bu sabah saçını tararken geri dönüp yaptığı şeylerin sorumluluğunu üstlenmesi gerektiği çok net bir şekilde aklında belirmişti. Ne olacaksa olsun artık, demişti. Glenbaden'e dönüp neler olduğunu anlatmayı kendisine ve Charles Moncrieffe'ye borçluydu. Ayrıca umutsuz da değildi. Cameron Moncrieffe oğlunun halini biliyordu ve o korkunç sabah vaktinde olanları bir şekilde anlayacaktı. Belki de ona merhamet gösterir...

Belki de göstermezdi. Ama Kerry yaptıklarından kaçtığı sürece huzura eremeyecekti. Bunlar ruhunu bir hastalık gibi yiyip bitirecek, onu yavaş yavaş öldürecekti.

Vazonun yanından, sürekli Arthur'u çalışırken gördüğü masanın yanına geçti. Masanın bir köşesine eski bir tüy kalem yerleştirilmiş, okunmak için açılmış bir deste kâğıdın yanına kurutma kâğıdıyla, içinde kum olan küçük, porselen bir kâse konulmuştu. Kerry durdu ve başını aşağı eğdi. Parmakları güzel masada gezinirken sayfanın üzerinde yazan

şeyleri aslında hiç görmüyor, sadece Moncrieffe'yi ve adamın yapabileceklerini düşünüyordu.

Hızlıca nefes alıp gözlerini kapattı. Bu tür şeyleri şimdi düşünemezdi. Yoksa doğru olduğunu bildiği şeyi yapmaktan vazgeçebilirdi. Yavaşça gözlerini açtı, kaderinin bürüneceği korkunç hali aklından atmak için dikkatini önündeki mektuba çevirdi ve... kâğıdın üzerinde *Thomas McKinnon* yazdığını gördü.

O ad birden içine işledi, nefesini tuttu, kâğıda bakmak için öne eğilmeden hemen önce biraz irkildi. Evet, onun adı yazıyordu ama Arthur'un üzerinde Thomas'ın adının bulunduğu bir mektupla ne işi vardı ki? Kafa karışıklığı ve merak birden üzerine akın etti ve hiç düşünmeden kâğıdı eline alıp okudu.

Mektup Lord Arthur Christian adına gönderilmişti. Kerry sayfanın alt kısmına baktı; düzgün, küçük imzanın kimine ait olduğunu altında yazan isme bakmadan anladı. Bay Jamie Regis. *Bay Regis neden Arthur'a mektup göndermişti ki?* Gözlerini biraz daha yukarı kaldırdı; yazıları okumaya başladı; yavaşça masanın arkasındaki uzun, deri koltuğa gömüldü. En sonunda çığlık atmamak için eliyle ağzını kapattı.

Jamie Regis, Lord Arthur Christian'ın emri üzerine Lord Rothembow'a ait topraklardan insanların çıkarıldığını çok resmî bir dille ifade ediyor, topraklar ve üzerindeki mülklerle ilgili olarak İskoçya Bankası'na yazılı bir teklif gönderildiğini bildiriyordu.

Bu akıl almaz bir şeydi! *İmkânsızdı!* Topraklarından atıl-

malarını emreden ve mülklerini satmayı düşünen kişi Arthur olamazdı! Ama anlaşılan bunları Lord Rothembow... Philip'in adına o yapmıştı. *Fraser'in İngiliz yatırımcısı onun arkadaşlığıydı.*

Aman Tanrım!

Neredeyse bir ömür önce Arthur'un o kırsal yola düşmesinin bir tesadüf olmadığını fark edince midesi bulandı. Onu bulmaya, yaşadığı toprakları aramaya, onu bir çöp gibi bir kenara atıp dünyasındaki her şeyi bir bankaya satmaya ve de hayatını *koyunlarla* takas etmeye gelmişti.

Kerry kâğıdı elinden düşürdü, okuduklarını sindirmeye çalışırken elleriyle yüzünü kapattı. Arthur onunla birlikte yaşamış, Glenbaden'in gittikçe azalan yiyeceklerinden yemiş, Kerry'nin ailesinin iyi niyetliliğinden ve misafirperverliğinden faydalanmıştı. Hepsini kendi belirlediği vakitte bir fırtınanın kopacağını bile bile onlarla yan yana çalışmıştı.

Thomas. Kerry başını yukarı kaldırdı. *Thomas'a ne oldu?* Mektubu tekrar eline aldı, saniyeler önce gördüğü adı deli gibi aramaya başladı ve onu Regis'in yazdığı son satırlarda buldu.

Size olayların beklenmedik bir hal aldığını belirtmekten üzgünlük duyuyorum. Bay Thomas McKinnon, Perth'teki şerifin yetkisi dahilinde Baron Moncrieffe tarafından oğlu Charles Moncrieffe'nin cinayetini işlediği gerekçesiyle yakalanmıştır. Ayrıca Bay McKinnon'un kendisinden haber alınamayan

dul McKinnon'u da öldürdüğünden şüphelenilmektedir.

Kerry çığlıklar atarak ayağa fırladı. Buradan hemen çıkmak, İskoçya'ya dönmenin bir yolunu bulmak zorundaydı. *Thomas!* Ya çok geç kalmışsa? Ya Kerry, Glenbaden'e gidemeden onu asarlarsa? Kalbi, çığlıklar atarak Tanrı'ya yalvardı, aniden gözlerinin arkasına yer eden kör edici güçlü ağrı onu dizlerinin üzerine çökecek hale getirdi. *Tanrım, hayır. Hayır, hayır, hayır.*

Kerry ileri doğru çıkarken sendeledi. Eldivenleri. Lanet olası eldivenleri neredeydi?

Arthur, Barnaby öne doğru eğilip kulağına Bayan McKinnon'un onu ziyarete geldiğini ve çalışma odasında beklediğini söyleyince hem şaşırdı hem de bayağı mutlu oldu. Avukatını kendisiyle ertesi gün görüşeceğine söz vererek gönderdi, adama kapıya kadar eşlik ettikten sonra genç bir âşık gibi sevdiğine koşarak gidiyormuş izlenimi vermemek için ağır adımlarla çalışma odasına doğru ilerledi.

Bunu yapmak gerçekten de ona çok zor gelmişti. Çünkü Kerry'ye aldığı karardan bahsetmeye can atıyor, o nur yüzünü görmek için de bir o kadar sabırsızlanıyordu. Kerry şaşırarak, sevinecek ve hislerini kelimelerle anlatamayacak kadar etkilenecekti. Onu hep sevecekti.

Arthur adımlarını hızlandırdı.

Odaya girince yüzündeki pis gülümsemeye engel olmadı. Kerry sırtı ona dönük halde çalışma masasına eğilmişti.

“Kerry?”

Kerry arkasına döndüğünde, Arthur yüzündeki ifadenin yıkılıp gittiğini hissetti.

Kerry’nin beti benzi atmıştı. Eldivenlerini sıkıca tuttuğu sağ eli titriyor, sol eli ise boynundaki elması tutuyordu. Arthur bir anlığına Kerry’nin elması narin zincirinden koparıp atacağını düşündü.

Kerry’ye doğru hızlıca ilerlerken, “Aman Tanrım, neler oldu?” diye sordu. Kerry bocalayarak kenara çekilip ondan uzaklaştı ve ağzını açtı ama hiç sesi çıkmıyordu. Kalbi deli gibi atmaya, kalbinin her tarafını uyarmaya başladı. Çılgına dönmüş halde, “Kerry, konuş benimle!” dedi. “Sorunun ne olduğunu söyle!”

Kerry, “Thomas,” demeyi başarıp masayı gösterdi.

Thomas. Thomas? Arthur, Kerry’nin gösterdiği yere yürüdü ve oradaki tüm kâğıtları eline aldı. “Neyi? Neyi görmemi istiyorsun?”

“Mektubu...”

Arthur’un kalbi paramparça oldu. Deli gibi elindeki kâğıtları karıştırdı ve altında Regis’in imzası bulunan mektubu buldu. Yazıları hızlıca gözden geçirirken kalbinin daha da küçük parçalara ayrıldığını hissetti. Bu mektubu daha önce görmemişti. Kerry’nin onun Glenbaden’in geleceğini ilgilendiren rolünü böyle öğreneceğini hiç tahmin etmemişti.

Kerry'nin bunlardan hiç haberdar olmayacağını düşünmüştü. Öğrenmesine gerek var mıydı? Oralara bir daha geri dönme-yecekti.

Arthur başını kaldırdı. Kerry ona bir caniyi görmüş gibi baktı. O mavi gözlerinde bir damla sevgi kalmamış, yerini korkuya bırakmıştı. "Kerry, açıklamama izin ver..."

"Ne söyleyebilirsin ki? Sence de mektup her şeyi çok net bir şekilde açıklamıyor mu? Beni evimden yurdumdan attın, Arthur. Moncrieffe koyunlarını koyacak yer bulsun diye McKinnonları dünyanın dört bir yanına saçılmak zorunda bıraktın."

"Hayır, Kerry, onu Phillip Rothembow'la rahmetli kocan yaptı. İşe son şeklini ben vermiş olabilirim ama ben daha İskoçya'ya varmadan olanlar olmuştu."

Kerry ona öyle kuşku ve acı dolu gözlerle baktı ki, Arthur o hislerin içine işlediğini hissetti. Boğuk bir sesle, "Bunları bana neden söylemedin, Arthur?" diye sordu. "Beni evimden atacağını neden söylemedin? Benim masamda nasıl yemek yedin? Viskimi nasıl içtin? ...*Yatağında nasıl uyudun?*"

Arthur ona doğru uzanırken, "Kerry," dedi ama Kerry geri çekildi. Arthur'un kolları yere sarktı. "O emirleri verdiğimde diğer tarafta senin olduğunu bilmiyordum. Bana inanmalısın."

Kerry gözlerini kırptırıp gözlerine dolan yaşların akmasına engel olmaya çalıştı. Sıkıca tuttuğu eldivenlere baktı.

"İskoçya'ya geldiğimde Bay Regis'le görüştüm. O bile kocanın öldüğünü bilmiyordu ama Phillip'in iş ortağının so-

yadının Fraser olduğuna beni inandırdı. Glenbaden'e varıncaya kadar topraklarından çıkarılmasını emrettiğim kişilerden birinin sen olduğunu bilmiyordum."

Kerry geri çekilirken masaya çarptı. Arthur bir kez daha ona doğru uzandı ama Kerry çabucak başını iki yana sallayıp elini havaya kaldırdı. "Hayır," diye söylendi.

Arthur'un içini panik kapladı ve aniden çılgına dönen adam çabucak konuşmaya devam etti. "Bana bakar mısın? Neler olduğunu fark edince sana hiçbir şey söylemedim çünkü her şeyi düzeltebileceğimi düşündüm. Bay Regis'e biz-zat sizi ziyaret etmesini söylemiştim ama gelmeyeceğini fark ettim. Glenbaden'den ayrılınca olacaklara engel olmak ve borç konusuna bir çözüm bulmak için doğrudan Dundee'ye geçtim." Bu sözler Kerry'nin meraklı gözlerle ona bakmasını sağladı. "Kerry, beni dinle!" dedi ve bunu derken sesindeki çaresizliği fark etti. "Regis'le Dundee'de buluşunca çok geç kaldığımı fark ettim. Bu yüzden geri döndüğümü anlamıyor musun? Sana neler olduğunu anlatmaya ve bir şekilde yardım etmeye gelmiştim."

Kerry'nin gözlerine yaşlar doldu. "Bu yüzden mi geri geldin?"

"Seni sevdiğim için geri geldim, Kerry. Seni eskisinden daha da çok *seviyorum*, hatta o kadar çok seviyorum ki bugün sana evleneceğimizi söyleyecektim..."

Kerry'nin yükselen her kahkahası, Arthur'a bir bıçak gibi saplanıp eski yaralarını tekrar deşti. Bedeni buz kesti ve farkında olmadan elindeki kâğıtları yere düşürdü.

“Bana evleneceğimizi söyleyecektin, öyle mi? Peki ya fikrimi hiç sormayacak mıydın?”

Arthur kendisinin, “Senin de aynı şeyi isteyeceğini düşünmüştüm,” deyişini işitti ve bu sözler canını fena yaktı. Yıllar önce Portia’nın onu nazikçe reddettiğinde konuştuğu gibi konuştuğunu hissetti. “*Senin de aynı şeyi isteyeceğini düşünmüştüm.*”

Kerry, “Tıpkı o elbiseleri, ayakkabıları ve kahrolası eldivenleri istediğimi düşündüğün gibi mi?” deyip elindeki deri eldivenleri masanın üzerine fırlattı. “Bence benim aslında kim olduğum hakkında zerre kadar fikrin yok. Arthur! Ben böyle biri değilim! Bu kadar boş geçen bir hayatın ve tasavvur edilemez bir servetin içinde yaşayamam! Daha hangi kaşığı ne zaman kullanacağımı bile bilmiyorum. Körelip gittiğimi hissediyor, çektiğim vicdan azabının ve yakalanma korkusunun pençesinden kurtulamıyorum! Ben Glenbaden’e *aidim!* Orası benim hayatım, ruhum ve onu benden *sen* aldın!”

Arthur’un yumruk haline getirdiği elleri kontrolünü koruma çabasıyla yan tarafında duruyordu. “Hayatını senden ben almadım! Ben oralara gelmeden *çok* önce Glenbaden’i kocan senin elinden almıştı! Ben sadece kötü bir yatırımı çözüme ulaştırmaya çalıştım ve bu sırada da sana âşık olmak gibi affedilemez bir hata yaptım!”

Kerry acı dolu bir ses çıkardı, yüzünden aşağı bir göz yaş damladı. “Bilmez miyim? Aynı affedilemez hatayı ben de yaptım. Seni hayatımda hiçbir şeyi sevemeyeceğim kadar

seviyorum, Arthur Christian ama ben olmamı istediğin kadın olamam. burada kalıp öyle biriymişim gibi davranamam! Şunu da söylemeliyim ki Tanrı şahidimdir, Thomas'ın benim yaptıklarımın dolaylı asılmasına asla göz yumamam."

Arthur tavana doğru bakıp, "Thomas asılmayacak!" diye bağırdı. "Adamlarımdan birini derhal Perth'e göndereceğim ve Thomas'ın Londra'ya gelmesine izin verilmesi için çok yüklü bir teklifte bulunacağım!"

Kerry kızgınca, "Onun özgürlüğünü satın alamazsın!" diye bağırdı. "Thomas'ın geleceğini tıpkı benim aşkım gibi parayla satın alamazsın!"

Kerry'nin bu sözleri, Arthur'un canını gerçekten de çok yakmıştı. Arthur kısık sesle, "*Lanet olsun,*" dedi. "Sana onca şeyi seni sevdiğim için verdim. Dünyadaki en güzel şeylere sahip olmanı istedim."

"Hayır. Hayır, Arthur sen benim Leydi Albright ve Leydi Kettering gibi olmamı istedin. Onlar gibi yaşamamı, onlar gibi hareket etmemi istedin. İnsanların yüzlerini bile görmeden evlerinden atılmasının normal karşılandığı bir dünyada yaşamamamı istedin. Sen hayatında hiç nerede yaşayacağından endişelenmedin ya da masana nasıl yemek koyacağını düşünmedin ki! Bize ne yaptığından haberin yok!"

Bu sözlerdeki gerçeklik payı Arthur'u öfkeliyordu. O da kendisine hakim olmak için masanın yanından uzaklaşıp pencerenin yanına gitti. Onun için yaptığı onca şeyden sonra bir de her şeyi böyle suratına mı fırlatacaktı? "Gerçekten de bu kadar kötü şeyler mi yaptım? Sana sunduklarım

o kadar nefret edilecek şeyler miydi?"

Kerry daha sakin bir sesle, "Hayır," dedi. "Bilakis istenilebilecek şeylerdi. Ama ben onların hiçbirini Glenbaden kadar ya da... huzurum kadar çok istemiyorum."

Arthur bir şekilde bu sözlerde bir umut parıltısı bulmuş ve ilk başta istediği şeye dönmüştü. Yaşadığı suçluluk hissi Kerry'yi ondan uzaklaştırıyor, Londra'da gördüğü şeyleri kötü hale getiriyordu. "O zaman Thomas'ın serbest kalıp buralara gelmesini sağlamanın bir yolunu bulacağım ve huzura kavuşmanı sağlayacağım, Kerry. Onlar da olduktan sonra benimle evlenmeyi kabul edeceğinden eminim." *Tamam, sesi ne kadar da çaresiz çıkmış, kendisini ne kadar da çaresiz hissetmişti.* Yaşadıkları karmaşa yavaşça diniyor, tekrar eski hallerine dönmelerini sağlıyordu. Arthur nefesini tutup Kerry'nin cevabını bekledi ve ona bu kadar zalim davrandığı için kendisini kollarına atıp af dileyeceğini düşündü.

Ama Kerry yavaşça başını iki yana salladı. "Gerçekten de ne kadar farklı olduğumuzu anlamıyorsun, öyle değil mi?"

Kerry'nin çok sade bir şekilde onu reddetmesine şaşıp kalmıştı. Kendisine nefes almak ve hareket etmek zorunda olduğunu söylemek zorundaydı. Böyle bir şeyin olacağına, Kerry'nin canını böyle yakacağına binlerce yıl yaşasa da inanmazdı. İçinde bir yerlerde duyduklarının acısıyla ölmeyen bir parça buldu ve sakince, "O zaman ne istiyorsun?" diye sordu.

Kerry'nin açık mavi gözlerine yaşlar doldu. Gözlerindeki yaşların akmasına engel olmaya çalışarak. "Evime git-

mek istiyorum,” dedi.

Arthur gözlerini kapattı, göğsündeki acıya direndi.

Kerry sakince, “Ne olur beni burada kalmak zorunda bırakma. Arthur,” dedi.

Aldığı son darbe onu tamamen mahvetti. Duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Bu kadını asılmaktan kurtarmış, evine getirmiş, en güzel kıyafetleri giyindirmiş, mücevherlerle süslemiş, sosyalleşmesi için arkadaşlarıyla tanıştırmıştı ama o şimdi gelmiş evine dönmeyi istediğini söylüyordu. Tanrı aşkına, hangi kadın İngiliz aristokrasisinin en üst sınıfını elinin tersiyle reddedebilirdi? Hangi kadın ona ay ışığının, ipek çarşafların üzerinde sunduğu aşkı böyle reddedebilirdi? *Kerry nasıl bir kadındı?* Belki de haklıydı. Belki de Arthur gerçekten birbirlerinden çok farklı olduklarını artık kabullenmeliydi.

Arthur’un bir zamanlar Portia için iki defa kullandığı savunmacı tavırlar onca yıl sonra yine gün ışığına çıkmıştı. Oysaki bir daha öyle şeyler yaşamayacağından çok emindi. Çünkü Kerry çok farklı, çok gerçek görünüyordu. Onunla ilgili düşündüğü her şey artık ona bir yalan gibi geliyordu.

“Bunu düşüneneğim,” dedi ve onu ne kadar çok yaraladığını görmesine izin vermemek için sırtını Kerry’ye döndü. “Sanırım kapının yerini biliyorsun.”

İçeriye sessizlik çöktükten sonra sakince gelen bir, “Evet,” sesi duyuldu.

Arthur odada ilerleyen ve kapıdan geçen Kerry’nin yeni elbisesinin hışırtıdayışını duydu. Orada öylece durup adeta

sonsuzu kadar masaya baktı ve en sonunda yüzünü tekrar içeriye çevirdi.

Kerry eldivenlerini geride bırakmıştı.

Arthur sessizce masaya doğru yürüdü ve küçük, deri eldivenlerden birini eline aldı. Eldiveni avucunda çevirdiğinde, Kerry'nin elini ellerinin arasında hissettiği anları hatırlayıp kalbinin aniden canlanmasına engel olamadı. Aniden eldiveni masanın üzerine bırakıp odadan çıktı.

Her şey bitmişti. Olağanüstü olaylarla geçen küçük macerası sona ermiş, hayatı bir kez daha bir kadının kallesliğiyle sonsuzu kadar değişime uğramıştı.

Julian, yemeğe başlamadan önce Arthur'un gelmemesine şaşırdığını dile getirdi. Kerry bir tabloyu dikkatlice inceliyormuş gibi yapıp adamın sorularını es geçip bir şeyler söylendi. Ama Claudia'yla Julia'nın birbirine baktığını fark etti, içini kaplayan sıcaklığı hissetti.

Yemekten sonra başının ağrıdığını söyleyip erkenden odasına çekildi. Ev sahiplerinin küçük oturma odasına geçtiğinden emin olduktan sonra odasından gizlice çıkıp hizmetçilerin merdivenini kullanarak mutfığa geçti.

Aşçıyı korkutmuştu. "Madam? Sizin için ne yapabilirim?"

Kerry'nin yüzü hemen kızardı, parmağıyla omzuna düşen bir bukle saçıyla oynadı. "Uşak Brian'la konuşmak istiyordum. Rica etsem bana nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

niz?"

Aşçının ağzı açık kaldı. "Maalesef olmaz. Hanımım, böyle bir şeye aracılık edemem..."

Kerry hemen araya girip, "O da İskoçyalı," dedi. "Tıpkı benim gibi. Ona... bir mesajım var."

Aşçı, başını iki yana sallamaktan vazgeçti. "Kardeşinden mi?"

Kerry başını salladı.

Aşçı gülümsedi. "Zavallı adam, uzun süredir ondan bir haber bekliyordu."

"Kendisi nerede?"

"Ben sizi ona götürürüm, madam."

"Şey, olmaz..." Tanrım, çabucak bir şeyler bulmalıydı. "İleteceğim mesaj Galce yazılmış. Adam da okumasını bilmiyor. Mesajı ona benim okumam lazım."

Aşçı kaşlarını çattı, düşündüğü belli oluyordu. Bir süre sonra omzunu silkti. "Bugünlük işi bitti. Onu en üst kattaki odasında bulabilirsiniz. Sol taraftaki üçüncü kapı."

Kerry ona teşekkür etti ve aşçının başka şeyler söylemesine fırsat vermeden çabucak oradan uzaklaştı. Bir kez daha hizmetçilerin merdivenini kullandı, her katta durup etrafa baktı ama ona ne yaptığını soracak birileriyle karşılaşmadı. Dördüncü kata ulaştığında hemen soldaki üçüncü kapıya uzanıp kapıyı çaldı. Nabızı gittikçe hızlı atarken orada bekledi.

Bir kez daha kapıyı çalmayı düşündüğü anda içeriden gelen ayak sürüme seslerini duydu. Kapı biraz aralandı.

"Brian!"

Kapı kapandı. Kerry içeriden birden fazla kişinin ayak sesini ve fısıldamaları duydu. Bir ya da iki dakika sonra kapı tekrar açıldı. "Buyurun?"

"Brian?"

Kapı ardına kadar açıldı ve Brian üzerinde sadece bir pantolonla dışarı çıktı. Kızıl saçları dağılmış, dudakları şişmişti. Omzundan göğsüne kadar çok ince, uzun, kırmızı bir çizgi uzanıyordu. Tırnak izine benziyordu. Uşak ona bakınca Kerry'nin yüzü daha çok kızardı. "Buyur, ne istemiştin?"

Kerry eteğinin cebine uzandı ve mavi elması çıkarıp adamın dikkatlice görebileceği şekilde yukarı kaldırdı. Brian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Adam Kerry'ye meraklı gözlerle bakıp tekrar bakışlarını önünde sallanan elmasa çevirdi.

"En kısa sürede İskoçya'ya ulaşmalıyım."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Julian Dane'nin şu dünyada nefret ettiği tek bir şey varsa, o da bir başkasının ilişkisine bulaşmaktı. Genelde bu tür şeyleri bu konularda fazlasıyla iyi olan Arthur'a bırakırdı. Ama iş Arthur'un ilişkisini düzeltmeye gelince o kişinin kendisi olması gerektiğine karar verdi ve sonbaharı Longbridge'de geçiren Albright'a lanetler yağdırdı.

Julian, Arthur'un Mount Sokağı'ndaki evine varınca atının dizginlerini suratu çilli bir seyise uzattı ve Arthur'la Bayan McKinnon arasındaki hassas ilişkiyle ilgili konulara nasıl gireceğini düşünürken evin girişine giden merdivenleri çıktı. Evine getirilen misafirin ne zaman gideceğini en uygun şekilde nasıl sorabilirdi? Sorun Kerry'nin yanlarında olması da değildi. Gerçekten de çok hoş bir bayandı ve Claudia da onu çok sevmişti. Julian da doğal olarak Christian'a İskoçya'ya gitme fikrini veren kişi olduğu için bundan mutluluk duyuyordu. Ama kadın önceki gün öğlen vakitlerinde girdiği odadan hiç çıkmamış. Arthur da tam üç gündür evlerine hiç uğramamıştı. Claudia korkuya kapılmaya başlarken, Julian en sonunda kaçınılmaz sonuca varıp her ne kadar istemese de

bu iki âşığın aniden birbirlerinden ayıran sebepleri öğrenmek zorunda olduğuna karar vermişti.

Barnaby ona Arthur'un destelerce kâğıdın üzerinde çalıştığı çalışma odasını gösterdi.

Arthur gözünün ucuyla ona bakıp, "Kettering," dedi. "Şimdiye kadar çoktan geleceğini düşünmüştüm."

Julian gülümseyip içeriye doğru yürüdü. "Bildiğin gibi arabuluculuk yapmaya alışkın biri değilim. Bana neyi nasıl yapacağımı anlatmak zorundasın."

"Aslında çok basit bir şey." Arthur önündeki kâğıtları kenara itip arkasına yaslandı. "Öncelikle bir sorun olduğundan emin olacaksın. Sonra ilgileneceğin kişiyi bizzat ziyaret edecek ve sorunun kaynağını bulmaya çalışacaksın. Şansın yaver giderse ilgilendiğin kişi senin hiçbir şey sormana gerek kalmadan olanları anlatacaktır. Ama ola ki o kadar şanslı olamazsan hoş olmayan sorular sormak zorunda kalırsın. Gerçekten yaşananları anladığına inanır inanmaz gerçekçi bir bakış açısıyla durumu kendin açıklarsın ve söz konusu meseleyle ilgili adamakıllı bir öneride bulunursun. Gerçekten de çok basit."

"Hı! O zaman benim bu durumda seninle İskoçya'dan buralara kadar getirdiğin kadın arasında bir tartışma yaşanıp yaşanmadığını sormam gerekiyor."

"Olanları anlatmamı engelleyen bir şey yok. Şimdi ben de senden doğrudan sorunun kaynağına inmeni ve Kerry McKinnon gibi bir kadının benim gibi bir adamın evlilik tek-
lifini neden *reddettiğini* sormanı istiyorum."

Bu açıklama Julian'ı şaşkına çevirdi. Yaşadığı akıl almaz şaşkınlığı Arthur'dan saklayabilmeyi istedi ama Kerry gibi bir kadınla ciddi ciddi evlenmeyi düşünmesine bir türlü anlam veremiyordu. Ağır ağır konuşup, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu. "O zaman buradaki işim çabucak bitecek demektir. Peki, o zaman Kerry McKinnon seni neden reddetti?"

Arthur omuz silktilti. "Birbirimizden çok farklı olduğumuzu söyledi."

"Zaten öylesiniz ve hepimiz bu durumun bilincindeyiz."

Arthur kaşlarını çattı. "Onu da kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyorum, Julian. Biz hiç de o kadar farklı değiliz."

"Haklı olabilirsin. Aynı düşünceleri ve hatta aynı uğraşları paylaşıyor olabilirsiniz. Aynı şekilde aynı şeylerden zevk alıyor da olabilirsiniz. Ama sen bir dükün oğlusun, Arthur. O da İskoç bir çiftçinin dul karısı. Bu bakımdan gerçekten de farklısınız."

Arthur, "Ne yani, böyle farklılıkların aşılabilir olduğunu mu düşünüyorsun?" diye çıkıştı.

Julian hemen, "Ben öyle bir şey söylemedim," diye cevap verip özür dilercesine elini havaya kaldırdı. "Ama geldiğin ailede ve sınıfta farklılıklara fazlasıyla önem verildiğini inkâr edemezsin."

Arthur kaşlarını çatıp ellerine baktı. "Onu seviyorum, Julian. Ben öyle yüzeysel farklılıkları önemsemiyorum. Böyle şeylerin üstesinden *gelinebileceğine* inanıyorum."

Julian iç çekip ceketinin iç gözüne uzandı ve çıkardığı gözlükleri taktı. Uzunca bir süre Arthur'a baktı, arkadaşına

böyle farklılıkların üstesinden gelinebilmesinin ne kadar zaman alacağını söyleyip söyleyemeyeceğini düşündü. Belki de o günleri hiç göremeyeceklerdi. Kerry sofra adabını öğrenebilse ve kültürlü bir bayan gibi konuşup hareket edebilse de *sosyete* onu asla kabul etmezdi. Bu bakımdan acımasızlardı ve yeterli özellikleri taşımayan birisini aralarına asla almazlardı. Patavatsızlığı ve sadakatsizliği er ya da geç görmezden gelebilseler de bağlantıları olmayan insanları hoş karşılamazlardı. Sevgili dostu Arthur için Tanrı'dan yardım diliyordu. Sosyetenin yüzlerce yıllık anlayışını sevgi uğruna değiştirebileceğine inanarak büyük bir aptallık ediyordu.

“Farklılıkların ancak bir seviyeye kadar üstesinden gelinebilir.”

Arthur hayal kırıklığıyla dolu gözlerle Julian'a baktı.

“Doğruyu söylemem gerektiğini söyledin. Ben de sana doğruları söylüyorum. Kerry... sevimli, çekici, çok doğal ve hatta diğer kadınlara hiç benzemeyen biri. Her türlü buluşmada doğru düzgün hareket etmesini elbette öğrenebilir. Ama buralarda tamamen kabul görülme ihtimali çok düşük. Onu sırf sen sevdiğin için olduğu gibi kabul edecek insanlar olacaktır. Ancak çok daha fazla kişi de geçmişinden dolayı ondan uzak duracaktır. Sence senin sevgin tek başına onu buralarda yaşatmaya yeter mi?”

Arthur aniden ayağa fırlayıp içki dolabına doğru yürüdü. İki kadeh viski doldurdu, kadehlerden birini Julian'a uzattı. “Sence bunları ben düşünmedim mi? Gecelerce uykusuz kalıp o lanet olası engelleri nasıl aşabileceğimize kafa

ırmadım mı? Paddy bile ona arada sırada küçümser gözlerle baktı. Ama dönüp dolaşıp aynı sonuca, onu sevdiğim gerçeğine vardım. Hayatımda başka hiçbir kadını onun kadar çok sevmeyeceğimden adım gibi eminim. Kahrolası asil kanını taşımadığı için sence tüm bunları inkâr mı etmeliyim?"

Julian, Arthur'un ona uzattığı kadehin içindeki sarımtırak içkiye baktı ve sakince, "Onu buralara yakın bir eve yerleştirmeyi düşündün mü?"

Arthur içkisini kafasına dikti ve kadehini kenara bıraktı. "Evet, düşündüm. İnan bana hem de çok düşündüm. Ama onu ona böyle bir şey yapamayacağım kadar çok seviyorum."

Bu sözler Julian'ın da viskisini kafasına dikmesine sebep oldu. Eski dostunu kafasına koyduğu gülünç evlilik düşüncesinden vazgeçirebilecek hiçbir şey olmadığını fark etti. Julian adamın bu konudaki kararlılığını anlamıştı. Arthur Christian ülkesindeki her türlü sosyal anlayışa karşı çıkacak, bu sırada ailesinin onurunu zedeleyecek ve bunların hepsini kalbindeki sevginin uğruna yapacaktı.

Bir kadının da kendisi için bu kadar fedakarlık yapabilecek böyle bir adamı sevmesi gerekiyordu.

"Peki, o zaman, madem bu konuda kafanın dikine gideceksin, en azından gidip onunla konuşmalısın. Dört kız evlat yetiştirmiş ve hepsinin de biten ilişkilerinin üzerine ağlayıp durmasına katlanmış biri olarak bir kez daha beni aynı şeyleri yaşamak zorunda bırakmazsan sevinirim."

"Benimle görüşür mü ki?"

Arthur'un sesindeki umut dolu belirsizlik Julian'ın kal-

bini parçaladı. Claudia'yla evliliklerinin ilk günlerinde yaşadıkları sorunları ve o zamanlar canının ne kadar çok yandığını hatırladı. Birisini çok fazla severken yaşadığı aşkın karşılıksız olduğuna inanmanın insana nasıl acılar çektirebileceğini biliyordu. İnsanın gözüne uykuların girmediği anlarda çaresizce mutluluğa ermeyi istemesinin nasıl bir şey olduğunu anlıyordu.

Ayağa kalktı, Arthur'a doğru yürüyüp elini arkadaşının omzuna attı. "Ben de bilmiyorum, eski dostum. Dün öğleden beri odasından çıkmadı."

Arthur bir anlığına tereddüt ettikten sonra, "O zaman en iyisi gidip bir bakalım," dedi. Zaten çoktan kapıya yönelmişti bile.

Julian bir hizmetçiyi Bayan McKinnon'un odasına gönderip Arthur'un geldiğini haber vermesini söyledikten sonra Kettering Malikânesi'nin büyük salonuna adım attılar. Arthur oturamayacak kadar endişeliydi. St. James Meydanı'na ve sokağa bakan pencerenin yanında duruyordu.

Kerry'nin onu reddetmesinin acısı şu son birkaç günde ilk günlere nazaran azalmıştı. Regis'ten gelen mektubu bulmanın ona yaşattığı büyük şoku fark etmemiş olsa kendisini ruhsuz, gaddar biri olarak görebilirdi. Ona bu işlerdeki rolünden bahsetmeliydi ve gerçekten de buna niyetlenmişti ama Kerry'yi Moncrieffe'nin cesedinin üzerinde bulmanın yaşattığı şaşkınlıktan ve apar topar Glenbaden'den kaçmanın te-

laşından dolayı günler geçmiş, bu konu da gittikçe gözüne daha önemsiz görünmüştü.

Yine de Kerry'nin evlilik teklifini kabul etmemesi bir yumru gibi boğazına oturmuş, sürekli canını yakmaya başlamıştı. Belki de bininci defa Kerry'nin ona olan sevgisini kafasından mı uydurduğunu, bir şekilde gittikçe artan duygularının karşılığının olduğuna kendi kendini mi inandırdığını merak etti. Kerry gerçekten de onunla aynı yatağa girmiş, ona olan sevgisini en ilkel hareketlerle göstermiş miydi, yoksa hepsi bir rüya mıydı? Peki ya söyledikleri? Bir şekilde onları yanlış yorumlayıp Kerry'nin niyetini yanlış mı anlamıştı? Son üç günde onunla ilgili tüm anılarla kendisine işkence çektirmişti.

Onu da en az kendisi kadar iyi tanıdığını düşünmüştü. Oysa şimdi onu gerçekten de tanıyıp tanımadığını merak ediyordu.

"Lordum."

Arthur arkasına döndü ve Julian'ın Kerry'yi çağırması için gönderdiği hizmetçinin salona girip reverans yaptığını fark etti.

"Ee, Peg? Bayan McKinnon ne söyledi?"

"Kapısını çalınca bir cevap vermedi, Lordum."

Hizmetçinin arkasından içeri giren Claudia, "Bu sabah bana da cevap vermedi," dedi. "Julian, bir şey oldu sanırım."

Kerry böyle şeyler yapmazdı. Arthur çoktan harekete geçmişti. Akıllı, bilincine darbeler indiren korkunun keskinliğine dayanmaya çalışıyordu. "Odası nerede?" diye sordu ve

odadan çıkan Julian'ı takip etti.

Julian'ın ona gösterdiği kapıya sertçe vurdu ve içeriden gelebilecek sesleri dinledi. Ama kulağına hiç ses gelmiyordu. Kaşlarını çatıp Julian'la Claudia'ya bakıp bir kez daha kapıyı çaldı. "Kerry kapıyı aç!"

Sadece sessizlik vardı.

Arthur yuvarlak tokmağı çevirdi ama kapı kilitliydi.

Julian, "Giyinme odasından geçelim," deyip önden gitti. Arthur yan taraftaki yatak odasına girip giyinme odasına açılan kapıdan geçti ve içerideki kıyafetlerin arasından geçerek Kerry'nin odasına adım attı.

Oda bomboştu.

Bir pencere açıktı ve uzun, tül perde serin sonbahar havasında uçuşuyordu. Yatak düzgünce örtülmüştü ve içeride herhangi bir kişinin kaldığına dair hiçbir işaret yoktu.

Arthur'un arkasından Claudia, "Olamaz," dedi.

Aman Tanrım. Kerry gitmişti. Arthur etrafta dolanıp Kerry'nin buralarda *olduğunu* gösteren bir işaret aradı.

Julian, "Buranın doğru oda olduğuna emin misin?" diye sordu. Belli ki o da aynı şeyleri düşünüyordu ama bu yüzden Claudia'nın ters ters bakışlarıyla karşılaşmak zorunda kaldı.

Claudia, "Nereye gitmiş olabilir ki?" diye sordu.

Arthur topuğunun üzerine basıp arkasına döndü, hızla giyinme odasına girip etrafına bakındı. Ayakkabı ve şapka dolu kutular düzgün bir şekilde bir rafa dizilmiş, hatta bazılarının üzerlerindeki büyük kurdeleler hiç açılmamıştı. Do-

laplardan birini ardına kadar açtı. Kerry'nin elbiseleri, onun için aldığı pahalı kıyafetleri dolaba sıkıştırılmıştı. Arthur'un akli bu olanlara anlam veremiyordu. Bir kez daha etrafında döndü. tekrar odaya girip makyaj masasının üzerindeki eşyalara baktı. Krem dolu kavanozlar –Bunlar da nereden gelmişti?– bir avuç kurdele ve bir tarak. Masanın üzerinde bir mücevher kutusu vardı ve Arthur gerçekten de ona ait olmayan bir kuvvetle o tarafa doğru gittiğini hissetti.

Arthur mücevher kutusunu açarken Julian, “Çok uzağa gitmiş olamaz. Zaten Londra'yı hiç bilmiyor,” dedi. Ona verdiği tüm mücevherler kutunun içindeydi.

Ama mavi elmas ortalıkta yoktu.

Arthur inci kolyeyi eline aldı ve parmaklarının arasından aşağı saldı. “Onu en son ne zaman gördünüz?”

“Dün öğlen yemeğinde gördüm. Yemekten sonra da başının ağrıdığını söyleyip odasına çekildi.”

“Peki, akşam yemeğinde yok muydu?”

Claudia bir şeyler düşünürken bir parmağını alt dudağının üzerine koyup, “Yemeğe inmedi,” dedi. “Odasına yemek gönderdim ama uşak elindeki tepsiyle geri geldi. Sanırım yemeği istemediğini söyledi.”

Julian, “Hayır, cevap vermediğini söyledi,” deyip odanın diğer ucundaki Arthur'un bakışlarını üzerinde hissetti.

Arthur'un kalbi durdu, ölü gibi donuklaştı. Arthur, “Gitmiş,” dedi. *Gitmişti.* Ardında hiçbir iz bırakmadan gitmişti. *Bu nasıl olabilirdi?* Arthur daha üç gün önce sevinçten havalara uçarak evleneceklerini düşünmüştü. Her şey nasıl bu du-

ruma gelmişti? *Onu bulmak zorundaydı.* Peki o zaman, *düşün!* Nereye gitmiş olabilirdi ki? İskoçya'ya gitmek için yola koyulduğunu düşünmekte güçlük çekiyordu. Faytonu da, parası da yoktu.

Elmas.

Neler olduğunu anlayınca kendisini çok kötü hissetti. Kerry'nin ardında bırakmadığı tek şey çabucak paraya dönüştürebileceği, hem de eline büyük bir miktar geçirebileceği tek şeydi. Arthur kapıya yöneldi ama gözleri yatağın yanındaki komodinin üzerindeki açık sarı parıltıya takılınca durdu.

Katlanmış bir parça parşömen bulmuştu. Hemen oraya döndü, parşömeni çekip aldı ve yırtarcasına açtı. Üzerinde titreyen ellerle yazılmış ve birkaç kurutma kâğıdıyla dağılmış cümleler vardı. Kelimeler Arthur'un aklına yer ettikçe, gözleri yaşadığı çaresizlikle doldu ve o an Arthur etrafındaki her şeyin durduğunu hissetti. Kerry onun da beklediği gibi böyle alçakça bir şekilde buralardan ayrıldığı için ondan özür diliyordu ama daha da önemlisi hayatlarının birbirinden çok farklı olduğunu fark ettiğinden bahsediyor, olmadığı birisiymiş gibi davranacak kadar basit ve de Thomas'ın onun işlediği suçtan dolayı asılmasına izin veremeyecek kadar dürüst biri olduğunu söylüyordu. Kerry McKinnon her şeyi daha net bir şekilde görmeye başlayınca birbirlerinin dünyalarına ait olmadıklarını anlamıştı ve bu yüzden Arthur'dan peşine düşmemesini istiyordu.

Arthur, parşömeni elinde buruştururken hiç umudunun kalmadığını düşündü. Donup kalmış halde dururken umut-

ların tükendiğini fark etti. Zaten nasıl umutlu olabilirdi ki? Kerry'nin onu terk etmesiyle parçalara ayrılmıştı.

Arthur arkasına döndü ve üzgün görünen Dane çiftine baktı. "Gitti. İskoçya'ya gitmiş."

Julian kolunu eşinin beline atarken Claudia, "Ama nasıl?" dedi. "Oraya yürüyerek gidemez ya!"

"Ona verdiğim elması satmanın bir yolunu bulduğundan şüpheleniyorum." Bunları dile getirince ne kadar da acı verici bir şey yaşadığını fark etti. Boş gözlerle etrafına bakıp elini saçına attı. Kendisini çok bitkin hissediyordu.

Claudia, "Ah, Arthur," dedi.

Arthur farkına varmadan elindeki kâğıdı yere düşürdü. Kapıya yönelirken, "Eşyalarını alması için birilerini gönderirim," dedi.

"Arthur..."

Ama Arthur, Julian'ın sesine kulağını tıkayıp yürümeye devam etti. Yaşadığı kaybın ve öfkenin sesinden başka hiçbir şeyi duymuyordu.

Kerry ona bir hoşça kal demeyi bile çok görmüştü.

O akıl almaz gerçeği fark etmenin ardından gelen ilk saatler içini yiyip bitiren çaresiz duyguların gölgesinde geçti.

Kerry, Arthur için ölüp gitmiş sayılırdı.

Ne de olsa sonuç aynıydı. Arthur, Kerry'den onu öylece terk etmesinin sebebini duyamayacak, ona olanları kendi açısından anlatamayacak ve fikrini değiştirmeye çalışamaya-

caktı. Kerry ona hoşça kal deme nezaketini bile göstermemişti. Onu hayatından tek bir kelime etmeden çok ani bir şekilde kesip atmış, kalbinde yatanları dile getirmesi için ona bir şans tanımamıştı. *Arthur onsuz nasıl yaşardı? Onun gülümsemesi olmadan, geceleri onun nefesini boynunda hissetmeden günler nasıl geçerci?*

Ölup gitmiş sayılırdı.

Arthur o gece doğru düzgün uyuyamadı. Phillip'i ve Kerry'yi rüyalarında görürken yatağında dönüp durdu. Yine o balo salonunda parıldayan eşyaların ve insanların arasındaydı ve dans eden kalabalığın içinde Kerry'yi arıyordu. Onu en sonunda kahkahalarla gülen Phillip'in kollarının arasında buldu. Kerry'yi tutup kendisine doğru çekti ama Kerry bir anda uçup gitti. Öylece ortalıktan kayboldu.

Sonraki iki gün hayatının en zor günleriydi. Kerry'nin onun sevgisine ve aşkına ihaneti, hayatında tattığı en acımasızca duyguydu ve onu kansere yakalanmış gibi yavaş yavaş yok ediyordu. Bunları Tam O'Shanter'de kadehlerce şarap içerek üzerinden atmaya çalıştı ama acısında hiçbir değişiklik olmadı. Aklı bile ona oyunlar oynuyordu. Kerry gerçekten gitmemişti, hâlâ Londra'daydı ve Arthur sokakta karşılaştığı her kadında onu arıyordu.

En kötüsü de vücudu ona haince acı çektiriyordu. Her dokunuşu, her öpüşmeyi, her fısıldaşmayı hatırlıyordu. Kerry'nin gözlerinin onu öperken şehvetle parladığını, gülümseme-

sinin ruhunu sardığını ve sık sık ona sevgiye muhtaç bir yavru köpek gibi baktığını hatırlıyordu. Anılar beklenmedik, istenmedik bir şekilde aklına gelmiş; onu acınası bir hale sokmuştu. Otuz altı yıllık ömründe onu hiçbir şey böyle yıkmamıştı. Kerry, Arthur'un kalbini parçalamayı başarmıştı.

Madam Farantino'nun genelevine yaptığı ziyaret de tıpkı şarap gibi bir işe yaramamıştı. Kerry'nin vücudunu bir başkasının kollarında aklından silmeye çalışmıştı ama bu sadece küçük düşürücü, nafîle bir arayıştı. Hiçbir şey Kerry'yi onun aklından silemezdi. Hem de hiçbir şey.

Bir hafta sonra Alex, eşi Lauren ve üç küçük oğluyla birlikte Sutherland Hall'dan döndü. Arthur ancak iki gün sonra kasvetli sulardan çıkıp ağabeyini ziyaret etmek için dışarıya adım atabildi. Audley Sokağı'na vardığında Alex'in onun talihsiz aşk macerasını çoktan öğrenmiş olduğunu fark etti. *Times*'in son baskısı Alex'in masasının kenarında ikiye katlı halde duruyordu. Arthur önemli bir dükün kardeşinin İskoç aşkıyla *sosyetenin* yarısını eğlendirdikten sonra neler yapabileceğine ilişkin yazıyı görmüştü.

Alex'in onu suçlamasını ve ona Sutherland'ın sekizinci dükünün oğlu, onuncu dükünün kardeşi olduğunu hatırlatmasını bekliyordu. Bir sandalyeye çöktü, bitkin bir halde hizmetçinin uzattığı çayı alıp babasıyla annesinin resmine baktı.

"Geçen akşam White'nin evindeyken Kettering'le karşılaştım."

Arthur hiçbir şey söylemedi, ağabeyinin ona nutuk çekmesini bekliyordu. Ama tam aksine Alex kendi üzerindeki

Fransız gömleğini incelerken, “Herhalde son zamanlar çok zorlu günler geçirdin,” dedi.

Alex, Arthur’un durumunu hafife alıyordu. Arthur adeta cehenneme düşmüştü.

“Lauren’le evlenmeden önceki haftaları hatırladım.”

Arthur ağabeyine baktı. “Ama durumumuz hiç de aynı değil.” Doğru söylüyordu. Lauren o zamanlar bir kontesti ve ailesinin *sosyetede* güçlü bağları vardı. Evden kaçtığı anda bile Alex’in ona kolayca ulaşabileceği Sutherland Hall’dan sadece birkaç kilometre uzaktaki bir yere gitmişti. Ayrıca Alex o zamanlar başka bir kadınla nişanlıydı. Elindeki her şeyi Lauren’e verip sonra da ortalıktan kaybolmasını izlememişti.

Alex omuz silkip gözlerini üzerindeki gömlektan çekti. “Öyle mi? Ben bu odada annemizle oturduğumuzu çok iyi hatırlıyorum. Lauren gitmişti. Ben de Marlaine Reese’yle nişanlıydım. Gerçekten de çok kötü günlerdi. Peki, Hannah bana ne söylemişti biliyor musun?”

Arthur başını iki yana salladı.

“Fransızların bir sözü vardır, demişti ki: *Gerçek aşk herkesin adından bahsettiği ama çok az kişinin görme şansını yakaladığı bir hayalettir.*”

Arthur kayıtsızca omuz silkti. “Ee?”

Alex sakince, “Eesi,” dedi. “Beni nişanı atmaya ve gerçek aşk uğruna Lauren’in peşinden gitmeye teşvik etti.”

Şimdi de Arthur’un kafasını karıştırmaktan başka bir şey yapmıyordu. O da sinir olmuş bir şekilde başını iki yana salladı. “Bunların hepsini biliyorum ama benim durumum

farklı. Alex. Bana İskoçya'ya gitmemi söyleyemezsin."

"Gitmemen için bir sebep mi var?"

Bu sözler Arthur'u şaşırttı. Ağabeyine aklını yitirmiş gibi baktı. Alex kara kaşlarından birini havaya kaldırdı ve Arthur gerçekten de ağabeyinin aklını kaçırdığından şüphelenmeye başladı. "Onun kim olduğunu biliyor musun, Alex? Phillip'in parasıyla battığı bataktan kurtulmaya çalışmış ama onu da eline yüzüne bulaştırıp her şeyini kaybetmiş fakir iskoç bir çiftçinin dul kalmış eşi. Kerry McKinnon'un kendi adına hiçbir şeyi yok."

Alex kahkaha attı. Gülümseyerek, "Ailemiz geçmişinde daha da kötülerini gördü," dedi. "Suçu fakirlikse, bence o sonunu kolayca halledebilirsin."

"Peki ya önemli kişilerle bir bağlantısının olmaması konusunda ne diyeceksin? Paddy bile ona soğuk davrandı."

"Edinburgh'daki misafir odalarında bağlantılarının olmamasının ne anlama geldiğini bilmiyorum ama burada durum farklı. Annemiz onunla birlikte olmana razı olduktan sonra Paddy onu kabul edecektir. Kettering, Albright, kuzenimiz Westfall ve Darfield'in de aynı şeyi yapacağından eminim. Bahsettiğin türden yüzeysel şeyleri görmezden geleceklerinden adım gibi eminim. Kafanı karıştıran başka ne var?"

Arthur ağzı açık halde ağabeyine baktı. İçene düştüğü durumdan iğrenircesine, "Peki ya sence kutlamalar sırasında bize kim davetiye gönderir?" diye sordu. "Sen ve diğer tanıdıklarım bir baloya gidince kim bizi evine çağırır?"

Kaşlarını çatan Alex, gömleğini incelemeye devam etti.

“İskoçya’da olduktan sonra bunların ne önemi var ki?” Başını kaldırdı, Arthur’un tepkisini ölçtü ve kardeşinin konuşmasına fırsat vermeden sözlerine devam etti. “Arthur, hayatını hep başkalarının gölgesinde yaşadın. Bunu inkâr edemezsin. Bir dükün üçüncü oğlusun ve benim veya Anthony’nin gölgesine sığınmak zorunda kalıyorsun. Regent Sokağı Serserileri’nden biri olabilirsin ama sen hep kenarda durup *onların* hayatlarını yaşamasını izledin. Bana birkaç kez Christian Kardeşler Şirketi’nin sana artık ihtiyacının kalmadığından dert yandın. Peki, o zaman. Artık kendin için yaşamamanın vakti gelmedi mi? Hep hayattaki amacının ne olduğunu bulmaya çalıştın ve belki de dediklerimi yaparak hayatını daha güzel bir hale getirebilirsin. Kettering bana İskoçya’da iyi vakit geçirdiğinden, orada çalışmayı gerçekten de *sevdiğinden* bahsetti. Buraları senin gözünde oradan daha değerli kılan bir şey var mı Tanrı aşkına?”

Arthur’un nutku tutuldu.

Ağabeyinin çalışma odasından ayrıldıktan uzunca bir süre sonra da ağzını açamadı. Alex’in sözlerine bir cevap vermemişti ve Alex de her şeyi oluruna bırakmıştı. Bir başına Audley Sokağı’nda yürürken Alex’in haklı olabileceğini düşünmeye başladı. Gerçekten de hayatını diğerleri gibi yaşamamıştı. Sık sık hayatının bir şekilde kısır olduğunu, varlığını anlamlı kılacak hiçbir şeyinin olmadığını düşünmüştü.

Ama İskoçya?

Tanrım, onu gerçekten de çok özlemişti. Kızgınlığına rağmen onu özlemişti. Her ne kadar hissettiği şeylerden nef-

ret etse de onun için endişeleniyordu. Aptal kadın, Thomas'ı kurtarmak için gururlu bir şekilde teslim olmayı düşünüyordu. Kerry'nin ne zaman ya da nasıl yola çıktığını bilse onu durdurmaya çalışırdı ama önceden gitmiş olması onu durdurmaya dair tüm umutlarını yıkıyordu.

Öğleden sonra yürüyüşe çıkmış bir grup kadına neredeyse çarpmak üzereyken bunları düşünüyordu. Kadınlar onu ürküttü, o da sakarca şapkasının ucunu tutarak onlara selam vermeye çalışırken, küçük güneş şemsiyesinin altından ona gülümseyen Portia'yı gördü.

Portia güzel sesiyle, "Lord Christian," dedi. "Ne kadar hoş bir tesadüf!"

Arthur havalı bir şekilde, "Leydi Roth," deyip başını eğdi ve Portia'ya eşlik eden üç kadını selamladı.

"Sizi gördüğüme açıkçası şaşırdım. Küçük arkadaşınız İskoçya'ya gittikten sonra keyfinizin kaçtığını duymuştum." Portia ona gözündeki şeytani parıltıyla bakarken kadınlar kıkır kıkır güldü.

Ondan ne kadar da çok nefret ediyordu! Kadın çok kurnaz, çok arsızdı. Arthur saldıkları ünle kim olduklarını çok iyi bildiği diğer kadınlara baktı. Onların da Portia'dan aşağı kalır yanı yoktu. Hepsi de birbirinin aynısı olan ukala gülümsemeyle ona bakıyordu. "Konuştuğunuz kişileri daha dikkatli seçmelisiniz, Leydi Roth. Gördüğünüz gibi ben gayet iyiyim."

"Biz de sizi böyle gördüğümüze çok sevindik, efendim. Zavallı bir İskoç için kederlenmenizi zaten hiç istemezdim."

Kadınlar bir kez daha kıkır kıkır güldü ve Portia öyle büyük bir şekilde gülümsedi ki yüzüne fazlaca sürdüğü makyaj malzemeleri kırış kırış oldu.

Arthur pis pis sırıtıp bir kez daha şapkasının ucunu tuttu. “Her zamanki gibi çok düşüncelisiniz, Leydi Roth. Size iyi günler, hanımlar.” Arthur etraflarından dolaştı ve Portia’nın arkasından kıs kıs güldüğünü bilerek yürümeye devam etti.

Yolda yavaş yavaş ilerledikçe Kerry’nin haklı olduğuna karar verdi. O bu dünyaya asla ayak uyduramaz, buralarda kalması için gereken küstahlığa erişemezdi. Bu dünya ona haksızlık etmişti ve Arthur gerçekten de ilk defa kendisinin neden onun dünyasında yer alamayacağını düşündü. Glenbaden’de geçirdiği günler hayatının en güzel günlerinin arasına girmişti. Oralarda kendisini zorluklara göğüs geren, güçlü bir adam olarak görmüştü.

Bu fikir günün geri kalan saatlerinde onu oyaladı. Tek başına akşam yemeğini yerken gözünün önündeki perdeler birden aralandı. Her ne kadar canı yansa da Kerry’nin neden bunları yaptığını anlamıştı. Zaten doğruların peşinden gitmesi, Kerry’nin hayran kaldığı onca özelliğinden biriydi. Neden kaçıp gittiğini düşününce de onun isteklerine kulak vermediğini fark etti. Kendisi için iyi olan şeyleri bilemeyeceğine kanaat getirip ona iyi olduğunu düşündüğü şeyleri yaptırmıştı. Meğer yaptıkları ne kadar da bencilceydi! Ayrıca Thomas’la arasındaki ailevi bağı bilen biri olarak Kerry’nin onu aklamak için dağları delmeyi göze alacağını da *tahmin etmeliydi*.

Tabağındaki kuzu etini ağızına götürürken yapabileceği en iyi şeyin, Londra'daki hayatı ve İskoçya'ya dair kötü düşünceleri de dahil olmak üzere her şeyi geride bırakıp onu kazanmak için her yola başvurmak olduğuna karar verdi.

Neden olmasın? Zaten kendisinden başka kaybedebilecek hiçbir şeyi yoktu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Glenbainn, İskoçya

İskoçya'nın Merkezi Highlands bölgesinde mevsimler değişiyordu. Kerry hüccresinin küçük penceresinden parlak kırmızı, sarı ve turuncu yaprakların küçük avluda uçuşup yere düştüğünü görebiliyordu. Yere düşen her bir yaprakla birlikte o da Glenbaden'de ağaçların yeşerdiğini bir kez daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

Moncrieffe'nin söylediğine göre davaları sulh hakimi işlenen suçlarla ilgilenmek için Perthshire'a geldiğinde görülecekti. Belki iki hafta sonra. Belki de daha sonra. Thomas ve birlikte yargılanacaklardı.

Thomas. Onu sadece on beş dakika kadar kısa bir süre görmüş, sonra da alınıp götürülmüştü. Bitkin düşen ve epey zayıflayan adam, öldüğüne inandığı için Kerry'yi gördüğüne şaşırılmıştı. İçine öyle bir su serpilmişti ki ona her şeyin yoluna gireceğinden başka hiçbir şey söyleyememişti. O zamanlar Kerry ona inanmıştı. Çünkü olanları anlattıktan sonra Thomas'ı salıvereceklerini düşünmüştü.

Ama dilediği olmamıştı.

Cameron Moncrieffe, Thomas'la onun birbirine âşık olduğunu ve Charles'ı Kerry'nin rahmetli kocasının anlaşma-sına uyup zavallı adamla evlenmemek için birlikte öldürdüğü iftirasını ortaya atmıştı.

Bu çok saçma bir ithamdı. Onların arasındaki gerçek ilişkiyi bilen ve daha da önemlisi Thomas'ın sığırlarla birlikte gittiğini gören insanlar vardı. Ne yazık ki birçok insan Glenbaden'den ebediyen uzaklaşmıştı ve Kerry, Koca Angus'la May'ın nerede olduğunu bile bilmiyordu. Yine de çok saf biri olduğunu gösterircesine gerçeğin açığa çıkacağına ve onu buraya tıkan şerifi Charles'ı nefsi müdafaa gereği öldürdüğüne ikna edebileceğine inanmıştı. Ama o gerçekleri dile getirmeye directtikçe, şerif ve Moncrieffe onu duymaz olmuştu. Hiç kimse ona inanmıyor, hatta hiç kimse onu dinlemiyordu.

Böyle giderse o ve Thomas cinayetten yargılanacak ve suçlarından dolayı Moncrieffe'nin pis pis gülerek ona söylemeyi sevdiği gibi asılarak idam edilecekti. Bunu daha da çok gözüne sokmak için onu kendi topraklarının üzerinde duran ve kurulan darağaçlarına bakan tarihî kuledeki hücreye kapatmıştı.

Hücresinde bir başına kalıp mevsimlerin değişimini ve darağaçlarının yükselişini izlemekten başka işi olmayan Kerry, günlerini ne yaparsa yapsın Arthur'u düşünerek geçiriyordu. Onu çok özlemişti. Evinden atılmasını çoktan unutmuştu. Zaten Arthur'un haklı olduğunu, topraklarını onun

değil Fraser'in kaybettiğini kısa süre sonra anlamıştı. Arthur'un bu işlerde aldığını söylediği role inanmıştı.

Hayatında yaptığı en zor şey onu son bir kez görmeden terk etmiş olmaktı. Ama her ne kadar onu görmek istemese de suçlayamazdı. Özellikle de onunla evlenmeyi öylece reddetmişken bunu yapamazdı. Kızmıştı, kafası karışmıştı. Arthur'a Londra'ya hiç uymadığını anlatması imkânsızdı. Arthur ömrünü o çevrede geçirmişti. Oraların Kerry gibi birisine ne kadar yabancı olduğunu tahmin edemez, ne kadar eğreti durduğunu anlayamazdı. Ancak öz teyzesi dahil herkes bunu hissetmişti.

Sadece Arthur onun kabul edileceğine inanmıştı.

Onu özlemişti. Hemen hemen her gece uyuyana kadar onu düşünerek ağlıyor, sabahlara gülümsemesinin ve onu okşayan ellerinin özlemiyle uyanıyordu. Ama sonra yaşlı kadın zindancı elinde bir kâse yulafla geliyor, kulenin kalın duvarlarının arasından sızan soğuk iliklerine işliyor ve bir kez daha düşünceleri Arthur'la dolu anılara karışana kadar dua etmeye başlıyordu.

Onu ne kadar da çok sevmişti! Zaten bu gidişle mezara da onu severek gidecekti.

Epey soğuk geçen bir sabah Kerry, zindancı Bayan Muir'i tatlı sözleriyle ona bir leğen soğuk suyla bir parça bez getirmeye ikna etti. "Temizlen, kızım. Baron seninle konuşmaya gelecek."

Kerry inildedi. Bayan Muir kalın kaşlarını havaya kaldırdı ve kirli bir bezi ona uzattı. Ağır ağır hareket eden Kerry

topak topak olmuş yataktan kalkmaya çalışıp leğene kadar yürüdü.

Yıkandı ve Moncrieffe içeriye girip ufacık yeri daha da dar hale getirmeden önce saçını ensesinde toplamayı başardı. Adam çok şık görünüyordu. Kır saçlarını çok düzgün bir şekilde taramış, boyunbağını üzerinde elmas bulunan bir fişketeyle tutturmuştu. Elleri arkasında bağlı halde yavaşça Kerry'nin etrafında dolanıp onu dikkatlice inceledi.

Kerry'nin önünde durdu. "Şu duvarların arasında geçirdiğiniz on beş gün size hiç yaramamış, Bayan McKinnon. Yine de durumunuzun düzelebileceğini düşünüyorum."

Kerry umarsızca omuz silkti. "Ne kadar da kibarsınız! Ama neden zahmet edesiniz ki? Beni kış gelmeden asılırken görmek istemiyor muydunuz?"

Moncrieffe gülümsedi. "Sizin gibi başı belada birine göre diliniz epey de uzunmuş, Bayan McKinnon."

Kerry'nin sabrı çoktan tükenmişti ve karşısındaki adamla oyunlar oynayacak durumda değildi. Kollarını karnının önünde birleştirdi, parmaklarını koluna tek tek vurdu. "Başımızda nasıl bir bela olduğunu ben çok iyi biliyorum, Lordum. Söylemek istediğiniz bir şey varsa hemen söyleyin ve beni çocuksu oyunlarınızla meşgul etmeyin."

Adam kahkahalarla güldü. Sakin bir tavırla pencereye doğru ilerleyip inşa edilen darağaçlarına baktı. "Manzaranız fena değil, öyle değil mi?" diye sorup arkasına döndü. "İstersen manzaranızı sizin için değiştirebilirim."

"İyi ama o nasıl olacakmış?"

“Sizi çok daha rahat bir yere yerleştirebilirim.”

Kerry’nin aklında şüpheler belirdi, gözleri küçüldü. “Pe-ki, bu rahat yer neresiymiş?”

Moncrieffe yanına doğru geldi ve Kerry’nin adamın sürdüğü iğrenç kokuyu alabileceği kadar yakınında durdu. Elini havaya kaldırıp bir parmağıyla Kerry’nin yanağına dokundu. “Evim,” dedi. “Yatak odamın manzarası harikadır.”

Kerry içgüdüsel olarak korkup geri çekildi. Ancak Moncrieffe, Kerry’nin ondan iğrenmesine aldırmış etmiyordu. Kıkır kıkır güldü ve Kerry’yi saçından yakaladı.

“Düşün, Bayan McKinnon, hayatına karşılık yatağım. Bence senin durumunda olan biri için oldukça iyi bir teklif.” Öne doğru eğildi, dudakları Kerry’nin saçlarına değiyordu. “Bir sevgili olarak size göstereceğim yeteneklerimi fazlasıyla seversiniz.”

Kerry’nin karnına bir sancı girdi, bocalayarak adamın yanından uzaklaştı ve eliyle ağzını tuttu. “Asla olmaz!” diye haykırdı. “Ölmeyi yeğlerim...”

“Sen deli misin? Sana özgürlüğünü sunuyorum...”

“Özgürlük falan değil bu!”

“Hayatında özgürlük namına bulabileceğin tek şey bu! Kendini benden uzak tutacak kadar değerli mi görüyorsun?”

Aklına gelen görüntüler Kerry’nin midesini bulandırdı. Kerry yutkunup başını iki yana salladı.

“Tanrı aşkına, o zaman beni neden reddediyorsun? Sana hayatını geri vereceğim!”

“Neden bu teklifi şimdi yapıyorsun? Oğluna ne oldu?”

Herkesin içinde ilan ettiğin ödünç almak için hazırlandığın idama ne oldu?"

Moncrieffe omuz silkti. "İkimizden birinin seninle olması kaderimizde vardı. Charles kendini öldürtmeden bunu başaramadığına göre yerine benim geçmem uygun olur. Seni çok uzun süredir arzuluyorum, Kerry McKinnon ve isteklerimi sana bir hayvanmışım gibi zorla yaptırma niyetinde de değilim. Ama sanırım içine düştüğümüz ikilemi yaptıklarınla ikimiz için de çözüme ulaştırdın."

Kerry'nin karnına bir kez daha sancı girdi ama bu seferki daha güçlüydü. Elleri karnına koydu. "Charles'ın niyetini bildiğini mi söylüyorsun?"

Moncrieffe alay edencesine güldü. "Biliyordum! Onu oraya ben göndermiştim. Yoksa kocanın verdiği sözü yerine getireceğinden nasıl emin olabilirdim?"

Kerry neredeyse kusacaktı. Oğlunu bir kadına tecavüz etmeye göndermenin gayet normal bir şey gibi gören adama bakarken, yediği yulafların midesinden yukarı çıktığını hissetti. Kendi etrafında hızla dönüp odanın köşesindeki lazımlığa koştu ve dizlerinin üzerine düşüp daha fazla dayanamadı.

Moncrieffe onun arkasından pis pis güldü. "Charles dâhi olmayabilirdi ama zalim biri de değildi. Zamanla benim de yardımlarımla sana nazikçe davranmayı öğrenebilirdi."

Kerry gözlerini kapattı, adamın sesini duymamaya çalıştı ama aniden Kerry'nin arkasında diz çöküp elini kadının boynuna attı. "Ancak ben şimdi istediğin kadar nazik ya da

vahşi olacağım. Bundan pişman olmayacaksın.” Kerry’nin kulağını yaladı.

Kerry, “Senin olmaktansa ölürüm daha iyi,” diye fısıldadı.

Moncrieffe aniden onu kenara itti, Kerry sertçe yere düşerken, başını taş duvara çarptı. Adam kısık bir sesle, “Bir daha benimle böyle konuşmadan önce iyi düşün,” dedi. Adamın çizmeleri ondan uzaklaşırken taş zemine sertçe basıyordu. “Geri döneceğim, Kerry McKinnon.” Ayak sesleri sustu. “Belki de yatağımda tadacağın şeylerden sana bir örnek sunarım. Ne dersin?” Tekrar güldü, çizmelerinin sesi giderek azaldı. Kerry kapının açılıp kapandığını, tarihî kilidin kilitlendiğini duydu. Ancak o zaman duvara tutunup yere oturabildi. Titreyen parmaklarıyla alnına dokundu. Kafasını duvara vurduğu yerden biraz kan akıyordu. Yavaşça diz çöktü ve sonra ayağa kalktı. Hava almak için sendeleye sendeleye küçük pencerenin yanına gitti.

Arthur:

Yabancı âşığı neredeydi?

Kerry, sonraki iki günü Moncrieffe’nin geri dönmesini gergince bekleyerek geçirdi. Bayan Muir adamın ziyaretinden ancak bir gün sonra ona yiyecek bir şeyler getirmişti. Bir kez daha kapısına geldiğinde yine aradan bir gün geçmiş, bu defa Kerry’nin un çorbası diyebileceği bir yemek getirmişti. Moncrieffe belli ki onu aç bırakıp yıldırmaya çalışıyordu.

Bayan Muir kâseyi küçük masanın üzerine koyup ka-
piya yöneldi. Birkaç adım sonra durdu, hafifçe arkasına dö-
nerken. "Avukatın geldi," dedi.

Kerry'nin o an kalbinin duracağını hissetti. "Avukatım mı?"

Ama kadın bundan fazlasını söylemeyecekti. Odadan çıkıp kapıyı da arkasından kilitledi. Kerry hemen ayağa kalktı. *Avukatı?* Bu ne anlama geliyordu? Sulh hakimi gelmiş miydi? Koşup ellerini kapıya yasladı. Davası başlayacak mıydı? *Hayatı sona mı erecekti?* Bu düşünceler onu korkuttu. kapıya vurdu ve ciğerlerinin son gücünü kullanıp sesi kısılana kadar Bayan Muir'e bağırdı. Artık daha fazla bağırılmaz hale gelince arkasına döndü; sırtını kalın, tahta kapıya yaslayıp bir bez bebek gibi yere yığıldı.

Hayatının sonuna gelmişti.

Döktüğü gözyaşları vücuduna işkence ediyordu. Yüzünü dizlerinin arasına gömdü. Daha yirmi sekiz yaşındaydı! Ölmeyi istemiyordu. Daha yapmak istediği çok şey, yarıda kalmış çok işi vardı! Daha çocuk doğuramamıştı...

Yaşadığı pişmanlıkların ağırlığı onu yere çakıyordu. Olağanüstü bir çaba sarf ederek ağlamayı kesip başını kaldırdı. Kendi kendine, “Yapabileceğin bir şey yok, Kerry McKinnon,” dedi ve seslice burnunu çekti. “Adaletin yerini bulması için dua edebilirsin ama o adamın hayatını elinden aldın! Olur da onun hayatına karşılık senin hayatın alınacaksa, başın dik halde yaradanının yanına gideceksin.”

Ayağa kalkmaya çalıştı, başının döndüğünü hissettiğin-

de açlığın onu etkilemeye başladığını fark etti. Kâsenin içindeki pis yemeğe bakmak için küçük masanın yanına gitti ve kısa süre sonra ölecekse yemek yemenin bir anlamı olmadığını düşündü.

Arkasında kalan kapı ardına kadar açılınca yaşlı kadının geri geldiğini düşünüp umursamaz bir havayla arkasına döndü ama hissettiği duygularla kalbi deli gibi atmaya başladı.

Arthur:

Hayır, hayal görüyordu! *Aklı ona oyun oynuyordu!* Bir kez daha un çorbasına baktı. Kendisini çorbayı içmeye zorlayabilirdi. Çünkü halüsinasyonlar görmeye başlıyordu. Sonraki saatlerde ve günlerde aklının yerinde olması gerekiyordu...

“Kerry...”

Hiç beklenmedik, güzel sesi Kerry’yi dizlerinin üzerine çöktürdü. Sendelemiş, yere düşmemek için iki eliyle masaya tutunmuştu. Hayal falan görmüyordu. *O* gelmişti, yabancı âşığı gelmişti. Hıçkıra hıçkıra ağlarken, “*Arthur;*” dedi ve yukarı çekildiğini, adamın onu güçlü kollarının arasına alıp sıkıca sardığını hissetti. Yüzünü adamın omzuna gömüp kokusunu içine çekti.

“Kerry... Seni çok özledim!”

Gözlerinden gözyaşları sel gibi akmaya başlayan Kerry, içinin rahatlamasıyla ve hissettiği özlemin dinmesiyle hıçkırıklara boğuldu, Arthur’un ceketini gözyaşlarıyla ıslattı.

“Ağlama, sevgilim, ağlama. Seni bu... yerden çıkarcagım.”

“Beni nasıl buldun?”

“Kolay olmadı. Thomas’ı buldum, o da bana yakınlarda bir yerde olduğunu söyledi.”

“Thomas nasıl?”

“İçinde bulunduğu duruma göre gayet iyi.”

“Ah... Arthur! Geldiğine inanamıyorum!”

Arthur yanağını Kerry’nin başına yasladı. “Hiçbir şey yapamadan duramazdım! Sen olmadan nefes alamıyorum, Kerry.”

Bu sözler Kerry’nin kalbini sarmalayıp sıcacık etti. Başını kaldırıp Arthur’un ela gözlerine baktı, gözlerine yaşların ve yorgunluğun dolduğunu gördüğünde kalbi parçalara ayrıldı. “Ne olur beni affet. Beni *affet*! Sana yaptıklarım için çok çok özür dilerim. Düşündüklerim...”

Arthur, “Önemli değil,” diyerek lafını kesti ve yanağını öptü.

“Elimden gelse o zamanlara geri dönüp her şeyi değiştirdim.”

“Hayır, böyle şeyler isteme hayatım. Hiçbir şeyi değiştirmene gerek yok. Burada seninle kalmayı istiyorum.”

Bu sözler Kerry’nin kafasını karıştırdı, ona bakıp gözlerini kırptı. Düşündüğü şeyi kast ediyor olamazdı... “Duruşma bitene kadar mı?”

“Hayır, sonsuza kadar, Kerry. Burada, Glenbaden’de seninle birlikte kalmayı istiyorum.”

Glenbaden. Bir keresinde birlikte orada yaşadıklarını, çocuklarının olduğunu hayal etmişti... “Ama... ama Glen-

baden diye bir yer kalmadı artık.”

“Şimdilik öyle olabilir ama sen onu bana bırak. Seni buradan çıkardıktan sonra Glenbaden’e götürüp sonra da bizi evlendirecek bir rahip bulacağım.”

“Evlenmek mi?” Elleri yavaşça Arthur’un boynundan çekildi ama Arthur sertçe Kerry’nin ellerini tuttu.

“Kerry, beni yine mi reddedeceksin?”

Kerry başını iki yana sallarken, “Hayır,” dedi. “Anlamıyorsun...”

“Aramızdaki farklılıkların burada değil, sadece Londra’da var olduğunu biliyorum. Seni *seviyorum*, Kerry McKinnon. Seni öyle çok seviyorum ki sen olmadan Londra benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Şimdi bana bir cevap ver, Kerry. Beni seviyor musun?”

“Kalbimin sevebileceğinden de, kendi hayatımdan da çok seviyorum! Ama...” Bakışlarını aşağı indirip Arthur’un mükemmel bir şekilde bağlanmış boyunbağına baktı. “Beni asacaklar...”

Arthur dalga geçercesine, “Hıh,” deyip onu daha da sıkıca sardı. “Seni asmadan önce benim ölü bedenimi çiğnemek zorundalar! Ve ben de...”

Kerry, “Ya da Moncrieffe’nin yatağına gireceğim.” diye söylendi. Bu sözler Arthur’u susturdu. Adam bir parmağını Kerry’nin çenesinin altına koydu ve başını kaldırıp ona bakmasını sağladı. “Sen ne dediğinin farkında mısın?” Kerry nefesi kesile kesile ona Thomas’ı kurtarmak için buralara nasıl geldiğini, olanları nasıl itiraf ettiğini ve Moncrieffe’nin on-

ları Charles'ın ölümüyle nasıl suçladığını anlattı. Ona Moncrieffe'nin ziyaretinden, o zamandan beri önüne neredeyse hiç yemek getirilmediğinden bahsetti. En kötüsü de Moncrieffe'nin kontluktaki bağlantıları sayesinde kesin asılacağı-
nı... ya da hayatını kurtarmak için adamın metresi olacağını söyledi. Anlattıkları bittiğinde Arthur'un yüzünün solduğunu fark etti, ela gözlerinde öfke dolu alevlerin yükseldiğini gördü.

Arthur dişlerini sıkıp, "Ne asılacak ne de Moncrieffe'nin evine adım atacaksın!" dedi. "Seni buradan çıkaracağım. Bana güvenmelisin, Kerry! Buraya yitip gittiğini görmeye gelmedim ben! Bana inan!" Kerry hemen bir cevap vermeyince, Arthur hızla onu kollarından tutup silkeledi. "Bana inanacağına söz ver!"

Kerry, "Söz!" diye haykırdı ama Moncrieffe'nin Arthur'un karşı çıkamayacağı kadar güçlü olduğu korkusunu bir türlü bastıramadı.

Ama ona bundan bahsedemeden arkalarında kalan kapı açıldı, Arthur hemen onu bırakıp geri çekildi. Dudaklarını oynatarak, "*Seni seviyorum,*" deyip arkasına döndü.

Bayan Muir, "İçeride izin verilenden fazla kaldınız," dedi.

Arthur, "Bayan McKinnon'a doğru düzgün yemek getireceksiniz, yoksa hakime bunlardan bahsederim!" diye yaşlı kadını uyarıp odadan çıktı. Kapı onun arkasından sertçe kapandı, anahtar kilidin içinde döndü. Kerry farkında olmadan dizlerinin üzerine çöküp onun sesini duymaya çalıştı. Tüm

sesler kesildikten sonra yatağın üzerine düştü ve uyuyana kadar hüngür hüngür ağladı.

Arthur tarihî zindanın avlusuna çıktı ve başını kaldırıp kulenin küçük penceresine baktı. Dişlerini sıkmaktan dolayı çenesi yerinden çıkacak gibiydi. Bir daha bu ülkede at bulmaya çalışmayı istemediği için York'dan getirdiği atına atlayıp dizginleri salladı, atı hızlıca eski kalenin topraklarından dışarı doğru sürerken yarısı bitirilmiş olan darağaçlarına bakmamaya çalıştı.

Burası insana kötü duygular hissettiren bir yerdi. Arthur çobanın birinden eski kalenin ayakta kalan kısımlarının nadiren ihtiyaç duyulan bir kodes de dahil olmak üzere çeşitli amaçlar için kullanıldığını öğrenmişti. Ama yapılar iyice desteklenmişti ve dışarıdan girilmesi imkânsız gibi görünüyordu. Kerry'ye özgürlüğüne kavuştuğunu göreceğine söz vermişti ve bunu varlığının her damlasıyla kast etmişti. Yalnız tek bir sorun vardı. Bunu nasıl başaracağını hiç ama hiç bilmiyordu.

Ancak tek bir şeyden emindi. Bir kez daha Kerry'yi yanına alıp İngiltere'ye kaçamazdı. Bu savaşın İskoç topraklarında yapılması gerekiyordu. Öncelikle bir avukat bulmalıydı ve en doğru kararın bu olduğunu düşünerek Özgür adını verdiği atını mahmuzladı.

Özgür toprağı ezerek dörtmala kırsal yerleri geçmeye başladı. Kim bilir ne amaçla bomboş bir yerin ortasına di-

kılmış eski İskoç haçın, koyunların yerleştiği çiftlik evlerinin kalıntılarının yanından ve güneşi kapatacak kadar uzun duran çam ağaçlarının arasından geçtiler. Bu yerler artık ona çok yabancı gelmiyordu. Onun bir parçası olmuşlardı. Son birkaç ayda yaşadığı dönüşüm buralarda, bu güzel kırlarda başlamıştı.

İngiltere'de sahip olduğu herşeyden buralara gelip Kerry'yle birlikte olmak için vazgeçince ailesi ve arkadaşları şaşkına dönmüştü. Yalnızca Alex gülümsemiş, omuz silkmmişti. Julian onu bu kararından vazgeçirmek istemişti ama sonunda onu omzundan tutmuş ve İskoçya'ya gitmesini ilk olarak kendisinin söylediğini Arthur'a hatırlatıp Mount Sokağı'ndaki evinde toplanan herkese dünyada Arthur Christian kadar duygusal birinin olmadığını söylemişti. Nihayetinde Arthur ona geçmişte yolun açık olsun demişti.

Doğru kararı vermişti ve kuzeye gittiği her günde buna olan inancı daha da artmıştı. Gemi Kingston'dan kalkınca ömrünü boş işlerle geçirdiğini, sadece yerinde saymak için çaba sarf ettiğini ve hayatı olduğu gibi yaşamadığını fark etti. Phillip'i, arkadaşının tehlikeli sularda gezinmekten ve kuralları sınırlarına kadar zorlamaktan ne kadar zevk alıp hayatını dolu dolu yaşadığını düşündü. Kerry de bir bakıma hayatını onun gibi yaşıyordu. İnandığı şeylerin önünde hiçbir şeyin durmasına müsaade etmiyor, sevdiği kişiler için her şeyini riske atıyordu.

Arthur daha önce inandığı bir şeyin peşine böyle düşmemiş, açıkçası hiçbir şeye her şeyini tehlikeye atacak kadar

inanmamıştı; ta ki bu ana kadar.

Kerry onu hayatın derinliklerine sürüklemiş, ilk defa azgın sulara yüzmesini sağlamıştı. Phillip'in cenazesinde rahibin bahsettiği güzel hayat *bu* olmalıydı. Beklenmedik iniş ve çıkışlarla dolu şu son birkaç ay ona tahmin edemeyeceği kadar çok şey katmıştı.

Kerry ruhunu zenginleştirmişti.

Onun için ne gerekiyorsa yapacaktı. Gerekirse cenneti ayağına getirir, yıldızların yerini değiştirir, dağları baş aşağı çevirirdi. Kerry'nin ömrünün sonuna kadar onu sevip mutlu etmesini bekleyecek ve içine düştüğü berbat durumdan çıkmanın bir yolunu bulacaktı.

Özgür'le birlikte sis kaplı yerlere doğru giderken Tanrı'nın onlara bir yol göstermesi için dua etti.

Ve sonra o ilahi yardımın mümkünse yarım saat içinde belirmesi için dualar okudu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Arthur, Pitlochry'nin dar sokaklarını bir derbeder gibi dolandı, başını çeşit çeşit dükkândan içeri sokup bir aptal gibi görünüp görünmediğini önemsemeden avukat aradığını söyledi. Ama İskoçların en büyük özelliği soğuk olmalarıydı. Arthur yüzüne boş boş bakanlarla, arada sırada İngilizleri sevmeyenlerin alaycı gülümsemesiyle ve bir ya da iki kişinin bakabileceği yerlerle ilgili önerileriyle karşılaşmıştı.

Umutsuzluğa kapılmamak için direniyor ama endişesi de gittikçe artıyordu. İskoçya'daki en iyi avukatların bulunduğu Edinburgh'a gidecek vakti yoktu. Geçen her saat içindeki panik daha da büyüyordu. Vakti tükeniyordu.

Dunkeld'e gidip gitmemeyi düşünürken daha önce gözüne takılmayan bir hana denk geldi. İçerideki karmaşa dolu sesler sokaktan rahatça duyuluyordu. İnsanların uğrak yerlerinden birine benziyordu ve Arthur da son bir kez şansını deneyebileceğini düşündü.

En kötü ihtimalle bir kadeh güzel İskoç viskisi içecekti. İçeriye girdi, İngilizlerin kokusunu kilometrelerce uzak-

tan aldığını fark ettiği İskoçların bakışlarını görmezden gelip hancının durduğu yere gitti.

“Viski,” dedi ve masa olarak kullanılan kırık dökük fiçinin üzerine iki demir para attı. Hancının ona viski doldurmasını beklerken etrafına bakındı, gözleri kalabalık masaları inceledi. İçeride çoğunlukla işçilerin ve bir iki beyefendinin olduğunu gördü.

Hancı, “Viskiniz, efendim,” deyince Arthur arkasına döndü; ağır, cam bardağa uzanıp içkisini yudumlamaya başlarken onu gördü.

Jamie Regis.

Arthur göğe doğru baktı ve ona bu hediye sunduğu için Tanrı’ya sessizce teşekkür etti. Yüzündeki gülümsemeyle birlikte ağır ağır yürümeye başladı.

Jamie Regis zaman zaman kuzenini bir balığa ya da konuşamayan herhangi bir şeye döndürebilmeyi istiyordu. Başını yumruğuna dayamış kuzeninin son zamanlarda aldığı eski bir ahırın duvarlarını güçlendirmekle ilgili bir konuda durmadan konuşmasını dinlerken gözlerini açık tutmaya çalışıyordu. Blair kendi yaptığı iskelenin boyutlarını büyük bir hevesle anlatırken, Jamie masalarına birisinin oturduğunu hissedip kendine geldi. Kuzeninin bunu fark etmeden konuşmaya devam etmesine şaşırıp kimin geldiğine bakmak için başını kaldırdı.

Gülümseyen İngiliz adamı görünce yerinde zıpladı.

“Aman Tanrım! Merhaba Lordum, görevimi yerine getirdiğime inanıyorum...”

Kendini beğenmiş Sassenach, yüzündeki gülümseme büyürken, “Merhaba Bay Regis,” dedi.

En azından adamın kulağa kesik kesik gelen İngiliz aksanı Blair’i susturmuştu. Regis ters bir şekilde, “Nasılsınız?” dedi. “Az önce de dediğim gibi işim bitti.”

“Biliyorum. İşinizi çok da güzel hallettiniz. Teşekkürler. Ama sizinle konuşmak istediğim başka bir mesela var.” Blair, Jamie’ye baktı. “Bu da kim?”

Jamie, “Hiç kimse,” diye söylendi. “Eski bir müşterim.”

“Ah, yapmayın, Bay Regis. Kalbimi kırıyorsunuz. Eski bir müşteri ha? Ben de buraya size çok yüklü bir teklifte bulunmaya gelmiştim.”

Jamie birasını eline aldı ve bardağının kenarından Christian’a bakarken içkisinden içti. Adamı çekilir kılan tek şey, ona gerçekten de iyi para kazandırmasıydı. Jamie dikkatlice birasını masaya bırakıp başını bir yana eğdi. “Peki, beni nasıl buldunuz?”

“İşin güzelliği de orada. İlahi rehberliğe inanır mısınız?”

“Yani inanıyorum diyemem...”

“O zaman durumu şöyle açıklayayım. Tesadüf eseri sizi buldum. Burada oturduğunuzu gördüm ve iki şanslı adam olduğumuzu fark ettim.”

Jamie, “Şans mı?” dedi.

“Evet, şans size de güldü.”

Brian, “Dur, Jamie,” dedi. “Adamın parası varsa en

azından ne diyeceğini bir dinle.”

Ahmak Blair’in yardımına ihtiyacı olmayan Jamie, kuzenine baktı. Bakışlarını tekrar Christian’a çevirdi. Bunun çok ama çok kötü bir fikir olduğunu düşündü. “Peki, o zaman sizi dinliyorum.”

Sonra da buyurgan Christian ona neden ihtiyaç duyduğunu anlatmaya koyulurken aklını yitirip yitirmediğini sorgulamaya başladı. O tüm detaylardan bahsetmese de Jamie adamın anlattıklarından bir İskoç arkadaşının kazara cinayet işlediği ve bunun nefsi müdafaa olarak gördüğü izlenimine kapıldı. Arthur Christian’ın arkadaşları hiç de akıllıca işlere bulaşmıyordu.

Jamie birden, “Ben ceza avukatı değilim, efendim,” dedi.

“Gerçekten mi? Ben de hep ceza avukatıyla normal avukat arasındaki farkı merak etmişimdir. Yine de şu birkaç gün içinde bulabileceğim tek avukat sizsiniz. Kaybedecek vaktimiz yok, Bay Regis.”

“Öyle olabilir, Lordum ama ceza avukatı ya da buralardaki adıyla savunma avukatı olmama vaktimiz yetmez. Bence Edinburgh’da aradığınız gibi birini bulabilirsiniz.”

Christian sert bir şekilde, “*Vakit yok!*” dedi ve sonra sesinin yükseldiğini fark edip derince nefes aldı. “Doğrusu, Bay Regis, bu konu benim için... çok ama çok önemli. Vakit geç olmadan birilerinden yardım almak zorundayım.”

Jamie başını iki yana salladı. “Bu konuda size yardımcı olamam. Ben savunma avukatı değilim ve ceza hukukunu da

çok iyi bilmiyorum. İhtiyaç duyduğunuz meselede benim hukuki danışmanlığım yetersiz kalır. Vakit kaybetmeden Edinburg'a gitmeniz daha iyi olur." Ayağa kalktı, oradan ayrılmaya yeltendi ama Christian masanın karşısına uzanıp onu ceketinin yakasından yakalayınca şaşırdı. Jamie adamın bileklerini tutup ellerini çekti. "Bırakın beni!"

Christian kaba bir şekilde, "Beni dinle, Regis!" dedi. "Sana *ihtiyacım* var! Son umudum sensin, beni anlıyor musun? İstedğin paraysa bana yardım etmen için önüne servet dökerim ama Kerry McKinnon'un *asılmasına* izin vermem!"

Jamie donup kaldı. Güzel Kerry McKinnon'un darağacında asılışı aklında canlanınca gözlerini kırıştırdı kendine gelmeye çalıştı. Elleri Christian'ın bileğinden ayrıldı, Christian da onun yakasını hafifçe itip bıraktı ve Jamie ona dik dik bakarken sakince kıyafetini düzeltti. Meraklıca, "Kerry McKinnon mu? Fraser McKinnon'un karısı mı?" diye sordu. "Kuzeni Thomas'la birlikte."

Jamie az önce kalktığı sandalyesine oturup bardağında kalan birasını kafasına dikti. Christian da ona dikkatlice bakarken oturmaya devam etti. "Fraser McKinnon'u öldürenin Kerry McKinnon olduğunu mu söylüyorlar?"

Christian, "Hayır, Fraser McKinnon'u değil Charles Moncrieffe'yi öldürdüğünü söylüyorlar," dedi.

Jamie nefesini tuttu. "Ciddi olamazsınız!"

"Bilakis çok ciddiylim."

Jamie bunlara inanmakta güçlük çekiyordu. Bayan McKinnon'u kendisini hasta kocasına ve birlikte yaşadığı in-

sanlara adanmış çok iyi ve sevimli bir kadın olarak hatırlıyordu. Moncrieffe'nin adı ise aklına çok da güzel şeyler getirmiyordu. Geçen yıllar boyunca çeşitli meselelerde o adamla ara sıra karşılaşmıştı. Cameron Moncrieffe'yi sevmiyordu çünkü o da tıpkı tanıdığı diğer baronlar gibi sırf daha fazla koyun yetiştirip servetine servet katmak için masum halkı başlarına ne geleceğini umursamadan topraklarından atan biriydi. Oysa böyle bir şeye hiç ihtiyacı yoktu. Moncrieffe İskoç toplumunun elit kesimi ve yöneticileri tarafından tanınan çok güçlü bir barondur.

Jamie başını kaldırıp Christian'a baktı. "Nasıl olmuş?"

Christian'ın yaşananları anlatmasını dinlerken sessizce oturdu ve inanılması zor hikâyenin başını döndürdüğünü hissetti. Christian ona kadının kaçışına yardımcı olduğundan bahsederken gözlerini bile kırpmadı, aynı şekilde Moncrieffe'nin oğlunun yeltendiği şeyi muhtemelen bildiğini duyunca hareket etmedi. Bayan McKinnon'un kocasının kuzeni için özgürlüğünden feragat edip İskoçya'ya geri döndüğünü öğrenince ağzını hiç açmadı.

Christian sözlerini bitirdiğinde, Jamie adamın isteğini reddetmenin zor olduğunu çoktan fark etmişti. Bayan McKinnon gibi bir kadını böyle müşkül bir durumda bırakmazdı. İç çekip iki elini saçlarına attı. Bir kez daha, "Ben savunma avukatı değilim," dedi. "Hakimin onu temsil etmemi kabul edip etmeyeceğini bile bilmiyorum."

"Reddedecek değil ya! Kadının adına konuşacak hiç kimse yok."

Jamie bunun doğru olduğunu düşündü. Yasalar bu tür durumlarda bir şekilde tarafların temsil edilmesini garanti altına alıyordu. "Yapılması gereken çok iş var. İlgili yasalara çalışmam gerekiyor. Ayrıca McKinnon ailesine neler olduğunu bilen birilerini bulmak zorundayız."

Christian hevesle öne doğru eğilip başını salladı. "Gerkiirse gece gündüz yollara düşerim."

Yine de Jamie başını iki yana salladı. Çılgınlık ediyordu. Ceza hukukuyla ilgili bilgisi, içinde çeşit çeşit maddelerin olduğu fikrinden ileri gitmiyordu. "Size hiçbir şeyin garantisini veremem. Bayan McKinnon'a faydamdan çok zararım dokunabilir..."

"Saçmalamanın lüzumu yok! Bir kuleye hapsedilmiş Bayan McKinnon'un durumunu daha da kötü hale getirmeniz mümkün değil." Biraz daha öne eğilip o insanın içine işleyen gözleriyle Jamie'ye ilk defa yalvarırcasına baktı. "Gidebileceğim başka kimse yok, Bay Regis! Size yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Size yüklü meblağlar ödeyebilirim ama bu işi tek başıma *halledemem*."

Bu da her halinden belli oluyordu. Jamie de kaşlarını çatı. Bu mağrur İngiliz bir başına bu işlere bulaşırsa kesinlikle kadının asılmasına yol açardı. Kerry Mckinnon'a yardımcı olabilecek tek kişi *oydu*. Homurdandı. "Peki, o zaman size tek bir şartla yardım edeceğim. Söylediğim her şeyi *harfiyen yapacaksınız*. Söz mü?"

Christian sevinç dolu gözlerle ona baktı. içinin rahatladığı ve mutlu olduğu belli oluyordu. "Söz. Siz nasıl isterse-

niz öyle olsun, Bay Regis.” Anlaştıklarını belirtmek için elini uzattı.

“Çalışmak için bir yer bulmalıyız. Ben Stirling’de kalıyorum...”

Gülümsemeye devam eden Christian, “Benim aklımda tam da bu işe uygun bir yer var,” dedi. Jamie’nin elini sıkıca tuttu. “İkimiz çok iyi bir ekip olacağız.”

Jamie *gerçekten* de iyi bir ekip olacaklarından emindi.

Arthur’un çalışmak için uygun olduğunu düşündüğü yer, sözde cinayetin işlendiği evdi. Regis adamın aklını kaçırdığını düşündü ama bunları dile getirecek halde değildi. Arthur da bu durumda ona bir şey diyemezdi. Ancak adamın sezgileri doğru çıkmış, evi birkaç koyunun haricinde boş olarak bulmuşlardı. Regis başkasının mülküne izinsiz olarak girdiklerinden yakındı, yakalanacaklarını söyledi ancak Arthur anlayışlı ama bir o kadar da sert bir şekilde adamın omzuna elini atıp onu *teknik olarak* birinden izin almaları gerekmediğine inandırmaya çalışırken beyaz eve doğru yürümeye zorladı. Söylediğine göre Phillip’in borçlarını çözüme ulaştıran belgeler henüz imzalanmamıştı.

Yine de Regis adama inanmadı.

Akşamı evin içindeki iki koyunu kovalayıp başka hayvanların da içeri girmesini engellemek için kapıya dayanmış iki yatağı silkeleyerek geçirdiler. Moncrieffe’nin onlardan haberdar olacağından korkup Arthur’un ateş yakmasına izin

vermeyen Regis'in yüzünden tüm geceyi üşüyerek geçirdiler, güneşin ilk ışıklarıyla uyanıp, soğuk suyla ellerini yüzlerini yıkadılar ve karınlarını doyurmak için taş kadar sert ekmele biraz peynir yediler.

Bir zamanlar Kerry'nin kaldığı odada işe başladılar. Oda yerdeki koyu renkli korkunç kan lekesinin haricinde boş sayılırdı. Yatak ve komodin Arthur'un bilmediği bir yerlere gitmişti. Geriye tahta bir sandalye, küçük bir halı ve kapağı kayıp bir dolaptan başka hiçbir şey kalmamıştı. Ayrıca içerde bir de teneke kutu ile yere saçılmış kâğıtlar vardı. Çizmesinin ucuna basan Arthur üzerinde yazan şeyleri okuyabilmek için kâğıtları ayağıyla kenara çekti. Mektuplardan biri Alva Tavish'ten, diğeri de Dundee'li Bay Abernathy'den gelmişti. Regis odayı adımlayıp bir kâğıda notlar düşerken yere eğildi, mektupları eline alıp ceketinin cebine koydu.

Küçük odanın içinde Arthur'un katlanamayacağı kadar çok dolandılar. Regis olayın oluş şekliyle ilgili bildiği şeyleri tekrar tekrar anlatıp göstermesi için ısrar ettikçe Arthur'un da sinirleri bozuldu. Her şeyi dört kez anlattıktan sonra Arthur'un sabrı taşı. Onlar burada ne kadar çok kalırsa, Kerry de kahrolası tarihi kulede o kadar sürünecekti. Arthur, Charles'in cesedini nerede bulduğunu tartışıp durmaktansa yapmaları gereken daha iyi işlerin olduğunu, örneğin lanet olası kanunları inceleyebileceklerini düşündü. Regis ona yüzüncü defa Kerry'yi tam olarak nerede gördüğünü sorunca Arthur fena halde sinirlendi.

"Daha kaç kere söyleyeceğim Regis?" Ellerini daha ön-

ce salladığı yere doğru sallarken, “Tam burada duruyordu,” dedi. Regis yeri incelemeye ara verip Arthur’a bıkkın bıkkın baktı. Arthur daha da çok kızdı. Ona böyle... ukalaca davranılmasına alışık değildi. Bunu adamın gözüne sokmaya hazırlandı ama Regis ondan önce ağzını açtı.

“Yardıımı istediğinizi düşünmüştüm.”

Gözlerini ona dikip, “Lanet olsun!” diye söylendi. “Elbette, yardıımı istiyorum! Ama kimin nerede durduğunu defalarca gözden geçirmenin bir işe yarayacağını sanmıyorum!”

“Bayan McKinnon’u doğru düzgün bir şekilde temsil edebilmek için tam olarak neler olduğundan emin olmaya çalışıyorum! Moncrieffe odada yüzüstü yatıyorsa ve Bayan McKinnon da kapıdaysa işin içinden kolayca çıkamayız, öyle değil mi? Tüm ayrıntılar her ne kadar küçük olursa olsun bize yardımcı olabilir, efendim! Ayrıca siz fark etmemiş olabilirsiniz ama olanları her anlatışınızda yeni bir şeylerden bahsettiniz!”

Regis bu konuda haklıydı.

Arthur iç çekip pis odaya bir kez daha göz gezdirirken duygularına yenik düşmemek için büyük bir çaba harcadı. “Haklısın. En son ne sormuştun?”

Regis detaylıca aldığı notların yeterli olacağı kanısına vardığında öğlen olmuştu. Adam kaşları çatık, alnı kırışık halde yavaşça mutfığa doğru yürüdü. Arthur topuklarının üzerinde onu takip etti. Adam geride kalan yıpranmış masaya oturdu. Kâğıtlarını koyabileceği bir yer açmak için ko-

luyla tahtayı sildi ve notlarını düzelip sonradan incelemek için rulo haline getirdi.

Arthur onun karşısındaki yere geçti ve bulduğu mektupları çıkardı. Başparmağını kullanarak ilk mektubun üzerindeki balmumundan yapılmış mührü açtı. Epey eğik bir el yazısıyla yazılan mektup kısa bir selamlaşmayla başladı ve doğrudan Kerry'nin günahkâr hayatından kurtulup dinsiz insanlara inançtan bahsederek Tanrı'dan merhamet dileyebileceği Glasgow'a gelmesine dair cümlelere uzandı. Yazılar bu şekilde devam etti ve Arthur alta atılan imzayı görünce içinin ürperdiğini hissetti.

Kerry annesiyle anlaşımadığını ona daha önce üstü kapalı bir şekilde söylemişti. Arthur, Glasgow'a gitme teklifini duyunca Kerry'nin verdiği tepkiyi şimdi çok daha iyi hatırlıyordu. Onca zaman boyunca bunun kadının yaşadığı travmadan kaynaklandığını düşünmüştü ama annesinin bu kadar... bağınaz biri olduğunu bilse ona asla böyle bir teklifte bulunmazdı. Tekrar mektuba baktı ve üzerinde 18 Temmuz 1837 yazdığını fark etti. Kerry'yi 29 Temmuz'da Charles Moncrieffe'nin cesedinin üzerinde durur halde bulmuştu. Tam on bir gün sonra.

"Sence bir mektup Glasgow'dan buraya kaç günde gelir?" diye sordu.

Regis başını işinden kaldırmadı ve kafası dalgın halde, "On, belki de on beş günde," diye cevapladı.

Kerry bu mektubu Moncrieffe'yle ilgili o talihsiz olay yaşanmadan hemen önce almış olmalıydı.

Arthur aklından o çirkin görüntüleri atmaya çalıştı ve diğer mektubu eline aldı. Bu da Dundee'li Bay Abernathy'den geliyordu. Mührü açınca Bay Abernathy'nin İskoçya Bankası'nda çalıştığını öğrendi. Adam, Kerry'ye kendisine verilen sürenin dolduğunu ve her ne kadar üzüntü duysa da kocasının borçlarına karşılık olarak mülklerini ellerinden almak zorunda kaldığını yazmıştı. Bu da doğal olarak bankanın Kerry'nin sahip olduğu her şeye el koyacağı ve bir süre önce teminat olarak verdiği incileri borçların *küçük* bir kısmını kapatmak için kullanacağı anlamına geliyordu.

Arthur'un içini pişmanlık dolu iğrenç duygular sardı. Bunları bilse, anlamış olsa bankadaki borçları hem Phillip hem de Kerry adına kapatırdı. Bir kez daha mektuba baktı. 21 Temmuz'da gönderilmişti.

Glenbaden sırtına ne kadar da büyük bir yük yüklemiş, diye düşündü üzgünce ve farkına varmadan başparmağını masanın üzerindeki derin oyuğun üzerinde gezdirdi. Kerry'nin rahmetli kocasından iğreniyordu. Adamın, eşini borçlar, biriken faizler ve teminatlar gibi çok önemli konularla yüzleşmek zorunda bırakmış olmasına anlam veremiyordu.

Regis aniden, "Peki o zaman," dedi ve Arthur'u şimdiye döndürdü. "Sanırım kendimize net bir yol çizdik. Öncelikle Thomas McKinnon meselesiyle ilgilenmeliyiz. Adamın, Moncrieffe'nin öldüğü günde Perth'te olduğuna yemin edecek birilerinin olduğuna inanıyorum. Bu konuda söylediklerine güvenilir bir tanık bulmalıyız. Bence siz Perth'e gidip birini getirmelisiniz."

Arthur, "Ben mi?" diye bağırdı. "Sen ne güne duruyorsun? Sana onca parayı beni bir yerlere göndermen için mi veriyorum?"

"Ben de Bayan McKinnon'un masum olduğunu gösteren kanıtlar bulmaya çalışacağım, efendim."

"Sana yardım edeceğim..."

"Perth'te Bay McKinnon'a kefil olacak güvenilir bir tanık bularak bana yardımcı olabilirsiniz. Fazla vaktimiz yok. İşleri paylaşmalıyız ve bence Bayan McKinnon'un masum olduğunu hakime anlatabilmek için gereken önemli kanıtları bulma konusunda ben sizden daha iyi iş çıkarırım. Bunları tartışarak vaktimizi harcamak istiyorsanız..."

Arthur, "Tamam, *tamam*," diye çıktı. "Ben Perth'e gidip bizim sevimli Thomas McKinnon'la konuşacak kadar şanssız birini bulayım!"

Regis, "Harika," dedi ve Arthur'un hatırladığı kadarıyla adam ilk defa gülümsedi.

Perth'te etraftaki hiç kimse bir düzine hasta sığırı süren uzun boylu İskoç'u görmemişti. Thomas buralara hiç uğramamış gibiydi. Ama Arthur'a söylediğine göre Perth'e gelmiş, sığırları satmış ve daha önce belirledikleri gibi Kerry'yi beklemişti. Belirledikleri vakit gelip üzerinden de iki gün geçince Kerry'yi aramaya koyulmuştu. Moncrieffe de o sırada onu yakalamıştı.

Etrafta bir buçuk gün dolaşan kederli ve bitkin Arthur;

Dog and Duck Hanı'na, daha önce Thomas'ı birkaç kez sor-
duğu yere bir kez daha girdi. Kırılacakmış gibi duran san-
dalyeye çöküp barın arkasındaki kızdan bir kadeh İskoç vis-
kisi istedi. Yenilgi de tıpkı elinden bir şey gelmemesi gibi sık
sık tattığı bir duygu değildi. Kızın önüne koyduğu küçük ka-
dehe kederlice baktı. Çok dalgındı ve tek bir şeyi bile başara-
mamanın verdiği üzüntüyle kahroluyordu.

“Bayım, çok üzgün görünüyorsunuz. O güzel yüzünü-
zün gülmesi için bir şey yapamaz mıyım?”

Arthur kıza yorgunca gülümsedi. “Mesela bana arkada-
şımı gören birilerini getirirsen çok mutlu olurum.”

“Arkadaşınız kim ki?”

Arthur kızı başından atmayı düşündü. Konuşamayacak
kadar yorgundu ve ondan bir şey beklemenin de bir anlamı
olmayacağını farz ediyordu. Ama kız ona çok güzel bir şekil-
de gülümseyip parmağına kızıl saçından bir bukleyi dola-
yınca kendisini tutamadı. Erkeksi duyguları onu harekete
geçirdi ve o da kızın gülümsemesine karşılık verdi. “Thomas
McKinnon...”

Kız, “Tommy mi?” deyip araya girdi ve neşelendi.

Arthur birden heyecanlandı. “Onu tanıyor musun? Glen-
baden’li Thomas McKinnon!”

Kızın yüzü kızardı. “Evet, onu tanıyorum,” derken utan-
gaç bir tavırla kıkır kıkır güldü.

Arthur kıza tekrar gülümseyip sandalyesini kenara kay-
dırdı ve yanına bir sandalye daha çekti. Yanındaki yeri eliyle
gösterirken, “Rica ederim, oturun...” dedi. “Adın ne demiş-

tin?"

Sandalyeye oturan kız, "Penny," deyip "Tommy"sinden bahsetmeye başladığında Arthur bir kez daha doğru yolu bulduğunu hissetti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Yoksa Regis güvenilir bir tanık mı istemişti? Arthur ona bir tanık bulmuş, hem de çok büyük bir iş başarmıştı.

Barmen Penny, biraz sert mizaçlı olan ve Thomas'ı çok çok iyi hatırlayan hancı Bay Newbigging'in kızı çıkmıştı. Adam birkaç defa Thomas'ı kızının odasından atmak zorunda kalsa da sabahları ayılınca onunla sık sık erkek erkeğe konuşmuştu.

Newbigging onunla gelmeyi istememiş, bunu da çok yüksek bir sesle dile getirmişti. Ne de olsa idare etmesi gereken çok yoğun bir iş yeri vardı. Dog and Duck Hanı ona gecede bin iki yüz pound kazandırıyordu.

Arthur bin iki yüz pound verdikten sonra güvenilir tanığını yanına almış ve ikisi de gülümseyerek Glenbaden'deki arpa tarlasını geçmişti.

Regis onları yüzündeki acımasız ifadeyle birlikte beyaz evin önünde karşıladı. "Geciktin," dedi.

"*Tanrı aşkına*, Regis, Thomas McKinnon'a tanıklık edecek kişiler Perth sokaklarında beni beklemiyordu ya! Bak..." Arthur ona güven vermek istedi. "...Bay Newbigging, Tho-

mas için şahitlik etmeye geldi!”

Regis adama şöylece başıyla selam verip bakışlarını Arthur’a çevirdi. “Hakim Longcrier geldi,” dedi.

Neşeli hali aniden sönüp gitti, kalbi soğuk bir fırtınaya kapıldı. Özgür’e döndü, atın burnuna dokundu. “O zaman kaç günümüz kaldı?”

“Hiç. Hakim suçlamaları yarın dinleyecek.”

Dünya Arthur’un ayaklarının altından kaymaya başladı. Böyle bir şey olamazdı. Hazırlanacak vakitleri yoktu! Regis’e bakması da haklı olduğunu anlamasından başka bir şeye yaramadı. Bakışlarını pembemsi bir renge bürünen gökyüzüne çevirdi ve gözlerini kısıp ufuk boyunca uzanan mavi şeride baktı. O hücrede yatan Kerry’yi düşündü; darağacında durduğunu, uzun, dağınık saçlarının arkasında uçtuğunu hayal etti ve fırtına bedeninin tamamını içine aldı. “Şu hakimi tanıyor musun?”

Regis başını salladı, Newbigging’e baktı. “Longcrier suçluları gereğince cezalandırmasıyla ün salmıştır ama aynı zamanda adil biri olduğu da bilinmektedir.”

Arthur, “Bu işle ilgili adil hiçbir şey yok,” diye söylendi. “Haydi o zaman, çok vaktimiz yok.” Aniden adama döndü. “Bay Newbigging, sizi avukatımız Bay Regis’le tanıştırayım. İkinizin tartışacak çok şeyiniz olduğuna eminim. Ben atlarla ilgileneceğim.” Atından inen ve hayvanı avuçlarıyla okşayan Newbigging’in elinden dizginleri aldı.

Regis, Newbigging’in tombul kolunu tuttu. “Tanıştığımızı memnun oldum Bay Newbigging.”

Regis, Bay Newbigging'i beyaz eve doğru götürürken Arthur atının başından yuları çıkarıyor, Kerry'nin bir halatın ucunda sallandığından başka hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Ve uzaklarda bir yerden, gölün yakınlarından Phillip'in sesinin geldiğini duyuyordu.

Gece boyunca çalıştılar. Arthur bir ara uykuya dalmış olmalıydı. Regis onu dürtüyor, daldığı derin uykudan uyan-
dırmaya çalışıyordu. Uzandığı mutfak masasından kalkmaya çalıştı, ellerinin köküyle gözlerini ovuşturdu. "Saat kaç?"

"Dört."

Arthur gözlerini açıp etrafına bakındı. Newbigging ate-
şin yanında oturuyor, çizmesiyle uğraşıyordu. Regis, "Sanı-
rım Thomas McKinnon'u kurtarmamıza yetecek kadar delil
bulduk," dedi.

Bay Newbigging başını salladı. "Evet, o şaşkınlı sadece
kızım görmedi. Adam epey kumar oynadı, o günün çoğunu
benim çatımın altında geçirdi. Ben de verdiği "zahmetler"
için iki yüz penisini aldım."

Arthur, "Peki ya Kerry?" diye sordu.

Regis, güç bela eline geçirdiği, içinde İskoç kanunları
bulunan deri kaplı cilde baktı. "O konuda biraz bocalıyorum."

Arthur daha fazla soru sormadı. Çünkü Kerry ile ilgili
kötü şeyleri duymaya dayanamazdı. Regis'in eşyaları toplama-
masına yardım etti, elinden geldiğince temizlendi ve geçen
akşam Newbigging'in verdiği tarifle yapmaya çalıştığı bis-

küvillerin bazılarını yemeye çalıştı. Ama boğazından hiçbir şey geçmiyordu. Karmaşık duygular içindeyken midesinin bulandığını, başının döndüğünü hissediyordu.

Üçü birden güneş doğmadan Moncrieffe'nin evine doğru yola çıktı. Din Fallon'dan aşağıya inmeye başladıklarında hakimın Kerry ve Thomas'a yönelik suçlamaları dinleyeceği eski kulenin etrafında toplanan faytonları, atları ve insanları gördüler.

Kalabalık avluya zar zor girdiler. Arthur'un bakmayı istemediği yeni yapılmış darağaçlarının yanından geçtiler.

Dış avludaki kalabalık, salondaki gruplarla karşılaştırmayacak kadar büyüktü. İnsanlar omuz omuza duruyor, çocuklar ve köpekler bacaklarının arasından geçerken bir dalga gibi hareket ediyordu. Duvarlardan birinin önüne koyulmuş uzunca bir masanın iki ucuna ve önüne birer kürsü yerleştirilmiş, arkasına da iki süslü deri sandalye koyulmuştu.

Newbigging'i arkasına alan Arthur, Regis'i kalabalığın arasına ve resmî görünümlü bir grup adamın durduğu kürsüye doğru itti. Regis adamlardan birine uzanıp şapkasını çıkardı. Arthur söylenen şeyleri duymaya çalıştı ama etrafta çok ses vardı. Adam elindeki destenin içinden bir parça kâğıt çıkardı ve Regis ona bakarken bir şeyler karaladı. Regis en sonunda arkasına dönünce, Arthur hemen, "Ne öğrendin?" diye sordu.

"Bu sabah şerife sunulması gereken bazı sıradan meseleler varmış. Bu meseleler sonuca bağlandıktan sonra Sulh Mahkemesi, Kerry ve Thomas McKinnon'un Charles Wil-

liam Edgar Moncrieffe'nin cinayetiyle ilgili durumunu görüşmek için toplanacaktı.”

Arthur, “Ne yani, *beklemek* zorunda olduğumuzu mu söylüyorsun?” diye sordu.

Sinirlenen Regis, “Burası Lordlar Kamarası değil, efendim!” diye çıkıştı.

Adam haklıydı. Önemsiz meseleler ele alınırken boş boş beklemek zorunda bırakılacaklardı. Arthur buna asla katlanamazdı.

Ama katlanmaya çalışacaktı.

Bitmez tükenmez sabah, uzun uzun hakimi ve şerifi beklemeye başladı. Sürekli devam eden itiş kakış ve hareketlilik Arthur’u, Regis’i ve Newbigging’i salonun bir kenarına itti. Arthur durduğu yerden dış avludaki kadınların, erkeklerin ve çocukların isteklerini duyurmak için içeriye ve oradan da büyük salona girmeye çalıştığını görebiliyordu. Regis İskoç kanunlarıyla ilgili kitabı gözden geçirirken, Arthur da bir şekilde kalabalığın arasında çok sıkıntı çekmeden ilerlemeyi başardı. Bay Newbigging bir ara bir festivale katılmışçasına manzaraya bakmak için ortalıktan kayboldu.

Hayvanların ve insanların yarattığı izdiham ve uzunca süren bekleme, Arthur’un gerginliğini arttırdı. Bir buçuk metre boyundaki bir savaş atının üzerinde dış avluya giren ve yanına da iki atlı daha almış olan Cameron Moncrieffe’yi görünce de etrafa öfke kusacak hale geldi. Adam, atı kalabalığın arasında ağır ağır ilerlerken etraftaki insanlara kibirli bir havayla selam verdi. Atını durdurup aşağı indi ve dizginleri

yüzüne bakmaya bile tenezzül etmediği genç bir adama uzattı. Moncrieffe büyük salona girip kuleye giden siyah kapının ardında yanına aldığı adamlarıyla birlikte kaybolurken, Arthur, Regis'i dürttü.

Moncrieffe gözlerden uzaklaşınca, Regis omuz silkip çalışmaya devam etti. Ancak Arthur'un damarlarındaki kanlar hissettiği saf öfkeyle fokur fokur kaynıyordu. Dimdik durdu, yürümeye devam ederken önüne geçmeye çalışan kişileri itti. Umutsuzluğunun, işe yaramazlığının ağırlığı üzerine çöküyor; onu paramparça ediyordu. Yapabileceği hiçbir şey, araya sokabileceği hiçbir adamı yoktu, kalkışacağı hiçbir şey yaşanacakları değiştiremezdi. Hem de hiçbir şey.

Hakim ve şerif en sonunda ağır ağır yürüyerek salona girdi. Hakim Longcrier şişman, tıknaz biriydi; mor bir cübbe ve pudralanmış bir peruk giyinmişti. Şerif de ondan biraz uzun boyluydu. Üzerinde siyah bir cübbeyle başında yamuk duran pudralanmış bir peruk vardı. İkisinden de epey uzun olan Moncrieffe lanet olası kulenin sahibiymiş gibi onların arkasında rahat rahat yürüyordu.

Kalabalık ileri doğru ilerlemeye başladı. İki yetkili geçici sahneye geçerken Etraftaki herkes derdini dile getirmeyi istiyordu. Adamlar ilk başta nereye oturacakları konusunda anlaşmazlığa düştüler, sonra da kalın mı kalın kâğıt destelerini karıştırmaya başladılar. Moncrieffe iki adamın hemen arkasına oturdu. Hepsi de doğru yere oturup doğru belgeleri önlerine aldıklarından emin olunca, şerif haksızlığa uğramış yüzlerce kişinin ilkinin huzuruna çağırdı.

Onun ardından da domuzlarla, deri koşum takımlarıyla ilgili sorunların, demirciye ödenmesi gereken iki yüz kilo arpa borcunun ve buna benzer meselelerin görüşölmesiyle geçti. Yapılması istenen şeyler dile getirildikçe, Arthur, Perthshire'in dertlerinin bitmeyeceğinden emin oldu; gerginliğı çaresizliğe dönüştü. Bu işten kurtulma şanslarını düşünmek zorunda kaldığı sürece içine düştükleri bataktan çıkmayacaklarına daha da fazla inandı. Regis de ona hiç güven vermiyordu. Adam elindeki kitaba öyle bir gömülmüştü ki Arthur çok korkunç bir hata yaptığını düşünmeye başladı. Belki de Regis, ceza hukukundan Newbigging kadar anlamıyordu.

Arthur'un düşündüğünün aksine, çözölmesi gereken tüm sorunlar dile getirilip yüksek mahkeme toplanınca Regis aniden ayağı fırladı. Bir telaşla ceketinin iç cebinden gözlüğünü çıkarıp burnuna oturttu. "Newbigging?" diye sordu.

Taş duvara yaslanmış kestiren tombul adama bakan Arthur, "Burada," dedi.

Regis başını salladı, tekrar Arthur'a baktı. Sesini alçaltıp, "Dua okumaya başlasan iyi olur, Christian," dedi ve kalabalığın arasından sıyrılıp kürsüye doğru yürümeye başladı.

Artık vakit çok geçti. Arthur, Regis'e yetişmesi için Newbigging'i itince boğazında düğümlenen yumruyu yutkunup onları takip etti.

Kürsüye ulaştıklarında Regis üzerinde demode elbiseler olan, ince boyunlu, ufak tefek bir adamla görüştü ve adam yüksek sesle Glenbaden'li Thomas McKinnon ve Kerry McKinnon'a yöneltilen suçları dinlemek için seçilen on beş ada-

mın adını okurken ellerini arkasına atıp başını da yere eğerek endişeli bir şekilde etrafta dolandı. Adam işi bitince, "Thomas McKinnon ve Kerry MacGregor McKinnon'u kim temsil ediyor?" diye sordu.

Regis başını kaldırıp, "Müsaadenizle ben temsil edeceğim, Lordum!" diye seslendi.

Başını önündeki belgelerden kaldırmaya tenezzül etmeyen Hakim Longcrier, "Kim bu konuşan?" diye sordu.

"Bay Jamie Regis."

Hakim, mübaşire, "Devam et," dedi.

"Charles William Edgar Moncrieffe'yi kim temsil ediyor?"

Moncrieffe, "Mahkeme uygun görürse ben, Baron Cameron Moncrieffe," dedi.

"Peki, o zaman. Şimdi cinayetle ilgili iddiaları hep beraber duyalım. Sanıkları getirin."

Siyah kapının arkasından ilk olarak Thomas çıkarıldı, kalabalık ona bağırmaya başladı. Adam önündeki kalabalığı görünce epey şaşırıp durgunlaştı. Sahneye doğru ilerlerken gardiyan onu sanık kürsüsüne götürdü. Thomas tökezledi, kürsünün kenarına tutundu, sonra da bir seksenlik boyuyla dimdik durup yüzünü hakime döndü.

Bir yerlerden bir çığlık sesi geldi ve insan güruhu Arthur'un daha önce Moncrieffe'nin yaralı atına bakarken karşılaştığı uzun boylu adamla dışarı çıkarılan Kerry'yi görmek için hareketlendi. Adam, Kerry'yi sahnenin öteki tarafına doğru götürdü ve bu sırada da kalabalıktan yükselen *fahişe*

ve *katil* seslerinden memnun olduğunu gizlemeye çalışmadı. Arthur'un içini yavaşça kızgın alevler sardı. Binlerce adamın gücüne sahip olup bu iğrenç lafları ağzına alan herkesi teker teker boğabilmeyi diledi. Regis suratı asık halde ona baktı.

Kerry sanık kürsüsüne çıkarken kalabalığa bakındı. Arthur öne çıkmaya çalıştı ama hemen geri itildi. Kerry'nin onu göremediğini fark edince endişelendi. *Kerry onu göremiyordu!* Kalabalıktan gözlerini alıp sahnenin karşı tarafındaki Thomas'a baktı. Hakim sessizlik için bağırıırken ikisi birbirlerine baktı ve Kerry gülümsedi. Hayatının en kötü anında huzur bulmak için yüzünü Thomas'a çevirmişti.

Arthur farkına varmadan ilerlemeye, Kerry'ye çeşit çeşit laflar atan kişileri itip geçmeye başladı ve onu görmek, ona *görünmek* için büyük bir çaba sarf etti. Ellerini kaldırıp sallarken, "*Buradayım, Kerry!*" diye haykırdı ama Kerry onu kindar insanlar denizinde göremedi.

Arthur'un başının üzerinden biri, "Sessizlik!" diye haykırdı. Hakim Longcrier öne doğru eğildi, sarkan gıdısını, yumruk haline getirip birleştirdiği ellerine dayadı. Thomas'a, "Adınız nedir?" diye sordu.

"Thomas McKinnon."

"Thomas McKinnon, Glenbhainn'li Charles William Edgar Moncrieffe'yi öldürmekle suçlanıyorsunuz. Kendinizi nasıl savunacaksınız?"

Thomas'ın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Suçsuzum."

Hakim bir anlığına Thomas'a bakmak için durduktan

sonra yüzünü Kerry'ye çevirdi. "Adınız nedir?"

Kerry hiç beklenmedik duru bir sesle, "Kerry MacGregor McKinnon," dedi.

"Kerry MacGregor McKinnon, Glenbhainn'li Charles William Edgar Moncrieffe'yi öldürmekle suçlanıyorsunuz. Kendinizi nasıl savunacaksınız?"

"Onu ben... ben canımı kurtarmak için öldürdüm, Lordum."

Kerry'nin itirafı, kalabalıktan yuhalama seslerinin yükselmesine sebep oldu. Arthur'un kalbi bir çapa gibi dibe çöktü ve o da aniden Regis'i dürttü. Kızgınca, "Bir şeyler yap be adam!" diye söylendi.

Regis de hemen Arthur'u iterek, "İşime *karışma!* Ben ne yaptığımı çok iyi biliyorum!" dedi.

Yukarıda kalan hakim, Kerry'nin asılmasını isteyen sesleri durdurmak için hiçbir şey yapmayan şerife baktı ve kaşlarını çatıp ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, *tamam!*" diye bağırdı, kalabalık susana kadar koca ellerini masaya vurdu. Kızgınlıkla iç çekip başıyla Moncrieffe'yi işaret etti. "Kanıtları sunmak davacı olarak sizin sorumluluğunuzda. Buyurun."

Moncrieffe şerife hızlıca bir bakış atıp ellerini arkasında birleştirdi, başını önüne eğdi. Yumuşak bir sesle, "Oğlum öldürüldü, Lordum," dedi. "Thomas McKinnon, Kerry MacGregor McKinnon'la komplo kurup oğlumu öldürdü."

Bekledi, Kerry'nin yanına doğru yürürken bu ithamın kalabalığı etkisi altına almasını sağladı. Kerry gözlerini hakimden ayırmadı, başını dik tutup o aptala bakmamaya ça-

İşti. Pislik herifin, Kerry'nin cesaretini görünce güldüğü anda Arthur adamı elleriyle boğmayı istedi.

"Lordum, değerli dostlarımdan biri olan rahmetli Fraser McKinnon yakalandığı ağır hastalıktan dolayı vefat etti. Ömrünün son yıllarında kendi işlerini göremez hale geldi ve geçimini sağlamakta güçlük çekti. Onun durumundaki birinin yapabileceği her şeyi yaptı. Yatırım ortaklarından yardım almaya çalıştı ama ne yazık ki hastalıklı bir sığır sürüsü almış oldu. Salgın hastalık, kazanç sağlayacağını düşündüğü sığırların hepsini kırıp geçirdi."

"Fraser McKinnon da o zamanlar benden yardım istedi. Aynı şekilde bir sene sonra aldığı boğalar da kısır çıkma yanına uğradı. Bankaya olan borcunu ödeyemeyecek hale geldiğini fark etti ve ne yazık ki ömrü sona ererken borçlarını ödemeye çalışmaktan vazgeçti. Ölüm döşeginde yatarken bana beş bin pound borcu vardı. İskoçya Bankası'na olan borcunu dile getirmeyi bile istemiyorum."

Moneriette'nin dile getirdiği dudak uçuklatıcı miktar kalabalığın hep birden nefesini tutmasına sebep oldu.

Regis, "Lordum!" diye seslendi.

"Bay Regis."

"Konuşmamız gereken konu, Fraser McKinnon'un İskoçya Bankası'na ya da Lord Moneriette'ye olan borcu değil. Aslında..."

Moneriette bağırarak, "*Bilakis* konumuz tam da bu, Lordum!" diye araya girdi. "Fraser McKinnon ölüm döşegindeyken borçlarından kurtulmanın yolunu aradı ve bu da oğlunun

emayete kurban gitmesine yol açacak olaylara sebebiyet verdi!"

"Affedersiniz ama..."

"Bay Regis," diyen hakim araya girip yavaşça elini havaya kaldırdı. "Lord Moncrieffe'nin söylemek istediği her şeyi dile getirmesine müsaade edeceğim."

Arthur çaresizliğinin daha da derinleştiğini hissetti. Homurdanarak gözlerini kapattı.

Moncrieffe, "Teşekkürler, Lordum," dedi ve sözlerine devam etmeden önce rahat tavırlarla ceketinin kolunu düzeltti. "Fraser McKinnon hasta halde yatarken beni yanına çağırdı ve ben de doğal olarak onu kırmadım. Bayan McKinnon'la kocasının kuzeni arasındaki ahlaksız ilişkiyle ilgili söylentileri ilk defa o sıralar duydum."

Kalabalık hep bir ağızdan şaşkınlık dolu sesler çıkardı. Kerry kaskatı kesilip başını biraz daha havaya kaldırdı ama Moncrieffe'nin yalanının onu etkilediği sadece bu kadar dışa vurdu. *Aferin sana. Onun oyununa gelme.*

Ancak Thomas bu iftirayı duyunca yüksek sesle homurdandı ve kendi kendine söylendi.

"Zavallı Fraser McKinnon kısa süre sonra öleceğini düşünerek borçlarından kurtulmak ve eşine bir yuva sağlamak için yaptığı planı bana anlattı. Planı çok basitti. Bankanın borçlarına karşılık olarak arazilerinin bir kısmını almasına müsaade edecek, değeri bana olan borcunu kısmen kapatan diğer arazi ve mülkleri de bana bırakacaktı. Borcunun ödenmemiş kısmı için de dul kalacak eşinin oğlumla evlenmesini

teklif etti.”

Kalabalık bu şaşırtıcı anlaşmaya duyduğu şaşkınlığı gizleyemedi. Hakim kaşlarını çatıp Moncrieffe’ye baktı. “Alışılmadık bir anlaşma.”

“Alışılmadık olabilir ama duyulmadık bir şey değil. McKinnon elindeki avucundaki her şeyi borçlarından dolayı kaybedince genç eşinin hayatını sürdürmesi için en uygun yolun bu olacağına karar vermişti. Ben de oğlum böyle bir birliktelik fırsatını normalde yakalayamayacağından dolayı bunun iki taraf için de çok uygun olacağını düşündüm.”

Bu sözler hakimin aklını karıştırmış gibiydi. Regis durumu fark etti. “Lordum, ölüm yatağına düşmüş bir adamın verdiği kararların cinayet gibi büyük bir suçlamayla nasıl bir ilgisi olduğunu kavrayamıyorum. Charles Moncrieffe güzel bir evlilik yapmasını sağlayacak normal fırsatları üzücü durumundan dolayı yakalayamıyordu. Bu yüzden...”

Hakim, “Üzücü durumu?” dedi ve bir cevap bekledi.

Moncrieffe araya girip, “Belki de oğlum otuz yaşındaki diğer erkekler kadar... yetişkin... değildi,” dedi.

“Oğlunuzda gelişim bozukluğu olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Biraz yavaş biri olduğunu söylemek istemiştim. Doğumu zorlu geçmişti.”

Kalabalıktaki kadınlar bu durumu anladıklarını belirtircesine bir şeyler söylendi, Moncrieffe de arkasını dönüp omzunun üzerinden onlara yüzündeki üzgün ifadeyle baktı. Yapmacık duygularla dolu bir sesle, “Bunun adil bir anlaşma

olacağını düşünmüştüm,” dedi.

Regis sesini yükseltip, “Ama Bayan McKinnon’un bilgisinin ve söz söyleme hakkının olmadığı bir anlaşma!” dedi.

Longcrier başını sallayıp dalgın dalgın Regis’e baktı ve eliyle Moncrieffe’ye devam etmesini işaret etti. “Huzur içinde yatsın, Fraser McKinnon vefat edince Bayan McKinnon’a hemen yanaşmadım. Gerektiği kadar yas tutmasına saygı gösterdim. Ama maalesef Bayan McKinnon bu süreyi Thomas McKinnon’la ahlaksızca bir ilişki yaşayıp kocasının onurunu yerle bir ederek geçirdi!”

Regis kızgınca, “Yalan!” dedi.

Sinirlenen hakim, “Bay Regis, konuşma sırası size de gelecek,” deyip tekrar Moncrieffe’ye baktı. “Bu menfur ithamı kanıtlayabileceğine güvenebilir miyim?”

Moncrieffe başını salladı. “Ne yazık ki bu çirkin duruma tanıklık edenler var, Lordum ve ben de seve seve o kişileri huzurunuza çıkaracağım.”

Longcrier, “Peki, o zaman,” deyip Regis’e baktı. “Bay Regis?”

Regis ceketini düzelterip öne çıktı. “Lordum, Baron Moncrieffe, Bayan McKinnon’un yapılan anlaşmadan kaçmak için rahmetli kocasının kuzeni Thomas McKinnon’la bir araya gelip planlar yaptığına sizi inandırmış olabilir. Bayan McKinnon’un kocasına ait olduğunu onunda açık açık söylediği birlikte sığırları çaldıklarına ve oğluyla evlenmemek için cinayet işlediklerine de sizi ikna etmiş olabilir. Acaba Baron Moncrieffe sizi McKinnon mülk ve arazilerini nasıl bir ge-

leceğin beklediğine de sizi inandırabilir mi? Söz konusu topraklar İskoçya Bankası'na verilecek ve banka da doğal olarak borçları sıfırlamak için her şeyi en kısa sürede elinden çıkarmaya çalışacak. Bu durumda Baron'un da Glenbaden'i çok uygun fiyata ele geçireceğinden eminim."

"Lordum, gerçekten de..."

Hakim usanmış halde, "Moncrieffe," deyip araya girdi. "Siz söyleyeceğinizi söylediniz. Sıra Bay Regis'de." Devam etmesi için Regis'e başıyla işaret verdi.

"Baron Moncrieffe'nin birkaç bin tane koyunu var, Lordum. Kendisi fakir İskoçları evlerinden bile bile çıkarma pahasına hayvanlarının otlama alanlarını kuzeyden güneye artırdı. Bu yüzden Fraser McKinnon'un hastalığının kısa süre sonra ölümüne yol açacağını bilen Baron Moncrieffe'nin koyunlarının otlanması için en uygun yerlerin arasında gelen Glenbaden'i ele geçirme planları yaptığını düşünmek çok da saçma olmaz. Aynı şekilde Baron Moncrieffe'nin bu topraklara sahip olma umuduyla arkadaşını borç batağının derinlerine sürükleme fırsatını yakaladığını ve belki de sağlıklı kararlar veremeyecek, ölmek üzere olan bir adamı onunla anlaşma yapmaya zorladığını tahmin etmek de çok zor değil."

Moncrieffe bağıra çağıra, "Sen ne diyorsun?" dedi.

Regis de ona, "Asıl sen ne diyorsun?" diye bağırdı.

Hakim, "Beyler!" diyerek sesini yükseltti. "Duruşmaya devam edelim, olur mu? Lord Moncrieffe, tanıklarınız var mı?"

"Var Lordum. Mahkemenin de izniyle Kerry MacGregor McKinnon'un annesi Glasgow'lu Bayan Alva MacGre-

gor Tavish'i huzurlarınıza çağırıyorum." Kolunu çok dramatik bir şekilde hakimin arkasındaki kapıya uzattı.

Kerry işte o anda kuşku dolu gözlerle Moncrieffe'ye baktı. Masmavi gözleri, bir ölünün yüzü gibi solgun yüzüyle tezat oluşturunuyordu. Sonra da bakışlarını annesinin iki adamın eşliğinde çıktığı kapıya çevirdi. Annesinin elinde tahta, kaba bir haç vardı. Saçları beyazdı ama Arthur onun da bir zamanlar Kerry gibi kapkara saçlarının tahmin edebiliyordu. Ufak tefekti; sade, gri elbisesi, o anda üzerinde bol duruyordu. Hakim Longcrier'in önündeki tanık kürsüsüne getirilirken göğe bakıp elindeki haça sıkı sıkı tutundu.

Arthur o anda dünyanın ayaklarının altında parçalara ayrıldığını hissetti.

Yirmi Yedinci Bölüm

Kerry bir kâbusun içinde yaşıyor, nefes almaya çalışıyordu. Gözlerinin önünde sergilenen dramadaki hiçbir şey gerçek görünmüyordu. Birileri yalan yere onu fahişe, zinacı ve hırsız olarak çağırması için oyuncularını bir araya getirmiş gibiydi.

Tanıklar önünden sırayla geçerken sanık kürsüsünde kaskatı duruyor, gözlerini arada sırada ona bakan hakimden ayırmıyordu. Adamın kahverengi gözleri sadece üzüntü kelimesiyle tarif edebileceği bir bakışı yansıtıyordu. Onca yıl sonra annesini görmenin *-Tanrım, acılar onu ne kadar da yaşlandırmıştı?-* yaşattığı şaşkınlık onu hissizleştirmiş, kayıtsızlık havuzuna sürüklemişti. Alva'nın, Thomas'la yaşadığı ilişkinin kanıtı olarak dillendirdiği çirkin yalanların ve ithamların yabancıları değildi. Aynı suçlamaları mektuplarla aydan aya okuyordu. Ama bunları canlı canlı duymak... midelerini bulandırıyor. Artık yapacakları hiçbir şey öz annesinin sözleri kadar canını yakamazdı.

Arthur neredeydi? O da mı imkânsızlıkların kurbanı olmuştu? Durumunu onun kadar içinden çıkılmaz olarak mı

görmüştü? Son bir kez o yakışıklı adamın insana güven veren gülümsemesini görmeyi ne kadar da çok istiyordu!

Ona karşı tanıklık eden kişiler; Thomas ve onun barona komplolar kurduğunu söyleyen Moncrieffe'nin uşağı, Thomas'ın Fraser yan odada ölüm döşeğinde yatarken kendisini Kerry'nin kocası gibi tanıttığına yemin eden bir zamanlar Glenbaden'e kap kaçak satmaya gelmiş bir satıcı ve Thomas'ın çaldıkları sığırları Perth'teki pazara götürdüğünü gören bir doktor teker teker Hakim Longcrier'in karşısına çıktı.

Bay Regis onların adına savunma yapmakta başarısız kalıyordu. Kalabalık onlara çok düşmanca davranıyordu. Hakimin sorup Kerry'nin dürüstçe yanıtladığı her soruya kızgınca sesler yağıdırıyorlardı. Birilerinin asıldığını, Charles Moncrieffe'nin ölümün bedelini ödediğini görmeyi istiyorlardı.

Kerry diğer taraftaki Thomas'a baktı. Adam ellerini göğsünün önünde birleştirip kürsüye yaslanmıştı. Kerry'nin bakışlarını fark edip alaycı bir havayla gülümsedi. Kalbi ona bunları yaşatmış olmanın verdiği üzüntüyle parçalanıyordu. Thomas, Fraser'le geçirdiği onca yıl boyunca ona hep destek olmuştu ve şimdi de ona bunların karşılığını ne yazık ki hakında verilecek ölüm emriyle ödeyecekti. Ellerini bıraktı, ona daha fazla bakamıyordu, gözlerine yaşlar doldu. *Ne olur Tanrım, istiyorlarsa beni assınlar! Ama Thomas'ı bıraksınlar!*

"Kerry! Kerry, beni dinle!"

Aman Tanrım... Arthur'un sesi yanağını okşayan yumuşacık bir el gibi, bir girdabın içinde boynuna konan bir öpücük gibi ona dokundu. Gözlerini açtı, onu aradı, bağını ç-

ğırışın arasında duyulmak için sanık kürsüsünün hemen altında durduğunu gördü. Ela gözleri tuhaf bir şekilde parlıyordu ama ona tutkunu olduğu o neşeli gülümsemesiyle baktı. “Başını *dik* tut, Kerry! Seni yendiklerine inanmalarına fırsat verme!”

Ama onu yenmişlerdi. Her şey için artık çok geçti. Onu sevdiğini söylemek için ağzını açtı ama duraksadı. Arthur so-murtarak dişlerini sıkıp elini kaldırdı ve onu gösterdi. “Bana inan, Kerry McKinnon!” diye bağırdı. “*Bana inanacağına söz vermiştin!*”

Kerry’nin göz yaşları gözlerinden dudaklarına süzüldü.

Evet, bir zamanlar ona söz vermişti ama onu da şimdi boğulmak üzere olduğu çaresizlik denizinden uzak tutmak için yapmıştı. *Her şey nasıl da bu duruma gelmişti?* Arthur’un asıldığını görmesini istemiyordu! Tek ve son isteği buydu. Arthur onun asıldığını göremezdi! İleriye çıkmaya, daha da yakına gelmeye çalışıyordu. Onu daha yakından görürse duruşunu daha fazla koruyamayacağından emin olan Kerry de aniden paniğe kapıldı. Ona, “Git!” diye bağırdı ve etrafındaki bazı kişilerin dikkatini çekti. Birkaç adam Kerry’nin kime hitap ettiğini görmek için omuzlarının üzerinden arkalarına baktı. Arthur hazırlıksız yakalanmış, afallamış, yüzünün rengi hafiften değişmişti. Dişlerini daha da çok sıkıp ona baktı. Kerry bir kez daha ona, “*Git!*” diye haykırdı.

Hakim, Kerry’nin seslendiği kişiyi görmek için başını çevirirken, “Bayan McKinnon,” dedi.

Kerry, bakışlarını Arthur’dan uzaklara çevirdi. Onu son

olarak üzgün ve telaşlı halde görmüştü.

Kalbinin binlerce parçaya ayrıldığını hissetti.

Ondan geriye boş bir kabuktan başka hiçbir şey kalmadı. Üzerine tuhaf bir sakinlik çöktü ve salonda sessizlik olması için bağırان hakime umarsızca baktı.

Kalabalık en sonunda sakinleşince hakim kaşlarını çatıp gözlerini Moncrieffe'ye dikti. "Ne diyordunuz?"

"Lordum, Thomas ve Kerry McKinnon İskoçya Bankası'nın gönderdiği mektubu alır almaz birlikte yaşadıkları kişileri uzaklara gönderdi, hayvanları çaldı ve onları suçüstü yakalayan oğlum Charles'ı öldürdü! Zavallı çocuğu Kerry McKinnon İskoçya Bankası'na olan borçlarını yalnızca kocasının anlaşmasına uyup oğlumla evlenerek ödeyebileceği için öldürdüler!"

Hakim, Kerry'ye baktı. Nazikçe, "Borçların ödenme vaktinin geldiğinden haberdar mıydınız?" diye sordu.

Bu soru Kerry'nin kafasını karıştırdı. İskoçya Bankası'ndan Charles'ın ölümünden haftalar önce haber almıştı. Yavaşça başını salladı. Bitkin halde, "Birkaç hafta önce." dedi. "Bu... olaylar yaşanmadan birkaç hafta önce borçlardan haberdar oldum."

Moncrieffe homurdandı. Durumu dramatize ederek, "Lordum mahkemenin müsaadesiyle İskoçya Bankası'nda görevli Bay Durwood Abernathy'yi huzurlarınıza çağırıyorum," dedi.

Bay Abernathy de mi?

Bay Abernathy hakimın önündeki kürsüye yürürken

Kerry'ye öyle pişmanlık dolu gözlerle baktı ki Kerry utancından yerin dibine girdi. Adam titrek sesiyle, Bayan McKinnon'a borçların 21 Temmuz'a kadar ödenmesi gerektiğini belirten bir mektup gönderdiğini söyledi. Kerry o mektubu hiç almamış olsa da Bay Abernathy kürsüden inerken kaderinin sonsuza dek mühürlendiğine inandı.

Ama Arthur tam aksini düşünüyordu. Kerry'nin o mektubu görmediğini biliyordu. Çünkü üzerindeki mührü o açmıştı! Birden aklına bir fikir geldi, kalabalığı yarararak elindeki kâğıtları hızlıca karıştıran Bay Regis'in yanına gitti. "Regis!"

"Şimdi olmaz, Christian!"

"Beni dinle..."

"Meşgul olduğumu görmüyor musun? Tanrı aşkına be adam, kadının hayatını kurtarmak istiyorsan beni rahatsız etme!"

Arthur'un telaşı ve korkusu çaresizliğe dönüşmüştü. Ufacık bir şanslarının, çok ama çok küçük bir umutlarının olduğunu fark etti. Regis'e uzandı, adamı eşyalarıyla dolu küçük masaya itti. Nefes nefese kalmış halde, "Beni dinle, Regis," dedi. "Zamana ihtiyacım var. Onu nasıl kurtaracağımı biliyorum ama..."

Regis, Arthur'u göğsüne bastırarak sertçe itti. "Bana ne yapacağımı söyleme!" diye çıkıştı. "Kellesini kurtaramayacağımı söylemiştim sana! Sen bile durumun ne kadar kötü olduğunu görüyorsundur artık!" Arthur'a öfkeli bir bakış fırlatıp kâğıtlarına döndü.

Arthur'un içi hissettiği korkularla sıkıştı, kalbi ve aklı parçalara ayrıldı. Regis'i tutup kendine doğru çevirdi ve elini adamın boğazına attı. "*Zamana ihtiyacım var!*" diye haykırdı. "Mektubu o hiç görmedi, Regis! Mührü *ben* açtım. *Lanet olası mektubu o hiç görmedi!*"

Regis, iki eliyle Arthur'un bileğine asıldı. Nefes almaya çalışırken, gözleri ne kadar çok korktuğunu gösteriyordu. "Tamam, mektubu hiç görmedi! Ama bu ne işimize yarar?"

Neler olduğunu anlamıyordu! Aniden yanaklarında hissettiği ıslaklık onu şaşırtıp korkuttu. Boş olan elini kaldırıp yanağına dokundu. Gözyaşları. Göğe baktı, gözlerini kırıp sessizce dua etmeye, sevdiğini bu korkunç durumdan kurtarmak ve ancak onunla tadına vardığı hayatın zenginliğine tekrar kavuşmak için Tanrı'ya yalvardı. *Ne olur Tanrım, bana bir şans ver.* Bakışlarını yere çevirdi, elini bıraktı. Kısık sesle, "Willie Keith," dedi. "Mektupları dağıtan çocuk..."

Regis'in ağzı açık kaldı. Başka bir açıklama duymasına gerek yoktu. Gözleri şaşkınlıktan yuvalarından çıkacakmış gibi oldu, hızla etrafında dönüp kâğıtları karıştırdı. "Git o zaman. Çabuk ol! Buralarda bir çoban vardı ama..."

Arthur, Regis'in sözlerinin devamını duymadı. Çoktan kalabalığın arasından geçip dış avluya yönelmişti.

Willie Keith'i nerede *bulabilirdi* ki? Çocuğun nerede yaşadığını bilmiyordu! Atını deli gibi sürdü, karşılaştığı ilk köyde aniden durdu. Etrafta kimse yoktu. Belli ki herkes kuleye gitmişti. İçini kaplayan hayal kırıklığı ve korku onu güçlü akıntılara kaptırmaya çalıştı. Atından indi, bir evden

diğerine gidip tüm kapıları teker teker çalarken atını yalak-tan su içmeye bıraktı. Son eve vardığında kapıyı çalmakla uğraşmayıp ayağını kaldırdı ve kapıyı tekmeleyerek açtı. “Bu lanet olası yerde *hiç kimse* yok mu?” diye haykırdı.

Bir bebeğin ağlama sesiyle irkildi, ileri çıkıp kapıdan içeri girdi. Kadının biri duvara yaslanmış, bebeğini emziriyordu. Kadın çığlık atıp eliyle bebeğinin başını örttü. Arthur’un içini tuhaf bir korku sardı, onlara zarar vermediğini göstermek için hemen ellerini havaya kaldırdı. “Affedersiniz madam ama postacı Willie Keith’i çok acil bulmam gerekiyor.”

Konuşamayacak kadar ürken kadın sadece başını salladı. Arthur kendine engel olmak için tırnaklarını avuçlarına batırdı ve kendisini, “*Willie Keith’i... nerede... bulabilirim?*” diye sormaya zorladı.

Kadın, “Killiecrankie,” diye fısıldayınca Arthur’un kalbi yeni bir umut dalgasıyla canlandı. Hemen harekete geçip atının yanına vardı. Killiecrankie’nin ne kadar uzakta olduğunu düşünmemeye çalıştı, sadece başını öne eğip Willie Keith hariç aklındaki tüm düşünceleri silerek atını batıya sürdü.

Atı onca mesafeyi on beş dakikada kat etti ama vardıkları köy de en az bir önceki kadar ıssızdı. Geride sadece harıl harıl çalışan bir demirci kalmıştı. Arthur atını adamın yanına sürdü, elini yan tarafındaki silahının kabzasına koydu. “Pardon, efendim ama Willie Keith’i hemen bulmam gerekiyor!”

Demirci başını kaldırıp Arthur’u süzdükten sonra elindeki nalı dövmeye döndü. “Her hafta olduğu gibi mektupları

dağıtıyor.”

“Peki, ama şimdi *nerededir?* Çok mühim bir meseleyi onunla görüşecektim!”

“Maalesef size yardımcı olamam, Lordum. Willie bir sürü farklı yolda gezinir. Nerede olduğunu bilmiyorum.”

Arthur *sakince*, “Peki ne zaman döneceğini biliyor musunuz?” diye sordu.

Demirci elindeki nalı soğuk suya daldırırken, “Evet,” dedi. “Karanlık çökene kadar kesin geri döner.”

O zamana kadar çok ama çok geç kalmış olurdu!

Dünya sonunda ayaklarının altında parçalandı. Arkasına dönüp yalpalaya yalpalaya yürümeye çalıştı. Boğulduğunu, umutsuzluğun içine hızlıca gömüldüğünü, başarısızlığın kalbine saplanan bir bıçak gibi onu deştğini hissetti. Gözlerinin önüne aniden sanık kürsüsünde durup söylenen *yalanların* ve sözlerin ağırlığıyla, yorgunlukla boğuşan Kerry’nin solgun teni geldi.

Gözleri hiçbir şeyi görmeden yürüdü, onu kurtaramamanın yaşattığı üzüntüyle adeta felç oldu ve dünyada en çok sevdiği kişinin yitip gitmesine, elinden alınmasına bir dur diyememenin kederiyle mahvoldu.

Bu düşünceler üzerine çöktüğünde bacaklarının bağı çözüldü ve aniden köyün ortasındaki çakıl yolda dizlerinin üzerine yığıldı. Gözlerine hayal kırıklığı ve üzüntü gözyaşları doldu. *Onu kaybetmişti*. Dünyada cennetin var olduğuna onu inandırabilecek tek kişiyi de yitirmişti. Üzüntüsü o kadar yıkıcı ve boğucuydu ki birden aklına Phillip geldi. İnsanı kendi

hayatını sonlandırmaya nasıl bir çaresizliğin ittiğini ne kadar da çok merak etmişti.

Phillip'in böyle acı dolu şeyler hissetmemiş olmasını Tanrı'dan ne kadar da çok dilemişti?

Alçak sesli bir ıslık sesi başını kaldırmasına sebep oldu ve nefesini tutup sağ tarafa baktı. Phillip bir eve yaslanmış, kollarını göğsündeki deliğin altında birleştirmiş, bacaklarını tasasızca birbirinin üzerine atmıştı. Sarı saçları darmadağındı. Arthur nefes aldı ve yavaşça bacaklarının üzerine oturdu. *Delirmiş miydi?* Tamamen kendini kaybetmemiş olsa Phillip'i görebilir miydi?

Phillip başıyla evlerin topladığı tarafı gösterdi. Evlerin arasında kızıl bir parıltı belirdi, yine o fısıltıyı duydu. Ayağa kalkmaya çalıştı, ıslığın geldiği tarafa doğru gitti ve ona doğru gelen kızıl parıltıyı görünce durdu.

Willie Keith.

Arthur çabucak ceketinin koluyla gözyaşlarını sildi. Elini uzatırken, "Willie," dedi. "Willie, bana yardım etmek zorundasın."

Willie kaygılı gözlerle ona baktı. Ağır ağır, "Tamam," dedi.

"Bayan McKinnon'a değer veriyorsun, öyle değil mi?"

Genç adamın yüzü kıpkırmızı oldu. Çantasına bakıp duştağını ısırıldı.

Arthur yavaşça, "Kendisinin şimdi sana ihtiyacı var, Willie," deyip temkinli davranarak ileri doğru adım attı. Sakince, "Sana ihtiyacı olduğunu biliyorsun, öyle değil mi?"

diye sordu.

Willie çok yavaş bir şekilde başını salladı, ona bakmadan bir adım geri çekildi.

Arthur o anda neler olduğunu anladı. Nasıl fark ettiğini bilmese de zavallı çocuğun Charles Moncrieffe'yi ölürken gördüğünü fark etti. Yavaşça hareket edip çok dikkatli bir şekilde kolunu çocuğun omzuna attı. "İnsanın çok fazla korkmasına rağmen arkadaşlarına yardım etmek zorunda kaldığı zamanlar olabilir, Willie. Gel seninle erkek erkeğe biraz konuşalım, olur mu?"

Willie Keith burnunu çekti, parmaklarını gözlerine bastırdı. Arthur çocuğun koluna elini koydu ve onu sıkıca yanında tutup teselli ederken sessizce atına doğru götürdü.

Ancak Willie'yi atının sırtına bindirdikten sonra Phillip'in durup ona yolu gösterdiği yere bakabildi.

Ama Phillip gitmişti.

Kerry bacaklarının onu daha fazla taşıyacağına inanmıyordu. Eski kulenin çatısına bakıp hafifçe sallandı, ölürken meleklerin şarkı söylemesini duyup duymayacağını merak etti.

Bay Regis'in neler yaptığını çoktan önemsememeye başlamıştı. Adam ihtiyar çobana koyunları ve sığırları otlatmaya en uygun yerleri sorup duruyordu. Gerçekten de bu konuda Moncrieffe'yle aynı şeyi düşünüyor, bunların konuyla ne ilgisi olduğunu bilmiyordu. Adam saatlerdir durmadan ko-

nuşuyor gibiydi. Hakim Longcrier'in de sabrı tükenmek üzereydi. Kaşlarını çatıp Regis'i izlerken başını yumruk haline getirdiği eline yaslamıştı, diğer elinin parmaklarıyla da masaya vuruyordu.

En azından Arthur onun sözünü dinlemiş ve gitmişti. Yani en azından öyle olduğunu umuyordu. Artık etrafı bulanık görüyordu ama etrafına bakınıp o aristokratik duruşu ve yüzü bulmaya çalıştı. Gitmişti. Kerry gözlerini kısarak eski çobanı pür dikkat dinleyen Thomas'a baktı. Kaçınılmaz sonlarına dair düşünceleri aklından söküp atabilmeyi diledi. Bir yandan kendisini hakimın merhametine bırakmayı ve onu ölümü bekleme işkencesinden kurtarması için yalvarmayı istiyordu. Bir yandan da ömründen geriye kalan her anı, her saniyeyi yaşayabildiği kadar yaşamayı diliyordu.

Keşke bir anlığına oturabilseydi.

Longcrier bir anda, "Bay Regis!" diye haykırdı. "Koyun yetiştirmeyeyle ilgili yeterince bilgi edindik. Tüm bunlarla bize ne anlatmaya çalışıyorsunuz?"

"Lordum, sizlere en uygun hayvan otlatma alanlarının Bayan McKinnon'a ait olan topraklar olduğunu anlatmaya çalışıyorum."

"Evet, evet, anladık! Peki, bunlar ne işimize yarayacak?"

Regis kaşlarını çatı, ellerini açıp masaya koydu ve bu soruyu sakince düşünüyormuş gibi davrandı. "Bir teori ileri süreceğim, Lordum."

Hakim Longcrier derince iç çekti. "Peki, o zaman. Ancak bu son teoriniz olacak, Bay Regis."

“Baron Moncrieffe’nin Glenbaden’e göz diktiğine inanıyorum...”

Moncrieffe araya girip, “Bir kez daha sizden rica ediyorum, Lordum!”

Bay Regis, “Bayan McKinnon’a koyun yetiştirmemesini söylediniz mi söylemediniz mi?” diye çıktı. “Ona az önce gözlerinizin önünde de söylediği gibi arazilerin yetersiz olmasına rağmen sığır yetiştirmeye devam etmesini tavsiye ettiniz! Peki, bu yüzden daha da borçlanacağını ve sonra da koyun yetiştirmek için topraklarının elinden alınacağından ona bahsettiniz mi? Bu koyun yetiştiriciliği, işinizi büyütmeyle ilgili planlarınıza uygun düşüyor mu düşmüyor mu?”

Salon sessizleşti. Kerry gözlerini kırıp Regis’e odaklanmaya çalıştı.

“Lordum, daha önce bir seyyar satıcının Thomas McKinnon’un Fraser McKinnon arka odada ölüm döşeginde yattarken kendisini Bayan McKinnon’un kocası olarak tanıştırdığını duydunuz. Sizlere böyle bir şeyi masum bir kadının bir satıcının tuzağına düşmesine engel olmak için yaptığını söylemek istiyorum. Bayan McKinnon’un annesi ise gerçeklere bakmaksızın her şeyi ve herkesi suçlayan dindar ve bağnaz bir kadın! Ayrıca bir doktordan Thomas McKinnon’un sığırları pazara götürdüğünü duyduk. Bayan McKinnon’un akrabalarını Amerika’ya gitmenin bir yolunu bulabilecekleri Dundee’ye gönderdiğini de biliyoruz. Akrabalarını refaha kavuşmalarını sağlamanın haricinde neden uzaklara göndersin ki? Kaç nesildir onun ve Thomas McKinnon’un yanında

Glenbaden’de yaşıyorlardı. Ayrıca cinayet işlemeyi planlamış olsa onun adına tanıklık edebilecek onca akrabasını uzaklara gönderir miydi? Sizce bu mantıklı bir şey mi?”

Hakim Longcrier artık oturduğu yerde dimdik duruyor, ilgili gözlerle Bay Regis’e bakıyordu. “Söyledikleriniz doğru olabilir. Ama iki gerçeği açıklığa kavuşturmadınız. İlk olarak Bay Abernathy, Bayan McKinnon ailesini uzaklara göndermeden hemen önce borçların ödenme vaktinin geldiğini bildirmesi konusunu açıklamalı sonra da Charles Moncrieffe’nin ölümüne yol açan olayları bizlere anlatmalısınız.”

Regis’in cevabını beklerken tüm salon sessizleşti. Bay Regis karşısında kalan Kerry’ye baktı. Sakince, “Bayan McKinnon mektubu görmediğini söyledi,” dedi. “Doğruyu söylediğine inanıyorum. Bankanın ve annesinin gönderdiği mektupların Charles Moncrieffe’nin onu ziyaret ettiği sıralarda dağıtıldığını düşünüyorum.”

Kerry gözlerini kırpıttı.

“Kerry McKinnon evini kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptı ama yeterince para elde edemeyince zorunluktan başka yollara başvurdu, ailesini uzaklara gönderdi. Amerika’ya gitmelerini sağlamak için hayvanlarını satmaya çalıştı. Ama Baron Moncrieffe topraklarını istiyordu. Kerry McKinnon o mektubu hiç görmedi. Yalnızca babasının isteğini yerini getirip üzerine yürüyen Charles Moncrieffe’yi gördü!”

Moncrieffe, Longcrier’in önünde deli gibi hareket ederken çok canlı görünüyordu. “Lordum, bu yalanlara daha fazla

katlanamayacağım!”

“Bu salondaki yalanlar sadece sizin ağzınızdan çıktı, Moncrieffe!” diyen Arthur’un sesi kalabalığın seslerinin arasında çok net bir şekilde duyuldu. Willie Keith’in elini sıkıca tutmuş halde insanların arasından geçip sahneye yöneldi. Yüzünde son derece kararlı bir ifade vardı, çenesi ona uyum sağlarcasına öne çıkmıştı.

Hakim Longcrier, “*Kimsin?*” diye sordu.

“Lord Arthur Christian, Lordum. Ama önemli olan yanımda duran Killiecrankie’li Willie Keith. Kendisi buradaki köylere mektup dağıtıyor. Söz konusu olayların olduğu gün Glenbaden’e de uğramış.”

Moncrieffe bu duruma karşı çıktı ama hakim ona aldırmış etmedi. Kerry sanki nefes alamıyordu. Hakim öne doğru çıkıp yakından Willie’ye baktı. “Adın ne?”

“Willie Keith.”

“Willie Keith, iki kişi Charles William Edgar Moncrieffe’nin ölümüyle suçlanıyor. Aksini gösteren bir bilgiye sahip misin?”

Korktuğu belli olan genç adam, Arthur’a baktı ve Arthur da sevimlice ona gülümsedi. Birçok kez Kerry’ye bahsettiği o huzur verici gülümsemesini göstermişti. Kerry o görüntünün gücünün iliklerine işlediğini hissedebiliyordu. Willie de aynı şeyleri hissetmiş olabilirdi. Başını sallayıp bakışlarını hakime çevirdi ve çok duru bir sesle Charles Moncrieffe’nin Bayan McKinnon’u taciz ettiğini gördüğünü, korkup saklandığını ve Moncrieffe’nin Bayan McKinnon’u eve kadar takip

ettiğini de farkedince onları pencereden izlediğini anlattı. Anlattıkları Kerry'nin ifadesiyle birebir örtüşüyordu. Kerry duyduklarından dolayı karnına sancıların girdiğini fark etti, Willie'nin böyle iğrenç şeyleri gördüğünü anlayınca midesi bulandı.

Hakim, "Bayan McKinnon onu vurduğunda ne yaptın?" diye sordu.

Yüzünün rengi değişen Willie eskimiş çizmelerine baktı. "Bir... bir süreliğine saklandım, Lordum. Sonra ona bakmak için içeri girdim." Zavallı çocuğun yüzüne ateş bastı. "Ölü birisini hiç bu kadar yakından görmemiştim, Lordum. Kazara elimdeki mektupları düşürdüm."

Hakim bir anlığına bunu düşündü ve sonra, "Mektupların kimden geldiğini hatırlıyor musun?" diye sordu.

Willie başını salladı. "Birisi annesinden, birisi de İskoçya Bankası'ndan gelmişti. Bayan McKinnon'un o tür mektupları görünce fenalaştığını bildiğim için onları çok iyi hatırlıyorum."

Hakim yavaşça bakışlarını Moncrieffe'ye çevirip gözlerini kıstı. "Teşekkürler, Willie Keith. Bize çok yardımın dokundu. Sanırım Bay Regis'in teorisi doğru, Lord Moncrieffe."

Moncrieffe öfkeyle, "Bunlar çok saçma," dedi.

Hakim Longcrier bir elli beşlik boyuyla ayağa kalkıp kollarını büyük göbeğinin önünde birleştirdi. "Bu mahkemenin *saçma* olduğunu düşünebilirsiniz, Lordum ama bence siz koyunlarınızı yetiştirmek uğruna bir düzine İskoç'u toprak-

larından atmanın ve akli dengesi yerinde olmayan oğlunuzu evlendirmenin yolunu bulmuşsunuz! Buradaki herhangi bir kişi aksini kanıtlayamadığı sürece bu insanlar derhal salıverilecek!” Adamlarından birine döndü. “İkisini de serbest bırakın! Bay Abernathy benimle gelin! Siz de Bay Regis!” Onları da alıp sahnenin dışına doğru yürüdü.

Kalabalık çılgına döndü, aniden Moncrieffe’ye doğru ilerlemeye başladılar. Hakimin verdiği kararlar fikirleri de aniden değişti. Moncrieffe’nin beti benzi attı, adam sahneden çıkacak bir yer bulmak için etrafında döndü ve adamlarını da alıp hızlıca hakimin peşinden kuleye girdi. Sahnenin diğer tarafındaki Newbigging, Thomas’ın aşağı inmesine yardım ettikten sonra neşeli bir halde adamın sırtına vurdu. Bay Regis sahnenin başında durup kuleye açılan kapıya bakarken biraz şaşkın görünüyordu, en sonunda o da hareketlendi.

Kerry donup kalmıştı, ellerini kollarını kımıldatamıyordu. İnsanlar Moncrieffe’ye uzanmak için ona doğru gelip yanından geçerken sanık kürsüsünü kenara fırlatmışlardı. Aniden omzunu sıkan el bile onu kendine getiremedi. Karşısındaki manzaraya ağzı açık halde baktı. Ölümün kıyısından geri çekildiğine inanamıyordu.

“Yüce Tanrım, hayatım...”

Kerry o anda ayakta duramayıp kendini Arthur’un kollarına bıraktı. Bacakları hissettiği duyguların devasa ağırlığını taşıyamıyordu. Arthur onu tutup kendisine doğru çevirdi ve kirli yüzünü öpücüklere boğdu. Dudakları onun tenine de-

ğerken, “Seni kaybettiğimi düşünmüştüm,” dedi. “Seni kaybettiğimden emindim!”

Salondaki gürültü gittikçe azalıyor gibi oldu. Kerry onun sesinden, kalp atışından başka hiçbir şey duyamıyor; onun bedeninden, sıcaklığından başka hiçbir şey hissedemiyordu. O anda Arthur’un kollarında sonsuza kadar kalabilmek için elinden gelen her şeyi yapabileceğini fark etti. “Beni kaybetmeyeceksin, Arthur,” dedi. Sesi hissettiği duygularla titriyordu. “Sen nereye gidersen ben de oraya geleceğim. Nerelere gideceğimiz umurumda değil ama beni bir daha kaybetmeyeceksin.”

Arthur, “O zaman benimle eve gel,” deyip Kerry’nin sahneden inmesine yardımcı oldu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Glenbaden, Merkezi Highlands, İskoçya, 1838

Yaz güneşi insanların boyuna kadar uzanan arpaların üzerine çökmüş puslu havayı dağıttı. Beyaz evin arkasındaki tepede dört kara koyun bir araya toplanmış, o baharda dünyaya gelen on kuzudan birine bakıyordu. Beyaz evin çatısı, panjurları yenilenmiş; bir grup işçi eve insanların Moncrieffe'nin evinden bile büyük olacağını söylediği yeni bir bölüm yapmak için özenle çalışmıştı.

Vadiye yayılmış evlerin sazdan yapılmış çatıları yenilenmişti. Üçünün bacasından çıkan dumanlar kıvrıla kıvrıla göğe yükselmeye ve çoğunlukla Richey kardeşlerin sandalına binerek geri dönen aileler için günün başladığını gözler önüne sermeye başlamıştı.

Willie Keith, fazlasıyla gurur duyduğu Lord Christian'ın ona hediyesi olan yeni deri çizmeleriyle ve omzunda sallanan deri çantasıyla arpa tarlasında ilerliyordu. Beyaz eve yaklaşıırken Leydi Christian'a bakmak için durdu. Bayan McKinnon kendisini Eigg Gölü'nün güney kıyısındaki eski meşe

ağacının altında Lord Christian'a adadıktan sonra bu adı almıştı. Şimdi de birkaç hafta önce Bayan Gilgarry'nin çoban köpeğinin doğurduğu yavruları seviyordu.

Willie iç çekmekten kendini alamadı. Onu hep seveceğini düşünüyordu.

Onlara gelen bir deste mektubu almak için elini çantasına uzatıp mektupları çıkardı. Birkaç tane mektup Lord Christian'a gelmişti. Üzerlerindeki mühürlere bakılırsa adama bir kont ve hatta bir de dük mektup göndermişti. Willie her hafta Glenbaden'e yaptığı uzun yürüyüşe çıkmadan önce Mary Shane'yle mektupların üzerindeki mühürlere bakıp nereden geldiklerini tahmin etmeyi seviyordu.

İçlerinden biri artık Pitlochry'de kalan Bay Regis tarafından Leydi Christian'a gönderilmişti. Willie, Bay Regis'le ilgili çok şey biliyordu. Yaptığı güzel işler sayesinde Hakim Longcrier, adamı Perthshire'daki özel avukatı olarak seçmişti. Bay Regis'in işleri çok iyi gidiyordu. Ne de olsa Perthshire'daki anlaşmazlıklar özellikle de herkes Baron Moncrieffe'ye karşı davalar açtığı için bitmek bilmiyordu.

Ayrıca çok da özel bir mektup getirmişti. Willie bunu fark edince gülümsedi. Leydi Christian her hafta Thomas McKinnon'dan ya da Koca Angus Grant'ten haber gelip gelmediğini soruyordu. Willie de ona hayır demekten nefret ediyordu. İşte şimdi Thomas McKinnon tarafından Amerika'dan gönderilmiş, kalın mı kalın bir mektup taşıyordu.

Willie tarlanın sonuna doğru gelirken Lord Christian'ın evin köşesinden çıktığını, Leydi Christian'ı belinden tutup

kendisine döndürdüğünü ve tıpkı kendisinin de istediği gibi tutkuyla öptüğünü gördü.

Bahçeye doğru yürürken onları ürküttü, Leydi Christian'ın yüzünün kızarmasına ve şakağına düşen saçı arkaya atmasına sebep oldu. "Willie Keith! Yeni mektuplar bu kadar çabuk mu geldi?"

Willie, "Evet," dedi, gülümsemekten kendisini alamadı ve deste haline getirdiği mektubu Leydi Christian'a uzattı. Kadın mektuplara göz atarken Thomas McKinnon'un gönderdiğinde takılıp kaldı. Neler olduğunu anlaması biraz vakitini aldı ama hemen ardından sevinç çığlıklarıyla diğer mektupları kocasına verdi ve mektubu okumak için heyecanla beyaz evin aşağı tarafındaki meşe ağacına gitti. İki yavru köpek de onu takip etti.

Mektupları sıkıca tutan Lord Christian meraklı gözlerle Willie'ye baktı. "Thomas McKinnon'dan, öyle değil mi?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hıh! Demek bizim hayırsız sonunda evine bir şeyler yazabildi. Muhtemelen şimdiye kadar Croesus kadar zengin olmuştur." Gülümseyerek Willie'nin koluna dokundu. "Mutfakta birkaç tane bisküvi var. İstersen yiyebilirsin." Bunları da söyledikten sonra arkasına dönüp Leydi Christian'ın, önünde dizlerinin üzerine çöktüğü ağaca doğru yürüdü. Willie, Lord Christian'ın onun yanına oturuşunu, kolunu kadının omzuna atıp mektubu okumak için başını başına yaslayışını izledi.

İkisini bu kadar mutlu haldeyken izlemek içini ısıttı ve bisküvileri yemek için mutfağa giderken Mary Shane'nin de

tıpkı Bayan McKinnon'un Lord Christian'ı evine aldığı gibi onu evine alıp almayacağını merak etti.

Son Söz

Dunwoody, Güney İngiltere, 1848

Saçları kırlaşan üç adam, bileklerine kadar uzanan sarımtırak çimlerle kaplı arazide kendi düşüncelerine dalmış halde yürüyordu. İçlerinden biri birkaç ağacın olduğu yerde durup boynunu ovuştururken diğerlerine baktı. Onlara, “Burası!” diye seslendi. “Buradaydı!” İki arkadaşı aynı anda dönüp adamın gösterdiği tarafa baktı.

Arthur, “Evet, burası olabilir,” dedi. Bunu söylerken, sesi İskoçya’da geçirdiği onca yıla ihanet ediyordu.

“Emin misiniz? Ben biraz daha aşağıda sanıyordum.”

Arthur dönüp Adrian’a baktı. Ciddiyetle, “Eminim,” dedi ve ağaçların yanına yürümeye başlamış olan Julian’ın arkasından gitti. Adrian da biraz ağır hareket etse de onları takip etti. Dizleri soğuk güz gününde onu biraz zorluyordu.

Yanına vardıklarında Julian gözlüklerini düzeltti ve bir ağacın gövdesini işaret etti. “Hatırlıyor musun? Arthur sana seslendiğinde buradaydın, Adrian.”

Adrian, “Çok net hatırlıyorum,” dedi ve o silah sesini

bir kez daha duymuş gibi topuklarının üzerinde aniden döndü ve arkasına baktı. “Hâlâ bir rüya gibi.”

Julian, “Neden böyle bir şey yaptığını hiç anlamadım,” dedi. “Galiba anlamadan da mezara kadar gideceğim.” Bir süreliğine sessizce durdular, birbirlerine baktılar. Üçü de neredeyse on beş yıl önce yaşanmış olayları yeniden yaşıyordu.

Julian, “Cenazenin kaldırıldığı sabah papazın söylediği sözleri hatırlıyor musunuz?” diye sordu.

Adrian hemen, “Onun ölümüyle merhamete erişin,” dedi. “Evet, hatırlıyorum. Sık sık bunu düşünmüştüm. Gerçekten de merhamete eriştim. Phillip olmasa Lilliana’yla evlenemezdim. Eşim bana merhametin gerçek anlamda ne olduğunu öğretti.

Julian kıkır kıkır güldü. “Yaşlandıkça bunamışsın, Albright. Papaz, ‘Onun ölümüyle *sevginin* güzelliğine erişin,’ demişti. Çok saçma bir şey söylediğini düşündüğüm için sözleri aklıma kazınmış. Ama gariptir Claudia’yla evlenmesem gerçek sevginin ne demek olduğunu hayatta öğrenemezdim. Phillip’in ölümünün dolaylı olarak Claudia’yla evlenmemi sağladığını hepimiz biliyoruz.”

Arthur elinin şöylece sallayıp, “Hayır, ikiniz de yanılıyorsunuz,” dedi. “Papaz tam olarak, ‘Onun ölümüyle hayatın güzelliklerine erişin,’ demişti. Bana inanabilirsiniz. Bu sözleri yıllar boyunca tıpkı onun söylediği haliyle defalarca duydum ve bu sözler sayesinde İskoçya’ya... Kerry’ye kavuştum. Phillip o kötü yatırımları yapmamış olsa ben de bunları yaşayamazdım. Oralara yaptığım küçük yolculuk var

olduğunu bilmediğim bir hayatın kapılarını araladı. Phillip bana onu göstermese Kerry'yi hayatta bulamazdım."

Julian ve Adrian şaşkınca ona baktı, Arthur da onlara gözlerini dikti. "Rüyalarım aracılığıyla demek istemiştım. En sonunda İngiltere'yi terk edip Kerry'nin yanına geçme kararını alana kadar onu sık sık rüyalarımnda görüyordum."

Julian güldükten sonra, "Hâlâ yoğun duygular mı yaşıyorsun?" diye sordu. Arthur adamın omzuna vurdu.

"Ahh! O kadar sert vurmak zorunda mıydın?"

Adrian bir yeri işaret edip, "İkiniz de buraya bakın," dedi. Üç adam arkasını döndü ve Dunwoody'nin arkasında şırıl şırıl akan akıntıya baktı. Nehrin çimlerle kaplı kenarında biri sarışın, biri kumral ve biri de kara saçlı üç kadın yürüyüş yapıyordu. Birlikte rahatça dolanıyor, konuşuyor, genç kızlar gibi gülüyorlardı. Şimdi de durmuş bir kelebeğe hayran hayran bakıyorlardı. Çocukları da yanlarındaydı. Adrian'ın kızı ve iki oğlu, Julian'ın dört kızı ve Arthur'un iki oğlu kıyıda oynuyordu. Büyük olanlar Adrian'ın oğlunun allayıp pullayarak anlattığı hikâyeyi güzelce dinliyor, küçük olanlar toplanmış başlarını öne eğmiş halde çimin üzerindeki bir şeyi inceliyordu.

Adrian gülümsedi, Phillip'in ölümü tattığı topraklara baktı. "Neden yaptığını bilemeyeceğiz, öyle değil mi? Onca cevapsız kalmış soru olduğu yerde kalacak. Ama bu arazide yaşadığımız o acı ve soğuk sabah olmasa şu anda gözlerimizin önünde duran bir güzelliği ne bilir ne de yaşırdık. Sevgili dostlarım Phillip ölümüyle bize hayatlarımızı bahsetti."

Bir süreliğine hiç kimse konuşmadı. Adrian en sonunda döndü ve Julian ve Arthur'a baktı. İkisi de eski Serseriler gibi duruyordu. Julian kolunu Arthur'un omzuna atmış, Arthur da kollarının göğsünün önünde birleştirmiş gülümsüyordu.

Arthur kıkır kıkır güldü, başını iki yana salladı.

Julian, "Ne o, duyguların mı kabardı?" diyerek ona takıldı ve yanından uzaklaşırken onu dirseğiyle dürttü.

"Aslında bir şeyi merak ediyordum."

"Neymiş o?"

"Sence Julian bize ne yapmaya çalışıyor? *Dört kızı* oldu. Gerçekten de, Kettering, hayattan küçük bir ders almadın mı daha? Bari birbirlerinden uzak tut çocukları. En azından Adrian çocuklarını ev ziyaretlerine götürülecek yaşa gelen kadar yanına getirmeme nezaketini gösteriyor. Geçen ay dördünü Glenbaden'e gönderince bana işkence yapmak istediğine inanmaya başladım."

Julian arkasını dönüp biraz daha ilerlerken, "*Ben mi?*" diye yakındı. "Peki ya sen? Oğlum dediğin şu küçük canavarlar insanı kaldığı kıtadan kaçırır. Yoksa kendi küçük İskoç ordunu mu kurmaya çalışıyorsun? Tanrı aşkına be adam, savaş bitti, haberim yok mu?"

Adrian kahkaha attı, gülümsedi ve son bir kez daha kursuz ailelerine baktı. Arkasını dönüp tartışmaya devam eden ve Julian'ın Adrian'ın bir zamanlar genç bir hayat kadınıyla oynaşmak için elindeki güzel bastonu bıraktığını düşündüğü yere giden arkadaşlarını takip etti.